

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

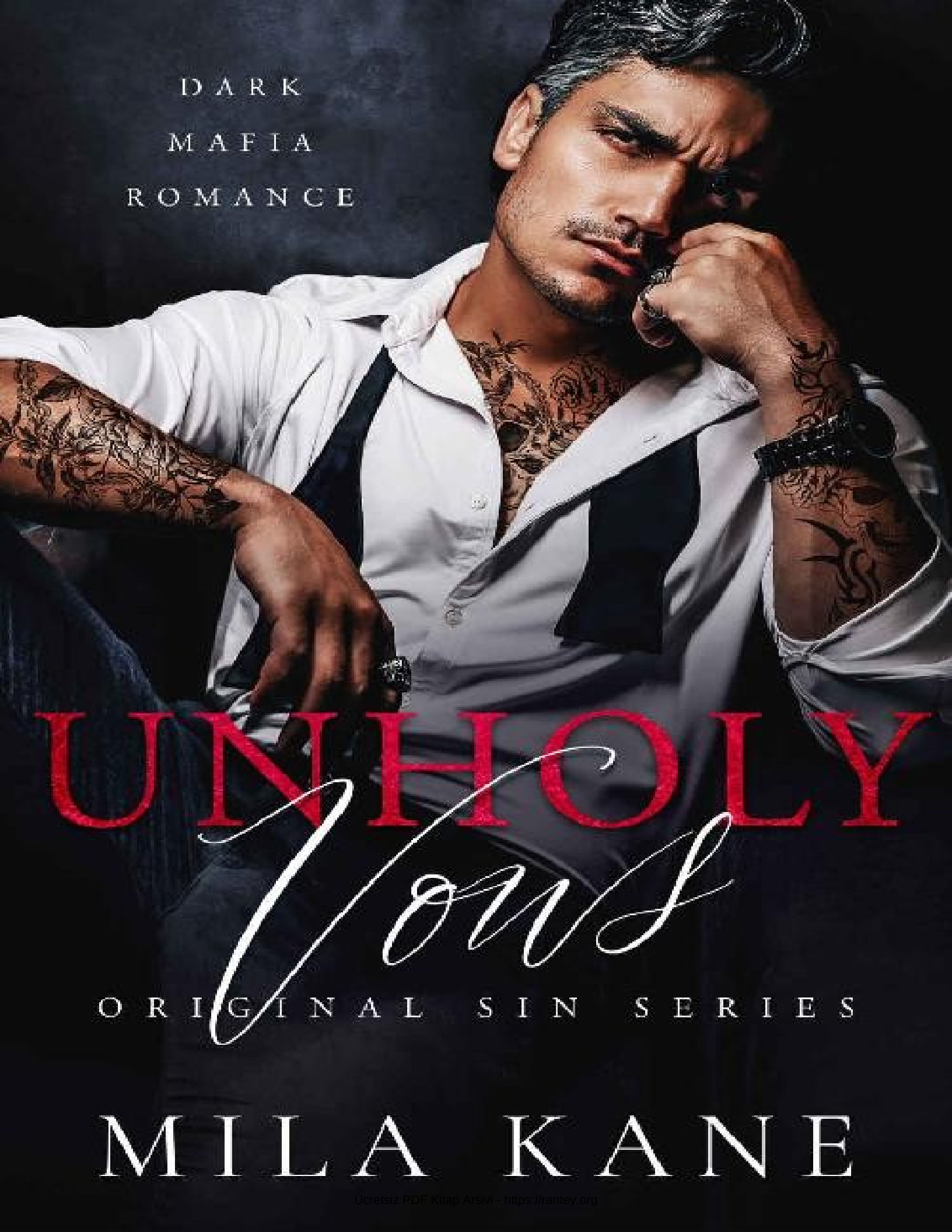
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard, wearing a white button-down shirt, is the central figure. He has extensive tattoos on his arms and chest. He is looking directly at the camera with a serious expression, his hand resting near his face. The background is dark and moody.

DARK
MAFIA
ROMANCE

UNHOLY *Love*

ORIGINAL SIN SERIES

MILA KANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KUTSAL OLMAYAN YEMINLER

YAŞ FARKI MAFYA ROMANTİZMI

ORIJINAL GÜNAH SERİSİ

OceanofPDF.com

MILA KANE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Mila Kane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Mila'nın dünyasına hoş
geldiniz Yazarın Notu

1. Charlie
2. Renato
3. Charlie
4. Charlie
5. Renato
6. Charlie
7. Renato
8. Renato
9. Charlie
10. Charlie
11. Renato
12. Charlie
13. Charlie
14. Renato
15. Charlie
16. Charlie
17. Renato
18. Charlie
19. Renato
20. Charlie
21. Charlie
22. Renato
23. Charlie
24. Charlie
25. Renato
26. Renato
27. Charlie
28. Charlie
29. Renato
30. Charlie
31. Charlie
32. Renato
33. Charlie
34. Renato
35. Charlie
36. Renato

37. [Charlie](#)
38. [Renato](#)
39. [Charlie](#)
40. [Renato](#)
41. [Charlie](#)
[Altı Ay Sonra 14](#)
[Ay Sonra](#)

[Teşekkür Mila Kane](#)
[Mila Kane](#) tarafından da

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MİL A'NIN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ

Mila Kane. 'de silinmiş sahneler, anketler ve karakter ilhamı için bültenime katılın

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Mila Kane'in New York'una hoş geldiniz. Burası bildiğiniz şehir değil ve burada Yeraltı Dünyası'nın Kral ve Kraliçeleri hüküm sürüyor.

Kitap dünyasının bu köşesinde ölüm aşkının yanı sıra karanlık ve kargaşa da hüküm sürüyor. Eğer size göreyse, okumaya devam edin.

Bu kitap kaçırma, takip etme, zorla evlendirme, BC'ye müdahale ve üreme temalarını içermektedir.

Emin değilseniz, TW'lerin tam listesi için [web siteme](#) göz atın.

OceanofPDF.com

CHARLIE

W Bekârsanız, yirmi altı yaşındaysanız ve Atlantic City gibi bir parti şehrinde yaşıyorsanız, bir akşam için çok sayıda seçenek vardı Eğlence. Bir randevuya çıkabilir, güzel bir şeyler yiyebilir, hatta belki de şansınızı deneyebilirsiniz. Ya da başka bir şekilde şansınız yaver gidebilir, tahta kaldırımında sıralanan zengin kumarhanelerden birinde yüksek bahisler oynayabilirsiniz. Belki de evde arkadaşlarınızla vakit geçirerek sakın bir gece geçirmeyi tercih edersiniz.

Herkes için bir şeyler vardı ama yine de *kimsenin* iyi vakit geçirme anlayışının gecenin köründe Jersey Shore'daki harap bir depoya gizlice girmek olmadığından emindim. En azından benim tanıdığım kimse.

Yine ve utanç verici bir şekilde, güvenilir takip uygulamamla küçük kız kardeşimi ilk kez gözetlemiyordum ve onu takip etmemem gereken bir yere kadar takip etmişim. Yine de bir dahaki sefere, çürümüş balık ve eski ter kokan bir depo yerine çok yaşlı olduğum bir kardeşlik partisini tercih ederdim.

Dostum, bu kötüydü. Ama geri dönecek kadar kötü değil.

On dokuz yaşındaki küçük kız kardeşim bu tehlikeli barakada bir yerlerdeydi ve onu kulağından tutup sürüklemem gerekse bile onsuz gitmeyecektim.

Lucy'nin başını belaya sokmasının giderek arttığına dair içimi kemiren endişeyi görmezden geldim. Okuldaki kavgalarla başladı. Sonra dükkan hırsızlığı. Sonra reşit olmadan içmeye başladı. Ve en son olarak, hiçbir yere gitmeyen tek yönlü bir biletle kaybedenlerle çıkmak.

Şimdi, neye bulaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geriye kalan tek aile biz olmamıza rağmen benimle konuşmuyordu. Rahibeler tarafından yönetilen bir grup evi olan Mercy House'da büyümek beni utanç verici bir kural takipçisine dönüştürmüştü, ancak Lucy üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı.

Yine de kesin bir konuşma yapılması gerekiyordu. Korku filmi setine benzeyen terk edilmiş bir mülkte takılmak iyi bir fikir değildi. Sırada ne vardı? Düşündükçe ürperiyordum.

Spor ayakkabım kırık bir cam parçasına bastı ve yüksek, çtırdayan bir ses çıkardı. Donup kaldım. Hâlâ ilk gizlice girdiğim büyük odadaydım. Eski kasalar ve diğer nakliye ekipmanları bir duvar boyunca gelişigüzel istiflenmişti ve gözlerin beni görünmeden izlemesi için çok sayıda gölgeli köşe ve yarık bırakmıştı.

Uzun odanın bir tarafında kırık pencereler sıralanmıştı ve üst kattaki bir podyum tüm katı çevreliyordu. Metal gıcırıyor ve rüzgâr açık pencere çerçevelerinden ıslık çalarak geçiyordu.

Lucy'yi al ve buradan git, diye içimden bir ses ısrar etti. *Böyle yerlerde iyi şeyler olmaz.* Bu çok açıktı, ama takip uygulamasındaki yanıp sönen nokta bana onun burada bir yerlerde olduğunu garanti etmesine rağmen, asi kız kardeşimden tek bir iz göremiyordum.

Son derece hassas olan hayatta kalma içgüdülerimi bir kenara bırakıp deponun içine doğru ilerlemek zordu. Hayatımı beladan uzak durmaya çalışarak geçirmiştim ama Mercy House'da büyümek bunu kolaylaştırmamıştı. Oraya gittiğimizde on üç yaşındaydım ve sosyal hizmet görevlisinin elimi okşarken söylediği tek şey kız kardeşimden ayrı kalmadığım için ne kadar şanslı olduğumdu. Elbette, babamız daha yeni vefat etmişti, yemek almak için sırada beklerken rastgele bir arabadan açılan ateş sonucu öldürülmüştü. Elbette, biri yastığını ateşe vermeyi seven, diğeri küçük hayvanları saklayan ve onlara işkence eden on kızla birlikte bir yatakhane uyumak zorundaydık. Rahibelerin utanç verici düşüncelerimiz hakkında bizi sorguya çektiği ve "iffetsizlik" için gece yarısı rastgele yatak kontrolleri yaptığı bir yurt.

Tamam, Sosyal Hizmetlerden Sue Granger. New Jersey'deki en şanslı kızlar bizdik.

"Lucy?" Karanlık odadaki bunaltıcı sessizliği bozarak tısladım. Buralarda bir yerde olmalıydı.

Yandaki odaya doğru devam ettim. Küçük kız kardeşimin hakkını vermeliydim. Kendini zor duruma sokma konusunda en yetenekli insanlara ödül verseler, Lucy açık ara kazanırdı. Teknik olarak o artık bir bebek değildi. Bunu biliyordum. Ama on dokuz yaşında, başını ciddi bir belaya sokabilecek kadar büyük ama olası sonuçları görmezden gelebilecek kadar da genç olduğu o tuhaf yaşıydı. Aramızdaki bağı kesebileceğimi hiç sanmıyordum.

Son on üç yıldır, sahip olduğu tek anne bendim.

"Ona göz kulak ol, Charlie. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Babamın hayalet gibi sesi zihnimde dolaşıyordu. O gece bana hayatımın en önemli sorumluluğunu vermişti ve bu sorumluluk hâlâ omuzlarımda ağır bir yük olarak duruyordu.

Son arzusunu yerine getirmek için bazı geceler diğerlerinden daha zordu.

Solumda bir ayak sesi duyuldu. "Charlie?" diye fısıldadı kendi sesimden daha iyi tanıdığım bir ses.

"Lucy," diye mırıldandım ve çömeldim. Ellerim karanlıkta kırık cam parçalarının üzerine düştü ama irkilmedim. Konu Lucy'yi korumak olduğunda, hiçbir şey beni durduramayacak kadar acı verici ya da zahmetli olamazdı.

Kız kardeşim sırtını duvara dayamış yerde oturuyordu, kocaman gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Korkmuştu. Son zamanlarda hiçbir şeyden korkmadığını düşünürsek - "kötü kız" statüsüne bir onur nişanı gibi davranıyordu- bu ani korkusu endişe vericiydi. Sert kız rolünü bıraktığına göre zor durumda olmalıydı.

Yanımdaki küçük boşluğa doğru manevra yaptım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Beni takip mi ettin?" diye sordu öfkelenmeden.

Ona hafifçe dirsek attım. "Tabii ki yaptım. Ablalar böyle yapar, değil mi?"

"Nasıl?"

"Telefon takip uygulaması." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu; eninde sonunda anlayacaktı.

Başını salladı. Bir sorun vardı. Çok durgundu. Uzaktan gelen konuşma seslerini duydum. Burada yalnız değildik.

"Neler oluyor? Anlat bana," diye ısrar ettim ve elimi onunkine doladım. Teni soğuktu.

"Miguel. Miguel'i tanıyorsun, değil mi?" diye gergin bir şekilde başladı.

Yeni erkek arkadaşını onaylamadığımı biliyordu. Her yerinden bela fıskırıyordu. Bunun geçici bir şey olduğunu ve bu kadar değişken ve tehlikeli biriyle çıkmanın yarattığı merakın azalacağını umuyordum. Görünüşe göre bu henüz olmamıştı.

Başımı salladım. "Onu tanıyorum."

"Ek işlerden biraz para kazanabileceğimiz fikrine kapıldı, bilirsin işte, ufak tefek işler falan."

"Ve sizi buraya garip bir iş mi getirdi? Burası insanların sipariş verdiği türden bir yere benzemiyor."

Lucy'nin gözleri benimkilerden kaydı. Yalan söylüyordu. Bunu her zaman söyleyebilirdim. Ama şimdi gerçeği öğrenmek için onu rahatsız etmenin zamanı değildi.

"Buraya gelip bir şeyler almamız gerekiyordu, yeni patronuna gösterebileceği bir şeyler ve sonra tam zamanlı bir iş bulacaktık."

"Takip etmiyorum," diye itiraf ettim. Saklamaya çalıştığı çok fazla şey vardı ve hikâyesi hızla dağılıyordu. "Başlangıç olarak 'burası' neresi?"

O kadar sessiz fısıldaşıyorduk ki, odanın diğer tarafında konuşan adamların mırıltısı kolayca duyuluyordu. Bir kulağım bu sesteydi, fark edilmediğimizin garantisiydi bu.

Lucy yutkundu, yüzü solgundu. "Bir De Sanctis bırakma noktası."

Bu bilgiyi değerlendirmek için bir an bekledim. "De Sanctis. Atlantic City'nin İtalyan kraliyet ailesi olan suç örgütü gibi... şu De Sanctis mi?" Ter içinde kalmış olmama rağmen kontrollü bir ses tonuyla konuşmayı başardım.

Lucy başını salladı.

"Ve düşme noktasından kastınız..." Açık bir cümleyi bitirmek istemediğim için sözümü yarıda kestim. Bu her şeyi çok gerçekçi kılacaktı.

"Burası, ürünlerini bıraktıkları ve bayilerin dağıtım için onları almasını sağladıkları yerlerden biri."

En azından kendini neye çok iyi biliyordu. En ufak bir yanlış yönlendirmeye maruz kalmamış olmanın verdiği soğuk bir rahatlık vardı.

"Ürünler, satıcılar, De Sanctis," diye mırıldandım, şok olmuştum. Belki bu beni naif yapıyordu ama kız kardeşimin rahatça bulaştığı suç faaliyetlerinin seviyesini açıkça hafife almıştım. "Şu anda kimsin sen?" Öfkeyle homurdandım.

Hayatını her gün yeni bir dibe sürüklediği için ona kızgındım.

Yeterince yakından izlemediğim ve düşmesine izin verdiğim için kendime kızgındım.

Ona ihtiyacımız varken bizi bırakıp gittiği için babama kızgındım.

Sosyal Hizmet Görevlisi Sue'ya ve onun kırılğan pozitifliğine bile kızmıştım. *Evet, Sue, biz gerçekten şanslıyız. Korkunç çocukluklarımızdan hiç zarar görmedik.*

İçinde bulunduğumuz tehlikeyi belirtmeme gerek yoktu. Lucy biliyordu; gözyaşlarıyla lekelenmiş yanakları bunu ele veriyordu. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı ve onu bu beladan kurtarabilecek tek kişi bendim.

Lucy bu depoya girip acımasız bir mafya örgütünden çalmaya çalıştığında büyük bir iş başarmıştı. Çetelerin ve sık sık ortaya çıkıp kaybolan küçük kartellerin düşük asılı meyvelerini atlamıştı. Doğruca besin zincirinin tepesine gitmişti. Devletin en üst düzey yırtıcısına.

New Jersey suçtan delik deşik olmuştu. Atlantic City'deki büyük hastanelerde yaptığım klinik rotasyonlar sırasında, suç örgütlerinin şehre pençelerini geçirirken verdikleri zararı ilk elden görmüştüm. Bölge için savaşıyor rakip ailelerin silahla yaralamaları değilse, ürünlerinin neden olduğu aşırı dozda uyuşturucuydu. Hangi aile olduğu fark etmezdi - İrlandalı, İtalyan, Rus - sonuçları kanlı ve ölümcül olurdu.

New Jersey ve mafya, 4 Temmuz ve elmalı turtta kadar iç içeydi. Ve Lucy doğrudan De Sanctis ailesine gitmişti. Onlarıncı uğarı bir organizasyon değildi. De Sanctis ailesi ciddi bir operasyon yürütüyordu. Ailenin *kaptanına* AC Kralı derlerdi, çünkü kumarhane sahnesini demir yumrukla yönetir ve muhalefeti kolaylıkla ezerdi. Renato De Sanctis kötü bir şöhrete sahipti ve aklı başında hiç kimse ona karşı gelemezdi.

Kız kardeşime baktım, onu bir an için farklı bir ışıktta gördüm, yaklaşan seslerin mırıltısı beni düşüncelerimden uzaklaştırmadan önce.

Artık yalnız değildik.

Keskin bağırışlar ve protestolar deponun duvarlarında yankılandı. Lucy yanımdan kalkmaya çalıştı ama korku ağzımı kaplarken onu hızla aşağı çektim. Tadı metal gibiydi. El yordamıyla kolyemi buldum. Babamın bana verdiği küçük, basit bir altın kolye. Üzerinde kayıp şeylerin ve insanların koruyucu azizi Aziz Anthony'nin resmi vardı. Ben her zaman kayıp bir insan olmuştum; babam bile bunu görmüştü.

"Ben bakarım," dedim neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla.

Dizlerimin üzerinde yükseldim, soğuk beton zemin ucuz polyester pantolonumu delip geçti. Odaya yan kapıdan iki adam girdi. Biri daha küçük bir adamı saçlarından tutmuş sürüklüyor gibiydi. Lucy'nin elini sıkıca kavradım ve diz çöküp bakmasını engelledim. Gerekirse ağzını tıkardım.

Acımasızca eğlenen kahkahaların sesi mekânda yankılandı.

"Buraya bir yılan gibi kıvrılarak girip Castillo'lara puan kazandırabileceğini mi sandın? Cesur, ama aptal, ve şimdi bu yapacağın son şey," diye homurdandı adamlardan biri, taşıdığı gölgeli figürü beton zemine fırlatırken.

Sert bir tokat sesiyle yere indi, iki adam uğursuz bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Onlardan daha küçük olduğunu hemen anlayabiliyordum. Daha genç.

Miguel, Lucy'nin boktan erkek arkadaşı.

Saldırganlardan biri Miguel'in yan tarafına üç kez sertçe tekme attı. Hemşirelik içgüdülerim harekete geçti ve az önce meydana gelmiş olabilecek hasarı ve nasıl tedavi edileceğini zihinsel olarak değerlendirdim. Lucy'yi ölümcül bir şekilde devam ettim. Erkek arkadaşının dayak yediğini görmesine izin veremezdim. Çünkü

Ona yardım etmeye çalışırken, bunu düşünmedim bile. Burada olmamızın sebebi oydu ve Lucy benim önceliğimdi. Birleşik gücümüzün bu gangsterlere karşı nasıl duracağı konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

"Seni bu işe Castillolar mı soktu? Bizden çalarsan kartele girmene izin vereceklerini mi söylediler? Seni aptal çocuk. O şerefsizler kan bağı olanlar dışında kimseyi içeri almazlar. Bizimle daha iyi bir şansın vardı... bunun yerine De Sanctis ismine saygısızlık ettin ve ben de sana bir örnek vermek zorundayım. Bu kişisel değil. Bu optikle ilgili, evlat. Görünüşüne , toplum için büyük bir kayıp değil."

Adamlar kendi aralarında acımasızca gülüşüler.

İçimi bir önsezi kapladı. Bu sadece bir dayak değildi. Onu öldüreceklerdi ve ben bunu durdurmaya çalışıp kendi hayatımı riske atmak ya da buna izin vermek durumundaydım. Ben bir hemşireydim. Hayat kurtarmak benim görevimdi. Yine de Lucy'nin başının benimkinin altındaki parlak tellerine bakarken, bunu yapmayacağımı biliyordum. Belki yalnız olsaydım bir şeyler deneyebilirdim ama onun güvenliğini riske atamazdım.

"Bekle! Burada tek başıma değilim," diye Miguel.

Hay sikeyim. O çocuğun bir

sıçan olduğunu biliyordum.

"Hayır mı? Kiminle geldin?"

"Kız arkadaşım, yani birlikte olduğum kız. Üzerinde bazı şeyler var. Ona sahip olabilirsin. Acele etme. Bir parti ver, çıldır."

Dilimi tuttum, korku ve suçluluk duygusu içimde zehirli bir karışım yarattı, korku ve suçluluk duygusu yerini damarlarımda yükselen öfkeye bıraktı. Bu çocuk kendi zavallı kışını kurtarmak için Lucy'yi teslim edebileceğini mi sanıyordu? Lucy'nin parmakları benimkileri ısırды. Bu, onun da her kelimeyi duyabildiğini hatırlatıyordu.

Sessizlik çöktüğünde tekrar baktım. Ne yaptıklarını bilmem gerekiyordu. Miguel'in teklifini düşünüyorlar mıydı?

Adamlardan biri güldü ve ceketinden bir silah çıkardı. "İkisini de yapmayacağımızı sana düşündüren ne? Seni, işe yaramaz, korkak erkek arkadaşını bitirip kız arkadaşınla istediğimiz gibi eğlenmeyeceğimizi mi?"

Kolunu düzeltti ve Miguel'in yuvarlanmaya çalışmasına gülerek silahın emniyetini açtı. "Görünüşe göre yolun sonuna geldin evlat. Ölmek için pek etkileyici bir yol değil. Sana gerçekten iyilik yapıyorum." Silahı Miguel'in top haline gelmiş bedenine doğrulttu.

Diğer serseri araya girdi. "Kahretsin, bekle bir dakika Tony. Sadece çocuğu korkut ve biraz döv... Patronu tekrar kızdırma. Ren'le aramız iyi değil ve ikimiz de bunun farkındayız."

Ren. Renato De Sanctis. Kendimi omzumun üzerinden bakarken buldum, sanki sadece onun adını düşünmek bile adamı çağırabilirmiş gibi. Bir Bloody Mary ilahisi.

"Ren'in bilmediği şey ona zarar vermez," dedi silahlı adam. Sesinde kaba bir adalet dağıtmaya hevesli olduğunu duyabiliyordum. Önünde kanlar içinde bir yığın halinde yatan adamı öldürmek istiyordu.

Arkadaşı bir kez daha araya girdi ve bir saniye boyunca sessizce tartıştılar. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla düşünebildim. Polisleri aramalıyım. *Bir şeyler* yapmalıyım.

"Kaçmalıyız," diye fısıldadım. "Burada olduğunu biliyorlar. Dikkatleri dağılmışken buradan gitmeliyiz."

"Polisler-" diye başladı Lucy.

Başımı salladım. Dışarı çıktığımızda arayacaktım. Önümüzdeki otuz saniye içinde gelmeyeceklerdi, bu yüzden Miguel'i kurtaramazlardı. Kız kardeşimi teklif ederek hayatı için pazarlık yaptıktan sonra, bunu o kadar önemseydiğimden emin değildim. Ona yardım etmek için kendimi tehlikeye atmayacağım kesindi. O kendi yolunu seçmişti.

Kapıya hiç ulaşamadık.

Bir patlama sesi duyuldu ve ılgılığımı bastırmak için yumruğumu ağzıma soktum. Duman ve metal kokusu havayı doldurdu.

", bunu yapmamalıydın. Ren bundan hoşlanmayacak."

"Her neyse. Patronun kışına girmeye çalışmayı bırak." Miguel'i vuran kişinin kalın sesi neşe ve eğlence doluydu. "Kızı arayalım mı?"

"Ne kızı? O küçük serseri sadece kendine biraz zaman kazandırmaya çalışıyordu. Hangi kız buraya girmeyi kabul eder ki? Hadi gidelim buradan."

"Evet, her neyse."

Lucy kollarımda titriyor, sessizce ağlıyordu. Baş belası yeni erkek arkadaşına ne olduğunu biliyordu. Adamların konuşma sesleri kaybolana kadar suçluluk ve korku içinde uzun dakikalar boyunca donup kaldık.

İşte buydu. Gitme şansımız. Bunu şimdi yapmalıydık, onlar 'kız arkadaşı' arama konusundaki fikirlerini değiştirmeden önce.

Gizlice girmek için kullandığım yan kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydık. Sürünerek çıkabilirsek kaçabilir ya da sahilin bu köhne ucunda sıralanan terk edilmiş binalardan birine saklanabilirdik.

"Lucy, buradan hemen gitmeliyiz, koşmalı ve asla arkamıza bakmamalıyız."

"Miguel'i öldürdüler, değil mi? Onu öldürdüler," diye mırıldandı Lucy, yaşadığı şok bakışlarını bulanıklaştırmıştı.

"Evet, bizi bulurlarsa öldürürler de. Bu yüzden onlar bizi duymadan gitmeliyiz," diye elimden geldiğince sabırla açıkladım, yaşadığı şoku atlatmaya çalışarak.

Başını salladı, iri ve ağlamaklı gözleri benimkilere bakıyordu. O anda inanılmaz derecede genç görüldüğü için kalbim sıkıştı. Yeniden küçük kız kardeşim gibi görünüyordu.

"Gidelim," diye fısıldadım.

Birlikte saklandığımız yerden sürünerek çıktık. Gölge hareket ediyor, bize saldırıyor gibiydi. Lucy inliyor, gözyaşlarını bastırmak için elinden geleni yapıyordu. Harap depoda attığım her adımda sırtımda bir hedef varmış gibi hissediyordum. Tüylerim diken diken oluyor, kalbim küt küt atıyordu.

Sonunda ayaklarımızı sürüyerek yan kapıya doğru ilerledik ve karanlık, serin geceye çıktık.

Taksiye binip depodan hızla uzaklaşana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Başım ağrıyordu ve ciğerlerim

ağrıyordu. Ellerimi pençelerden kurtarmak çaba gerektiriyordu ama başardım. Lucy'nin başını kucağıma yatırdım ve saçlarını okşadım. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Uzun zamandır ilk kez, bu sözlerin doğru olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Babamın sesi kafamın içinde konuştu, eski sloganı daireler çiziyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyordu. *Bunu sonra düşünürsün, evlat. Yarın ölmüş olabilirsin.*

Oh, Da. Hiçbir fikrin yok.

Hıçkırık sesleriyle sarsılarak uyandım.

Gözlerimdeki uykuyu kırıpştıramadan kalkmış ve dağınık yatak odamdan dışarı fırlamıştım.

Lucy ile paylaştığım dairenin küçük mutfağına dolan sonbahar ışığının huzmelerinde gerçeklik hızla içeri girdi. Taksilerin korna sesleri ve şehrin gürültüsü duyularımı dolduruyordu ama bunlar bile ıstırabın sesini bastıramıyordu.

Southside mahallemiz göz alıcı değildi, hatta güvenli bile sayılmazdı ama çalıştığım kumarhaneye yakındı ve öğrencilik deneyiminin bir parçası olan klinik rotasyonlarımı yaptığım hastane de çok uzakta değildi. Kısıtlı bütçemizle daha yakın bir yerde yaşamaya gücüm yetmiyordu, ayrıca daha uzun bir yolculuk için zamanım da yoktu, bu yüzden otoyol kenarındaki bu korkunç apartmanda sıkışıp kalmıştık. Çatıda durup kırık güvenlik bariyerinin üzerinden eğildiğinizde neredeyse sahili görebiliyordunuz.

Lucy'nin kapısını usulca çaldım ve bekledim. Parmağımla kapıdaki eski ahşap levhanın üzerinde gezindim, grup evindeki zamanımızdan beri onun yaptığı ve sakladığı levhaydı. Parıltılı pembe cila tam adını yazıyordu. Lucy. Birkaç solmuş, soyulmuş çıkartma köşeleri süslüyordu, ama kendine ait küçük bir yer oyması için ona verilen el işi malzemeleri bu kadardı.

"Lucy, içeri geliyorum," diye seslendim kapıyı açmayı başaramayınca.

Kız kardeşim yatağın üzerinde top gibi kıvrılmıştı, yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla şişmişti. Dün gece ağladığını duymamıştım. Son beş yıldır hemşirelik öğrencisiyken nasıl yapılacağını öğrendiğim bir tür ölümcül derin uykuya dalmıştım. Amaç, etrafınızda ne olursa olsun uyuyabildiğiniz zaman uyumaktı.

Yatağa oturdum ve elini uzattım. "Hey, bütün gece ayakta mıydın?"

"O korkunç sesi tekrar tekrar duymaktan kendimi alamıyorum," diye burnunu çekti Lucy.

Bir mendil alıp ona uzattım ve burnunu kabaca silerken onu izledim. Ne de olsa haklıydı. Son yirmi dört saat yaşayan bir kâbus gibiydi. Erkek arkadaşının öldürüldüğünü görmüştü. Olay olduğunda o da oradaydı. O da olabilirdi. Korkunçtu.

Hayır, Lucy uygun şekilde tepki veriyordu. Uygun olmayan bendim. Şoktan dolayı tepki veriyordum ve bunun üstesinden gelmemi gerektiren hayatta kalma becerilerimi dikkatlice geliştirmiştım. Ama derinlerde bir yerde panik uçurumu beni yutmakla tehdit ediyordu.

"Ve şimdi o gitti..." Lucy fısıldadı, gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı.

Eğildim ve ona sarıldım. Elbette Miguel'i Lucy için hiç sevmemiştım ve kendi canını kurtarmak için onu satmaya çalıştığı için onu asla affetmeyecektim. Ama yine de Lucy'nin acı çektiğini görmek hoşuma gitmiyordu ve bunu atlatmasına yardımcı olmak istiyordum.

"Biliyorum, çok zor. Özür dilerim," dedim usulca.

Kalbi kırık küçük kız kardeşime sarılırken, ölüme karşı biraz katılaştığımı fark ettim. Hemşirelik okulunda okumak ve acil serviste rotasyon yapmak insana bunu yapılabiliyor. Hayatın kırılğanlığını hissetmişim ve bu bariyerin kırıldığını o kadar sık görmüştüm ki artık beni nadiren hazırlıksız yakalıyordu. Yine de dün gece farklıydı. Bir hastane yatağında kayıp gitmek ya da tıp uzmanları sizi kurtarmaya çalışırken bir cerrahın masasında yere yığılmak değildi. Dün gece şiddetliydi. Yaşadığım dehşeti aklımdan çıkaramıyordum.

Yatağın başucunda bir telefon titredi. Kılıfı tanıyamadım. "Kimin telefonu bu?"

Lucy kokladı ve ona uzandı. "Miguel'in. Kapüşonumda bir cep olduğu için taşımam için bana verdi."

Bir an için o kadar genç görünüyordu ki nefesim kesildi. Yaptığım her şey, çalıştığım sayısız berbat iş, yaptığım fedakarlıklar - hepsi onu güvende tutmak ve içinde yaşadığımız dünyanın korkunç gerçekliğinden korumak içindi.

Dün gece başarısız olmuşum.

"Telefonu sende mi? Lucy, ya polis onu arıyorsa? Telefonun izini sürebilirler," diye azarladım, içimi saran taze korku beni herhangi bir kafein sarsıntısından daha etkili bir şekilde uyandırdı.

"Ne olmuş yani? Ona ne yaptıklarını saklamayacağım," dedi Lucy meydan okurcasına.

Bu saçma ifadeyi tartışırken telefonla dikkatim dağıldı. Bir numara neredeyse yirmi kez aramıştı. Telefona bakarken bir mesaj belirdi: *Evlat. Sana bir şans vereceğimi söyledim ve verdim. 25 bin değerinde şans. Patron paranın nerede olduğunu bilmek istiyor. Ürünü ya da geliri geri ver. Zaman geçiyor.*

Telefonu, dişlerini bileğime geçirmeye çalışan bir engerek yılanıymış gibi yere düşürdüm. Lucy'ye baktım. "Miguel'in üzerinde uyuşturucu var mıydı? Satıcılık mı yapıyordu?"

Sulu gözleri benimkilerle buluştu ve sonra yana kaydı. *Lanet olsun.*

"Şu anda ciddi misin? Bir torbacıyla mı çıkıyordun? Özenti bir çete üyesiyle mi? Aklını mı kaçırdın sen?!" Bağırdım.

"Ondan hoşlandım! Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamanı beklemiyorum," diye karşılık verdi Lucy.

Beklenmedik iğnesi beni hassas noktalarımın vurduğu için irkildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani herkes bir robot gibi yaşamak ve sadece çalışmak, çalışmak, çalışmak, çalışmak, sonra biraz daha çalışmak istemiyor. Bazılarımız yaşamak istiyor."

Anlaşmazlık sözlerimi yuttum. Acı göğsüme yayıldı. Bunca zaman çalışmamın tek nedeni Lucy ile beni rahat ettirmektir. Alışkanlığımın dışında, gözlerim Lucy'nin komodininin üzerindeki küçük çalar saate kaydı.

"Gitmek zorundayım. İşim var," diye mırıldandım, onun suçlamalarına alet olduğumun farkındaydım ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. İşime ihtiyacım vardı ve onu seviyordum. Bu benim hayalimdi ve bizi tek başıma desteklediğim her gün benim için bir zaferdi.

"Burada kal. Kimseyle konuşma. Polise gitmeyi aklından bile geçirme. Gördüğümüz o adamlar, De Sanctis ailesi, şaka yapmıyorlar. Tehlikeliler ve bizi radarlarına almak istemiyorum. Miguel öldü, şimdi yapacağımız hiçbir şey bunu değiştiremez, ona katılma riski dışında."

Sözlerim kulağa soğuk geliyordu. Lucy şok içinde bana baktı, sanki kız kardeşinin yarı iblis olduğunu yeni keşfetmiş gibiydi. Bu bir bakıma doğrudu. Onun bakıcısı olarak, her zaman her şeyin üstünde tuttuğum tek bir amacım vardı: Hayatta kalmak ve Lucy'yi hayatta tutmak. Çok basitti, gerçekten. Hayatta kalmamız her zaman en önemli şeydi. Diğer her şeyi bir kenara bıraktığımızda herkes için aynı olduğundan şüpheleniyordum. Hepimiz bir labirentin içinde umutsuzca hayatta kalmaya çalışan farelerdik.

Lucy'den ayrıldım, lanet telefonu da yanıma aldım. Bu dumanı tüten bir silahtı ve bunu onunla bırakmak istemedim. Şu anda bunun için endişelenecek zamanım yoktu. Daha sonra endişelenirdim. Çözüm bulamadığım şeyler için her zamanki başa çıkma mekanizmam buydu.

Yani Miguel zaten üst düzey bir dağıtımçı için çalışıyormuş gibi görünüyordu. Uyuşturucuların nerede olduğunu ve Miguel'e mesaj atan bu adamın onları bulmak için ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim.

Evden çıkıp otobüs durağına doğru ilerlerken içimi bir endişe ürpertisi kapladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RENATO

A Kırk iki yaşında ve New Jersey'nin en etkili ve kârlı mafya örgütünün lideri olarak hayat bazen oldukça sıkıcı olabiliyordu. Çünkü Bu nedenle, orada burada bazı şeyleri değiştirmek hoşuma gitti.

Müşterilerimi hizada tutmak için kişisel bir dokunuş kullanarak işimi geliştirdim ve bu adamlarım için de işe yaradı. Bu ister birinden bilgi almak için işkence yapmak, ister bir vaftiz töreninde ortaya çıkıp hayır duamı almak, isterse de tuhaf bir suikastı bizzat gerçekleştirmek olsun, bu oyunda öngörülemez olmak işe yarıyordu.

Clements Drive'daki depoya uğramayı ve ürünümü dağıtımaya hazırlayan meşgul işçi arılarımı görmeyi bekliyordum. Etrafı silahlı korumalarım tarafından sarılmış, diz çökmüş bir grup rakip kartel üyesini gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin.

Bugün beklediğimden daha eğlenceli geçmeye başladı.

"Atlantic City kim olmak istiyorsan olabileceğin bir yer, ya da insanlar öyle diyor." Deponun arkasındaki karanlık otoparkta duran eski model bir Chevy'ye kalçamı dayadım. Kağıt üzerinde Renato De Sanctis'in AC'de tek bir şeyi bile yoktu. Gerçekte ise şeridin yarısına yaklaşıyordum. Diğer yarısı ise paralarını temizlemem için bana ihtiyaç duyan bir grup milyardere aitti. Sahibi olmadığım kumarhaneleri ben işletiyordum. Para kazanmak her zaman benim yeteneğim olmuştu. Bir de düzeni sağlamak.

Önümde sinmiş duran adam Castillo karteli için çalışıyordu, kumarhane sahnesine yasadışı kimyasallar pompalamaya kararlı bir grup. *Benim* kumarhanem

sahne. Müşterilerime benden başka kimse satış yapmadı.

Adamın arkasında yirmi kadar uşağı neler olacağını görmek için bekliyordu. Onları kuzey kıyısında, sevkiyatlarımızın bir kısmını aldığımız depoya çok yakın bir yerde kıstırmıştık. Kartel hamamböcekleri her geçen gün daha da cesaretleniyordu. Ortaya çıkardığım her bir hamamböceğini özenle temizlemiştim ama başlarını bulmaktan çok uzaktım.

Önümdeki adam terliyordu. Kokusunu alabiliyordum. Muhtemelen kirası kadar tutan parlak beyaz spor ayakkabılarının içinde kıpırdandı. Onun yaşında spor ayakkabı. Ne yazık ki eski atasözü doğruydı. Para klas satın alamazdı. Ya da beyni, bu konuda.

"Bunu kim söylüyor?" diye sordu, zaman kazanmaya çalışarak.

Elimi havada salladım. "İnsanlar. İnsanlar söyler." Bu adam doğduğunda kesinlikle yedek IQ puanı dağıtmamışlardı.

"İnsanları tanımıyorum," diye mırıldandı, gözleri yana kaymıştı. Bu olaydan nasıl canlı çıkacağını bulmaya çalışıyordu. Bunun nafile bir umut olduğunun farkında değildi.

"Tabii ki değilsin. Asıl soru şu: Eğer burada, insan açgözlülüğü ve oburluğu için bu büyük, neon mekanda olmak istediğin herhangi bir şey olabilseydin, ne olurdu?"

Dudaklarını yaladı. "Bak dostum, senin eşyalarına dokunmuyorduk. Birini arıyorduk, bir çocuğu-"

"Eski nesil yeniye müjdeliyor. Gelenekleri sevsem de, acı çektirmemi istemediğiniz sürece bana yalan söylemezsiniz."

Bana gözlerini kırıştırarak baktı ve ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. Bana gün gibi açık görünüyordu, ama sigara içip kanser olduklarında şaşırıp aptallar gibi, kimse ölümün yakın olmasını beklemiyordu. Her gün evden çıkarken aldığımız riski gerçekten anlamış olsaydık, eşiği asla geçmezdik. Gerçek şu ki, insanlar çok kırılgan yaratıklardı ve bu dünya tehlikelerle doluydu.

"Yalan söylemiyorum. Yeni askerlerden biri, Miguel, kayboldu. Son duyduğumuza göre Clements Drive'da takılıyormuş. Sadece bilmek istiyoruz.

ona ne olduğunu."

"Bazı ürünlerle kaçtı, değil mi?" Ben sordum.

Genç, kartel özentisi bir ahmağa ne olduğu umurumda bile değildi ama ikinci komutanıma attığım ince bir bakış ona kontrol etmesini emretti. Castillo'ların teslimat yerlerimizi koklamasına izin veremezdik. Polis yeni kartelin peşindeydi, eyaletten köklerini kazımaya çalışıyordu. Benim aksime, kolluk kuvvetlerinde görmezden gelebilecek, kanıtları yok edebilecek ve hatta arada sırada tek tük cesetlerin ortadan kaybolmasını sağlayabilecek bağlantıları yoktu ve ben de bundan hoşlanıyordum.

Atlantic City'nin kralı ve New Jersey'nin *kaptanıydım* ve kimse bu unvanı benden alamazdı. Hiç kimse.

Konuşmadan istediğimi almış olarak ayağa kalktım. Adamlarım etrafımda yer değiştirdi.

"Ne olursa olsun, Castillolar benim mülkümün etrafına gelemmez. Bu mesajı *patronunuza* iletteceğinize inanıyorum."

Enayi gerçekten rahatlamış görünüyordu. "Yapacağım, söz veriyorum dostum. Sorun değil."

Adamın üzerine yürüdüm. "Yanlış söyledim. Senin değersiz bedeninin ve adamlarınıninkiler mesajı güzelce iletectir demek istedim."

Ondan sonra kıyamet koptu.

Sorguladığım adamı, küçük grubunun başını, şahdamarına keskin bir kesik atarak öldürdüm. Neredeyse her zaman bir bıçak taşırdım ve ince stiletto bıçağım elimin bir uzantısı gibiydi. Bu öldürme yönteminde hoşlanmadığım tek şey, sonrasında elime çarpan ılık kanın fişkırmasıydı. Bu nedenle siyah deri eldivenler giyerdim.

Yüzü komik bir şok ifadesiyle donup kalmıştı. Cesedi yere düştüğünde, adamları harekete geçti. Bazıları bana saldırdı. İkinci adamım, korumam ve en güvendiğim adam olan Elio araya girdi, boynumu kırdı ve dizlerimi tekmeledi.

Adamlarım o kadar iyi eğitilmişlerdi ki, otoparktan çıkarken hızımı yavaşlatmama gerek kalmadı. Tek bir darbe bile almadan her saldırıyı bertaraf ettiler.

Hedeflerine iniyorlar. Ben.

Ülkenin en zengin, en acımasız mafyalarından birinin oğlu olarak hayatım boyunca hedef olmuştum. Hedef olmaya alışmıştım ve adamlarım da buna göre hareket ediyordu. Eğer birazcık hayatta kalma içgüdünüz varsa, yaklaşmaya cesaret edemezsiniz.

Tam sevdiğim gibi.

En sevdiğim kumarhane olan La Leonora'daki ofisimde - De Sanctis portföyünün en eskilerinden biri ve adını annemden alıyor - yakın çevremdeki diğer üye Giada masamın arkasında bekliyordu. Ayaklarını kaldırmış, boktan çizmelerini koyu renkli ahşaba geçirmiş, sakız çiğniyordu. Biz kapıdan girerken mükemmel pembe bir baloncuk patlattı.

"Çekil," diye tersledim onu.

Bazen gerçek kardeşimden çok küçük kız kardeşim gibi hissediyordum. Sofia Chernova, eski adıyla De Sanctis, Maine'de çılgın bir Rus gangster ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Nikolai Chernov'a -küçük kız kardeşime takıntılı hale gelen Rus velet gangster- güvenmekte ne kadar zorlansam da, yıllar içinde birbirimize saygı duymaya başlamıştık. Ayrıca, kana susamış doğası ve şiddet konusundaki yeteneği ona Sofia'nın hayatının tehdit altında olmamasını sağlayan bir ün kazandırmıştı. Nikolai, *Palach*, yani cellat olarak bilinirdi ve aile içinde güçlü bir oyuncuydu.

Öte yandan Giada benim *sottocapo*'m, Elio'nun geveze, asabi küçük kız kardeşiydi ve bazen her şeyden çok bir sorumluluktan. Buna rağmen aileden biriydi ve bana cevap vermekten korkmayan birkaç kişiden biriydi. Bu konuda ailedeki diğer erkeklerden daha cesurdu ve ben buna saygı duyuyordum. Ayrıca bir teknoloji dehasıydı.

Bana sıırttı ve baloncuga bir delik açarak çenesine doğru sarkmasını sağladı.

"Lütfen deyin," diye güldü.

Masanın etrafından ona doğru yöneldim. Ayağa fırladı ve göz kırparak çizmelerini halıya yerleştirdikten sonra hızla uzaklaştı. Giada'nın ciddiye aldığı bir konu bulamamıştım henüz.

Elio küçük kız kardeşine ters ters baktı. "Giada," diye mırıldandı uyarırcasına.

"Oh, lütfen, sıkıcı olmayı bırak! Kanepeye oturdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak arkasına yaslandı, "kimi öldürdün?"

Elio homurdandı. "Birini öldürdüğümüzü nereden biliyorsun?"

"Ren öldürücü eldivenlerini giyiyor ve benim de bu tür şeylere karşı bir içgüdüm var. Asıl soru şu: Beni neden davet etmedin?" Giada içini çekti ve deri koltuğa gömüldü. Dönüp caddeye bakan büyük resim penceresine baktı. "Hiç eğlenceli şeyler yapamıyorum. Mafyada cam tavan olduğunu bilseydim, bir bankada ya da bir yerde çalışırdım."

"Gidip bunu yapmakta özgürsün," diye kestirip attım.

Gözlerini devirdi. "Belki . Yine de iyi bir ödeme yapmayacak ve bankaların gerçekten hackerlara ihtiyacı var mı? Bir daha düşündüm de, hizmetlerimi en yüksek teklifi verene kiralayacağım. Suçlular için serbest bilgisayar korsanlığı, böyle bir şey var, değil mi?"

"Evet, seni öldürtecek bir şey. Yemek yedin mi?" Elio, küçük kız kardeşine karşı her zamanki dinamiğini kullanarak sordu.

Ne kadar tehlikeli olduğu düşünüldüğünde Giada'yı küçük bir şey olarak düşünmek komikti. Onu adamlara işkence ederken ve ağladıklarında gülerken görmüştüm. Elbette kötü adamlardı ama yine de. İnsanların acı çekmesinde mizah bulabilen çok az kişi vardır. Biraz dengesiz olmasının yanı sıra, çok zekiydi. Teknoloji onun yetenekli parmaklarının ucunda hayat buluyordu ve Wi- Fi, bir dizüstü bilgisayar ve sürekli enerji içeceği tedarikiyle başaramayacağı hiçbir şey yoktu.

"Tabii ki yedim. Kendime nasıl bakacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Elio kız kardeşine, "En son bir şey üzerinde çok çalıştığında dört gün boyunca yemek yemeyi unutmuş ve duşta bayılmıştın," diye hatırlattı. "Islak, çıplak kıcını aşağı indirmek için iki adam gerekti."

"Ne olmuş yani? Muhtemelen hayatlarının en güzel günüydü. Bunu hayırsever bir bağış olarak düşünün, çirkin heriflerin internette ya da kulüplerde izledikleri saçmalıklar yerine gerçek meme ve kış görmelerine yardımcı oluyorsunuz." Giada kardeşinin vurdumduymaz yüzüne bakıp sırttı. Sadece çenesindeki tik tak kaslar sinirlendiğini gösteriyordu.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, Castillo'nun durumu hakkında beni bilgilendirmek için burada olduğunuzu varsayıyorum?" Sözümü kestim ve siyah eldivenlerimi parmak parmak çıkarıp masamın altındaki çöp kutusuna attım. Bir sigara çıkarıp yaktım ve nikotini içime çektim. Kan dolaşıma karışması iyi hissettiriyordu. Kendime sadece birini öldürdükten sonra sigara içme izni veriyordum. Cinsel ilişki sonrası içilen sigaranın berbat bir versiyonu.

Giada başını salladı ve çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "İşte görmezden gelmeleri için para ödedikleri insanlar."

"Bana onların isimlerinin bir listesini yap... 'Aptal olduğu için kimi öldüreğim' de," diye iç geçirdim.

Normal dünyada ne kadar güce sahip olurlarsa olsunlar ya da bankada kaç milyarları olursa olsun, herhangi birinin *benim* şehrimde ilaçlarını başka birinden daha ucuza alabileceğini düşünmesi şaşırtıcıydı. Beni alt etmek intiharla eşdeğerdi. Açıkçası, zaten yaşamak için çok aptallardı, bu yüzden onları yok ederek gezegene gerçekten bir iyilik yapıyordum, umarım üremeden önce. En güçlü olanın hayatta kalması.

Giada düşünceli bir ifadeyle, "Başlığınız biraz hantal... Buna Ölüm Listesi diyelim," dedi.

"Her neyse." Sigaramı dişlerimin arasına sıkıştırdım, masamda duran küçük çakmak gazı şişesini aldım ve yanmaz çöp kutusuna boşalttım.

"Ayrıca, Excel'i tercih ederim," diye devam etti Giada.

Ona karanlık bir bakış attım ve yanan sigaramı çöp kutusuna fırlatarak kanlı eldivenlerimin alev almasını izledim.

"Giada," diye uyardım sessizce.

O sadece güldü. "Pekâlâ patron, sakın heyecanlanma. Bir Ölüm Listesi elektronik tablosu hemen geliyor." Kendini ayağa kaldırdı, dar siyah tişörtünün yukarıya doğru çıkan yerini düzelttiğinden emin oldu. Giada kıvrımlı vücuduna dar kıyafetler giydirmeyi severdi. Onunki gibi bir vücudun üzerindeki bu giysiler, kasıla kasıla yürüdüğü her yerde erkeklerin dikkatini çeker ve Elio'yu strese sokardı. Ağabeyini endişelendirmek Giada'nın en sevdiği hobilerden biriydi, bu yüzden işine yarıyordu.

O gittikten sonra Elio yaklaştı. Başını tablete gömmüştü ve şimdi dudaklarında ince bir endişe çizgisi oluşmuştu.

"Ne oldu?" Ruh halini hemen okuyarak sordum.

"Clements Drive'daki deponun güvenlik kameralarını açtım. Çocuk oradaydı ve yalnız değildi."

Elio tableti önüme koydu ve ikimiz de izledik. Aptal Castillo fedaisi depoya girdi ve küçük bir gölge onu takip etti. Gece görüşünün grenli ışığında, muhtemelen onlu yaşlarında bir kız seçebildim.

Kızın saklanması izledik ve sonra iki De Sanctis adamının, Tony Guardini ve Aldo Vasi'nin kadraya girdiğini gördük. Sevkiyatta herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için oradaydılar. Son zamanlarda onları adamlarımın yüz yüze gerçekleştirdiği görevlerden almıştım, çünkü son zamanlarda biraz fazla tetikte olmaya başlamışlardı. Video daha sonra çocuğu odaya sürüklediklerini gösterdi. Ses kayıttan bile yüksekti.

Çocuğu öldürmekle ilgili bir fikrim yoktu. Castillo'lar için çalışıyordu ve *benim* mülkümde, *benim* ürünümlü almaya çalışıyordu. Ama yine de Tony Guardini'nin eli zayıftı. Ben kimseyi öldürmemesi gerektiği ona açıkça söylenmişti. Kayıtlarınızda olması gereken en tehlikeli şey, kontrol edemediğiniz silahlı bir adamdı. Bu De Sanctis'in itibarı için kötüydü ve daha da kötüsü, adamlarımı dizginleyemediğim izlenimi veriyordu.

Cesedi orada bırakmışlar, muhtemelen aile temizlikçilerimizden cesetle ilgilenmelerini istemişler. Küçük bir hareket dikkatimi çekene kadar uzun süre videoya baktım.

Ah, doğru ya. *Kız.*

Bir sandığın altından sürünerek çıktı. O kadar uzun süredir kameradan uzaktı ki neredeyse onu unutmuştum. Tam kuyruğunu kısıtayıp kaçmasını beklerken başka bir figür belirdi.

Bir kadın. İlkinden daha yaşlıydı ama çok da büyük değildi. Genç kızın elini sıkıca kavradı, vücudu koruyucu bir kalkan gibi onun etrafında kıvrıldı. Bir kız kardeş mi?

"Guardini ve Vasi'yi çağırın ve her şeyi berbat ettiklerini söyleyin. Bunun hesabını vermeleri gerek."

"Peki ya kadınlar?"

Videoda kapıya doğru sürünüyorlardı, en büyüklerinin yüzü kameranın tam altına doğru ilerledikçe netleşiyordu. Elimi uzattım ve tam sağına baktığında videoyu durdurdum, yüzü etrafındaki karanlık tarafından güzelce çerçevelenmişti. Yüzünün klasik çizgileri içimdeki sanatseveri memnun etti. Zarif profiline bir parmağımı sapladım.

"Onu bana getirin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHARLIE

Mugünkü derslerim öğle yemeğinden sonra başladı. İlk olarak Camden Community Hospital'da acil servis rotasyonunu tamamlamam gerekiyordu.

Düşüncelerim Miguel'in telefonu ve kayıp uyuşturucular etrafında saplantılı bir şekilde dönerken vardiyam uzadı. Dün gece depodaki iki adamın söylediği her kelimeyi hatırlayabiliyordum.

Castillo karteli hakkında konuştular. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım ama Miguel'in aptalca bir girişimle onların arasına girmeye çalıştığı ve ona satması için mal verildiği anlaşıyordu. Hangi ? Kartel bunun için Lucy'nin peşine düşmez, değil mi? Onun bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Bütün günümü kafamın içindeki affetmez jüriye içsel argümanlarımı tekrarlayarak geçirdim.

"Burke, dinliyor musun?" diye sinirli bir ses beni tersledi.

Hoparlöre göz kırptım. Doğru ya. Personel odasıdaydım ve Dr. Daniel Worthington, olağanüstü pislik, benimle konuşmaya tenezzül ediyordu. Dinlesem iyi olacaktı. Tüm öğrencilerin onun büyüklüğünden bir şeyler bahşetmesini beklediğini düşünüyor gibiydi. Her birimizin onun bir pislik olduğunu düşündüğünden haberi yoktu.

", ne dedin?"

Aşırı bronzlaşmış alnında derin bir kaş çatma çizgisi vardı. Doktor Dan, düzenli bronzlaşmasa benim gibi beyaz olacak adamlardan biriydi ve İrlandalı genlerime sahipti

seansları ve tropik bölgelere aylık geziler. Ayrıcalıklı, zengin ve kibirli biriydi ve hastanedeki en sevmediğim kişiydi.

"Spina bifida yardım gecesinin yarın olduğunu söyledim ve katılıp katılmayacağını sordum." Sırıtişından davetli olmadığımı bildiği ama bunu teyit etmemi istediği anlaşılıyordu. Bu tür yardımlar, astronomik bir ücret karşılığında bir masa satın almayı ve ardından koltukları satmayı ya da Doktor Dan kadar zenginseniz arkadaşlarınıza vermeyi içeriyordu.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Korkarım bu sefer değil."

Cevabımı bekleyerek başını salladı. "Hayal kırıklığına uğrama. Randevum son dakikada iptal oldu. Kocası iş seyahatinden eve erken dönecekmiş. Onun yerine benimle geleceksin."

Bu cümlelerin içinde çözülmesi gereken çok şey vardı. Ona gergin bir gülümseme vermeden önce zamanımı ayırdım. "Beni düşündüğün için teşekkürler, ama korkarım yarın meşgulüm."

Doktor Dan, benim gibi alçakgönüllü birinin onun koluna asılmak için planlarımı hemen iptal etmeyeceğine inanamıyormuş gibi homurdandı. "Tam olarak ne tür planlarınız var ki bir hayır kurumuna destek olamıyorsunuz?"

Güldüm; elimde değildi. Dün gecenin stresinden dolayı çok yorgundum. "Seninle çıkmanın bir hayır işi olduğunu bilmiyordum."

Benim küstahça sözlerim karşısında ifadesi sertleşti.

Kahretsin! Kendine gel, Charlie. Asistan doktorları kızdırmak hiç iyi bir fikir değildi.

"Yani kız kardeşimle meşgulüm ve ayrıca işim var. Zor bir ayrılık yaşıyor, bu yüzden onunla birlikte olmak zorundayım. Anlıyorsun, değil mi?" Yatıştırıcı tonum en iyi ihtimalle zayıftı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Kız kardeşin mi? O kıza daha çok bir anne gibi davranıyorsun," diye alay etti Dan, kıvrılmış dudağı bu fikri ne kadar değersiz bulduğunu gösteriyordu.

"Her neyse, eminim bu hastanede bu teklifi kabul etmekten heyecan duyacak otuz kadar kadın vardır." Küçük bir ego darbesi genellikle Dan'ın ara sıra ona yönelttiğim iğnelerden görmezden gelmesini sağlamaya yeterdi.

"Hmm, muhtemelen, ve şüphesiz böyle bir etkinliğe daha iyi uyum sağlayacak olanlar," dedi Dan, küçümseyerek arkasını dönerek.

Onun rahatça aşağılaması canımı yaktı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Gerçek şuydu ki o doktordu, ben ise hemşireydim. O zengindi, ben fakirdim. O Princeton'a gitmişti, bense hiçbir zaman ödeyemeyeceğimi düşündüğüm öğrenci kredileriyle boğuşarak devlet üniversitesinde okumaya çalışıyordum.

Biz aynı değildik. Bunu itiraf etmek gururumu incitebilirdi ama bu doğrudu ve Daniel Worthington gibi erkeklere kızgın olmak beni strese sokmaktan ve hayatımı daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Hayat zaten bu tür bir karmaşa olmadan da yeterince zordu.

Vardiyamı bitirip eve doğru yola koyuldum, Doktor Dan ve onun incelikten yoksun hakaretleri kafamın içinde kaynayan endişe atmosferinde eriyip gidiyordu.

Beynimi tamamen yoran arka arkaya üç dersten sonra eve döndüğümde, Lucy ve benim telefondan kurtulmamız gerektiğine karar vermiştim. Parçalayıp denize falan atmalıydık. Ona sahip olmaktan bir hayır gelmezdi ve umarım Lucy'yi Miguel'e bağlayan tek şey de oydu.

"Lucy?" İçeri girerken seslendim. Mutfak karanlıktı. Bu akşamki garsonluk mesaiye başlamadan önce beni bekleyen sıcak bir akşam yemeği olmayacak gibi görünüyordu ama o zaman küçük kız kardeşimi suçlayamazdım. O gençti ve yas tutuyordu. Onun yerinde olsaydım nasıl tepki verirdim, hiçbir fikrim yoktu.

Evet, biliyorsun. Hayatına devam edersin. Hiç alternatifin olmadı.

O hain kızgınlık sesini artık duyamayana kadar göğsümün içine ittim. Başka bir ses bana onun mezuniyetinden beri amaçsızca sürüklendiğini ve hayatında ne yapmak istediğini bulmak için hiçbir adım atmadığını hatırlattı. Ama şimdi tek kardeşimle olan tüm şikâyetlerimi dile getirmenin zamanı değildi. Önce yangınları söndürün.

"Lucy?" Çağrımı sessizlik karşıladı, o kadar rahatsız edilmemişti ki evde kimsenin olmadığını hemen anladım. Dışarı mı çıkmıştı? Nereye? Daha yeni düşünmeye başlamıştım ki

telefonum çaldığında olasılıklar. Cevap verdiğimde içimi korkunç bir önsezi duygusu kapladı.

"Alo, Charlotte Burke için aramıştım?"

Boğazım acıyla kuruduğu için yutkundum. "Bu o."

"Hanımefendi, burası Atlantic City Polis Departmanı. Elli sekiz numaralı karakoldan arıyorum. Kız kardeşiniz burada ve çok üzgün görünüyor. Görevli dedektif ifadesini almaya hazırlanırken aşağı gelip onunla oturmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

PRECINCT, bayat kahve ve kusmuk gibi kokuyordu ve sarhoş tankının olduğu yönden geliyordu. Güvenlikten aceleyle geçtim, tarayıcıdan geçmek için elimdeki her şeyi bir kutuya attım.

"İki telefon, ha? Satıcı mısın yoksa eskort mu?" diye arkamdan alaycı bir ses yükseldi.

Kısa, çelik gibi kırılmış saçları ve daha da çelik gözleri olan minyon bir bayana bakmak için döndüm.

"Dolores, kabalık etme." Sırık gibi genç bir adam onun yanında duruyordu. Deri ceket ve ekose gömleği oldukça yıpranmış görünüyordu ve cebinde bir rozet vardı.

Bekle, iki telefon mu? Güvenlik görevlisi kontrol etmeyi bitirdiğinde çantama döndüm. Buraya gelirken yaşadığım panikle hem kendi telefonumu hem de Miguel'inkini getirmiştım. *Harika.* Burke kardeşler bugün gerçekten kazanıyordu.

İki telefonu da aldım ve çantama tıktırdım. "İşle ilgili acil durumlar için," diye mırıldandım ve iki polisi karşılamak için döndüm.

"Elbette öyle," dedi kadın.

"Dolores'e aldırmayın, öğleden sonraları ve akşamları huysuz oluyor. Her zaman huysuzdur. Ben Mark, Dedektif Mark Whitely. Bu da Dedektif Dolores Vane. Sen Lucy'nin kız kardeşi Charlie misin?"

Başımı salladım, yüzüm alev alev yanıyordu. Bunu nasıl atlatacaktım? Polise yalan söyleyerek mi? Hayatım son bir günde boka sarmıştı ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Buraya gelin ve onu görün. Daha önce yanından ayrıldığımızda oldukça üzgündü," dedi Dedektif Vane, ses tonu sanki onun yanında *üzgün* olmak başlı başına bir suçmuş gibi geliyordu.

Beni binanın polislerle dolu başka bir bölümüne soktular. Sinirlerim boğazımı tırmalıyor, sesimi çalmakla tehdit ediyordu. Polislerin yanında kendimi hiç rahat hissetmemiştim. Babam bir dolandırıcıydı ve bana her zaman başımı eğmeyi, göz temasından kaçınmayı ve işleri kendim öğretmişti. *Polisler bizim gibi insanlara yardım etmez, Charlie. Sadece onları kullanırlar. Uzak dur kızım.* Lucy'nin o ölmeden önce bu mesajı alamayacak kadar genç olması çok yazıktı.

"Kız kardeşinin neden bu kadar üzgün olduğunu biliyor musun?" Dedektif Whitely bana sordu.

Başımı salladım, sesim hâlâ boğazımda düğümleniyordu. Yalan söylemekten nefret ederdim. Yüzüm her zaman ateş kırmızısı parlardı ve gözlerim beni ele verirdi.

Dedektifler birbirlerine baktılar ve sonra küçük bir odanın kapısını açtılar.

"Sorgu odasında mı?" Homurdandım.

"Hikâyesi birkaç saniyede bir değişen perişan haldeki genç bir kadını koyacak çok fazla yer yok."

Tüm bedenimi saran sıcak bir panikle odaya yöneldim. Lucy metal bir sandalyeye oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı.

"Lucy?" Kollarımı ona dolayacak kadar yaklaşıp mırıldandım. Başını kaldırıp bana baktı, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü kıpkırmızıydı.

"Şimdi, Lucy, lütfen adını teyit eder misin?" Dedektif Whitely karşımızdaki sandalyeye oturmuş, Vane ise duvara yaslanmış ve anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Neden? Bunların hepsi bir hata," dedim. "Şikayette ya da açıklama yapmamıza gerek yok. Sadece gitmeliyiz ve seni boşa harcamayı bırakmalıyız.

zaman."

"Zamanımızın boşa harcanıp harcanmadığına biz karar verimiz, Bayan Burke. Şimdi, kız kardeşiniz bize erkek arkadaşının kayıp olduğunu mu söylüyordu?"

Şok, bir kova buzlu su gibi üzerime döküldü. *Bu da neydi böyle?* Bu ihtiyacımız olmayan bir komplikasyondur.

Lucy'ye döndüm ve en sabırlı abla bakışımı takındım. "Lucy, birinin seni hayalet gibi görmesi onun kaybolduğu anlamına gelmez." Zoraki bir kahkaha attım ve polisler gülümsedim. "Gençler."

Kendi kız kardeşime gaz vermek iyi hissettirdi mi? Tabii ki hayır. Ama şu anda yaptığı şey alevli testerelerle hokkabazlık yapmaya eşdeğerdi ve hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu.

"Hayalet mi? Bize bir isim verin, biz de sizin için sistemde aratıp hastaneye yatırılıp yatırılmadığını ya da buna benzer bir şey olup olmadığını kontrol edelim."

"Bu kesinlikle polis kaynaklarının kötüye kullanılmasıdır," diye karşı çıktım. Neyse ki sosyal hayatım yoktu ve geceleri mahkeme programları izliyordum. "İsterse birini hayalet gibi göstermeye hakkı var."

"Bırakın polis kaynakları konusunda biz endişelenelim, Bayan Burke. Biz sadece genç bir adamın yaralanmadığından ya da kaybolmadığından emin olmayı teklif ediyorduk. Bu haklı bir sebep."

"Yine de iyi olduğuna eminim. Artık gerçekten gitmemiz gerekiyor. Zamanınızı harcadığım için çok özür dilerim."

Dedektif Whitely dikkatini Lucy'ye vermeden önce uzun bir süre bana baktı. "Adı ne demiştiniz?"

Ayağa fırladım. "Tamam, dediğim gibi, bunların hepsi çok saçma. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Neden bu kadar üzgünsün Lucy, eğer olan tek şey erkek arkadaşınsa, *Miguel*, hayalet mi?"

Kahretsin. Onlara adamın adını çoktan vermişti. Şimdi cesedi ortaya çıkarsa... Ani bir mide bulantısı nöbetini yuttum.

"Gençliğini hatırlamıyor musun? On dokuz yaşındayken bu tür şeyler ölüm kalım meselesidir," diye takıldım, sonra da söylediklerimden dolayı suçluluk duydum. *Tanrı aşkına Charlie, kendine gel.* Kendi tavsiyeme uyararak derin bir nefes aldım ve yüz hatlarımı hoş ve yumuşak bir ifadeyle yumuşatarak bıraktım. "Şimdi gidiyoruz," diye mırıldandım ve Lucy'yi ayağa kaldırdım.

Bana doğru tökezledi. Sanki biri içindeki ışığı söndürmüş gibi durgunlaşmıştı. Onu kapıya doğru çektiğimde yeterince istekli bir şekilde geldi. Dedektiflerden hiçbirisi kapıyı açmadı ve ben de onlara baktım.

"Bizi burada resmi bir sıfatla mı tutuyorsunuz? Bir şeyle mi suçlanıyoruz?"

Dedektif Vane bize doğru yaklaşırken kaşlarını kaldırdı ve ağırdan aldı. "Bir şeyle suçlanmanız gerektiğini düşünüyor musunuz?"

"Koltuk psikolojisini ben de herkes kadar severim ama gitmemiz gerekiyor," dedim kararlı bir şekilde, onun küçük tavuk oyununa katılmayı reddederek.

Dedektifler karakoldan çıkışımız boyunca bizi yakından izlediler. Lucy'yi durmadan önce üç blok öteye sürükledim.

"Ne oluyor Lucy?" diye sordum. Eyvah. Ona hiç tam adıyla hitap etmemiştim. Düşündüğümünden daha kızgındım. "Sırtımıza hedef tahtası koymaya kararlıyken dün gece oradan sürünerek çıkmanın ne anlamı vardı?!"

"Ne yapacağımı bilemedim," diye mırıldandı Lucy, bir elini solgun yüzünde gezdirerek. "Sen isteyken cep telefonuma bir çağrı geldi."

"Ne araması? Kimden?" Cevabı duymak istemiyordum. Dehşet beni karnımdan vurmuştu ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Sanırım Miguel'in patronuydu. Telefonuna mesajı gönderen kişi." Lucy'nin dudakları kansızdı. "Sanırım beni biliyorlar."

"Şşş, sorun yok." Uzanıp onu kendime çektim ve minyon bedenine sıkıca sarıldım. "Her şey yoluna girecek. Her şeyle ben ilgileneceğim."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama kelimeler akıp gidiyordu. Kız kardeşime her zaman göz kulak oldum ve olmaya da devam edeceğim. Kollarımda hareketsiz ve boyun eğmez bir haldeydi. Lucy

Üzgün olduğunda hep kendini geri çeker ve beni dışlardı. Bu onun başa çıkma mekanizmasıydı.

"Neden polise gittin? Ben eve gelene kadar bekleyebilirdin," diye nazikçe hatırlattım. Nöbetler sırasında telefonumu bırakmak zorunda kaldığım hastanenin soyunma odasında servis berbattı.

"Miguel'in kayıp olduğunu bildirirsem polislerin onu kendilerinin bulacağını, sonra da soruşturmanın uyuşturucuları ve katilleri bulacağını düşündüm..." İçini çekti ve şakaklarını ovuşturarak kucığımdan geri çekildi. "Polis katilleri yakalayacak, uyuşturuculara el konulacak ve satıcılar bu işin peşini bırakacaktı."

Elimi saçlarında gezdirdim. Anlamıştım. Lucy, ebeveyn figürü olarak sadece bir ablası olmasına rağmen korunaklıydı. Yarım yamalak mahallelerde ve grup evlerinde yaşadığımız hayatın en kötü yanlarının ona dokunmadığından emin olmuşum. O hala sisteme inanıyordu. Lucy'nin bozulmamış zihninde polislerin gücü vardı ve kötü adamları yakalıyorlardı. Bunun her zaman böyle olmadığını bilecek kadar uzun yaşamıştım.

"Sorun değil, anlıyorum. Mantıklı," diye onu rahatlattım. Omuzları titremeyi bıraktığında geriye yaslandım ve gözlerinin içine baktım. "Ama şunu unutma. Birbirimizden başka kimsemiz yok. Polis bize yardım edemez; hatta senin de işin içinde olduğunu düşünebilirler. Bizim tarafımızda değiller. En kötüsü de, onlara olanları anlatırsak ve onlar da araştırırlarsa, De Sanctis ailesinin öylece oturup polisin kendi adamlarından birine karşı cinayet davası açmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Elbette yapmazlar. Sorunu ortadan kaldıracaklar, yani bizi. Sence kartel Miguel'e ne olduğunu gördüğümüzü öğrenince rahatlayacak mı? Uyuşturucunun parasını *senden* isteyebilirler."

Eline dokundum. Teni soğuktu. "Birbirimizden başka kimsemiz yok. La Leonora'ya gitmek zorunda kalmadan önce telefonda kurtulmalıyız," dedim ona.

Uzun bir süre dudağını ısırarak bana baktı. Sonunda, kafasının içinde kendisiyle yaptığı savaşı kazanmış gibi görünerek başını salladı.

"Hadi sahile gidelim," diye önerdi.

Elini sıkıca kavradım. Burke kardeşlerin şansı kötü olabilirdi ama birbirimize de sahiptik. Bir gün daha hayatta kalacağız. Başka bir şeye izin veremezdim.

OceanofPDF.com

CHARLIE

A Sonsuz bir yirmi dört saatin ardından La Leonora'da bir zombi gibi dolaşıyordum. , La Leonora'daki garsonluk işimi umursamıyordum. üst düzey kumarhane. Elbette, müşteriler ellerini kullanabilirdi, ancak bahşışler harikaydı ve güvenlik suçluları dışarı atma konusunda oldukça iyiydi.

Mercy House'da büyürken bize kumar ve içkinin tehlikeleri ve bu yolun nasıl günah dolu bir hayata ve cehennemde yanmaya yol açabileceği öğretilmişti. Gerçek ise çok daha az dramatikti: Zengin insanlar , fakir insanlar ise umutsuzca şanslarını denemeye çalışıyordu. Bu gece yerde ne azizler ne de günahkârlar vardı. Sadece sıradan insanlar vardı, herhangi bir insanın olabileceği kadar iyi ya da kötü.

Bu gece, Atrium Bar'daki masalarda düşüncesizce koşturdum, Lucy ve benim tüm hafta boyunca harcadığımızdan daha fazla para için içki ve çek verdim, dikkatim dağıldı ve bitkin düştüm.

Barda içki içen birkaç kodaman vardı ve onların gürültülü kahkahalarını görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı.

"Birinin gerçekten bu kadar yüksek sesle gülmeye ihtiyacı var mı? Kimse herhangi bir şeyden bu kadar mutlu olur mu?" Vardiyamın yarısında barmene şikâyetle bulundum.

Adı Alec'ti ve hevesli bir dansçıydı. La Leonora'daki tüm çalışanlar gibi o da sadece faturalarını ödüyor ve bir yandan da hayalleri için çalışıyordu. AC, başka bir şey olmaya çalışan hayalperestlerle doluydu. Başka biri.

"Ama bunu yayınlamazlarsa herkes harika vakit geçirdiklerini nereden bilecek? Gerçi sanırım onların durumunda sadece kokain konuşuyor ya da gülüyorlar," dedi Alec ve içini çekti. "Ve bir düşünün, işte bizim adalet sistemimiz bu."

"Anlamı?"

"Bunlar Komiser Reynolds ve Yargıç Ellens. Ne kadar sinir bozucu olduklarına bakın, üstelik iyi adamlar."

Gülüşen, içen ve yanlarından geçen garson kızlara göz kırpan iki şişko yaşlı adama baktım. New Jersey adalet sisteminin temel taşları. Düşündükçe ürperiyordum. Polisten bahsedildiğinde terliyordum. Beni ve Lucy'yi tutuklamak için ortaya çıkan polislerin kâbusları kafamı dolduruyordu. Söylediğim hiçbir şeye inanmış gibi görünmüyorlardı.

Daha da korkutucu olan kayıp uyuşturucu ve telefon düşüncesi idi. Lucy'nin numarası karteldeydi. Gelip onu alacaklar mıydı? Uyuşturucunun ya da paranın sorumlusu o mu olacaktı? Belki de polise her şeyi anlatmalıydık. *Hayır*. Korkmuş olabilirdim ama yine de bu asla benim içgüdüm olmazdı.

Polisin nasıl hata yapabileceğini öğrenmiştim. Bunu ilk elden görmüştüm. Hemşirelik okuluna başladığımda, hemşire arkadaşlarımdan biri kendisine şiddet uygulayan erkek arkadaşını evde kendisini dövdüğü için ihbar etmişti. Polis neredeyse hiç soruşturma yapmamıştı. Sonra onu hastanelik ettikten sonra, onu sorgulamaya götürdüler ve saldırı ile suçladılar. Bir ay sonra, bir yargıç ilk suçu olduğu için ona yumuşak davrandıktan sonra, onun peşinden gelmiş ve arabasıyla ona çarpmıştı. Onu vur-kaç olayıyla ilişkilendirecek herhangi bir kanıt yoktu ama herkes onun yaptığını biliyordu. Kafamdaki polis mirası buydu.

Ya da babamın ölümünü ele alalım. Birkaç yan işte çalışmış ve topluma neredeyse hiç katkıda bulunmamış fakir bir İrlandalı göçmendi. Onu vuran faili asla bulamadılar. Aramaya bile zahmet etmemişlerdi. Mahallemiz polislerin öncelik listesinde üst sıralarda değildi. Oradaki insanların ne yaptığı umurlarında değildi.

Ben de o mahalleden biriydim, Lucy de öyle. Günün sonunda, elimizde aleyhimize kullanabilecekleri bir şey olmadığı sürece polislerin umurunda olmazdı.

Önemli biri. De Sanctis ailesi önemliydi. Onlar ve polis arasındaki bir çatışmada, kayıplar biz olacaktık. Bunu sorgusuz sualsiz biliyordum. Senden başka kimse seninle ilgilenemezdi.

Bu iç karartıcı ifadenin doğruluğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim olmamıştı.

Dikkatimi dağıtan bir bulutun üzerinde işten ayrıldım. Yakında sınavlarım olacaktı ve çalışmak için zaman bulmalıyım. Kafamın eşek arılarıyla doluymuş gibi hissetmesi tipik bir durumdu. Endişeler içimde zum yapıyordu, hırçın ve acımasız.

Kumarhanenin dışındaki otobüs durağında bekledim ve geldiğinde nadir bulunan bir koltuğa çöktüm. Gökyüzü aydınlanıyordu. Gece vardiyasında çalışmışım ve ayaklarım sanki çıplak kemikler üzerinde yürüyormuşum gibi zonkluyordu. O kadar uzun saatler boyunca ayaktaydım ki, hangi ayakkabıyı giydiğim önemli değildi; sürekli ağrıyorlardı.

Biraz uyukladım ve ancak beynimin bir yerinde otobüsün normalden daha uzun süre durduğunu fark ettiğimde uyandım. Kahretsin, uyurken yolun sonuna mı ulaşmışım? Bu ilk kez olmazdı.

Etrafıma bakındım. Otobüsün içi karanlıktı, ancak gökyüzü bulaşık suyu grisinden soluk beyaza dönüşüyor, pembeyle renkleniyordu. Yeni bir tuvalin üzerine dökülen kan gibi görünüyordu. Ağzımı ve gözlerimi sildim. Pütürlü ve ağırdılar. Eve gider gitmez kurumuş makyajımı yıkardım. Bu her zaman gecemin en önemli anıydı.

Çantamı aldım ve kendimi yukarı ittim.

Otobüs tanımadığım bir yere girmişti. Bir dinlenme tesisi gibi görünüyordu. Neden burada durduğumuzu merak ederek camdan dışarı baktım. Uzakta, birkaç kişi park alanında koşuşturuyordu. İçlerinden birini daha önce otobüste olduğum için tanıdığımı düşündüm. Burada inmek zorunda mıydık?

Sessiz erkek sesleri bana doğru sürüklendi. Şoför biriyle konuşuyordu. Öne doğru baktım, içimde bir huzursuzluk damlası dolaşüyor, uykunun kalıntılarını kovalıyordu.

Otobüsün önünde, kocaman siyah bir SUV, sanki otobüsü durmaya zorlamış gibi garip bir açıyla park etmişti. Otobüs şoförü dışarıda biriyle konuşuyordu,

ve solgun görünüyordu. Döndü ve uzaklaştı, tam da konuştuğu kişi dönüp omzunun üzerinden emir gibi gelen bir şey havladığında. Yanında iki kişi daha vardı.

Kanım buza dönüştü. Onları tanıdım.

Depodaki De Sanctis'in adamları. Suçlarına tanık olduğumuz katiller.

Panik çılgılığını yutarak koridorda geri geri gittim. Arka tarafta bir kapı vardı ve şu anda açık duruyordu. Adamlar ön girişe doğru ilerlediler; onları seçebiliyordum. Arka merdivenlere ulaştım ve sessizce inmeye başladım.

Mola yerinin sert toprağına bastığımda spor ayakkabılarım neredeyse hiç ses çıkarmadı ama bunun bir önemi yoktu. Orada beni bekleyen biri vardı.

Tepeden tırnağına siyah giyinmiş bir adam merdivenlerin dibinde duruyordu. Depodaki adamlardan biri değildi. Bu adamın yetkili olduğu belliydi.

"Bayan Burke? Ben Elio Santori. Sizinle tanışmak isteyen biri var." Derin sesi sinirlerime korku dolu pençeler gönderdi.

Şafağın büyüyen ışığında, keskin yüz hatlarını ve tuhaf bir şekilde soluk gözlerini seçebiliyordum. Kendini eski bir asker gibi gösteriyordu ve diğer ikisiyle çok az ortak noktası vardı. Bu adam uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Simsiyah kıyafeti diğer ikisinin asla başaramayacağı ölümcül bir hava yayıyordu.

İsteğinin bir emir olduğu çok açıktı ama yine de hayatım sona ermek üzere değilmiş gibi davrandım. *Bayan Burke?* Adımı bile biliyordu. Dünyadaki her şeyim üzerine bahse girebilirdim, ki bu gerçekten çok fazla değildi, külot bedenime kadar benim hakkımda her şeyi zaten biliyordu. Bu da patronunun da bildiği anlamına geliyordu.

Renato De Sanctis. AC'nin Kralı. Atlantic City'de sadece adı bile insanların gözlerini kaçırıp başlarını öne eğmeleri için yeterliydi. O, Bloody Mary gibi çağırabileceğiniz bir hayalet gibiydi, ama gerçekten istemezsiniz. Çağırdıklarında insanlar ölürdü.

Bir kurumun liderinin yansıması olduğunu söylerler. Eğer durum böyleyse, Renato De Sanctis en korkutucu liderlerden biri olmalı.

Doğu Yakası'nın güçlü, acımasız ve gaddar adamlarından biriydi ve şimdi benim hakkımda her şeyi biliyordu.

"Korkarım iyi bir zaman değil. Eve gitmem gerekiyor." Sesim zar zor titriyordu. Gurur duyulacak bir şey değildi ama şu anda elde edebileceğim tüm galibiyetlere tutunmam gerekiyordu.

Elio'nun elinde bir silah yoktu ama içgüdüsel olarak bunun önemli olmadığını biliyordum. Silah oydu. Hafifçe duruyordu, sanki an her yöne sıçrayabilirmiş gibi. Onu geçmeme izin vermedi.

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra içini çekti. "Patronum hayır cevabını kabul etmez."

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedim tekrar, sesimi panik kaplamıştı.

"Bunun için artık çok geç, bunu sen de biliyorsun. Seni zorlamak zorunda bırakma beni," dedi Elio sessizce. Elleri kocaman ve yara izliydi. kalırsa beni ve muhtemelen canımı yakacaktı. Beni burada öldürebilirdi. Beni patronuna götürmesine gerek yoktu.

Belki de bu iyi bir fırsattı. Eğer patron benimle konuşmak isterse, belki beni ve Lucy'yi öldürme konusundaki fikrini değiştirebilirdim. Düşük bir ihtimaldi ama elimde kalan tek şey buydu.

Sonra benim yerime karar verildi. Adamlardan biri cipin arka kapısını açtı ve onu gördüm.

"Charlie? oluyor?" Lucy ellerindeydi.

Şehirden çıkıp kıyı boyunca ilerledik. Gün doğumu sudan yansıyor, yumuşak bir pembe ve mavi. Manzara bir ölüm yürüyüşü için fazla güzeldi. Denizi izledim ve yaşayabilmeyi diledim.

Dikkatim kısa sürede Elio'ya kaydı. Onu her an patlayabilecek bir bombaymış gibi izledim. Beni izlerken ürkütücü gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Tam arkada. İlk bindiğimizde arabanın ışığında, açık yeşim yeşili olduklarını görmüştüm ve cehennem gibi rahatsız ediciydi. Diğer iki adam da oradaydı. Sanki geçen gece bir genci öldürmüş olmaları benim suçummuş gibi alaycı ve asık suratla bana bakıyorlardı.

"Gözlerimizi kapatmadınız," diye sessizce işaret ettim. Kalbim kırılıyormuş gibi hissediyordum.

Adamlardan biri, "Bu film değil," diye alay etti. "Ne

demek istiyorsun?"

Elio başka soru sormaya gerek bırakmayan bir ses tonuyla, "Gerek yok," dedi.

Lucy'nin eline uzandım ama o kendi içine kapandı, kollarını ortasına doladı, yüzü bomboştu.

Yaklaşık bir saat sonra dışarıda bir nöbetçi kulübesi bulunan büyük metal kapılara ulaştık. Yerleşkenin içini seçemiyordum. Sık ağaçlar ve bitki örtüsü devasa arazinin sınırlarına dayanmıştı. Metal kapılar kayarak açıldı ve uzun, dolambaçlı bir araba yoluna girdik. Sanki başka bir dünyaya giriyormuşuz gibi hissettik. Bu sefer perde aralanmıştı ve şimdi bir ayağım diğer taraftaydı.

"Burası neresi?"

"Casa Nera, kızım. Göreceğin son yer," diye bağırdı öndeki serserilerden biri. Eli tetikte olan oydu. Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Sorun çıkardığın için cezanı çekeceksin."

"*Basta*," dedi Elio. Kelime sessizdi ama bir şekilde bir silah sesinin ağırlığını taşıyordu.

Pencereden dışarı bakmak için döndüm ve kendimi hiperventilasyondan alıkoymaya çalıştım. Yerleşke ağzına kadar silahlı adamlarla doluydu ve erken saate rağmen devriye geziyorlardı. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla yüksek duvarlar tüm araziye çevreliyordu ve tepelerinde kameralar vardı.

Kümeler halinde gruplanmış her şekil ve büyüklükte bina vardı. Tek bir mülkten çok bir köyü andırıyordu. *Casa Nera*. Siyah Ev.

Öte yandan, bu ismin, arazinin ortasında bir taş mücevheri gibi duran ve etrafındaki her şeye hükmeden Gotik malikaneden esinlenildiği oldukça açık görünüyordu.

Labirentin merkezi. Labirentin kalbi. Ve tabii ki
varış noktamız.

Kralın kalesinin kendisi.

Araba durduğunda Elio "Dışarı," diye emretti. Garson üniformamın içinde titreyerek dikkatlice dışarı çıktım. Elio gömleğimdeki La Leonora armasına baktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Girişe doğru döndü, heybetli taş basamaklar zarif bir kavis çizerek büyük kapılara doğru ilerliyordu. İsteyen birinin ata binerek geçebileceği türdendi. Burada arkadan gizlice girmek yoktu. De Sanctis ailesi benim gibi insanlara her ne yaptıysa, tanıklar, bunu göz önünde yaparlardı. Bu olması gerektiği kadar güven verici değildi.

"Basamaklara dikkat edin, sonbaharda kayganlaşıyor."

Elio'nun uyarısı üzerine içimden mizahsız bir kahkaha yükseldi. Patronu beni öldürmek üzereyken beni düşmem konusunda mı uyarıyordu?

"Komik bir şey mi var?" sordu bana meraklı bir bakış fırlatarak.

Başımı salladım ama zihnim çoktan dönmeye başlamıştı. *Kendine gel, Charlie. Kendin için değilse bile Lucy için.*

Lucy, bu doğru. Lucy'i korumak zorundaydım. Lucy'yi kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım. Lucy önemli olan tek kişiydi.

Evin içi bir mezar kadar sessizdi. Lucy'nin eli benimkini o kadar sıkı kavramıştı ki parmaklarımdan akan kanı hissedebiliyordum. Sessizliği sadece korkutucu bir dede saatinin tik takları bozuyordu. Koyu kırmızı duvar kâğıtları duvarları, siyah-beyaz fayanslar da zemini kaplıyordu. Binanın labirentinde ilerledikçe çevre daha da zenginleşiyordu. Burası bir iş yeri değildi; bir iç mabetti.

Patronun evi.

Patron.

Büyük, ama bir şekilde de güçlendirilmiş bir kapıya vardık. Elio kendine özgü bir vuruşla kapıyı çaldı ve açtı. Kapı sessizce açıldı ve içeri doğru sallandı. Korku içime işledi, kanımdaki adrenalini ateşledi. Bir hemşirelik öğrencisi olarak, gergin, yüksek stresli durumlarda odaklanmak ve işi bitirmek için eğitilmiştim. Ama bu farklıydı. Kişiseldi. Lucy ile ilgiliydi.

Eşikten bir adım atmayı başaramadığımda Elio beni ilerletmek için belime dokundu. Kapının etrafındaki duvar kâğıdı zengin kırmızı bir brokardı, sarmaşıklar elma ve yapraklarla süslenmişti. Kapı eski modaydı, çivileri ve metal takviyeleri olan ahşaptı.

Bir an için, bu eşikten geçersen başka bir âleme adım atmış olacağımı düşündüm. Bildiğim kuralların var olmadığı bir dünyaya... İçeri girmek istemedim. Saklanmak istedim. Ama sonra Lucy'nin hafif ağırlığı yanıma bastırdı ve başka seçeneğim olmadığını anladım.

Elio'ya öyle yasaklayıcı bir kaş çatarak ilerledim ki elini sırtımdan çekti. Sonraki sırtışı güç yanılsamalarımı mahvetse de bunu bir zafer olarak kabul ettim.

"kal. Bırak konuşmayı ben yapayım," diye mırıldandım Lucy'ye. Her şeyi başlatan haydutlar arkamızdaki odaya doluştular.

Ofisin içinde de uhrevilik hissi devam ediyordu. Bu zamana ait bir ofis olmadığı kesindi. Ortada deri kaplı kocaman bir masa vardı ve odanın etrafına aralıklarla yağlı boya tablolar yerleştirilmişti. Bir ocakta gerçek bir ateş yanıyordu ve duvarlardan biri yüksek tavana kadar uzanan kitaplıklarla doluydu, ciltli kitaplarla tıka basa doluydu.

Güzel bir kadın portresinin üzerine tahta bir haç çakılmıştı. Portre yağlıboya bir tabloydu ve özne dingindi, gözleri üzerine çeken bir hüznle ressama bakıyordu. Haçın görüntüsü sarsıcıydı. Elinde bu kadar çok kan olan bir adamdan dini bir şey beklemezdim. Belki de sayısız günahını itiraf ettiği sürece affedileceğine inanan bir tipti. Bir kadın olarak

Mercy House'da birçok kez böyle bir haçın önünde diz çöküp yargılanmayı beklerken, hayatım tam bir döngüye girmişti.

"Patron," dedi Elio sessizce, donup kaldığımda beni bir kez daha ileri itti. Önümdeki kişiye odaklanmaktan başka çarem yoktu. Renato De Sanctis. Kanlı canlı.

Loş bir ışık vardı ama bu durum masanın arkasında oturan adamı hiç gizlemiyordu. Aksine, karanlıktan beslenen bir yaratık gibi görünüyordu.

"Aradığımız kadın bu değil mi? Casa Nera'ya hoş geldiniz, Bayan Burke." Sesi derindi, zihnimi bulandıran ve boğazımı buğulandıran bir duman barındırıyordu.

Daha önce bir sesin sarhoş edici olabileceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi öyle olabileceğini biliyordum. Biraz İtalyan aksanı vardı, sadece bir dokunuş ve günün bu erken saatinde önünde iki kişinin sürüklenmesinin olağandışı bir şey olmadığını söyleyen kuru bir şekilde eğlenen bir alt ton.

Elio soğukkanlılıkla, "Le Leonora'daki vardiyasını bitiriyordu," dedi.

"Öyle miydi? Gündüzleri hemşire, geceleri garson. Kesinlikle meşgul bir kuzusun, değil mi?" Patronun sesi derin ve sıcaktı, bana işyerinde servis ettiğim pahalı konyağı hatırlatıyordu. Sözleri zarif bir şekilde çok şey anlatıyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Bu adamların ne kadar kurt olduğu düşünüldüğünde, kuzu benzetmesi bana pek güven vermedi ama masanın arkasındaki adamla göz göze geldiğimde, zihnimde bunun üzerinde duracak yer kalmadı.

Diğer tüm düşünceleri dışarı itti.

Yanlış insanların arasına karışmış, fakir ve fark edilmeden ölmüş iyi niyetli İrlandalı göçmenlerin çocuğu olarak fakir bir şekilde büyürken güç hakkında önemli dersler almıştım. Annemle babamın hiç gücü olmamıştı ve öldüklerinde Lucy ve benden başka kimsenin umurunda olmamıştı. Geride bıraktıkları kalıntılar. Grup evinde benim de hiç gücüm olmamıştı. Hastanedeki işimde güç doktorların elindeydi ve bir gün, bir şekilde orada yükselip onlar gibi olacağımı planlamıştım. Bir gün benim de gücüm olacaktı. Konuştuğumda insanlar beni dinleyecekti. İnsanlar bana saygı duyacaktı.

Orada, De Sanctis ailesinin *kaptanının* iç mabedinde dururken, şimdiye kadar gerçek gücü hiç tanımadığımı fark ettim.

Gerçek güç elle tutulur bir şeydi. Beni karanlık gözlerle izlerken bu adamdan dalga dalga yayılıyordu. Vücudunun her çizgisinde, muhteşem başının kibirli eğiminde ve güzel ağzının kıvrımında mevcuttu. Başını Elio'ya doğru eğdiğinde ondan yayılıyordu.

"Onu daha yakına getir." Bu bir rica değildi.

Elio beni sertçe masaya doğru itti ve ben de dokunuşundan kaçtım. Eğer burada öleceksem, bu kadere doğru başım dik ve tökezlemeden yürümek istiyordum.

Alçak sesle kıkırdadı ve alaycı bir nezaketle bana ilerlememi işaret etti. Öne doğru bir adım attım ve kapı ile masa arasındaki mesafeyi geçtim. Kalın bir İran halısı adımlarımı boğuyordu. Ateş sağ tarafımda beni ısıtıyordu. Bir saat tik tak ediyordu, belki de şöminenin üzerindeki antika saatti. Hayatımın son saniyelerini geri sayıyordu.

Tik-tak. Tik-tak. Bir şeyler yap, Charlie. Tik-tak. Lucy'i kurtar. Tik tak.

Renato yaklaşımımı gözlemledi. *Patron*. Onun kim olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Kimse böyle güç verip başkasına hizmet etmez. Böyle bir şey olmazdı.

Siyah bir takım elbise ve altına kırmızı bir gömlek giymişti. Duvar kağıdı gibi kırmızı. Kan gibi kırmızı. Eğer beni öldürmek üzere olmasaydı, önsezili yakışıklılığını takdir edebilirdim. Podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Keskin görünüyordu, kelepçelerinin çizgileri kâğıt kesiğine neden olabilirdi. Zeytin rengi teni ateş ışığında yanmış altın gibi parlıyordu. Koyu çikolata rengi saç dalgaları, ince bir burun ve siyah kaşların hakim olduğu güçlü yüzünü yumuşatıyordu. Ağzı güzeldi ama nedense kederliydi. Gülümsemekten çok kaşlarını çatmaya alışkın bir adamdı. Yüzü çizgisiz olsa da, başındaki koyu renkli tellerin arasından süzülen gümüş rengi onu daha da korkutucu kılıyordu.

Benim onu incelediğim kadar o da beni yakından inceledi. Bakışları tenimde sıcak sıcak yandı. "Otur," diye emretti.

İçimdeki dehşet yumağını ve sinir bozucu itaat etme dürtüsünü yuttum. Bu adamdan daha aşağı olmak istemiyordum. Zaten yeterince korkutucuydu. "Ayakta durmayı tercih ederim."

Reddetmem üzerine sessizlik oldu. Yavaşça, o heybetli siyah kaşlarından biri kalktı. Gözleri güzeldi, kestane rengi ve hülyalıydı, böylesine erkeksi bir yüze ait olamayacak kadar güzel kirpiklerle saçaklanmıştı ama bir şekilde işe yarıyorlardı.

"Ve oturmanı tercih ederim."

Bir el omzuma indi ve beni koltuğa doğru itti. Omzumun üzerinden Elio'ya bir bakış attım ve sonra patrona döndüm.

"Şimdi, bu daha rahat değil mi?"

Kendine güveninde dayanılmaz derecede kibirli bir şey vardı ki, çalkalanan duygularım beni ele geçirdi ve ben durduramadan ağzım hareket etti. "İnsanlara emir vermekten zevk alıyorsun, değil mi?"

Aman Tanrım. , Charlie. Şimdi gerçekten öldün.

Patron sadece bana baktı. "Hiçbir fikrin yok. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Dilimi tuttum, aniden itiraf etmekten korktum. Hiç şüphe yoktu ki, eğer bu tuhaf uhrevi ofis başka bir âleme atılan bir adımsa, buradaki adam da o âlemi yöneten karanlık prensin ta kendisiydi. Onun tam olarak kim olduğunu ve neler yapabileceğini bildiğimi itiraf etmek intihar gibi geliyordu. Zihnim her birini bir kenara atmadan önce olası cevaplar üzerinde dönüp durdu.

Küçümsedi. "Ben bir şeyi iki kez sormam. Bunu unutmamalısınız, Bayan Burke." Ses tonu yeterince yumuşaktı ama odadaki gerginlik bu adamı kızdırmanın akıllıca bir fikir olmadığı konusunda beni uyardı.

Sesimi buldum ve çalışması için zorladım. "Sadece Charlie." Bu yanıt alışkanlığın bir sonucuydu. Gerçek isimimden nefret ederdim. Hayatımın gerçekliği için fazla süslü geliyordu.

"Charlie mi? Bu bir erkek ismi," dedi Renato. Bakışları dökülen kahverengi, dalgalı saçlarımda gezindi. "Bana hiç erkek gibi görünmüyorsun."

"Bu bir lakap ama ben tercih ederim."

"*Charlie*." Bir bunun üzerinde dündü. "Umurumda değil."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, kendimi bu konuşmanın çok dışında hissediyordum. Tehlikeli derecede öngörülemezdi. Konuşmasındaki dolambaçlı güven ve yavaş inceleme, tenimi iki beden darmış gibi hissettirdi. Bu adamla başa çıkabilmemin hiçbir yolu yoktu. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek yapabileceğim davamı savunmaktı. Lucy'nin davasını savunmak.

"Ben Renato De Sanctis, belki bilmiyorsundur diye söylüyorum." Durakladı ve şöhretinin çizdiği hayaletin zihnimde canlanmasına izin verdi.

Korku uyandırmaya çalışmasına gerek yoktu; sadece adı bile korku uyandırıyordu. Renato De Sanctis'in düşmanlarını korkutmak için elinden geleni yapacak bir adam olmadığı izlenimini edindim. Onları sadece öldürüyordu. Ben onu izledim, o da beni izledi.

"Peki, ne gördünüz Bayan Burke?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım. "Ben bir şey görmedim. İkimiz de görmedik," diye başladım.

Tüm bunları başlatan iki adamdan yüksek sesli bir homurtu geldi. İçlerinden biri alay etti. "Her şeyi görmüş olmalılar patron, hayatta kalmak için yalan söylüyor."

Suçlayıcı tonu karşısında içimden isteksiz bir kahkaha yükseldi. Bütün gözler tekrar bana döndü. Renato alaycı sesim karşısında tembel bir kaş kaldırdı.

"Bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Herkesin istediği bu değil mi?" Mırıldandım.

Arkamdaki adam yine alay etti, bu sefer onu patronunun önünde utandırdığım için sinirlenmişti. Pantolonunu müstehcen hissettirecek şekilde yukarı sıyrarak bir adım öne çıktı. "Bırak pisliği ben temizleyeyim. Onu yere yatıracağım, küçük kız kardeşini de, sorundan kurtulacağız. Bu benim pisliğim, bu yüzden temizleyeceğim... Belki bunu yaparken biraz eğlenirim."

Sesi komplocuydu, sanki tüm erkeklerin onunla aynı fikirde olmasını bekliyormuş gibiydi. *Elbette, gidin ve yürüyen ölü kızlarla eğlenin ve sonra kalanlardan kurtulun.* Muhtemelen hepsi aynı fikirde olacaktı. Buraya kadarmış, sonuna gelmişiz. Ölümlerimiz uygunsuz bir karmaşaya dönüşecekti.

temizlendi, sonra affedildi ve unutuldu. Hayatlarımız onlar için süslü arabalarındaki özel boyalardan daha az şey ifade ediyordu.

Renato tek parmağını kaldırdı ve adamı ağzını öyle bir kapattı ki dişleri takırdadı. Patron yanındaki çekmeceye uzandı ve bir çift siyah deri eldiven çıkardı. Onları görünce içim ürperdi. Yavaşça giydi, tam oturması için dikkatlice ayarladı.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum ama madem sözümüz kabaca kesildi, cevap vermek için sana bir şans daha vereceğim. Ne gördün Charlotte?" diye devam etti patron.

Başımı salladım. "Ben hiçbir şey görmedim. İkimiz de görmedik," diye tekrarladım.

"Miguel'i öldürdünüz! Adamların erkek arkadaşımı gözümüzün önünde vurarak öldürdü!" Lucy'nin şiddetli patlaması havaya bir silah sesi gibi çarptı. Arkamda duruyordu, kolu Elio'nun kocaman avucunun içindeydi. Şimdi öne çıkmak için mücadele ediyordu.

Kız kardeşime susturucu bir bakış attım ama o çok kararlıydı. Renato'ya ters ters baktı, Renato ise hafif bir eğlenceyle onu izliyordu, kız ileri atıldığında hiç irkilmedi bile. Gösteriden neredeyse sıkılmış görünüyordu, sanki normal insani duygular onun yorgun kabuğunu kıramıyordu. O, karanlık ve çaresiz insan duygularının tüm yelpazesini görmüş ve bunu monoton bulmuş bir adamdı.

Omzunun üzerinden uşağına bir bakış fırlattı ve Elio uzanıp kaslarla dolu ön kolunu Lucy'nin boynuna doladı. Lucy onun acımasız pençesinde bir oyuncak bebek gibiydi.

"Hayır!" Ayağa fırladım ve Elio'ya doğru koştum. Lucy'yi bir duvar boyunca uzanan kadife bir kanepeye yatırmış ve saniyeler içinde hava akışını kesmişti bile. "Ona zarar vermeyin!"

Elio'nun üzerine atıldım, onu tırmaladım ve tekmeledim. Diğer adamlar beni çekiştirerek uzaklaştırdılar, sert parmakları kollarıma ve göğsüme saplandı, belimden çekiştirerek beni kız kardeşimden uzaklaştırdılar. Dehşet hıçkırıkları beni sarstı ve nefes alamadım. Lucy'nin bir katilin ellerinde yavaşça batarken yüzünün kıpkırmızı olduğunu görmek dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Adamlardan biri "Sikerim böyle işi," diye hırladı ve belinden bir silah çıkardı. Bu Miguel'i öldüren adamla aynıydı. Silahını Lucy'ye doğrulttu. "Sakin ol, yoksa-"

"Yoksa ne olur, Tony?" Renato'nun granit sesi, tırmanan gerilimi ipeği kesen bir bıçak gibi kesti.

Herkes durakladı ve ben de o andan yararlanarak beni tutan ellerden kurtuldum ve silahın önüne geçtim. Yakın mesafeden yapılan bir atışın diğer ucunda durmak dehşet vericiydi ama o siyah namlunun küçük kız kardeşime doğrultulduğunu görmek kadar dehşet verici değildi.

"Ona zarar verme. Birine zarar vermen gerekiyorsa bana zarar ver. İhtiyacın buysa öldür beni ama bırak gitsin. O sadece bir çocuk." Sesim fısıltılı bir yakarışa dönüştü. Alnımı silahın ucuna dayadım, metal buz gibi soğuktu. Yaklaşan ölüm kadar dondurucu.

Patron yavaşça sandalyesinden kalkarken, bana silah doğrultan adam da donmuş, hareket edemez haldeydi. Herkes uzun, sessiz bir an boyunca büyülenmiş gibiydi.

"O sadece bir çocuk mu? Daha ne kadar büyük ki?" Renato sessizliği bozdu.

"Ben yirmi altı yaşındayım, o ise on dokuzuna yeni girdi. O sadece bir çocuk. Anlamıyor..." Sustum.

Renato bana silah doğrultan adamın hemen arkasında durarak görüş alanıma girdi. Şimdi ayakta durduğu için ne kadar uzun ve geniş olduğunu görebiliyordum.

"Neyi anlamıyor?" Bakışlarımda kendimi kaybettiğimde, korku zihnimi uzun duraklamalara sürüklediğinde beni dürttü.

"Senin gibi adamlar." Sözcükler, hata olup olmadıklarına karar veremeden beni terk etti.

Renato yaklaştı ve silahı tutan adam titredi. Hareket etmek istiyordu, bunu söyleyebilirdim ama bunun akıllıca bir hareket olup olmadığını bilmiyordum.

"Peki sen biliyor musun? Söyle bana, *benim gibi adamlar* hakkında ne biliyorsun?"

"Önce silahını indirebilir mi?" Kelimeleri çıkarabilmek için dudaklarımı iki kez ıslatarak denedim.

Renato bir kaşını kaldırdı. "Ama çok iyi gidiyorsun. Çoğu erkek şimdiye kadar altına işemiş ya da canını kurtarmak için yalvarmış olurdu. Çoğu da asla onun önüne çıkmazdı." Bana yaklaştı ve arkamdan geçti. "Neden şimdi taşınmasını istiyorsun?"

"Bana doğrultan adama güvenmiyorum. Korkak birine benziyor," diye bağırdım. Adamın gözleri büyüdü ve metali tutuşu kaydı. "Titriyor," diye ekledim.

Renato adama bakmak için döndü. Onun adamına. Hafifçe başını salladı. "Evet, öyle, değil mi? Pek de güvenilir bir adam değilsin, değil mi Tony? Önce kendi kararlarını veriyorsun, sonra da onların arkasında duramayacak kadar zayıfsın. Bu De Sanctis adına yakışır bir davranış değil. Belki babamın döneminde böyle bir zayıflığa müsamaha gösteriliyordu ama bildiğiniz gibi o aile bu aile değil."

Renato, Tony'nin titreyen elini tuttu ve parmaklarını yavaşça kabzadan çekerek silahı ondan uzaklaştırdı. Bunu yaparken tabancayı göğsüne doğru çevirmişti. Dehşete düşmüş adam tarafından vurulmaktan korkmuyordu. Bu güçtü.

Silahı kavradı ve kabzasını uzatarak bana baktı. "Sen mi istersin, ben mi yapayım?"

"Ne?" diye sordum. bir şekilde sordum, beynim çok şaşırmış ve korkmuştu.

"İznim olmadan yanımda silah çekti... ve benim katkım olmadan bir çocuğun kaderine karar verdi. O artık ölü bir adam. Bunu yapmak, kız kardeşinin arkadaşının intikamını almak ister misin, yoksa ben mi yapayım?"

"Ben - ben asla..." Kekeledim.

Yüzüme sıçrayan sıcak kan, patlamadan önce fark edildi. Elimi yavaşça yanağıma götürdüm ve parmaklarımdan damlayan kanı fark etmeden sildim. Silahı tutan adam, Miguel'i öldüren adam yere yığılmıştı.

Depodaki diğer adam, arkadaşını durdurmaya çalışan adam, geri çekildi ve sanki gelmekte olan şeyi durdurabilecekmiş gibi ellerini kaldırdı. Kafasına giren kurşunun sesi ıslaktı. Kafatası sanki olgunlaşmış bir incirmiş gibi arkadan patladı ve yana düştü. Başım döndü ve oda eğildi. Nefesimi tutamadım.

"Asla deme, *bambina*. Yanıldığını kanıtlama isteği uyandırıyor bende."

Renato eldivenleri çıkardı ve onları ve silahı yanındaki gölge Elio'ya uzattı. Elio da ona küçük bir havlu uzattı, sanki başından vurulmuş bir adamın kanını silmek bu ailede sıradan bir Perşembe sabahıymış gibi. Muhtemelen öyleydi. Sonra silahı geri aldı ve sıranın bana geldiğini iliklerime kadar hissettim.

"Bu gece başına gelenler utanç verici Charlotte. İyi bir insana benziyordun ve iyi insanların onları rahatsız eden vicdanları vardır. Bu yarım kalmış bir iş ve ben bunu sevmiyorum."

Görünüyor muydu? Bu adam için çoktan ölmüştüm. *Savaş, Charlie. Dövüş!*

"Benim vicdanım yok. O adamı vurmuş olman umurumda değil, o bunu hak etti. Ben sadece kız kardeşimi önemsiyorum," diye patladım. Başım dönüyordu. İçimdeki aciliyet duygusu olmasa bayılabilirdim.

"Ve korkarım ki bir yük olduğunu kanıtladı," diye devam etti Renato. Adam hiç etkilenmemiş görünüyordu, eldivenlerin kapatmadığı kelepçelerinde kan kurumuştur. Yüksek elmacık kemiklerinden birinde hafif bir sıçrama vardı. Ateşin ışığı ve dramatik rengiyle o anda gerçekten de yeraltı dünyasının kralı gibi görünüyordu. Erkek kıyafeti giymiş bir canavar.

"Onu sessiz tutacağım. Ben ne dersem yapacak. Anlamasını sağlayacağım."

"Korkarım sözünüz yeterli değil," diye devam etti Renato.

Panikliyordum, labirentteki o çok empati kurduğum fare gibi debeleniyordum. Bir çıkış bulmaya çalışıyordum ama sürekli engellerle karşılaşıyordum.

Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı, sıcak ve çaresiz bir şekilde yanıyordu. Daha fazla düşünmeden kolunu tuttum. Ceketinin kolunun altında gergindi. Tutundum ve karanlık gözleriyle buluştum. Başının arkasındaki dingin kadın portresi beni çağırıyordu ve ışık duvardaki haça vuruyordu. Başka bir şey düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve önünde diz çökerek başımı eğdim.

"Cennette olan sevgili Tanrım..." Başladım, Rab'bin Duası'nın sözleri en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etti. Taktik değiştirmeden önce bir sonraki cümleyi bulmaya çalıştım. "Tanrı'ya inanıyor musun?" Sesim titriyordu. Gerçekten de

Bu canavarın ilahi cezadan korkmasını bekleyerek varilin dibini kazıyorum, ama çevrilmemiş taş bırakmam.

Renato uzun bir süre sessiz kaldı. Ses tonundaki değişimin onu şaşırttığını söyleyebilirdim. Bu nafile olabilirdi ama beni henüz vurmamıştı. Dünya'da kalan zamanım kalp atışlarına indirgenmişti. Kazanabildiğim her bir kalp atışı bir zaferdi.

Sesinde hafif bir merak vardı. "Peki ya evet dersem?" diye düşündü.

"O zaman, bu dünyadaki ve öbür dünyadaki her şey üzerine, Cennet ve Cehennem ve aradaki tüm dünyalar üzerine yemin ederim ki, bu geceyi bir sır olarak saklayacağız ve bir daha asla konuşmayacağız. Tanrı'ya yemin ederim."

O pozu tuttum. Çocukken ailem beni mahallemizdeki küçük Katolik kilisesine götürmüştü. Pek bir şey anlamamıştım ama bir şey istediğinde ya da yardıma ihtiyacın olduğunda Tanrı'dan istediğini anlamıştım. Annem Lucy'yi doğururken öldüğünde, o kilisede küçük bir cenaze töreni yapmıştık. Tanrı'nın onu cennette hoş karşılaması ve babama yardım etmesi için dua etmiştim. Çok üzgündü.

Sonra babam öldü ve ben bir yıl boyunca her gece Mercy House'daki dar ranzamda onun geri dönmesi için dua ettim. Rahibeler ahlaksız düşüncelerimiz yüzünden bizi soğuk duşlarla ya da saatlerce İncil çalışmasıyla terbiye ettiklerinde dönmesi için dua etmiştim. Onun asla gelmeyeceğini anlamam biraz zaman aldı. Eğer beni dinleyen biri varsa, onun Burke rahibelerini umursamadığını anladığım gecedan beri dua etmemiştim.

Ama şimdi, hem Lucy'nin hem de benim hayatımı kanlı ellerinde tutan adamın önünde dua ediyordum.

Yeni Tanrım.

Yaklaşmamdan büyülenmiş gibi durdu. Gözlerimi ; elindeki silahla dikilip kaderimizi belirlerken ona bakamıyordum.

Yavaşça çömeldi. "Kız kardeşini kurtarmak için ne yapardın?" "Ne yapmam gerekiyorsa," dedim tereddüt etmeden.

Renato'nun karanlık gözleri tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Korkarım ben pek inançlı biri değilim, Bayan Burke. Bu annemin alanıydı."

Annesi. Resimdeki güzel kadın bu olmalıydı. Artık aralarındaki ilişkiyi bildiğim için güçlü bir aile benzerliği görebiliyordum.

Doğruldu, üzerimde yükseldi, yargısı değişti.

"O zaman sana dua edeceğim," diye yalvardım. "Bunun yerine sana ibadet edeceğim... Senin sözlerini İncil'im olarak kabul edeceğim... Eğer bize yaşama şansı verirsen. Lütfen... *Lütfen*. Her şeyi yaparım, ne gerekiyorsa, lütfen."

Renato sessizdi. Gözlerimi onunkilere dikerken kendimi çelikleştirdim. O kadar yakındı ki sıcak gözlerindeki kahverengilerin ısıltılı değişimini görebiliyordum. Gerçekten de bu gözler bir canavara ait olamayacak kadar içten ve gerçektir. Bu hiç de adil değildi. Ağzı hafifçe kalkıktı, sanki benim secdeye kapanıp ona merhamet dilememle eğleniyor gibiydi. Hiç gururum yoktu; hiç haysiyetim yoktu. Varmış gibi bile davranamazdım. *Onun* için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Bu benim gerçeğimdi ve bunu görmesine izin verdim. O anda aramızda bir şey geçti. Karanlıktan ve çaresizlikten doğan samimi bir şey. Bir insanın ruhunun ölçüsünü alabileceğiniz ve değerini bil bir saniyeydi. Başka bir insanla yaşadığım en samimi andı ve dehşet vericiydi. Kara ruhunun karanlık dehlizlerinde neler sakladığını görmek istemiyordum ama gözümü de kaçıramazdım. Kaçmak kesin ölüm demektir.

Renato yutkundu. Birden onun da benim hatasız incelememden en az benim kadar rahatsız olduğunu fark ettim. Belki de insanlarla arasına mesafe koyan tek kişi ben değildim.

Gözleri kolyemdeki parlayan kolyeye takıldı. "Aziz Anthony. Kayıpların azizi."

Konuşmak için kendime güvenmediğimden sadece

başımı salladım. "Kayıp mı oldun, *bambina*?" Sesi gürdü.

"Ben her zaman kaybolmuş bir şeydim," diye itiraf ettim, bu adamın içimi, ruhumun en derin karanlık köşelerini görmesine izin vererek.

Değerimi ölçmek ve kaderime karar vermek için acele etmedi. Bakışlarını tuttum ve göz kırpmaya cesaret edemedim.

Sonunda kararını verdi. "O zaman Bayan Burke, bir anlaşmamız var. Kız kardeşinizi sessiz tutun ve karşılığında..."

"Evet?"

"Ne yapman gerekiyorsa yapacaksın. Senden ne istersem." Bana bir el uzattı.

Şeytanın pazarlığı.

Benden ne yapmamı isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yasadışı olabilirdi. Muhtemelen tehlikeli olabilirdi. Her şey olabilirdi. Bu anlaşmayı kabul etmemeliydim. Belki de sadece ölümü bir gün daha erteliyordum.

Yine de yeni bir gün, biraz daha yaşamak için yeni bir şanstı. Elini tuttum ve sıktım.

OceanofPDF.com

RENATO

Charlotte yavaşça kalktı, eli benimkinde serindi. O kadar inceydi ki, yanlış bir hareketle onu ezebilirdim, yine de çekmeye çalışmadı. uzakta. Kurdun kendisini çiftçiden kurtarabileceğini düşünen yanlış yönlendirilmiş küçük bir kuzu gibi, merhametim onu hayatının talihsiz rayından çıkmasından kurtarabilecekmiş gibi bana baktı.

Bu gece, benden merhamet bekleyen, kaderlerini ellerime bırakan ve onları kurtarmam için bana güvenen seçkin insanlar listesine katılmıştı. Aslında, o sadece listeye girmedi. Listenin ta *kendisiydi*. Ona bakmak dikkat dağıtıcıydı. Kum saati şeklinde minyon, pürüzsüz kadife gibi bir cildi ve doe benzeri gözleri vardı. Kalın kaşları ve güzel yay dudakları 18. yüzyıldan kalma bir tablodan fırlamış gibiydi. Güzel görünmeye çalışmıyordu ama yine de güzeldi. Onun için güzel olmamanın imkânsız olduğundan şüpheleniyordum.

Onun konumundaki hiç kimse dizlerinin üzerine çöküp beni tanrısı yapmayı teklif etmemişti. Özellikle de beni iki adamı soğukkanlılıkla öldürürken gördüğünden beri. Çelişkilerin ilgi çekici bir karışımıydı. İyi, saf ve paralı asker. Kendisini ve kız kardeşini güvende tutmak için yapmayacağı şey yokmuş gibi görünüyordu ve bu ilginçti. Hayat son zamanlarda bayatlamıştı, olaysızdı. Charlotte Burke siyah-beyaz bir arka plan üzerinde bir renk patlamasıydı. Göz ardı edilemeyecek kadar kışkırtıcı bir ihtimaldi.

Şimdilik.

Kendimi Charlotte'un elini bırakmaya zorladığım sırada Elio'nun telefonu çaldı. Arayanı , başını salladı ve sonra kapattı.

"Mutfakta bir olay oldu. Angelo ocakta yanmış," dedi Elio.

Eğer bir De Sanctis erkeği iseniz bu kod oldukça açıktı ama Charlotte'un kafası karışmıştı. Casa Nera'nın koridorlarında bile sık sık şifreli konuşurduk. Bugünlerde her yerde casuslar vardı, sadece en yüksek teklifi verene satabilecekleri iyi bir ses kaydı bekliyorlardı.

Charlotte'a baktım. *Charlie*'ye. "Hemşirelik mi okuyorsun?" Sıçradı, adrenalinden arta kalanlar onu sinirli yapıyordu. Başını salladı.

"O zaman benimle gel. Pazarlığımıza hemen şimdi başlayabilirsin." Cevap beklemeden döndüm ve çalışma odasından çıktım. Charlotte'un beni takip edeceğini ya da Elio'nun onu zorlayacağını biliyordum.

"B-bekle. Kız kardeşim," diye kekeledi Charlotte.

Lucy iki ölü adamın arasında baygın bir şekilde yatıyordu. "Merak etmeyin. Artık ona dokunamazlar."

Mülkün bodrum katına indim. Hücreler ve bir ucunda derme çatma bir sağlık odası vardı. Birçok insan işkence edilmek ya da öldürülmek üzere burada tutulmuştu. Birkaçı zemin kata geri dönmeyi başarmıştı ama pek fazla değil. Babamın döneminde daha çok kullanılmıştı ama yine de zaman zaman kullanışlı buluyordum.

Orijinal evin özelliklerinden biri olan bodrum katına inen soğuk taş merdivenlerden inerken hava bayatladı.

En alt kata iner inmez acı homurtuları ve konuşma parçaları duyulmaya başladı. Charlotte merakla, bolca küfürle karışık İtalyanca konuşulan yöne baktı.

"Bu taraftan. Neler yapabildiğini görmek istiyorum, *bambina*," diye mırıldandım ona, hareket etmediğinde elimi sırtının küçük kısmına koydum.

Dokunuşumdan kaçarak öne doğru sıçradı ve ben de ona izin verdim. Şimdi benim olmanın ne demek olduğunu göstermenin zamanı değildi. Yakında kaderine benim karar vereceğimi, onun benim malım olduğunu ve istediğim zaman eşyalarımı dokunabileceğimi anlayacaktı.

Ama onu henüz öldürmemeye ve verdiği sözleri yerine getirip getiremeyeceğini görmek için ona bir hafta kadar süre tanımaya karar verdiğimden, onu korkutmanın bir anlamı yoktu.

Onu şimdi. Bu daha sonra da olabilir. Her zaman gelirdi. Bir kadın bana yaklaşmak için ne kadar azimli olursa olsun ya da benimle birlikte olarak sosyal olarak ne kadar yükseleceğini düşünürse düşünsün, her zaman maskelerinin düşeceği ve korkularını göreceğim bir an olurdu.

Şu anda Charlotte Burke'le bu tür oyunlar oynayacak vaktim yoktu ve ayrıca yukarıdaki cesareti beni çok tahrik etmişti. Şimdiden mahvetmek istemedim.

Sonunda bir hastane yatağı ve bir dolap dolusu malzemeyle hazırladığımız hücreye ulaştık. Yatağın ortasında bir adam oturuyordu. Adı Angelo'ydu ve ailede en uzun süre hizmet eden adamlardan biriydi. Bir elinde yüzünü tutarken inliyordu, diğer elinde de bir şişe içki vardı. Havada yoğun bir metal ve içki kokusu vardı.

"Renato! Birden ortaya çıktılar. Castillos, tam lokantanın orada. Üzerime atladılar ama birkaç iyi vuruş yaptım," diye nefes nefese kaldı yaşlı adam.

Angelo'yu severdim, kan bağı olmayan herkesi sevdiğim kadar. İyi bir adam ve sadık bir askeri.

Bir elimi omzuna koydum ve sıktım. "*Bravo*. Adımızı iyi korudun. Hemşire yüzünü görsün. Karının hatırı için daha da çirkinleşmesine izin vermek istemiyoruz."

Alaycılığım karşısında kıkırdadı ve biraz gevşeyerek Charlotte'a baktı. Charlotte olduğu yerde durmuş ona bakıyordu.

"Haydi Bayan Burke, bu sizin parlama şansınız. Bana nelere sahip olduğunuzu gösterin."

"Ben sadece bir öğrenciyim. Daha önce gözetim olmadan böyle bir şey yapmamıştım," diye çekindi.

"Seni denetleyeceğim, bu nasıl?" Ben teklif ettim.

Bana kızgın bir bakış fırlattı, gerçek hislerini belli ediyordu.

"Her şeyi berbat edebilirim," dedi açıkça.

"Kendinize olan güveninizin hastayı gerçekten rahatlattığından emin olsam da, bu konuda endişelenmeyin. Burada hastane yönetimine şikayet olmayacak. Eğer siz

Burada olmasaydık, aile doktorumuz yarın gelene kadar bantla kapatırdık. Bundan daha kötüsünü yapamazsınız," diye belirttim. "Kanamayı durdurun ve harekete geçin."

Yakındaki bir duvara yaslandım ve onu izledim. Elleri küçük yumruklar halinde kıvrıldı ve sonra serbest bırakıldı. Acaba emir almak onu kızdırıyor muydu? Öyle olsaydı daha eğlenceli olurdu. Belki bu şekilde, daha önce bana attığı o ateşli kıvılcımlardan daha fazlasını görebilirdim; gerçek benliğinin küçük anlarını.

Tartışmak yerine deri ceketini çıkardı. En sevdiğim gazino olan La Leonora'nın amblemi, kollarını sıvayıp ellerini dezenfektanla ıslatırken bana göz kırptı. Bu kadın burnumun dibindeydi ve ben onu daha önce hiç görmemiştim. Onu hatırlayacaktım. Bundan emindim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım.

Bana kaşlarını çatarak baktı ve bu bakış bir afrodizyak gibiydi. Bu kadın ateşten daha fazlasıydı, tam bir şenlik ateşiydi. Çalışma alanını hazırlamasını izlerken belli belirsiz fark ettim ki bu hoşuma gitmişti. Çok uzun zamandır tanıştığım en ilginç insandı. Onu gözlemlemenin keyfini çıkarmak için arkama yaslandım.

"Her şeyden önce içki içmek yok. Kanamayı daha da kötüleştirir," dedi sertçe ve içki şişesini Angelo'dan uzaklaştırdı. Angelo'nun itirazlarını duymazdan geldi ve yüzündeki uzun yarayı temizlemeye başladı.

Pamuk kesiğe dokunduğunda tısladı. Uzun bir aradan sonra "Bu acıtabilir," dedi.

"Uyarı için biraz geç, Doktor," diye homurdandı Angelo.

"Evet, şey, af dile, izin değil," diye mırıldandı, gözlerini kaldırdı ve uzaklaşmadan önce bir anlığına benimkileri yakaladı.

Acaba o da benim varlığımdan, benim onunkinden etkilendiğimin yarısı kadar etkilenmiş miydi? Hayır, bundan şüpheliydim. Tek renkli yaşayan bendim, o değil. Dünyası dayanılmaz derecede sıkıcı hale gelen bendim.

Pamukla son bir kez temizledikten sonra doğruldu ve Angelo'ya baktı. "Şimdi kesiğinize dikiş atmam gerekiyor. Acıyacak ve özür dilerim."

eşit bir şekilde söyledi.

Angelo içini çekti, boyun eğdi ama mecburen kıpırdamadan durdu. Bir süre sonra konuştu. "Haklısın, uyarılmak daha kötü, ama bunu kaldırabilirim."

İşlerini bitirmelerini ve Charlotte'un tüm dikkatini tekrar üzerime çekebilmeyi dileyerek yer değiştirdim. "Elbette yapabilirsin," dedim. "Başka seçeneğin yok," diye ekledim, Angelo'dan çok onun iyiliği için.

Ağzı sert bir çizgi oluşturdu ve görevine odaklandı. Acı dolu dakikalar geçip gitti ve sonra birden işi bitti. Yaptığı işi incelemek için yaklaştım. Çok güzeldi. Sanki bir cerrah tarafından yapılmış gibi temiz ve düzenliydi.

"Bizi yalnız bırak," dedim Angelo'ya. O da Charlotte'a bol bol teşekkür edip kapıya yöneldi ve geçerken şişeyi aldı.

"Peki, sana sözümü tutacağımı kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyor? Demek istediğini anlatmak için beni böyle bir yere getirmene gerek yoktu." Kollarını kavuşturmuştu, sanki et ve kemikten oluşan bu kırılğan bariyer beni ondan uzak tutabilirmiş gibi.

"Böyle bir yer mi? Burası benim evim," diye ekledim.

Eleştirel gözlerle bodrum katındaki hücreye baktı. "Sanki Ortaçağ İşkence Odaları dergisinin özel baskısından koparılmış gibi görünüyor."

Bu çirkin ve beklenmedik açıklama beni neredeyse kahkahalara boğuyordu.

"Dekor hoşunuza gitmediğine göre, burada misafir olmamak için elinizden geleni yapmanızı tavsiye ederim. Bu da o küçük akıllı çeneni kapalı tutman anlamına geliyor, kız kardeşininkini de."

Sertçe yutkundu ve gözlerim hareketini takip etti. "Biliyorum. Anlıyorum. Merak etme. Neyi kabul ettiğimi biliyorum."

Hayır, bambina, yanıyorsun. Hiçbir fikrin yok.

"Beni tanrın yapmayı teklif ettin Charlotte. Benim gibi bir adam böyle bir sözü unutmaz."

"Senin gibi bir adam mı? Ne tür bir adam bu?" diye sordu, yumuşak sesi tonundaki meydan okuma hissini gizleyemiyordu.

"İstediği her şeyi elde eden bir adam," diye açıkladım. "İstediğini alan demek istiyorsun, değil mi?" diye ekledi.

Bu kadının küstahlığı onu öldürebilir.

Omuz silktim. "Öyle ya da böyle, sonunda benim olacak." Uzandım ve dolgun elma yanaklarından birindeki kirli lekeyi ovdum. "Sen de benim olarak başladın. Bunu sakın unutma."

Uzun bir süre bana baktı, bakışları bana üst katta paylaştığımız uzun hatırlattı. O bakış onun ruhunu göstermişti ve ben de ruhunun nasıl parladığını görebilmişim.

"Gidebilirsiniz, şimdilik. Ama unutmayın Bayan Burke, sizi izliyor olacağım. Her zaman izliyor olacağım, bu yüzden ona göre davranın ve iyi bir kız olun, yoksa başladığımız yere geri döneriz."

Cesetlerin icabına bakılmıştı ve çalışma odam bir kez daha rahatsız edilmemişti. Ama ölümün kokusu hala vardı ve el dokuması İran halım gitmişti.

"Onlardan ne istiyorsun?" Elio, misafirlerimiz ayrılır ayrılmaz sordu, bu noktadan sonra onları takip etmek için kullanacağım iki adam tarafından eve götürüldü.

Hedeflerimizi birkaç farklı seviyede gözetliyorduk. Çoğu zaman hedeflerimiz politikacılar ya da önemli kamusal figürlerdi. Topladığımız bilgileri güzel bir koz dosyası oluşturmak için kullanırdık (şantaj çok pis bir kelimeydi). İlk kez görünmez gözlerimi bir proje için kullanıyordum. Potansiyel sorunları ya da tanıkları hiç izlemedik. Sonunda Casa Nera arazisinde bolca yetişen Siyah Baccara güllerini gübrelemeye başladılar. Bordo kadife güller bu yıl muhteşemdi; çok iyi beslenmişlerdi.

"Gözler 24 saat üzerlerinde." Sandalyemde arkama yaslandım. Bu görünmez gözlerin en üst seviyesiydi. Charlotte'un beni etkilemek için zorlukla kazandığı fırsatla ne yapacağını görmek istiyordum. Benim yaşımdaki erkekler genellikle yeni hobiler edinirler. Ben zaten doymak bilmeden okuyor ve satranç oynuyordum. Geriye golf kalıyordu ve bu sporu ciddiye almak için golf sopalarıyla çok fazla insanı öldüresiye dövmüştüm. Belki de küçük hemşireyi takip etmek yeni hobim olabilirdi, en azından bundan sıkılana kadar. Kaçınılmaz olarak sıkılacağım gibi.

Elio başını salladı ve gitti. *Sottocapo*'m mantığımı sorgulamadı, her ne kadar kız kardeşleri hayatta bırakmak bizim açımızdan çok çaba gerektirecek olsa da. Bu benim için alışılmadık bir durumdu. Merhametiyle tanınan bir adam değildim.

Yine de, o güzel, cesur genç kadın önümde diz çöktüğünde, içimdeki bir şeyi ardına kadar açmıştı. Bana dua ettiğinde... ruhumda gizlenen karanlık daha fazlasına aç hale gelmişti. Elbette bir aziz değildim ama insanlar şeytanlara da tapardı.

Çocukken aldığım, umursamaz ya da düpedüz kötü niyetli erkekler tarafından bana dayatılan tüm dini eğitime rağmen, içimde bu kıza karşı çarpık bir merak vardı. Ayrıca, annem her zaman Aziz Anthony'nin kolyesini takardı. Korkunç hayatını asla hak etmemiş olan annem. Çok genç yaşta ölene kadar her gün babamın ruhu için dua etmiş bir kadın. Dünyadan çalınan bir işik.

Charlotte iyiliğini paylaştı; ondan yayıldığını hissedebiliyordum. Masumiyet ve merhamet. Çok az deneyimim olan ama merak ettiğim şeyler. İsteddiği her şeyi satın alabilen, hayal ettiği her şeyi yapabilen bir adamdım ve bu tür bir hayatın ne kadar sıkıcı olduğunu uzun zaman önce fark etmiştim.

Charlotte'un alnını dolu bir silaha dayayıp kız kardeşinin yerine ölmeyi istemesi çok tahrik ediciydi. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde cesurdu. Bir Caravaggio meleği kadar solgun ve masum, kız kardeşini kurtarmak için silahın önüne atlayan bir hemşire, iyilikle parlıyordu. Uzun zaman önce ne olduğumu kabul etmiş olsam da, onun melek aurasını lekelemek için ne kadar karanlık ve baştan çıkarıcı olması gerektiği ilgimi çekmişti.

Cennetten gelen bir yaratığı ne kadar günah karanlığa çevirebilirdi? Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

CHARLIE

I Ertesi günkü rotasyonuma geç kalmıştımda, ama az yakıtla düşünürsek, bunu başarmış olmam bir mucizeydi. Bu aşamada Hemşirelik programımda vardiyaları kaçırmayı göze alamazdım. Profesyonelce görünmüyordu ve ayrıca daha sonra bir iş bulabilmek için iyi referanslara ihtiyaım vardı. La Leonora'da gereğinden fazla garsonluk yapmak istemiyordum. Ben hemşire olmak için doğmuştum. Beş yıllık yarı zamanlı eğitimim boyunca bazı noktalarda tırmanılması imkânsız bir dağ gibi gelmişti ama artık çok yaklaşmıştımda.

şimdi, hayatımdaki diğerk her şey tehdit altındayken.

Başımı ne eğerek ve kimsenin geç kaldığımı fark etmemesini umarak işlerimi aceleyle hallettim. Doktor Dan'ın sırtışı bana kesinlikle fark ettiğini söylüyordu. Adımı duyduğumda, bitmek bilmeyen bir günün  ve bölüm resepsiyonunun masasının yanında bir şişe su yudumluyordum.

"Burke? Onlar hasta mı?"

Bir adam tezgâha yaslanmıştı. Genti ama pervasızca yaşanmış bir hayatın verdiğı özgüvene sahipti. Düşük kot pantolonu neredeyse kıçından düşmek üzereydi ve tişörtü tasarımcı çakması gibi görünüyordu. Onunla her şey bana Lucy'nin yakın zamanda ayrıldığı eski sevgilisi Miguel'i hatırlatıyordu.

"Hayır, sanırım o bir hemşire. Hemşire Burke ya da öyle bir şey," dedi yabancı.

Masanın arkasındaki kişi başını salladı. "Korkarım size personel hakkında herhangi bir bilgi veremem. Eğerk onu tanırıyorsanız, arayın."

"Cidden, kaltak, böyle mi oynayacaksın?" Adam alay etti. O etrafa

bakarken geri çekildim ve kapının arkasına saklandım.

Resepsiyon görevlisinin canına etmişti. Bir zile bastı. "Sorun çıkarmaya geldiğiniz için güvenliği çağırıyorum."

Adam ona ters ters baktı ve sonra tezgâha yaslanıp biraz zıplayarak tam yüzüne geldi. Neden orada güvenlik camı yoktu?

"Dinle anne, sana belayı göstereceğim. Güzel göğsünde bir delik açtığında belanın nasıl hissettirdiğini sana göstereceğim. Bang," diye fısıldadı, resepsiyonistin beti benzi atarken gülerek.

Ardından güvenlik ortaya çıktı ve adamı yakalayıp koridorun sonuna doğru sürükledi. Saklandığım yere çöktüm. Miguel'in patronu beni bulmuştu, bu da Lucy'nin ve bir şekilde benim kim olduğumu anladıkları anlamına geliyordu. Nasıl öğrenmişlerdi? Lucy'nin numarası ellerindeyse, adını ve ailesinin kim olduğunu öğrenmeleri çok da zor olmazdı diye tahmin ettim.

Polise gitmelisin, diye yalvardı kafamın içindeki mantıklı ses. Tamam, harika, polise git ve sonra ne olacak? Bizi güvenli bir eve mi koyacaklardı? Tanık koruma programına mı gireceğiz? Polise gidersek, onlara tüm üzücü hikayeyi anlatmak zorunda kalacaktık ve o zaman Renato De Sanctis ve ailesini işaret eden bir tanık olacaktım.

Bundan sağ çıkamayız. O kadar söz vermişti.

Lucy'ye Miguel'in kartel bağlantılarının onunla tekrar iletişime geçip geçmediğini sordum. Sadece Miguel'in değil, ikimizin telefonundan da kurtulmalıydım. *Ne düşünüyordum ki?*

O geceden beri hata üstüne hata yapıyordum ve bir türlü duramıyordum.

Üstüne üstlük, bu gece uzun bir garsonluk vardiyam vardı ve hastanenin yarısının katılacağı spina bifida yardım gecesine ev sahipliği yapan ziyafet salonunda çalışacağımı yeni . Ama bir tıp profesyoneli olarak beni ciddiye almalarını istediğim insanlara hizmet etmek zorunda olmak endişelerimin en küçüğüydü.

, akşamın erken saatlerinde hava serindi. Egzoz dumanıyla dolu olsa bile, hastanenin steril, geri dönüştürülmüş havasından daha iyiydi.

Otobüs durağına doğru yola koyuldum ve eve döndüğümde yapmam gereken işlerin bir listesini çıkardım. Lucy'yi kontrol etmek, bizi ve kayıp uyuşturucuyu rastgele çete üyesini atlatmak, hapse girmemek ve İtalyan mafyası tarafından öldürülmekten kaçınmak.

Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, ağlayabilirdim. Onun yerine kendimi otobüs durağına doğru sürükledim. Adım söylendiğinde yaya geçidine henüz varmıştım. Akşam karanlığında, bana doğru karşıdan karşıya geçerken sadece dış hatlarını seçebiliyordum, ama bu kadarı yeterliydi.

Dedektif Whitely ve Vane. Saf panik göğsümü doldurdu ve kaçmamak için bacaklarımı kilitlemek zorunda kaldım. Bunlar polisti; şüpheli görünmeden onlardan kaçamazdım. Paniğimi elimden geldiğince bastırarak işlek caddeye dikkatlice bakmaya çalıştım. Renato beni izleyeceği konusunda uyarılmıştı. Polislerle konuştuğumu öğrenmesi ne kadar sürerdi?

"Bayan Burke? Bize biraz zaman ayırabilir misiniz?" Dedektif Whitely yaklaştıklarında sordu.

Geri adım attım, başım titriyordu. "Maalesef olmaz. İşe geç kaldım. Bir hayır kurumunda garsonluk yapıyorum. Gitmek zorundayım."

"Hayırseverlik evde başlar diye bir terim duydunuz mu hiç?" Dedektif Vane kötü polis rolüne geri dönerek şöyle dedi.

"Anlamı?"

"Yani küçük kız kardeşiniz geçen gece çok üzgündü. Şefkatli bir abla elbette onun yükünü hafifletmek isterdi."

Dedektifin duygusuz sözleri karşısında içimden düzensiz bir kahkaha yükseldi. Kendimi toparladım ve geri çekilmeyi bıraktım. Suçlu gibi davranıyordum ve kendime gelmem gerekiyordu. "Affedersiniz Dedektif, ama ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Resmi bir sıfatla mı buradasınız?"

Dedektif Whitely sert bir sesle konuşmadan önce iki polis de uzun bir süre beni izledi. "Hayır. Sadece endişeliyim."

"Sizinle konuşmak ve vardiyama geç kalmak gibi bir zorunluluğum yok. Bu iyi bir zaman değil, o yüzden gidiyorum."

"Unutmayın, Bayan Burke - bizim sizin olmamız gerekiyor... eğer tarafınız doğruysa," diye seslendi Dedektif Vane giden arkama.

Sessiz kalacağıma dair şeytana çoktan söz verdiğimi ve bunun bozamayacağım bir anlaşma olduğunu bilmiyordu.

Eve döndüğümde Lucy odasındaydı, kapalı kapıdan yüksek sesli, öfkeli bir müzik sızıyordu. Şu anda onun değişken duygularıyla başa çıkamazdım.

Kendimi duşa sürükledim ve spreyin altında çok uzun süre durdum. Etrafımda sıcak buhar dalları yükseldi ve endişelerimi bastırmak için vücudumun üzerinden akan suyun hissine odaklandım. Uyuşturucu satıcısı konusunda ne yapabilirdim? *Polislere söyleyemiyorsan Renato De Sanctis'e söyle.* Sadece bu düşünce bile akıl sağlığım için endişelenmeme yetecek kadar çığlıncaydı.

Suyu kapattım ve duştan çıkıp solmuş banyo paspasının üzerine bastım.

Aynadaki yansımam bitkin bir haldeydi. Koyu halkalar gözlerimi çevreliyordu, beyazlar kan çanağına dönmüştü. Korkmuş görünüyordum. İfademde, üzerimden atamadığım tekinsiz bir nitelik vardı.

Karanlık ve tehlike. Polisler ve suçlularla sorun. Lucy ve benim için kaçınmaya çalıştığım hayat buydu. Ebeveynlerimizin ölümünden grup evinde fakir ve istenmeyen bir şekilde büyümeye kadar bu bizim mirasımız olmuştu. Bizi farklı bir yola sokmak, farklı bir dünyada yürümek için canla başla mücadele etmişim ve şimdi başladığımız yere geri dönmüştük.

Belki kaderle savaşılamazdın. Belki de sadece bir süreliğine erteleyebilirdin. Kader seni her zaman bulur ve sahiplenirdi.

Renato'nun esmer yakışıklı yüzü gözümün önünden geçti.

"Bir anlaşmamız var. Kız kardeşini sessiz tutacaksın ve karşılığında... Ne yapman gerekiyorsa yapacaksın."

Sözlerini hatırlayınca tüm vücudum ürperdi. Orada, tanıdığım en tehlikeli adamın önünde diz çöktüğüme ve ona yeni tanrımış gibi tapmaya, emirlerini cennetten gönderilmiş gibi yerine getirmeye yemin ettiğime inanamıyordum. Benden ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de kabul etmiştim. Başımın üzerinde Demokles'in kılıcı varmış gibi hissediyordum.

Bir yandan dişlerimi fırçalarken bir yandan da hızla yaklaşan işime odaklandım. Bu vardiya için heyecanlı değildim. Bütün ay boyunca bir yardım etkinliğinde çalışacak olma ihtimalinden korkmuştum ama yine de, uğraştığım diğer şeyler göz önüne alındığında, bu beni korkutma yeteneğini kaybetmişti. Belki de korkunun yeni seviyelerini öğrenmenin iyi bir yanı vardı. Bu kesinlikle uğraştığım küçük günlük mücadeleleri bir perspektife oturtuyordu.

Mutfaktan gelen yumuşak sesleri duyduğumda banyodan yeni çıkmıştım. Kimdi o? Lucy ve ben ziyaretçi kabul etmezdik. Dairemiz bir seferde iki kişiden fazlasını ağırlayamazdı.

Koridordan mutfığa doğru yöneldim. Tanıdık bir ses beni dehşete düşürdü. Köşeyi döndüm ve her şeye rağmen korktuğum kişiyi görmemeyi umarak mutfığa adım attım.

Dedektif Vane masada Lucy'nin karşısına oturmuş, Dedektif Whitely de lavabonun başında durmuş çaydanlığı dolduruyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Panik beni hırçınlaştırarak talep ettim.

Dedektif Vane bir kaşını kaldırarak bana baktı, aşırı tüylü kemeri soyunmuş halimle alay ediyordu. "Bayan Burke, size de iyi akşamlar. İş için hazırlanmanıza engel olmayacağız. Lütfen gidin ve hazırlanın. Lucy de bizimle biraz sohbet ediyordu." Sandalyesinin kenarına sefil bir top gibi tünemiş olan kız kardeşime döndü.

Uzun saçları omuzlarına dökülmüştü, gözleri kızarmıştı. Bana baktı, ifadesi yırtılmıştı. Polislerle konuşmak istiyordu. Miguel için adalet istiyordu ama bana karşı gelmek istemiyordu. Bazen kavga etsek de, birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

"Birinin özel konutuna paldır küldür girmenin uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" Aklımı başıma toplamaya çalıştım.

"Lucy bizi içeri aldı," dedi Whitely, çaydanlığın altını açıp tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Ayrıca bir genç kızla velisinin gözetimi olmadan tek başına oturup konuşmak da uygun mu?" Başladım ama Dedektif Vane araya girmeden önce fazla ilerleyemedim.

"Lucy on sekiz yaşından büyük sanırım? Eğer kalmamızı istiyorsa, bence buna saygı göstermeliyiz."

Sinirli bir nefes verdim. *Hay sikeyim.* Kız kardeşime döndüm. "Gitmelerini söyle Lucy. Onlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacımız yok ve tüm bunlar bir yanlış anlaşılma."

Dudağını ısırarak bana baktı. İtirafının geliştiğini görebiliyordum. Söylemesine izin veremezdim.

"Lucy Burke! Polisin zamanını boşa harcamayı bırak ve onlara gitmelerini söyle. *Deirfiúr,*" diye mırıldandım sihirli kelimeyi.

Dedektiflerin bu İrlanda Galcesi kelime hakkında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Lucy'nin tepkisini görebiliyordum. Bu kelime aramızda bir mantra haline gelmişti. Babam ölmeden önce konuşmasına İrlanda Galcesi kelimeler serpiştirmişti ve *deirfiúr*, ne olursa olsun beni dinlemesi gerektiği zaman kullandığımız parola kelimemiz olmuştu. *Deirfiúr. Kardeşim.*

Dedektiflere bakarken Lucy'nin gözünden bir damla yaş düştü. "Kız kardeşim haklı. Ben yatmaya gidiyorum, o da dışarı çıkıyor. Çay için iyi bir zaman değil. Yaygara için özür dilerim. Kafam karışık, yorgundum, ne dediğimi bile bilmiyorum..." Ayağa kalktı ve ince omuzlarını silkti. "Sadece bilmiyorum."

Pijamalarının üzerinde kediler vardı ve o anda o kadar genç ve çaresiz görünüyordu ki kalbim parçalandı. İkimizin de bildiğimiz hayatları son kırk sekiz saat içinde sona ermişti.

"Onu duydunuz. Lütfen gidin ve bir daha ikimizi rahatsız etmeyin," dedim ve beklentiyle ön kapıyı açtım.

Dedektifler birbirlerine uzun uzun baktılar. Görünüşe göre onların da kendi dilleri vardı. Can sıkıcı bir şekilde yavaşça eşyalarını topladılar.

"Eğer eminsen, Lucy. Ama fikrini değiştirirsen aramayı unutma," dedi Dedektif Vane, yanımdan geçerken bana bakarak. "Eminim yakında görüşeceğiz, Bayan Burke."

"Ben değilim." Kapıyı arkalarından kapattım ve kilitledim, sonra gözetleme deliğinden dışarıdaki koridorda duran dedektiflere baktım. Oyalandılar, aralarında o kadar sessiz konuşuyorlardı ki sözlerini duyamadım. Sonunda uzaklaştılar ve ben de kalbim küt küt atarak kapıya yaslandım.

"Ne düşünüyorsun?" Lucy'ye doğru döndüm.

Ağlamaklı bir karmaşa yerine bana ters ters baktı. "Doğruyu söylemeyi düşünüyorum - bir ara sen de denemelisin!"

"Şu anda ciddi misin? Ne olacağına dair bir fikrin var mı?"

Lucy, benim hiçbir zaman sahip olma lüksüne sahip olmadığım bir gençlik kibriyle omuz silkti. Kendimi bildim bileli çocuksu ya da sorumsuz olma ayrıcalığına sahip değildim. On üç yaşımdan beri Lucy'nin bakıcısıydım ve birdenbire çok yorulmuştum.

Lucy, "Polis o katilleri tutuklayacak ve bizi koruyacak," dedi.

Düzensiz bir kahkaha beni terk etti. "Doğru. Çünkü polis her zaman tanıkları korumayı başarır ve kötü adamlar her zaman yakalanır, değil mi? Çocuk gibi davranma. Bundan daha güçlü olmalısın."

Lucy'nin bakışları daha da alevlendi. "Senin gibi güçlü mü? Asla senin gibi olmak istemiyorum."

Sözleri canımı yaktı ve öfkesi benimkini de ateşledi. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Neşesiz, yalnız, işkolik, endişeli. Hiç eğlenceli bir şey yapmıyorsun, hiç gülmüyorsun, lanet bir dırdırcı olmaya hiç ara vermiyorsun!"

Bu sözlü tokat karşısında irkildim. Gözyaşları öfkeyle savaştı.

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, polis bizi korumaz. Ne sen ne de ben Renato De Sanctis'i alaşağı edecek sahibiz.

seni. Polise gidersek yapacağına dair bana söz verdi ve bahse girerim sözünün eridir."

Lucy sertçe yutkundu ve başını salladı. "Sen sadece ondan korkuyorsun ve herkes-"

"Tüm bunların olmasının sebebi sensin," diye araya girdim ipek gibi. Söylemesi korkunç bir şeydi, ama onun acımasız dürüstlük patlaması içimde bir şeyleri parçalamıştı. "Bu tehlike, bu tehdit... hepsi senin yüzünden."

Küçük kız kardeşime yaklaştım. Aynı anda hem en büyük aşkım hem de en büyük yükümdü. Ona bakmak her zaman hem bir ayrıcalık hem de bir görev olmuştu. Bu gece, bir ömür boyu süren kırgınlıklarım su yüzüne çıktı.

"Çünkü sen beladan uzak duramadın. Ezik, uyuşturucu satıcısı özentisi bir gangsterin hayatımıza girmesine izin verdiğin için bu karmaşanın içindeyiz. Çünkü gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok - ve belki de bu benim hatam. Neden sürekli çalıştığımı, neden sürekli endişelendiğimi bilmek istiyorsan aynaya bak. Hiç istemediğim bir çocuğum var ve o minnettar bile olamıyor.

Hayatım boyunca seni korudum, çocukken bile. Yani, hiç çocuk olamadım. Belki de bu işi bitirmeliyim. Kendi başının çaresine bak, istersen polise git... bakalım ne kadar - ama polis ifadeni aldığında ve seni soruşturma sırasında kendi başının çaresine bakman için gönderdiğinde beni arama. De Sanctis ailesi seni rıhtımdaki bir depoya götürüp kafana silah dayadığında da beni arama."

Ona kinimi kusarken Lucy'nin yüzünün rengi solmuştu. Yüzündeki incinmiş ifade hafızama kazınırken bile topuklarımın üzerinde döndüm. O ifadeyi asla unutmayacaktım.

Odama geri döndüm, haklı öfkem hızla tükeniyordu. Kapıyı kapattım ve yere çökerek bir topun içine kıvrıldım.

Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez ağladım.

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

İşe gittiğimde başım fena halde ağrıyordu. Polislere geri dönmeye karar verirse diye Lucy'yi tek başına bırakmaktan korkuyordum ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Paraya ihtiyacımız vardı ve işimden gelen bahşişler bizi her ay kurtarıyordu. Bu kadar kısa sürede bu vardiyayı kaçıramazdım. Sadece alışılmadık patlamamın ona biraz akıl vermesini ummak zorundaydım.

Saçlarımı geriye , şiş gözlerimi soğuk suyla yıkamış, biraz makyaj yapmış ve bir yetişkin olmak için dışarı çıkmıştım. Şimdiye kadar berbattı.

Hastaneden tanıdığım beş doktorla görüşmüştüm ve onlar da beni görmüşlerdi. Her biri dostça davranmış ve beni selamlamıştı ama yine de kendimi küçük hissediyordum.

"Charlotte!" diye bağırdı neşeli bir ses odanın öbür ucundan, ben su doldurmak için etrafta dolanırken.

Dişlerimi sıkarak ona yaklaştım. Doktor Dan ve o lanet sırtışı. Masası Princeton'dan arkadaşlarıyla doluydu.

Yanıdaki koltuğa vurdu. "Bize katılmak istemediğine emin misin?" Bana çekici olduğunu düşündüğü belli olan bir sırtış attı.

"Çalışıyorum, senin de anlayabileceğin gibi." Ağır su sürahisini kaldırdım. "Bunu sadece bir aksesuar olarak taşıyorum."

Arkadaşlarından bazıları kıs kıs güldü ve Dan'ın gülümsemesi kırılmanlaştı.

"Evet, anlıyorum. Fırsatın olduğunda kokteyl menüsünü alacağım," dedi bana ve sonra arkadaşlarına döndü. "Hastanede stajyerlik yapıyor, o tipleri bilirsin. Diplomasını asla bitiremeyecek, ailesinin durumu berbat..."

Su sürahisini kavradım ve ciddi ciddi Dan'ın kafasına boşaltmayı düşündüm. İçimdeki dürtü o kadar güçlüydü ki ayaklarımı bir dakika bile kıpırdatmadım. Bunun yerine, cezalandırılmayı bekleyen bir obur gibi, orada durdum ve benim hakkımda korkunç bir şekilde konuşmasını dinledim, sonra kendimi uzaklaştırdım, sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Olay çıkarıp işimi kaybetmeyi ya da orada bulunan hastane personeli arasındaki itibarımı zedelemeyi göze alamazdım.

Uzaklaşmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ters yöne doğru attığım her adımda parçalanmış gururum biraz daha yırtılıyordu. Çok yakında, hiç onurum kalmayacaktı.

Toparlanmaya çalıştım. *Hey, hala Dan'in yemeğine tükürebilirdim.* Kendimi rahatlatma çabam boşa çıktı. Bunu asla yapmazdım. Ben yumruk yiyip yoluna devam edebilen biriydim. Bunu iddia nefret ediyordum. Bana erkenden diğer yanağımı çevirmem öğretilmişti. Son zamanlarda, üzerime yürüyen insanların sayısı düşünüldüğünde, her iki yanağımda da ayak izleri varmış gibi hissediyordum.

Boş dans pistinde ilerlerken kafamda özeleştirel, karanlık düşünceler dönüp durdu, sonra da sanki buranın sahibiymiş gibi ziyafet kapısından içeri giren birkaç geç kalanı görünce aniden sustu.

Yanlışlıkla başımı çarpmışım ya da bayılmışım da halüsinasyon görüyormuşum gibi hissederek olduğum yerde durdum. Renato De Sanctis'in smokiniyle kapıdan içeri girip tüm gözleri üzerine çekmiş olmasına imkân yoktu.

Kalabalığı inceledi, klasik yakışıklı yüz hatları her zamanki gibi asil görünüyordu ve bunu eksik buluyor gibiydi. Daniel gibi zengin insanların geliştirmeyi çok isteyeceği ama asla yaklaşılamayacağı, doğuştan gelen bir soğukluğu vardı.

Smokini yüksek sosyete de gördüğüm lüks ısmarlama tarzındaydı ve koyu renk dalgaları, o çelik çizgisiyle ışıkları yakalayıp parlıyordu. Zeytin rengi teni de parlıyordu. Resmi kıyafetler giymek ve bunu yaparken bir tanrı gibi görünmek için doğmuş bir adamdı. Aynı zamanda bir gece önce hayatımı tehdit eden ve iki adamı soğukkanlılıkla vurarak öldüren bir adamdı, tam yanımda, mükemmel, kesin kafa atışlarıyla. Kulaklarım hala patlamalardan dolayı çınılıyordu.

Su sürahisi ellerimde terliyordu ve neredeyse kayıyordu. Onu tuttum ve dans pistinden çıktım. Bütün gece etrafta dolaşamazdım. Bölüm müdürüm neden mutfağa dönmediğimi merak ederdi. Masaların kenarına doğru ilerlerken Renato'nun yanındaki kadını nihayet fark ettim.

Büyüleyiciydi. Benimle aynı yaşlarda, yumuşak mürekkep rengi bukleleri, siyah kuğu ya saygı duruşunda bulunuyormuş gibi görünen siyah elbisesi, ve kan kırmızısı rujuyla Renato'nun yanında doğru görünüyordu. A

Tehlikeli bir adam, aynı derecede tehlikeli bir kadınla. Üzerime tam oturmayan garson üniformam ve düşük at kuyruğumla kendimi hiç bu kadar rüküş hissetmemiştim.

Renato'nun gözlerinin benimkilerle buluştuğu an, elimi elektrik prizine sokmuşum gibiydi. Bakışları dikildiğinde tüm vücudumu saran bir şok sinirlerimi altüst etti. İfadesinde hiçbir şaşkınlık yoktu. O sadece bana baktı, ben de ona baktım.

"Affedersiniz, su doldurabilir miyim?" diye dirseğimin yanından biri sordu ve beni irkiltti.

"Elbette," diye mırıldandım, dağınık bir şekilde yeniden doldurdum. Ellerim titriyordu.

"Renato De Sanctis'in burada olduğunu gördün mü? Bu tür etkinliklerde bazen ortaya çıkar." Bir grup kadın kendi aralarında dedikodu yapıyordu.

Masanın etrafında dolaştım, su doldurdum ve utanmadan kulak misafiri oldum. "Ve ne görünüş ama. Acaba bu hatun kim?"

"Emin değilim ama daha önce onunla birlikte görülmüş."

"Şey, kesinlikle onun yan parçası olacak kadar güzel. Bu otelin onun olduğuna inanamıyorum," dedi içlerinden biri hüznle.

Bu otelin sahibi o mu? Midem bulandı ve uzaklaşıp derin nefes almaya zorlandım. Bütün gün etrafta dolanıp durmuş, Renato De Sanctis'in radarından nasıl uzak kalacağımızı düşünmüştüm, hem de onun kumarhanelerinden birinde çalışırken? Tam bana göre bir şanstı.

Derin bir ses sarmalımı böldü. "Bayan Burke. Ne tesadüf."

Vay anasını. Renato benimle konuşmak için gelmişti. Tam burada, herkesin önünde.

Sürahimi ölümüne tuttum ve arkamı döndüm. İşte oradaydı, inanmaya söz verdiğim güçlü tanrı gibi görünüyordu, onunla ilişkilendirmeye başladığım o yoğun ifadeyle bana bakıyordu.

"Bu gerçekten bir tesadüf mü?" Hemen sordum. "Senin gibi bir adamdan durum tespiti yapmasını beklerdim. Muhtemelen her şeyi biliyorsunuzdur,

tampon mu yoksa ped mi tercih edeceğime bağlı."

Ne oluyor Charlie? Tamam, şey, açıkça aklımı kaçırmıştım.

Renato hiç telaşlanmamıştı. Manşetinden görünmez bir kir lekesi aldı. "Bunu gözden kaçırmış olabileceğimi söylemeliyim. Onu da listeye eklemem gerekecek."

Bir alay beni terk etti. Bu adam hem korkutucu hem de bilge biriydi ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ona ne fırlatırsam fırlatayım hiç rahatsız olmuyordu. "Yani, burada olacağımı biliyor muydun?"

"Bu balo salonunda, hayır. Otelimde tabii ki. Bununla birlikte, ben tesadüflere inanmam, Bayan Burke. Ben kadere inanırım."

Omzunun üzerinden bize doğru gelen çarpıcı kadının siyah balo elbisesi yaklaştıkça mürekkep gibi dalgalanıyordu.

"Ren. Yalan söyledin. Burada sikilebilecek sıfır erkek var ve ben bunun için ağda yaptırdım," diye suçladı Renato'yu yaklaşıp yaklaşmaz. Bir elini adamın pazusuna doladı ve başını yana eğerek beni inceledi.

"Sen Charlotte Burke'sün. *Charlie*. Değil misin?"

Sertçe yutkundum. "Ve sen?"

Güldü ve bana hınzırca bir bakış attı. "Ben bilgi . oldum Charlie." Siyah tırnaklı elini uzattı.

Bir süre sonra aldım ve gevşekçe salladım.

"Sen de. İşe geri dönmeliyim," diye mırıldandım, gözlerim Renato'nunkilere kaydı ve uzaklaştı.

"Elbette, bu çöplüğün patronu gerçek bir ejderha, ya da ben öyle duydum. Onun kötü tarafına düşmek istemezsiniz." Gizemli kadın güldü ve Renato'ya doğru ilerleyen yardım organizatörlerinin önünü kesmek için tam zamanında dönerek benden uzaklaştı.

Tabii ki öyleydiler. Adam zenginlik ve güç saçıyordu. Bir mıknatıs gibiydi ve odanın her yerinden gözler ona çevrilmişti.

Organizatörler onunla konuştuğunda Renato dönmedi. Onun yerine bana baktı. Geri , gruba kibar bir gülümseme gönderdim ve sonra

topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfağa doğru
hızla ilerledim. Tüm bu süre boyunca gözlerinin
üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

OceanofPDF.com

RENATO

I geceki yardım gecesinde görünmek gibi bir arzum yoktu ama genellikle yüzümü göstermenin bir faydası oluyordu. Güç ve servet sahibi herkes

Bu şehir benim kim olduğumu biliyordu. Onlara gerçek olduğumu, insanların çocuklarına anlattığı bir masal canavarı olmadığımı hatırlatmak için bu tür şeylerde ortaya çıktım. İnsanların kurallara uymak için teşviklere ihtiyacı vardı ve korku en iyi motivasyon kaynağıydı.

Charlotte Burke ile karşılaşmak beklenmedik bir avantajdı.

Çalışırken bana bakmamak için kendini zor tutuyordu. Garsonluk üniforması hiç hoş değildi ama vücudunun klasik saat camı ölçülerini de gizlemiyordu. Acaba vücuda oturan bir şeyin ona getireceği dikkatten hoşlanmadığı için mi kendisine bilerek büyük gelen kıyafetler seçiyordu? Bu mümkündü. Charlotte akıllıydı. Üniformanın büyüklüğünü abartmamıştı. Sadece onu biçimsiz ve özensiz gösterecek kadar büyüktü. Kumarhane müşterilerinin gözünden saklanıyordu, ki onlar da ellerini kullanmayı tercih edebilirlerdi.

"Peki, ne zaman gidebiliriz?" Giada altı kokteyl içmiş ve hâlâ sıkılmış bir halde sordu. "On dakika demiştin, girip çıkacağız."

"On tane daha." Viskimi yudumladım, boş bardakları temizleyerek odanın içinde verimli bir şekilde hareket eden Charlotte'a dikkat kesildim.

"Biliyor musun, bu sabah *Zio* Sal ile konuştum." Giada'nın konuyu değiştirmesi odağımı kaybetmem için yeterliydi.

Ona döndüm. "Peki Salvatore ne dedi?"

De Sanctis ailesi sadece Amerika'da değil, İtalya'da da organize suçun güç merkezlerinden biriydi. Amcam Salvatore Napoli'deki *famiglia*'yı iyi yağlanmış bir makine gibi yönetiyordu ve ondan gerçek babamdan öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim. Annemin kardeşiymi ve onun ölümünü hiçbir zaman tam olarak atlatamamıştı. Babam öldüğünde Napoli'de hiç gözyaşı dökülmemişti.

"Bilirsin, her zamanki gibi. Vaftiz töreninin ne zaman olduğunu bilmek istiyor."

İçimi çektim, artık bu rutine alışmıştım. "Hayali vaftiz çocuğunun vaftiz töreni mi? Her an olabilir."

Giada güldü. "Yaşlı adamın hakkını vermek lazım. Ona tezahürle ilgili bir kitap verin ve her şeyi yapsın. De Sanctis ailesinin ABD operasyonlarının varisini kucağına alıp üzerine titreyene kadar durmayacak. Bir noktada pes etmelisin, Ren. Artık gençleşmiyorsun. Saat işliyor."

"Erkeklerle bu şekilde çalıştığından emin değilim."

"Zio Sal'ın saatini kastediyorum. Eğer kendinize bir eş bulup onu hamile bırakmayı başaramazsanız, size birini dayatması an meselesi."

Zio Sal'ın tatlı, bir kilise faresi kadar sessiz karısının görüntüsü zihnimi doldurdu. Uysal, sessiz ve benim hoşuma gitmeyecek kadar kırılgan. Benim yaşımda, yaşam tarzım ve rutinlerim belliydi. Üzerine titrenmesi gereken bir mafya prensesine ya da ilk sert sözde veya anneliğin getirdiği gerginlikte kendini kaybedecek kırılgan bir kız yaprağına yer açamazdım. Dirençli birine ihtiyacım vardı. Cesur bir kadın.

"Sal Amca'ya söyle, onun yardımına ihtiyacım yok."

"Ona kendin söyleyebilirsin. Ziyarete geliyor, bu yüzden aradım."

"Ne zaman?" İtalyan ailemin ziyaret edeceğini duymak beni rahatsız etmemişti ama eş ve varis konusunda daha fazla zorlanmayı da beklemiyordum. Zorlanmayı kabul edebileceğim bir şey değildi bu. Zio Sal'ın önerdiği biriyle sırf varis sahibi olmayı listeden çıkarmak için evlenmezdim. Evlenirdim.

Hayatımdaki her şeyi seçtiğim gibi çocuklarımla annesi olacak kadını da aynı hassasiyetle seçtim.

"Yeni yılda. Yerinde olsam, o zamana kadar ona hava atacak birini bulurdum. Tanrı aşkına, Ren. Sinir bozucu derecede güzelsin, Karun kadar zengin ve çok güçlüsün. Nereye gitsek kadınlar kendini sana atıyor ama birkaç aday bulmak zor tabii."

Sırtışım daha da genişledi. "Demek hâlâ o sinir bozucu küçük aşkını bana karşı besliyorsun, öyle mi? Sinir bozucu derecede muhteşem?"

"Siktir et," diye homurdandı Giada ve topuklarının üzerinde döndü. "Ben tekilayı bulmaya gidiyorum."

Beni ailenin Napolili tarafından bir ziyaret olasılığını düşünmem için yalnız bırakarak uzaklaştı.

Sal beni bir eş almam ve bir varis edinmem konusunda zorlardı ve haksız da sayılmazdı. Sorun şuydu ki, çocuklarımla annesi olmasını hazmedebileceğim bir kadın bulmanın kolay olduğunu düşünüyordu ve ben öyle olmadığını biliyordum.

Annemle babamın talihsiz ilişkisinin yaraları hem bende hem de kız kardeşim Sofia'da derin izler bırakmıştı. Annem hayattayken Casa Nera gerilim, kırgınlık ve gözyaşlarıyla kaynayan bir kazan gibiydi. Bir daha böyle yaşamak istemezdim. Çocukları da bu işin içine sokmazdım. Alışkanlıklarım ve yaşam tarzım vardı ve bu yaşında bunların değişeceğini düşünmüyordum. Çocuklarımla annesi olarak kabul edebileceğim sadece belli bir kadın tipi vardı.

Yerden geçerken gözlerim Charlotte'u buldu. Küçük kardeşini şiddetle koruması güçlü bir annelik içgüdüğü olduğunu gösteriyordu. Bir gün iyi bir anne olacaktı. Koruyucu, sadık, korkusuz.

Sarhoş olma yolunda ilerleyen misafirlerden oluşan bir masaya yaklaşırken onu inceledim. Adamlardan biri ona öyle bir şey söyledi ki omuzları kulaklarına doğru kalktı.

Geçen gecedeki ve ölüm karşısındaki mutlak cesaretinden sonra, Charlotte Burke gibi canlı bir telin bir eziğin ilgisinden kaçtığını görmek yanlış görünüyordu.

Adam onun bileğini yakaladı ve kendimi onlara doğru yürürken buldum.

"Kibar olun, Hemşire Burke. Bu gece burada müşteriler biziz," diye geveledi adam Charlotte'a. Elim omzuna düşmeden hemen önce.

Bileğini bırakmasını sağlayacak kadar sert sıkıldığımda zayıf kemikleri gıcırdadı. "Burada bir sorun mu var beyler?" İpeksi bir ses tonuyla sordum. Kadife kaplı şiddet.

Masanın etrafındaki birkaç kişinin beti benzi attı, belli ki beni bir kumarhane sahibi olmaktan daha fazlası için tanıyorlardı.

Charlotte bileğini ovuşturdu ve gözlerini kırıştıtararak bana baktı, kaşları çatılmıştı. Nabızı boynunda çırpınıyordu. Müdahale ederek onu daha da üzüp üzmeyeceğimi merak ettim.

"Hayır, sorun değil," diye nefes nefese elimi tutmaya çalışan adam gevşemeye çalıştı. Sadece daha sert sıkıttım, gücümün ancak dörtte birini uygulayabildim ama adamın terleyen alınına bakılırsa fazlasıyla yeterliydi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel. Doğrudan." Bu bir emirdi, rica değil.

Onlar daha anlaşımadan arkamı döndüm ve ters yönde hızla uzaklaşan Charlotte'un peşinden gittim.

"Bayan Burke." Sesim bir kırbaç gibi şakladı. İsteksizce durdu. "Bir kelime."

Onun yanından geçip tuvaletlerin dışındaki koridora doğru yürüdüm; burada sofra takımlarının ve sohbetin gürültüsü o kadar yüksek değildi.

"Evet, efendim?" Charlotte ayaklarını kaydırdı, gözleri dikkatle uzaktaki bir noktaya odaklanmıştı. Gözlerimin içine bakmaması beni hemen rahatsız etti.

"Buradaki müşterilerin sizi itip kakmasına ve yakalamasına izin vermek gibi bir alışkanlığınız var mı?" Bu soru tam olarak nereden gelmişti, hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim karşımdaki bu ürkek kadının dün geceki kadın olmadığı ve bundan hoşlanmadığımdı.

Yutkundu. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak Bay De Sanctis." Onun saygılı tonu bile beni sinirlendirdi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Dün geceki meydan okuyuşun bir rol müydü, yoksa omurgasının gelişmesi için silah zoruyla tutulması gereken biri misin?" Sözlerim alaycı ve acımasızdı ama içten içe hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu fark etmek garip bir şeydi. Genelde insanlardan hiçbir şey beklemezdim ve bu konuda beni haklı çıkardıklarında bu beni rahatsız etmezdi. Her nasılsa bu kadın, tükenmeyen cesareti ve sadakatiyle ilgimi çekmişti.

Ama tam da onun farklı biri olduğuna dair umudumu kaybettiğim anda, elleri sıkı küçük yumruklar halinde kıvrıldı ve gözlerimle buluştu.

Daha doğrusu, bana ters ters baktı.

"Beni sarhoş bir iş arkadaşından koruduğun için sana minnettar mı olmalıyım? Dizlerimin üzerine çöküp tüm odanın önünde ayaklarını mı öpmeliyim? Dün gecedan sonra bunu mu bekliyorsun?" Gözleri bana ateş püskürdü.

Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi. *Ah, işte* . "Özel olarak konuşmayı tercih ederim, *bambina*, ama zihnin gerçekten büyüleyici bir yer."

Yanakları güzelce kızardı. "Beni korumana ihtiyacım yok, özellikle de en büyük tehdidimin sen olduğunu düşünürsek. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hmm." Ona yaklaştığımı ve onun da geri adım attığını belli belirsiz fark ettim. İkimizin farkında olmadığı bir dans. Ama şimdi duvar onu hapsedmişti ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Elimi bir tarafına koyarak onu hapsettim. Omuzlarını dikleştirdi ve bana dik dik baktı. O zengin kahverengi havuzlar bana kehribar rengi ateşle parladığında gerçekten ilgi çekiciydi. Orada tutulan meydan okumanın bağımlısı olabilirdim.

Kimse bana öyle bakmadı.

"Şimdiye kadar iyi bir iş çıkardığını düşünüyor musun? Bana öyle geliyor ki seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var."

Dudağını büktü, küçümsediği her halinden belliydi. "On üç yaşımdan beri kendime ve kız kardeşime bakıyorum. Bir beyaz şövalyenin gelip benimle ilgilenmesine ihtiyacım ya da isteğim yok."

Bu karşılaştırma beni bir kıkırdamaya itti. "Ben beyaz şövalye değilim Bayan Burke, eminim dün gece fark etmişsinizdir. Ben kızları koruyan ejderhayım.

ve benden kaçmaya çalışırsan seni bütün olarak yutacak. Hayatının kontrolünü bana verdin, bunu unutma."

Sessizdi, boynundaki o lanet olası çekici nabız daha sert atıyordu.

"Verdiğim sözün hayatımın her bir parçasını kapsadığını fark etmemiştim," dedi sonunda.

Tembelce başımı salladım. Koridorda arkamızdan biri geçti ve bana yalnız olmadığımızı hatırlattı. En azından henüz değil. Ama yakında.

"Peki ya öyle olsaydı, farklı bir seçim yapar mıydın? Onun yerine ölür müydün?" Sıradan soruma pembe bir kızarıklıkla karşılık verdi, gözleri genişledi ve göğsü daha hızlı yükseldi. Başını yavaşça salladı, sanki bu itiraf ona çok pahalıya mal olmuştu.

"Bunu unutma ve ona göre davran," diye mırıldanarak sözümü bitirdim. At kuyruğundan uzun bir saç teli kaçmıştı. Kendimi durduramadan ona uzandım. Başını yana çevirdi, dokunuşumdan kaçınmak için vücudunu bükte.

Bundan hoşlanmadım. Benim dokunuşumdan kaçamazdı.

Bileğinden çekiştirdim ve yanımızdaki banyonun kapısını iterek açtım. Tuvalet kadınlar tuvaletiydi ve bereket versin ki boştu. Charlotte'un gözleri kocaman açılmıştı, nabızı hızla atıyordu. Korkmuştu. Yine de bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. *Aferin kızıma.*

İçeride onu duvara yasladım ve koridorda takındığım nezaket maskesini çıkardım. Sonunda onu yalnız yakalamıştım ve ne istersem onu yapacaktım.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, hemen burada, Bayan Burke. Beni yeni yüce gücünüz yapacağınıza söz vermişsiniz. Her zalim ve korkunç tanrı gibi, bir şey istediğimde onu alırım."

O nabız noktasının tadına bakmak ve derisinin yüzeyinin altında akan kanı hissetmek istedim. Gerçek olduğundan emin olmak için buna ihtiyacım vardı.

Başını fayansa doğru bastırıp dudaklarımı boğazına doğru indirdiğimde kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Benim malımın tadına bakıyorsun, çünkü sen benimsin, değil mi *bambina*? Benim sadık öğrencim?"

Dudaklarım teninde gezindi ve temas ettiği noktadan tüyleri diken diken oldu. Çok duyarlıydı, vücudu benimkinin altında enerjiyle uğulduyordu. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağlantıydı ve o anda Charlotte'u becermenin hayatımın en önemli olayı olacağını biliyordum. Vücutlarımız hücresel düzeyde iletişim kuruyordu. Saf biyoloji ve hormonlardan oluşan ilkel bir parçam beni ileri itiyor, onu almam için beni zorluyordu. *Evet, diye fısıldadı omzumdaki şeytan, al, alıkoy, doğur, tohumlarınla doldur, sonra da çocuklarınla. O bizim olmalıydı.*

Elleri göğsüme bastırdı, ama ben nabzının attığı noktayı emerken beni itmedi. Teni sıcak ve yumuşaktı. Boğazını yaladım; uzun, ıslak bir şerit.

Oyun alanındaki alaylar başımın etrafında dönüyordu. *yaladım, artık benim. Benim.*

Kulağını bulup lobunu ısırdım ve bana karşı sarsılmasını sağladım. Nefesi kısa kısa kesiliyordu ve her biri göğüslerini göğsüme daha sıkı bastırıyordu. Lanet olası çok büyük üniforması, yumuşak tümseklerin genel şeklinden daha fazlasını hissetmemi imkânsız kılıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kulağının kenarını öptüm ve ısırdım, titremesinin tadını çıkardım. Dilimi narin kabuğun üzerinde gezdirirken bir nefes kaçtı ve oradaki hassasiyetini not ettim.

"Bu da onun bir parçası mı?" Charlotte fısıldadı. Sözleri şehvetle sulanmış beynime buz gibi pençelerini geçirdi. "Bu benden istediğin şeyin bir parçası mı?"

Geri çekildim, kendimi durduramadan elim Charlotte'un ağzının içinde kaydı. Konuşmasını ve beni daha fazla lanetlemesini istemiyordum.

Ne halt ediyordum ben? Herkesin girebileceği umumi bir tuvalette günaha mı giriyordum? Ölçülü, hassas ve soğukkanlıydım. Kontrolünü kaybeden biri değildim. Asla.

"Peki ya öyleyse?" Sessizce merak ettim. Diğer elim boğazındaki parlayan kolyeye gitti. "Çok iyi bir kıza benziyorsunuz Bayan Burke. Sizden istediğim her şeyi bana verecek misiniz?"

Onu orada tuttum, elim dudaklarına kenetlenmişti, vücudum onu fayans duvara sabitlemişti. Tekrar kontrolümü kaybetmeye çok yaklaşmışım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hiç böyle hissetmemiştim ve bu rahatsız ediciydi.

Bakışlarımı tuttu ve soruma yanıt olarak uysalca başını salladı. Artık kızgın değildi. Gözlerinden ateş püskürmüyordu.

Birden fark ettim ki *bu hoşuna gidiyor. Etrafta emir almaktan ve tartaklanmaktan hoşlanıyor. Kontrolü ele almamı istiyor.*

Aynen böyle, tüm öz kontrolümü tekrar kaybettim. Küçük hemşirem hakkında öğrendiğim yeni bilgilerle ereksiyonum şiddetlendi. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyordum.

Elimi ağzından çektim, tenimde bıraktığı yumuşak hissin tadını çıkardım ve parmak uçlarımı dudaklarına götürdüm. Dudaklarını isteksizce ayırdı, rengi yanaklarında kırmızı daireler halinde yanıyordu. Parmaklarımın ağzının sıcak mağarasına girmesine izin verdim. Dört parmağımı da sığdırabiliyordum ve parmaklarım hiç de küçük değildi. Zamanı geldiğinde beni derinlere çekebilecekti.

Başparmağımla çenesini kavradım, diğer dört parmağımı ağzının içinde tutarken onu orada, açık ve savunmasız bir şekilde tuttum. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Cesur ve çok seksiydi. Onu şimdi ve burada bir lavabonun üzerine eğip, zar zor yürüyene ve her adımda bacaklarından aşağıya döl damlayana kadar tekrar tekrar sikkemek için elimden gelen tek şey buydu.

O zaman kimse onun kim olduğunu sorgulamazdı. Kimse bileğini tutmayı bırakın, göz göze gelmeye bile cesaret edemezdi.

Dudaklarının kenarlarından salyalar akıyordu, olduğu gibi açılmışlardı. Eğilip yaladım ve göğsümden derin bir gümbürtü çıktı. Charlotte'un nefesi kesildi. Bu hareket karşısında şok olmuştu ama şu anda külotuna uzansaydım, berbat olacağını biliyordum.

Charlotte Burke, iki kişinin hayatından sorumlu, dünyasındaki her şeyden sorumlu, yorgun, bunalmış ve yalnız. *Artık değil.*

Dili parmak uçlarımı okşayarak geçti. Vücudu ahlaksız kontrolümü memnuniyetle karşıladı.

Oh, tatlı küçük Charlie, sana kontrolünü nasıl kaybedeceğini öğreteceğim. Sana sadece karanlığın dokunduğu iyi bir kızın yapabileceği gibi, melekleri ağlatacak şekilde nasıl günah işleyeceğini öğreteceğim.

"Lezzetli. Teslimiyetinizin tadı ne kadar tatlı, Bayan Burke. Daha fazlasını dört gözle bekliyorum. Ve eğer bunun ne zaman, nasıl, nerede olacağını merak ediyorsanız... zahmet etmeyin. Bu kontrol bir şey değil, ne kadar denerseniz deneyin. Bana söz verdin ve sözünün arkasında duracaksın. Anladın mı?"

Boğazından alçak sesle mırıldandı, ağzı sözcükleri oluşturamayacak kadar genişti. Yavaşça elimi geri çektim. Onun tatlı teslimiyetini kendi sesinden duymak istiyordum.

Bıraktığımda alt dudağı şişmişti ve dudaklarını kapattı. Olanlar karşısında şok olmuş gibiydi, gözleri beni suçlarcasına parlıyordu.

"Bu seni tahrik etmemiş gibi mi davranacaksın? Devam et, ben de sana yanıldığını kanıtlayayım." Elimi karnına koydum ve aşağı doğru işaret ettim. "Şuna ne dersin, *bambina*. Bana yalancı de, ben de elimi külotundan aşağı kaydırıp kontrol edeyim. Eğer ıslak değilsen, sana bir daha asla ama asla dokunmayacağım. Aslında, tüm anlaşmamızı iptal edeceğim... Gitmekte özgür olacaksınız, hem sen hem de Lucy. Beni bir daha asla görmeyeceksiniz."

Gözlerini hızla kırıştırdı. Teklifimi kendi çevirmek için bir yol bulmaya çalışıyordu. "Yani polislerle konuşmayacağım konusunda bana güvenecek misin?"

"Yakınından bile

geçmez." "O zaman

neden teklif ediyorsun?"

"Çünkü kazanacağımı biliyorum. Amının kaygan ve istekli olacağını, külotunun içinde muhtaç bir karmaşa yaratacağını biliyorum. Eminim pamuklu tercih ediyorsundur, değil mi? Duyarlı, nefes alabilen ve şimdi... bana olan arzunla ıslanmış."

"Yanılıyorsun. Seni istemiyorum."

"O zaman test edelim ve görelim. Eğer haklıysan, özgür ve temiz bir şekilde uzaklaşacaksın. Ama ben haklıysam, bana bir daha asla yalan söylemeyeceksin."

Seçeneklerini düşünerek dudaklarını yaladı. Elim daha aşağı kaymak için kaşınıyordu. Onun ıslak kıvrımlarını hissetmeye ihtiyacım vardı. Ona bağımlı

olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

İlk tanışmamızdan sadece yirmi dört saat sonra bu kadınla uğraşıyordum. Bir hafta sonra nasıl olacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O zamana kadar Casa Nera'da yatağıma zincirlenmemişse şanslı sayılırdı.

Bu ihtimali göz ardı edemezdim.

Oyalanması için ona bir an daha vermedim. Haklı olduğumu biliyordum. Dün gece bana ruhunun derinliklerini göstermişti ve şimdi onu okuyabiliyordum. Parmaklarım pantolonunun bel bandının altından kaydı ve yavaşça aşağı doğru indi. Nemli külotuna ulaştığımda yanaklarında alevler yükseldi. Hayır, sadece nemli değildi.

Sırlısklam.

Onları yana bağladım ve bir parmağımı kremse uyarılmasında gezdirdim, sonra hafifçe yarığının ve kapüşonlu klitorisinin üzerinden geçtim. Nefesi kesildi, ağzı açık kaldı.

"Eğer beni istemiyorsan, açıklamak ister misin?" Sıkılmış ses tonum öfkeli arzumu gizliyordu.

Lanet olsun, amı sıcak ve kaygandı. Tümseğindeki yumuşak bukleler parmaklarıma değiyordu. Saçları olan bir kadınla sikişmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Lanet olsun, genel olarak sikişmeyeli uzun zaman olmuştu. Meğer yüzler birbirine karıştığında ve parlak, ağdalı ve bakımlı vücut parçaları birbirinin yerine kullanılabildiğinde sevişmek bile sıkıcı olabiliyormuş, hayatım buna bağlı olsa bile bir grup arkadaşının arasından seviştiğim kadını seçemezdim.

Peşime düşen kadınlar - para, güç ya da ailemle ittifak kurarak babamı mutlu etmek için - kendilerinden nefret ediyormuş gibi ağlıyorlardı. Her şey çok monotondur. Bir tahta kadar ince olmak için diyet, tüysüz olana kadar ağda, tüyleri yolmak, boyamak, kıstırmak ve sıkıştırmak.

Charlotte'un vücudu öyle değildi. Kuaförde çok fazla zaman geçiremeyecek kadar çok çalışıyordu ve ameliyat için yeterli parası yoktu. Bahse girerim randevuya hazır olmak için listesinde sadece iki madde vardı: duş almak ve bacaklarını tıraş etmek.

Parmaklarım amını örten buklelerle oynadı. Onu görmek istiyordum. Dölümün beyaz incileriyle süslendiğini görmek istiyordum.

"Bunun hiçbir anlamı yok. Bu sadece biyoloji," diye araya girdi Charlotte, sesi çaresiz bir öfkeyle doluydu.

Onun duygularını yalayıp yuttum. O kadar parlak yanıyordu ki. Karanlıkta bir ışıktı ve tüm gece yaratıkları gibi ben de onun çekimine karşı koyamıyordum.

"Yani bir erkek seninle her konuştuğunda böyle ıslanıyor musun? Bu kişisel bir şey değil mi?" Gözlerindeki öfkenin tadını çıkararak ısrar ettim.

Yalancı olduğunun kanıtlanmasını istemiyordu. Vücudunun verdiği tepkiden utanıyordu. Etrafta tartaklanmaktan ve emir almaktan hoşlandığına göre kendisinde bir sorun olmalı diye düşündü. Hasta olduğunu düşündü. Ateşin ikimizi de tükettiğinden haberi yoktu. Ben sadece daha iyi idare ediyordum.

"Hayır! Ben - sadece feromonlar ve kimyasallar," diye devam etti, ben onun tepesindeki o lezzetli saç tutamını çekiştirirken, sadece nefesini kesecek kadar sert.

"Daha iyi bilmesem, çok basit bir şeyi açıklamak için bilimsel jargon kullanmak için çok uğraştığını düşünürdüm." Elimi dikkatlice pantolonundan çektim, vücudunun sıcaklığını hemen özledim.

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. Gözleri irileşti, dehşete kapıldı, tahrik oldu, korktu. Artık kim bilebilirdi ki? Artık önemi yoktu. Başını çevirmeye çalıştığında, bir elimle çenesini kavradım ve diğer elimle ıslak parmaklarımı ağzına soktum.

"Beni çekici buluyorsun. Bu konuda her yalan söylediğinde, sana kendini tattıracağım."

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. Nefesindeki misk kokusunu alabiliyordum. Tadına bakmam gerekiyordu. Parmaklarımı ağzından çekip dilimi dudaklarında gezdirdim ve o da en yumuşak iniltiyi çıkardı. Hemen daha fazlasını istedim. Ben, her şeyden sıkılan adam. Bu bir keşifti.

Tam o sırada, sessizce öpülmek için yalvardığı gibi onu düzgünce öpmeden yanımızdaki kapı açıldı. Göz ucuyla dört kadından oluşan bir grubun içeri girdiğini ve bizi görünce oldukları yerde durduklarını gördüm. Charlotte'yu kalçalarımınla duvara sıkıştırmıştım, sikim onu yerinde tutan bir arzu iğnesiydi. Ellerim yüzünü kavradı, dudaklarım onunkilere sürtündü.

"Bay De Sanctis!" Organizatörlerden birinin sesini tanıdım, böylesine mahrem bir ana girdiğim için dehşete düşmüştüm.

Charlotte'u tuttuğum yerden bırakarak . Ben kadınlara karşı profesyonelce mesafeli bir gülümseme takınırken, o kıcı yanıyormuş gibi hızla uzaklaştı.

Ben tuvaletten çıktığımda Charlotte dans pistini yarılarmıştı. Bana baktı, yüzü kızarmıştı.

Giada onun yanından geçerken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yemeğinle mi oynuyorsun, Ren? Seni onunla izlerken, onu öldürecek misin yoksa onunla evlenecek misin karar veremiyorum. Sen böyle biri değilsin."

"Ne diyebilirim ki? O farklı biri."

Giada gülümsedi. Çantasından telefonunu çıkardı ve açarken başını salladı. "Kesinlikle farklı biri."

Bana telefonunu uzattı ve görüntüyü incelemek için biraz zaman harcadım. Dedektif Whitely ve Vane, aylardır olan iki orospu çocuğu, daracık bir mutfakta küçük bir masada oturuyorlardı. Fotoğraf uzun bir objektifle, komşu apartmanın penceresinden çekilmişti. Buna rağmen polisler kolayca seçilebiliyordu, tıpkı karşılarında duran ve üzerinde sadece bir havlu olan kadın gibi.

Charlotte Burke.

"Kaltağın ölmek gibi bir arzusu var," diye güldü Giada.

Cep telefonunu geri verdim. *Ne küçük bir sürtük.* Parmaklarıma dolanmış tatlı, yalancı dudaklarıyla orada dururken bu kadar masum ve baştan çıkarıcı görünebilir ve aynı zamanda arkamdan polise gidebilir miydi? Kanım kaynıyor, heyecanım damarlarımda dolaşıyordu. Bunca zaman sonra çarpışmak için değerli bir ortak. Eğer bu benim en sevdiğim oyunlardan biri olan satranç olsaydı, Charlotte az önce kendini ve vezirini, yani kız kardeşini kontrol altına almıştı. Bu gerçekten faydalanmakta tereddüt etmezdim.

"Gidip onu alalım mı? Oynamak için sabırsızlandığım yeni bir yaylı tüfeğim var." Giada'nın kedi gibi sırtışı kan gibi kırmızıydı. "Belki de sadece aptal bir sürtük olmanın sonuçlarını hatırlatmaya ihtiyacı vardır."

Başımı salladım. "Alacağı bir hatırlatma. Arbaletini Castillo'ları avlamak için sakla. Bilirsin, senin işin."

Charlotte'un masalar arasında dolaşp bize doğru gergin bakışlar atmasını izledim. Hatırlatmam bu gece olmayacaktı, parmak hâlâ dilinin üzerindeyken. Yarın, ona sadece karanlıkta ya da kendi bölgemde ulaşamayacağımı gösterecektim. Ona nerede ve ne zaman ulaşabileceğimi bilmesi gerekiyordu. Burası benim şehrimdi ve buradaki hiç kimse onu benden koruyamazdı. Onun gazaplı ve intikamcı tanrısı.

Uzun zaman sonra dört gözle beklenecek bir şey.

CHARLOTTE, AC şehir merkezindeki Camden Toplum Hastanesi'nde çalışıyordu. Günün bu saatinde, öğleden sonra erken saatlerde, burası çoktan dolmuştu. Havada bir kavgadan sonraki atmosfere benzer kaotik bir vızıltı vardı. Belki de doktorların ve hemşirelerin bütün gün yaptığı buydu; ölümle savaşmak, kaçınılmaz olanı bir gün daha uzatmak. Boktan, yetersiz finanse edilen bir hastaneydi ve lekeli duvarları, bulanık pencereleri ve genel postapokaliptik kaos havasıyla bunu gösteriyordu.

Adamlarım benden önce binaya girdiler ve resepsiyondan Charlotte'u sordular. Gözleri faltaşı gibi açılmış resepsiyon görevlisi sistemini kontrol ederken bizi dikkatle izledi.

"Öğrenci hemşire Burke şu anda acil serviste çalışıyor," dedi, dudağını gergin bir şekilde çiğneyerek, belki de bizim gibi erkeklere Charlotte'u nerede bulacaklarını söylemenin bilgeliğini yeniden düşünüyordu, ama aynı zamanda bizi zorlamak da istemiyordu.

Acil servise doğru döndüm ve koridorda ilerlemeye başladım, adamlarım da yanımdaydı. Lanet olası yerde o kadar çok beyaz vardı ki kör ediyordu. Ben karanlığın yaratıcıyım ve Casa Nera'daki karanlık evim gözlerimi bu koridor kadar acıtmıyordu. Patlayan floresan ışıkları ve beyaz fayanslar. Yanımdan geçen personel bile beyazlar içindeydi. Cennetin bir parodisi gibiydi ve ben ve adamlarım siyah giyimli iblislerdik.

Acil serviste Charlotte'u hemen fark ettim. Perdeli bölmelerin arasında verimli bir şekilde yürüyordu, etrafındaki kaosa rağmen yüzü güzel ve dingindi.

Gölgem Elio'ya "Onu bana getir," dedim. Başını salladı ve uzaklaştı.

ON DAKİKA SONRA bir perdenin arkasına oturdum, aklımda Burke'lerin polislerle konuşma fikri vardı, beklerken bir bıçakla oynuyordum. Bunu yapanın daha genç ve idealist olan Lucy olduğunu, pratik Charlotte olmadığını tahmin ettim. Polislerin bana bir şey yapabileceğinden değil. Bu şehirde istediğim her şeyden paçayı kurtarmak için polis şefi üzerinde yeterince kozum vardı. Yine de bu cezasız kalmayacak bir suçtu.

Perde keskin bir şangırtıyla geri çekildi ve Charlotte alana adım attı. Üzerinde bir kâğıt olan bir panoyu, onu benden koruyacak bir kalkanmış gibi tutuyordu. Gözlerimiz birleşir birleşmez o kadar sert irkildi ki, kağıdı düşürdü.

"Burada ne yapıyorsun-" diye başladı ve Elio'nun sessiz gölgesi üzerine çullanıp onu perdenin arkasına doğru iterken neredeyse öne doğru sırıyordu.

Onu sıkıca perdeli odanın içine itti, o kadar yakındı ki uzansam kalçasını kavrayabilirdim. Bu düşünce hiç de cazip değildi. Sonra Elio geri çekildi ve perdeyi arkamızdan kapatarak boşluktan dışarı çıktı.

"Neden buradasın?" Charlotte tekrarladı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Sözleri güçlüydü ama gözleri korkuyla parlıyordu. Gözleri elimdeki bıçağa kaydı. Küçükken ustalaştığım bir numaraydı, ince bir bıçağı parmaklarımın arasında kolayca çeviriyordum. Bıçakları severdim; daha çocukken Sicilya'nın bıçakla dövüş sanatı olan *paranza corta*'yı öğrendiğimden beri onlarla rahattım.

Charlotte'un bakışları bıçağa sabitlendi ve solgunlaştı, varlığımı protesto eden sözlerini yutmuş gibi görünüyordu.

"Konuşmamız gerek Bayan

Burke." Bana baktı, tek kelime

etmedi.

"Oturun lütfen." Bıçağımı sandalyemin yanındaki muayene yatağına doğrulttum.

"Eğer yaralanmadıysan burada kalamam. Çalışma saatleri içinde arkadaşlık ettiğim için başım derde girer," dedi sessizce.

"Arkadaşlık mı?" Sözleri karşısında kaşlarımı kaldırdım, hafifçe eğlendim. Tanrım, bu kadının ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Bu yönünü seviyordum.

Bıçağı avucuma dayadım, çevirip bıçağın ağzından yakaladım. "Anlamı ne?"

"Yani burada seninle kalabilmem için hasta olman gerekiyor," dedi saçma taktiğine güvenerek.

Charlotte gibi yasalara saygılı vatandaşların her zaman yaptığı hata, kendilerini güvende tutacak kurallar olduğunu düşünmeleri idi. Daha yüksek bir gücün, herkesin üzerinde bir otoritenin düzeni sağlayacağını düşündüler.

Artık hayatındaki her şey üzerinde otorite olduğumu anlamamıştı.

"İşte, şimdi nasıl?" Dikkatsizce sordum, bıçağımı yakaladım ve avucumda gezdirdim. Kan kabarıp yere damlarken kesik hafifçe yandı.

Charlotte bana dehşetle baktı. Amirlerinden ya da polisten korkmadığımı anlaması gerekiyordu. Acıdan, hatta işkenceden bile korkmuyordum.

"Ne yaptın sen?" diye mırıldandı, lanet olası bir sorumluluk olan şefkatli yanı devreye girmişti. Yanıma uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. Seni günahkâr bir yumuşaklıktaydı.

Umursamazca omuz silktim, yaklaştığı için kesiği unutmuştum. Onu yeterli ışık altında inceleme fırsatım olmamıştı. Ateş ışığında olduğundan daha da güzeldi. Fındık kahvesi saçları, bir su samurunun postu kadar zarif, alçak bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Boynunda iki, kulağının narin kabuğunda da bir güzellik izi vardı. Birisi bu kadının portresini yaptırmalı. Tuval üzerine yağlıboya, belki Casa Nera'daki portakal bahçesinde ya da kütüphanede otururken.

Muayene masasının yanındaki küçük dolaptaki gazlı beze uzanarak elime baktı.

"Neden burada olduğumu , değil mi?" Ben .

Hafif bir kızarıklık yanağını renklendirdi. *Evet, biliyordu.*

Çarpıcı yüzünün en sevdiğim kitap kadar kolay okunabildiği gerçeğinden habersiz kendini toparladı.

"Rastgele bir Cumartesi öğleden sonrasında acil servisin nasıl bir yer olduğunu gerçekten görmek mi istediniz?"

Gerginliği ortadan kaldırmaya yönelik cesur girişimi beni gülümsetti. Başımı salladım. "Tekrar dene."

Bir nefes aldı ve küçük bir tekerlekli masayı bize doğru çekerek elimi üzerine koydu. Doğrusu, elime bandaj yaptırmak umurunda bile değildi ama onun istekli dokunuşu iyi hissettirdi.

"Günahlarını itiraf et, Charlotte. Bunu yaptığında kendini daha iyi hissedecek türden bir insansın," diye öğüt verdim.

Sertçe yutkundu ve gözleri bir an için benimkilere kayd, sonra bakışlarını kaçırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Yaralı elim bir anda onun kine dolandı. "Bana yalan söyleme. Sakın. Asla. Yalan söyleme. Yalan söyleme. Bana." Ses tonum ölümcüldü.

Solgunlaştı. Parmaklarım bileğindeki nabzına bastırdı ve nabız kırılğan derisinin altında çılgınca çırpındı. "Sen miydin yoksa Lucy mi?"

Yüzünün kızarması bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"İtiraf et ve tövbe et," diye emrettim ona. "Bunun bir daha asla olmayacağından emin olacağına, bir daha oraya gitmeye kalkarsa onu kilitleyeceğine, onu durdurmak için kapıya zincirleyeceğine söz ver. Beni buna inandır," diye ısrar ettim.

Charlotte birleşmiş ellerimize baktı. "Ve?" diye merak etti.

"Ve sana son bir şans vereceğim... kendi hayatını kurtarman için."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Güzel yüz hatlarındaki savaşı sevdim. Gururu pratikliğiyle savaşıyordu. Ruhundaki iyi kız, hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek olanla tartışıyordu. Omzundaki şeytana karşı kaybettiği anı gördüm.

Ağzını açtığında sözünü kestim. "Dizlerinin üzerinde, günahkârlar böyle af dilemez mi?"

Gözleri bana ateş püskürüyordu, uysal bir kuzu gibi davranamayacak kadar öfkeliydi ama yine de talimatlarımı yerine getirdi. Yüzü dizimle aynı hizaya geldi. Elim atkuyruğunun düşüşünden geçirdim, boynundan geriye doğru ittim, gözlerim beni durdurması için ona meydan okuyordu.

O yapmadı. Korkusu üzerinde mükemmel bir kontrolü vardı. Bu kontrolü parçalara ayırıp altından neler çıktığını görmek hoşuma gidecekti. Elim dövmele bir kolye gibi boynunu çevreledi, gözlerini açmasına yetecek kadar yanlardan bastırdı. Kızardı ve sanki boğazına değil de klitorisine dokunmuşum gibi dudakları aralandı ve kızardı. Çok duyarlı ve güzeldi. Çok kötü ve ahlaksız.

"Korkuyor musun yoksa heyecanlanıyor musun anlayamıyorum," diye itiraf ettim.

Etrafımızdaki oda kaybolmuştu ve sadece Charlotte ve avucumun altında umutsuzca akan hayatının hissi vardı.

Dudaklarını ıslattı ve kalbim yerinden fırladı. "Gerçekten umurunda mı?" diye sordu.

Başımı sallamadan önce bir an düşündüm. "Hayır. Benim deneyimlerime göre, birbirlerine çok benziyorlar. Bana benim gibi erkekleri anladığınızı söylemiştiniz... Anladığınız şey nedir?"

Dudakları cevap vermek için aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. O inatçı ve sadıktı. Benim çocukken bile hiç olmadığım kadar iyi kalpliydi; kanım buna izin vermiyordu. Ayrıca gerçek çekiciliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatım üzerine bahse girerim ki Bayan Charlotte Burke'ün erkeklerle çok fazla deneyimi yoktu. Bu düşünce hoşuma gitti. Hem de çok.

"Hiç doğru düzgün sikildin mi?"

Gözleri komik bir şekilde büyüdüğünden bu soruyu beklemediği belliydi.

Çabucak toparlandı ve alay etti. "Bana bakire olup olmadığımı mı soruyorsun? Yirmi altı yaşındayım."

"Küçük, rahatsız edici bir deri parçasından bahsetmiyorum. Daha önce hiç kendini aşan bir enayi tarafından miniciklandın mı diye sormadım.

Ağırlık. Demek istediğim, hiç *doğru düzgün* sikildin mi... Hiç şanslı bir piç sana dölünü pompalarken gözlerinin arkasında yıldızlar gördün mü? Hiç o kadar sert boşaldın mı ki, nasıl konuşacağını... nasıl nefes alacağını unuttun mu?"

Elim hâlâ boğazında çınılıyordu ve nabızı bir kademe daha yükseldi. "Buna cevap vermemi bekleyemezsin," diye mırıldandı.

"Sana ihtiyacım yok, *bambina*; her şey ortada. Ama endişelenme." Eğildim ve alınımı onunkine yasladım. Ten tene olmak bile rahatlatıcıydı. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde. "Yakında bunun çaresine bakacağız."

Boğazını temizleyen bir ses Charlie'nin geri sıçramasına neden oldu, yüzü suçlulukla buruştu. Arkasına yaslandı ve dönme arzusuyla neredeyse düşüyordu. Oturduğum yerden onu sabitledim ve başımı davetsiz misafire doğru çevirmeden önce iyi olduğundan emin olmak için zaman ayırdım.

"Patron." Elio perdeyi iterek açtı ve içeri girdi. "İlgilenmeniz gereken bazı işler var."

"*Arrivo*." Tekrar Charlotte'a baktım. "Ama önce, benim şehrimde gözlerimden kaçamayacağını hatırlatayım." Yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi boynunun arkasını kavradım ve yüzünü öne doğru ittim.

Arkamda Elio bir şırınga çıkardı ve bana uzattı. Takip cihazını içine sokmasına izin veremezdim. Benden başka hiç kimse onun kremi tenini kıramazdı. Bu benim ayrıcalığımdı.

İğneyi derisinin altına batırdım, o sırada elleri kalçalarımın uzandı, nefesi kesilirken tırnakları bacaklarıma batıyordu. Küçük takip cihazını boynunun arkasına, hareket edemeyeceği bir yere enjekte ettim. Ayrıca temiz ve yetenekli becerileriyle onu çok kolay kesip çıkaramayacaktı.

"Bana ne verdin?" diye sordu, sesi sakindi. İşte o kusursuz kontrol vardı.

"Yeni bir tasma. Sınırlarını test etmeyin; tahmin edebileceğinizden daha kısalar. Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz, Bayan Burke."

Şırıngayı Elio'ya geri verdim ve boynunu serbest bıraktım. Hemen bana baktı. Melek gibi yüzünü iki elimle kavradım. Eğilerek alınına iffetli bir öpücük kondurdum. Şimdilik günahları için bir af.

"Aradığımda telefonuna cevap ver, *bambina*, ve en iyi şekilde davran. Lucy de, yoksa üzülürüm. Üzgün olduğumda beni sevmezsın."

OceanofPDF.com

RENATO

M İşim beni Clements Drive'daki depoda bekliyordu. Elio beni bilgilendirdi. "Şirketin bir temsilcisi Castillo karteli. Kim olduğunu bilmiyorum ama ortalığı karıştıracak kadar adamı var."

Bu yüzleşmeyi uzun zamandır bekliyordum. Kartelin başının kaç adamını öldürdüğümle hiç ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım, çünkü onları neredeyse bir yıldır kesiyorduk ve hiçbir tepki belirtisi yoktu.

Sonunda bir şeyin kafeslerini onları ortaya çıkaracak kadar sarsmış olması neredeyse bir rahatlamaydı. İktidardakiler saklandıkları sürece onları yok etmek mümkün olmayacaktı.

Adam, organizasyonda kendisinden daha düşük seviyede olanların aksine takım elbise giyyordu ve rakip bir ailenin bölgesine kolayca girecek biri olmadığı açıktı. Yaklaşık elli kişiden oluşan güvenlik ekibi bu gerçeğin farkında olduğunu gösteriyordu.

"Ne beklenmedik bir sürpriz," dedim depoya girerken. Kendi maiyetimde sadece Elio vardı ama depoda konuşlanmış adamlarım Castillo haydutlarının etrafını sarmıştı ve tansiyon yüksekti.

"Renato De Sanctis, nihayet yüz yüze tanıştık. Hakkınızda çok şey duydum." Castillo sözcüsü genişçe gülümsedi. Kendinden emin bir ,

Ama buraya bu şekilde geldiğine göre öyle olmalıydı. "Ben Juan Ruiz Eduardo Castillo."

"Şey, Juan, korkarım senin hakkında hiçbir şey duymadım."

"Hepimiz büyük bir operasyon yürütmenin getirdiği kötü şöhreti sevmiyoruz." "Peki, neden buradasınız?"

Hava, her iki taraftaki adamların birbirlerine baktığı ve karşı tarafın savunmasını ölçtüğü, söze dökülmemiş bir şiddetle doluydu. Juan ve benim gibi adamlar arasında gerçekleşebilecek tek konuşma türü bu tür bir durumdu. Bir tarafın saldırgan bir hareketine aynı şekilde karşılık verileceğinden emin olunan bir durum. Karşılıklı garantili yıkımımız kırılğan, geçici bir ateşkes oluşturdu.

"Castillo ailesi için önemli biri misiniz?" Merak ettim.

Juan güldü. "Alnıma bir hedef tahtası koymayı tercih etmediğim için beni bağışlayın. Ben sadece tarafsız bir kişiyim. Bir elçiyim. Sen zeki bir adamsın De Sanctis ve bir kuralın var. Size sadece bilgi almak için geldim. Şu anda, bu toplantıda size karşı saldırgan bir harekette bulunmayacağım."

"Sorunu sor o zaman Castillo." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve beklemeye başladım. Ne için geldiğini tahmin edebiliyordum ama kartelin, aileye kabul edilmeye çalışan rastgele birini neden bu kadar önemseydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama öğrenmeye niyetliydim.

Castillo başını salladı. "Küçük bir kuş bana geçen gece sizin bölgenizde yeni bir aceminin kaybolduğunu söyledi... genç bir adam, daha yeni iş hayatına atılıyor."

Umursamazca omuz silktim. "Genç olsun ya da olmasın, yanlış bölgeye giren insanların kendilerine dikkat etmeleri gerekir."

Castillo karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Belki öyle, ama bu adam şu anda kayıp olan yirmi beş bin dolarlık üründen sorumluydu."

"Bana işe alım maliyeti gibi geldi. Çocuk muhtemelen malı alıp kaçmıştır. Eminim bu sizin dikkatinizi çekecek bir konu değildir."

Castillo, benimle aynı fikirdeymiş gibi muhteşem başını eğdi. "Patronla akraba olmasaydı ben de öyle düşünürdüm. Anne tarafından kuzeni. Küçük bir bağlantı ama sonuçta aile ailedir."

Şerefsiz. Yüzüm bu ifşaattan etkilenmemişti. Poker suratı, gergin pazarlıklarda sahip olabileceğiniz en büyük değeri ve benimki bu işteki en iyilerden biriydi.

Juan uzun bir süre beni inceledi, bir zayıflık aradı. Bulamayınca tekrar kıkırdadı. "Aile acı verici olabilir ve çocuğu çok az tanıyorum ama bu hayatının değersiz olduğu anlamına gelmez. Bildiğiniz gibi kan kandır."

Başımı salladım. Meksikalılar ve İtalyanlar bu inançta birleşmişlerdi. *La famiglia prima di tutto.* Aile her şeyden önce gelir.

"Keşke size yardımcı olabilseydim ama çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Juan'ın ifadesi bir süre okunamadı, ta ki içini çekene kadar. "Profesyonel bir nezaket gereği bana göz kulak olur musun? Bir kız arkadaşı vardı, küçük bir lağım faresi. Bir şeyler biliyor olabilir. Onun da bir kız kardeşi var, güzel bir şey." Juan'ın gözleri anlamlı bir şekilde elimin etrafına sarılmış bandaja kaydı.

Tehdidi açıktı. Lucy ve Charlotte'u biliyordu.

Aptal çocuğun öldüğünü biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapacaktı, muhtemelen önce Burke kardeşlere, sonra da onların itiraflarını kullanarak bana karşı bir şeyler başlatacaktı. Belki de ortadan kaybolmadan önce onları polise gitmeye zorlayacaktı.

"Ama tabii ki, New Jersey'nin *kaptanı* için başka ne olabilir ki?" Kuru alaycılığı sınırlarımı tırmaladı ama bulunduğum yere ufak tefek kavgalar çıkararak gelmemiştim. Ayağa kalktım ve kapılara doğru yönelirken ona başımı salladım, adamları etrafını silahlardan oluşan bir kalkanla sarmıştı.

Elio yanımda durdu ve Meksikalıların gidişini izledik. Adamlarım huzursuzca yer değiştirdi, süregelen gerginlik havayı kokutuyordu.

"Onun patron olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir."

Belki, belki de değil. Bunu söylemek imkânsızdı ve çok erken hareket etmek onları ürkütebilirdi. Castillo'ların kökünü eyaletten tamamen kazımam gerekiyordu ve bu da sabırlı olmak demekti. Burke'lere yönelik pek de ince olmayan tehdidi açıktı.

"Bu bir sorun olacak," diye mırıldandım Elio'ya. Charlotte ve onun boğazının avucumun içinde olduğu hissi içimde titreşti.

Omuz silktili. "Sadece hemşireye ve kız kardeşine ne olacağını önemsiyorsanız."

Doğru.

Elio beni her zaman herkesten daha iyi okuyabilirdi. "En iyisi bu, gerçekten. Kızları temizleyebilirler. Bizim bir şey yapmamıza gerek yok. Kazan-kazan."

Ne demek istediğı açıktı: Bırakın kartel Burke'lerden kendi payını alsın.

Castilloların adamlarımın küçük hırsızlarını öldürdüğünü bilmeleri umurunda değildi. Zaten savaştaydık; sadece bununla yüzleşmeyi reddettiler. Zaten her birini yok etmeyi planlamıştım. Belki de onlarla açık bir savaşa girmek hedefe daha çabuk ulaşmamızı ve liderleri temizlememizi sağlayabilirdi. Ayrıca Charlotte polislerle konuşmuş ve anlaşmamızı bozmuştu, hem de hemen ertesi gün. Ona güvenilemezdi. Bu gerçekten bir kazan-kazandı. Yine de başımı sallarken bile bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

Yıllardır sıkılmıştım. On yıllık tek renklilikten sonra son birkaç gün renkliydi. Hayat yavan ve sıkıcı hale geldiyse, biriktirdiğim onca servet ve gücün ne anlamı vardı?

Ben boşluğa bakarken Giada'nın sözleri aklıma geldi. "*Seni onunla izlerken, onu öldürecek misin yoksa onunla evlenecek misin karar veremiyorum.*"

Evlen onunla.

Tabii ki.

"Ne yapacaksın?" Elio sordu, sesi dikkatle duygudan arındırılmıştı.

Ben istemedikçe asla fikrini söylemezdi. Fiziksel olarak olduğu kadar zihinsel olarak da güçlü, okunamaz ve soğukkanlıydı ama sonunda onu şok edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

"Onunla evleneceğim," dedim ona. Bu sözleri söyler söylemez, aradığım kayıp yapboz parçası gibi içime oturdular.

Hakkını teslim etmek gerekirse, *sottocapo*'m duyuru karşısında sadece hafif bir şaşkınlık yaşadı.

Arabaya doğru ilerledim, Elio omzumdaydı. "Bir eşe ve bir varise ihtiyacım var. O yaşamak istiyor. Bu basit bir çözüm."

Elio başını salladı. "Onu almak için gözleri üzerine çevireceğim."

"Hayır." Ben daha sorgulayamadan kelime beni terk etti. "Ben kendim gideceğim, sen de kız kardeşini al." *Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum.*

"Evet, patron," dedi Elio.

"Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yap. Bu hassas bir duruma dönüştü ve bu konuda başka kimseye güvenmiyorum." Bu tamamen yalandı ama Elio için neyin iyi olduğunu bilseydi beni bu konuda aramazdı. "Hadi gidelim."

Zırlı cipe binip kapıyı çarparken karnımda karanlık ve çarpık bir şey vardı. Kaynayan ve sıcak bir şey. Yeni bir şey.

Heyecan gibi bir şeydi.

CHARLIE

I Renato gittikten sonra sersemlemiş bir şekilde işime devam ettim. Sanki başka bir ölüme yakın deneyimden kurtulmuş gibiydim. Ne kadar olduğunu bilmiyordum

Daha fazlasını kaldırabilirdim. Polisler dairemize geldi ve saatler sonra Renato öğrendi. Ondan hiçbir şey gizleyemezdim ve cinayet hakkında polise gitmek güvenliğimizi garanti altına almayacaktı.

Bana takip cihazını enjekte ettiği yerde boynum zonkluyordu. Onu hayal etmekten kendimi alamıyordum, derimin hemen altında gizleniyor ve ona zaman nerede olduğumu bildiriyordu.

"Günahlarımı itiraf etmek" için önünde diz çökmek de beni sarsmıştı. Adam sapkındı. Hiç bilmediğim bir şekilde tehlikeliydi. Merhamet Evi'ndeki rahibelerin bizi uyardığı her şeyin canlı bir örneğiydi. Günah işlemek için karanlık ve güçlü bir ayartıcıydı. Ve benim aptal bedenim bundan nefret etmiyordu. Utanç beni kalın ve yapışkan bir şekilde kapladı. Belki de artık kendi kirli düşüncelerimi denetleyecek kadar büyüdüğüme göre kendime soğuk bir duş aldırmalıydım.

Vardiyamın sonunda kendimi eve sürükledim ve mutfak masasına yığıldım. Hiç bu kadar bitkin olmamıştım.

Lucy ayaklarını sürüyerek odasından çıktı. Renato'yla karşılaşmam aklımdaki diğer her şeyi bir kenara itmişti. Kız kardeşimin yüzündeki temkinli ifade bana kavgamızı hatırlattı.

Mutfak tezgahına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Ona baktım, ne tarafa merak ediyordum. Ağzını açtı, sanki

bir şey söylemek istedi ve sonra kapattı. Sonunda derin bir nefes aldı ve konuştu.

"Sanırım o adam bugün buraya geldi... Miguel'in arkadaşı."

Birdenbire, kavgamızdan sonra barışmak artık o kadar da önemli görünmemeye başladı. Kalbim bir an için durdu. "Anlat bana."

"Biri kapıyı çaldı. Yataktaydım, o yüzden çabuk geledim. Ben açmadan kapıyı yumruklamaya başladılar. Korkunçtu. Gitmeden önce bir saat, belki daha fazla beklediler. Sanırım geri gelecek."

"Kesinlikle geri dönecek," diye mırıldandım dudağımı çiğneyerek.

"Peki, ne yapmalıyız? Polise mi gidelim?"

"Ve onlara ne diyeceğim? Bir adam sürekli kapımızı mı çalıyor? Her şeyi itiraf etmeden ve bizi De Sanctis'in hedef tahtasına koymadan onlara bunun gerçekte ne tür bir tehdit olduğunu söylemenin bir yolu yok."

Lucy gözlerini devirdi. "Peki, o zaman ne yapacağız?"

Onu inceledim. Bize bu hayatı kurmak için çok çalışmışım. Okulu neredeyse bitirmiştim ve gerçek bir hastanede bağlantılarım vardı. Yakında bir iş bulup daha fazla kazanmaya başlama şansım yüksekti. Lucy'nin tüm arkadaşları buradaydı; tüm hayatı buradaydı. Ama Renato De Sanctis geçilecek bir adam değildi ve Miguel'in patronu da parasının peşindeydi. Polis bizi izliyordu ve bu benim yürümekten yorulduğum bir ip yürüyüşüydü.

Buradaki hayatlarımız çok tehlikeli hale gelmişti ve sonuçta başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Her birimiz küçük bir çanta hazırlarız ve gideriz. Bu gece. Ortalık sakinleşir sakinleşmez. Buradan ayrılacağız, arkamıza bakmayacağız ve onlarla aramızda bin mil olana kadar durmayacağız."

"muyuz?" Lucy'nin gözleri kısıldı.

Bu fikri önermemle ilgili ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umursamayayı da geçmiştim. Yaşamak istiyordum. Diğer her şey için sonra endişelenebilirdim.

Başımı salladım. Plan kafamda şekillenirken göğsümdeki panik biraz hafiflemişti.

"Kaçıyoruz ve bu gece gidiyoruz." Çatal bıçak çekmecesine uzandım ve çıkarabildiğim en küçük, en keskin bıçağı bulup çıkardım. Sterilize edilmesi gerekiyordu ve sonra kullanıma hazırды. İdeal değildi ama elimizdeki en iyisiydi. İzleyici derimin altında kaşınıyordu ama uzun sürmedi.

"Önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

SONUNDA, tüm hayatımızı toparlamak ve son beş yıldır evimiz olarak adlandırdığımız daireyi terk etmek sadece bir saatimizi aldı.

Kat kat giyindik. Yakında hava gerçekten soğuyacaktı ve ne kadar uzağa koşacağımızı bilmesem de yanımıza kolayca taşıyabileceğimiz kadar giysi almak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Evden çıktık ve jitney durağına gitmeden önce mahallenin etrafında uzun, dolambaçlı bir yol izledik.

Otobüs terminaline ulaşmak için sadece birkaç durak vardı. Başımda kasket, yüzümün alt yarısını gizleyen bir maskeyle gişede durdum. Cerrahi maske takmanın daha normal hale gelmesine minnettardım. Kimliklerimizi gizlemeyi kesinlikle kolaylaştırıyordu.

Küçük kasaba mı büyük şehir mi? Doğrudan bir rota mı yoksa çok duraklı bir rota mı? Zihnim her alternatif için artılar ve eksiler düşündü.

Sonunda, çok sayıda durak ve diğer daha büyük hedefler için bir mola yeri olan rastgele bir küçük kasaba hedefi seçtim. Tek umudum, eğer biri bizi takip ederse, izimizi takip edemeyecek olmasıydı. Biletlerin parasını nakit olarak ödedim ve otobüse binmek için endişeyle beklerken Lucy ile birlikte oturdum.

İçeride, uzun bir yolculuk için sıkışık koltuklara yerleştik. Artık ikimizin de telefonu yoktu. Onları şehirdeki jitney'de bırakmıştık, kasabanın etrafında dönüp duruyorduk.

Otobüs durağından çıkarken gözümü dışarı diktim, her yeni yüze baktım, her karanlık açıklığa baktım.

Otobüs her durakladığında, duracak ve bizi avlamak isteyen biri binecek diye endişeleniyordum. Ama öyle bir şey olmadı. Yavaş yavaş şehirden çıkmaya çalıştık.

Uyuyakalmıştım, gözlerimi açtığımda karanlık bir gölgenin koridorda bize doğru yürüdüğünü gördüğüm rüyalar peşimi bırakmıyordu. Renato De Sanctis, yaptığı her hareketi ben daha yapmadan biliyordu.

Bu anlamsız. O her zaman izliyor. Derimin altına küçük bir mikroçip enjekte etmeden önce bile hakkımızdaki her şeyi biliyordu. Renato De Sanctis'in üzerimizdeki tek gözü çip değildi.

Bu kadarını bilmeme rağmen, ne yapacağıma dair başka hiçbir parlak fikrim yoktu. Gerçekten kapana kısılmıştım.

Pencereden dışarı bakmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan Lucy çabucak yoruldu ve omzumda uyuyakaldı. Çocukken yaptığım gibi saçlarını okşadım. Bir haftadan kısa bir süre içinde gerçekliğimin ne kadar korkunç bir hal aldığını görmemi engellemek için pencerenin önünden geçen geceden başka hiçbir şeyim yoktu. Uğruna çalıştığım her şey gitmiş, özenle hazırladığım planlarımı yerle bir eden bir yangının közleri haline gelmişti. Fazladan mesai yaptığım tüm geceler, ölecek kadar yorgun olduğum halde kendimi zorladığım tüm dersler boşa gitmişti. Hayatım boyunca Lucy'ye gerçek bir şeyler verebilmek için çalışmıştım ve şimdi elimde hiçbir şey yoktu. Yaptığım tüm fedakârlıkları takdir ettiğinden değil. Çirkin kızgınlıklar ve umutsuz hayal kırıklıkları beni boğmakla tehdit ediyordu.

Kıyıda uzaklaşıp New Jersey'nin derinliklerine doğru ilerlerken yol tanıdık geliyordu. Geçen gece kullandığımız yolun aynısıydı. Casa Nera'nın yakınından geçecektik. Düşüncesi bile içimi ürpertti.

Lucy'ye daha da sokuldum ve bana bakan heybetli tabloların bulunduğu kan kırmızısı koridorları ya da hücre benzeri odalardan oluşan bir koridorun bulunduğu karanlık ve korkunç bodrum katını hayal etmemeye çalıştım.

Bir saat sonra bir dinlenme tesisinde durduk. "Lucy." Koluna hafifçe dokundum. Onu uyandırmaktan nefret ediyordum ama tuvaleti kullanma fırsatı kaçırılmayacak kadar önemliydi.

Yavaşça uyandı ve halsiz bir şekilde çevresini inceledi. Bir an için, tıpkı eski Lucy gibi sakin ve kaygısız görünüyordu. Ama sonra içinde bulunduğumuz durumu hatırlar gibi oldu ve yüz hatları endişeyle gerildi. "Oraya vardık mı?"

"Tanrım, hayır. Sadece tuvalete gitmemiz gerekiyor. Bir sonraki mola uzun sürmeyebilir."

"Tamam," diye mırıldandı ve benim arkamdan koltuktan kaydı.

Gece havası soğuktu ve park alanını geçip tuvaletlere doğru ilerlerken kat kat giyinmiş olduğumuz için mutluydum. Sırada beklerken etrafımızdaki diğer insanları izlemekten kendimi alamadım. Onlar da bir şeyden mi kaçıyorlardı? Yoksa sadece indirimli fiyattan yolculuk mu yapıyorlardı?

Sırada ilerlerken Lucy, "Acıktım," diye mırıldandı. "Sana dükkândan bir şeyler getirmemi ister misin?"

Bir an düşündü. "Cips mi?"

"Tamam, tabii. Yerimi boş bırak," dedim ona, etrafıma bakarak.

Mağaza hemen oradaydı ve Lucy yaklaşık yirmi kişiyle birlikte sırada bekliyordu. Göz önünde olmak şu an için en güvenli yer gibi görünüyordu.

Dükkâna girdim, tepedeki sert floresan ışıkları bana geceleri hastaneyi hatırlatıyordu.

Hastaneye. Bunu düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Diplomamı almaya çok yaklaşmıştım. Hayallerime dokunma mesafesindeydim. Şimdi ise rüzgârda kül olmuşlardı. Eğer biri bizi arıyorsa, hastaneyi arayıp kredilerimi transfer ettirmeye çalışmak çok aptalca bir şey olurdu.

Birkaç paket cips ve birkaç şişe su aldım, nakit ödedim ve dışarı çıktım. Sıra biraz ilerlemişti ve Lucy ortalıkta görünmüyordu. Dışarıda durdum ve onu bekledim. Asırlar gibi gelen bir süreden sonra

Kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı ve biri dışarı çıktı. Kız kardeşim olmayan biri.

O burada değildi. Sırada ya da tuvalette değildi.

Sıradan çıktım ve etrafımda dönerek onu aramaya başladım.

"Lucy?" Seslendim, endişe nefesimi kesmekle tehdit ediyordu. "Affedersiniz, kız kardeşimin nereye gittiğini gördünüz mü? Sırada tam önünüzdeydi?" Arkamda duran yaşlı kadına sordum.

"Özür dilerim, mesajlarımı kontrol ediyordum," dedi ve telefonunu salladı.

Tamam, harika. Sıradan uzaklaştım ve etrafımda döndüm. Belki de otobüse geri dönmüştür? Otobüse doğru ilerlemeye başladım, içimde batma hissi vardı. Tabii ki gitmemişti. Neden gitsin ki? Onu bulamadığımda panikleyeceğimi biliyordu. Bana bir şeyler olduğunu haykıran mantığımı görmezden gelerek otobüsü kontrol ettim. Birkaç kişi yerlerine dönmüştü ama Lucy onlardan biri değildi.

Geri döndüm ve otoparkın etrafında koştum. En uçta kamyonlar park etmişti ve diğer yönde otoyol vardı, arabalar vızır vızır geçiyordu.

Parlak ışıkları ve insanlarıyla dinlenme tesisi binası, yine seyircilerle dolu benzin istasyonu ve bir de gece kamyonlarının bulunduğu alan vardı. Devasa araçların arasındaki gölgeler beni çağırıyordu. Bakacak başka bir yer yoktu.

Araziyi geçerken ince bir yağmur çiseliyordu. Benzin istasyonunun ışığı arsanın uzak köşesindeki karanlığı tam olarak delmiyordu ve gölgelerin içine girmek için kendimi çelikleştirdim. Lucy'yi bulmalıydım. İçeri girdim. Ortalık sessizdi. Etrafta park etmiş uzak bir kamyonun kabin lambası parlıyordu ve şoför direksiyonunda bir şeylerle uğraşıyordu. Diğerleri karanlıktı, sürücüleri gece uykusundaydı.

İki kamyonun oluşturduğu uzun bir koridorda ilerledim. Diğer her şeyden bu kadar uzakta sessizdi. O kadar sessizdi ki, önce ayak seslerini duydum. Gizli olmaya çalışmıyorlardı bile. Birisi bana paralel yürüyordu, adımları neredeyse benimkilerle senkronize olmuştu. Ben durduğumda, onlar durmadı.

Tepede o karanlık yürüyüş yolunun ortasında korkudan donakalmıştım. Virajı dönerken bana baktı ve durdu. Yakası yukarı kalkık uzun siyah yün bir palto giyyordu. Uzun boylu, geniş ve tamamen kaçınılmazdı.

Renato De Sanctis. Elbette o olacaktı. Kabuslarımdaki iblis ve itaat etmeye söz verdiğim adam.

Seni bulacağını , değil mi? Evet,

biliyordum.

"Şimdi benden kaçarsan pişman , *bambina*." Renato'nun sesi, o daha sesini yükseltmeden, kristal kadar berrak bir şekilde bana ulaşıyor gibiydi.

Başımı salladım, korku adrenalinle karışmıştı. "Sanırım seninle gittiğime daha çok pişman olacağım."

"Başka seçeneğin yok. Bunu kabullen artık," dedi ve yavaşça bana doğru ilerledi. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi ağır ağır yürüyordu.

Başımı tekrar salladım. Son kırık, çaresiz ipin ucundaki bir kukla. "Sanırım daha fazla mücadele etmediğim için pişman olacağım," diye fısıldadım.

Renato'nun ağzı yıkıcı derecede yakışıklı bir yarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Kaderle savaşamazsın, Charlotte. O seni her seferinde bulur. *Ben* de seni her seferinde bulacağım."

Kaderle savaşamazsın. Sözleri daha önce binlerce kez kendi kendime düşündüklerime o kadar benziyordu ki, bir an şaşırdım.

"Takip cihazını çıkardım."

"Tabii ki yaptın. Ama sizi izleyen adamları öldürdünüz mü?"

O yaklaşırken geri çekildim. "Çılgılık atacağım. Otobüsteki insanlar duyacak ve beni aramaya gelecekler - kamyon şoförleri, herkes."

Omuz silkti. "Çılgılık . Yüreğiniz yettiğince bağırın. Sadece şunu bilin ki sesi kontrol etmeye cüret eden herkesi öldürebilirim... ve kimse beni buradan çıkıp gitmekten alıkoyamaz." Koyu renk gözleri titredi

benimkine. "Adamlarıma otobüsteki herkesi tek tek vurdurabilirim ve avukatım gün doğmadan beni serbest bırakır."

Konuşamadım. Sözleri ciğerlerimi delmişti.

"Onların kanını ellerine bulaştırmak mı istiyorsun?" Bana doğru bir adım attı. "Blöf yapıyorsun. Böyle bir ilgi istemezsin."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Bu zor yoldan öğrenmek üzere olduğun bir ders. İlgi ideal değil ama bunu karşılayabilirim. Seni kurtaramazlar."

"Kız kardeşim nerede?" Sözleri beni daha fazla konudan saptım.

Hınzırca bir gülümsemesi vardı. "Eminim buralarda bir yerdedir. Merak etmeyin. Elio ilgileniyor."

Paralı askerin kız kardeşime acımasız ellerini uzatacağı düşüncesi bile dönüp kaçmam için yeterliydi.

CHARLIE

W *Asla kaçmamalıydık. Polise gitmeliydik.*

Hayır. Fark etmezdi. Başka hiçbir zaman sonuç bu olacaktı. Miguel öldüğü andan itibaren, her şey bu noktaya varacaktı. Geri dönüşü yoktu.

Otobüse doğru koştum; uyarısına rağmen blöf yaptığından emindim. New Jersey'nin *capo dei capi*'si Renato De Sanctis, bulunduğu konuma masum seyirci gruplarını vurarak gelmemiştii. Bana ve Lucy'ye sessiz kalmamız için bir şans vermiş olması bile, anlayabileceğim bir şey olmasa bile, bir tür kuralı olduğunu kanıtlıyordu.

Park etmiş kamyonların arasından olabildiğince hızlı koştum. Sonuncusundan sonra otobüs sadece kısa bir depar mesafesindeydi.

Çok yaklaştım.

Neredeyse başarıyordum.

Kamyonun gölgesinden kaçmama saniyeler kala eli kolumu yakaladı. Hızım beni döndürdü ve kollarına doğru savurdu. Renato'nun eli ağzımı kapatarak çığlıgımı içeri hapsetti. Beni karanlığın derinliklerine taşıırken parmaklarını ısırdım, hareketlilik ve olası tanıkların sesleri azaldı. Dişlerim normal deri olamayacak kadar pürüzsüz ve kalın bir şeyle buluştu.

Eldivenler. Adam eldiven giyiyordu. Şu an

boku yemiştim.

Beni zahmetsizce gölgelerin içine, kamyon durağının derinliklerine doğru sürüklerken yeni bir panik göğsümü dövüyordu. Ne kadar tekme atarsam atayım belime doladığı çelik gibi kolundan kurtulamıyordum. Tamamen güçsüzdüm. Yenilmiştim.

"Sana kaçma demiştim Charlotte. Bunu sadece kendin için zorlaştırıyorsun," diye mırıldandı kulağıma.

Öfkeli korkumu yatıştırmak için savaştım. *Düşün, Charlie.* Benden savaşımaya devam etmemi bekliyordu. Belki bunu kullanabilirim. Kalçamda sert bir nesne vardı. Renato'nun kemerine bağlı bir şey. Bir silah.

Beni son kamyonun arkasına taşıdı. Orada bir otoyol rampası vardı ve bir araba park etmişti, farları açıktı, bizi aydınlatıyordu. Tıpkı beni ve Lucy'yi Renato'nun evine götüren siyah, acı verici derecede pahalı arabaya benziyordu. Yalnız değildi. Büyük sürpriz.

Boku yemiştim. Tek bir şansım vardı ve şansımı bildiğim için işe yaramayacaktı ama denemeden de batmayacaktım.

Bedenimin gevşemesine izin verdim, Renato'nun beklemediği ölü bir ağırlık. Yere düştüğümde İtalyanca küfretti, kollarını bana dolamak için eğildi. O bunu yaparken ben de elimi arkamda oynattım ve silahını kaptım. O doğrulana kadar silahı elime almıştım. Ondan uzaklaştım ve o da ne yaptığımı açıkça anlayarak bana izin verdi.

Birkaç adım geri çekildim ve tabancayı ona doğrulttum.

Birkaç adım ötede durmuş, hiç sinirlenmemiş görünüyordu. Piç sırtıttı. "Zeki kız. Hayatta kalmayı başarıyorsunuz, değil mi Bayan Burke?"

"Kapa çeneni! Silahı olan benim ve şimdi ben konuşacağım."

Tembelce bir kaşını kaldırdı ve sonra başını sallayarak devam etmemi işaret etti. Kıvrık dudağı, onu öldürecekimden korktuğu için değil, sadece eğlendiği için bunu yaptığını hissettirdi.

"Lucy ve beni yalnız bırakacaksın. Kasabayı terk edeceğiz ve bizi bir daha asla görmeyeceksiniz... Peşimizden gelmeyeceksiniz, polisler nerede olduğumuzu bilmeyecek."

Gittik - kaybolacağız."

Renato sanki planımı düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Peki bu ortadan kaybolma eylemini hangi kaynaklarla başaracaksın? Şimdiye kadar pek inandırıcı gelmedi."

"Parayı bulacağım. Bana yardım edebilecek arkadaşlarım var," dedim hemen. Doğrusu, deneyebilecek iyi bir arkadaşım vardı, Michigan'da yaşayan hemşirelik okulundan bir arkadaşım. Lucy'den sonra beni gerçekten tanıyan tek kişi oydu.

Renato başını salladı. "Korkarım bu denkleme başka birinin girmesine izin veremem. Aslında, bunun tam tersinin olmasına ihtiyacım var."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. "Daha on dokuz yaşında," diye mırıldandım. "Senin hiç kardeşin yok mu?"

Renato başını salladı. "Evet, aslında var. Küçük bir kız

kardeşim var." "O halde onları korumaya ihtiyaç

duymanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Renato iç

çekti. "Charlotte, bu gece bitiyor."

Bana doğru bir adım attı ve ben geri sıçradım, çalıntı silah hala ona . "Sakın yaklaşma! Seni vururum, yemin ederim vururum," diye uyardım onu.

"Bunu başarabileceğini düşünüyor musun? Ellerin titriyor."

"Üstesinden gelebilirim," diye hırladım. "Lucy için her şeyin üstesinden gelebilirim."

Renato yavaşça yaklaşmayı bıraktı ve başını yana eğerek beni dikkatle izledi. "Herhangi bir şey? Bunu daha önce de duymuştum. Gerçekten bir şey yapabilir misin, yoksa kavga eder, çılgılık atar ve zaten yapmaya söz verdiği şeyi reddeder misin?" Renato'nun gülümsemesi çileden çıkaracak kadar umursamazdı. Hasta herifin keyfi yerindeydi.

"Bu senin için eğlenceli mi? Kurbanlarını öldürmeden önce onlarla oynamak? Bundan zevk mi alıyorsun?"

Kıkırdadı. "Diz çöküp hayatını bağışlamam için bana dua etmeni tercih ettiğimi itiraf etmeliyim... ama bunun da kendine has bir çekiciliği var." Saatini kontrol etti. "Ama bütün gece bekleyemeyiz."

"Dur! Ateş edeceğim, yemin ederim," diye çılgınca mırıldandım bana doğru gelirken. Emniyeti açtım, parmaklarım metalin üzerine ter bulaştırdı.

"Devam et, *bambina*. Soğukkanlılıkla bir adamın canını al ve karanlığa gömül... Bırak kalbinde büyüsün. Cennet şansından vazgeç ve düş," diye alay etti, şimdi korkusuzca yolumda yürüyordu.

Neredeyse silahı elimden alacak kadar yaklaşmıştı. Zamanım kalmamıştı. İçgüdülerim devreye girdi ve parmağım sarsıldı. Gözleri gözlerime kilitlendi ve o saniyede aramızdan bir şey geçti. Gerçek ve dürüst bir şey. Korkunç bir gerçek anı. İyi bir insan olabilirdim ve hayatını insanlara yardım etmeye adanmış biri olabilirdim ama yine de doğru bir sebep için öldürebilirdim. O çizgiyi aşar ve bu günahı kendi ruhuma yüklerdim.

Silah tıkırdadı. Tetiği tekrar çektim, namlu ağzı şimdi Renato'nun göğsüne dayanmıştı. Bir klik sesi daha. Renato bakışlarımın boş silaha ve sonra tekrar yüzüne düşmesini bekledi.

"Boş olduğunu biliyor muydun?" Onu usulca elimden alırken ağızımdan kaçırdım. İşim bitmişti. Kaçamazdım. Tekrar kaçmama izin vermeyecekti. "Boş bir silahla mı dolaşıyorsun?" Bu adamın kibri beni çileden çıkarıyordu. Şimdi bile, sonunda, beni kızdırdı.

Silahı, ateşli silahları kullanmaya alışkın birinin rahatlığıyla tutuyordu. Silahı arkamdaki yere doğrulttu ve tetiği art arda iki kez çekti. Bir boş tıkırtı ve ardından bir patlama. Silah sesi o ana kadar duyduğum en korkunç şeydi. İrkildim ve belimden eğildim, savaş ya da kaç tepkisi tekrar kaçmam için bana bağıırıyordu.

"Elbette hayır," diye sakince cevap verdi, sanki az önce ona dolu bir silah doğrultup tetiği çekmemişim gibi. "Ama ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim."

Sertçe yutkundum. Emniyeti açtı ve silahı bir kenara koydu. Tekrar elime alabileceğimi sanmıyordum. Siyah eldivenleri ay ışığında parlıyordu.

"Peki ya şimdi?" diye sordum, aniden yorgun düşmüştüm. Çok uzun zamandır savaşıyordum - günler, haftalar, on yıllar - ve artık bitmişti. Sonunda bitmişti.

"Ve artık biliyorum," dedi Renato.

Bana baktı, gözlerinde okuyamadığım yeni bir bakış vardı. Onun gibi bir adamın ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki? Onu tahmin etmek imkânsızdı ve denemekten vazgeçtim. Bu iş benim boyumu aşıyordu.

"Beni vurmuyacak mısın? Eldivenler ne için? Boğmak için mi?" Saçmaladım. İçimden tiz bir kahkaha yükseldi, sonra bir tane daha. Sesim delice geliyordu ama şu anda bu konuda bir şey yapamazdım.

Renato yanaklarımdan yeni yaşlar süzülürken bile kıkırdamamı izledi. Ellerine baktı. "Eldivenler mi? Bu gece hava soğuk."

Ona göz kırptım ve tekrar kıkırdadım, sonra bir kahkaha krizine girdim. Bir histeri sınırı zihnimi tüketmekle tehdit ediyordu ve mücadeleyi bırakmışım.

"Peki, şimdi ne olacak? Ölene kadar sopayla dövülecek miyim? Bir köprüden ya da otelin çatısından mı düşeceğim? Belki de aşırı doz alırım, bu güzel ve temiz olurdu, değil mi? Uyuşturucu kullanma geçmişimin olmaması çok kötü..." Artık kesinlikle saçmalıyordum ve sonunda çenemi kapattığımda Renato iç çekti.

"Oldukça karanlık bir hayal gücün var."

"Bana bir şans daha veriyordun, hatırladın mı? Bana izleyiciyi verdin ve sözümü tutup tutamayacağımı görmek için bekliyordun."

"Ve açıkça bunu yapmaya niyetliydiniz. Aradan birkaç saat geçti ve sen çoktan ondan kurtuldun ve eyaletten kaçmaya çalışıyorsun." Onaylamayarak dudak büktü. "Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi yok. Sonunda seninle ne yapacağıma karar verdim, küçük hemşire."

Tam o sırada, bekleyen arabanın yolcu kapısı açıldı ve loş içeriye ışık doldu. Elio açık kapı aralığında durmuş bizi izliyordu. Onun yanından geçip arabanın içine baktım ve kalbim sıkıştı.

Lucy arka koltukta uyuyordu - ya da uyuşturulmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Beyaz kedi pijamaları bu karanlık ve korkunç sahnede çok eğreti duruyordu.

"İyi ya da kötü, ölüm bizi ayırana kadar benimle geliyorsunuz Bayan Burke."

Başımı Ren'e doğru salladım, sözlerini anlayamıyordum.

"Bir eŖe ve çocuklarıma bir anneye ihtiyaım var."

Bana doğru bir adım attı ve ben Ŗoktan hareket edemeyecek kadar donmuŖtum. Deri eldivenli elleri omuzlarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

"Ve?" Nefes aldım.

Dudaklarından bir glmsemi gölgesi geçti. "Ve - sen her ikisi de olacaksın."

OceanofPDF.com

RENATO

C Charlotte şoktan dilsiz kalmıştı. Uslu bir kız gibi arabaya bindi. Kız kardeşi huzur içinde uyuduğu için daha azını beklemiyordum. arka koltukta. Charlotte o kızı hayatta tutmak için her şeyi yapabileceğini çoktan kanıtlamıştı ve yakında her şey karım olmak anlamına gelecekti.

Artık bu fikre gerçekten ısınmıştım. Bir kez içimde kök saldıktan sonra, varis sorunun için daha iyi bir çözüm düşünemiyordum.

"Bizi nereye götürüyorsun?" Charlotte arka koltukta benden olabildiğince uzağa sokularak sordu. Aziz Anthony madalyonunu sanki beni uzak tutabilecek kutsal bir nesneymiş gibi sıkıca kavradı; sanki bir gençlik filmindeki vampirmişim gibi.

"Ev. Başka nerede olacak?"

Bana baktı. "Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun. Başka bir seçenek olmalı."

"Olsa bile, ben bunu seçtim. Ben istediğini elde eden ya da alan bir adamım - hatırladın mı, *bambina*?"

Keskin dişleriyle dudağını çiğniyor, zihni olası itirazlar üzerinde öfkeyle dolaşıyor ve onları bir kenara atıyordu. Sonunda bir tanesini yakaladı, gözlerinde nafile bir umut ışığı yanıyordu. "Ama sen mafya soylususun. Sana bağlantılar ya da daha fazla güç getirecek bir kadınla evlenmelisin - bunun gibi bir şey, değil mi?"

"Bana bağlantılar ya da güç getirecek bir e e ihtiyacım yok. Kendi paramı kazanıyorum ve kendi ittifaklarımı kuruyorum," diye cevap verdim yumuşak bir şekilde.

Charlotte'un elleri kucağında yumruk olmuş, fevri öfkesi sakın görüntüsünün altında kaynıyordu. "Anlamıyorum..." diye başladı, sesi bir talepten bir adım ötedeydi.

"Anlamak zorunda değilsiniz. Kabul etmek zorunda değilsin. Bu hiçbir şeyi değıştirmez," dedim ona, kapağın patlamasını bekleyerek.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" diye sordu inanmayan bir ses tonuyla. "Ve varislerimi taşımamı. Evet."

Homurdandı. "Sanki senden çocuğum olacakmış gibi."

"Korkarım evlilik ve çocuk bir paket anlaşmasıdır. Biri olmadan diğere sahip olamazsınız."

Bana ters ters baktı. "Doğru, peki ben ne arasında seçim yapıyorum? Senin küçük diktatörlerini doğuracak kadar uzun yaşamak mı yoksa hemen şimdi ölmek mi?"

Başımı eğdim ve kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim. Hayal kırıklığı öfkeye dönüştü ve bana saldırmak üzere olduğunu anladım, tıpkı tanıştığımız gece Elio'ya saldırdığı gibi.

Kendini kontrol edemediğı ve bana doğru hamle yaptığı anda, ben de onun hazırdım. İtaat ve nezaket perdesi düştü ve tam aciz öfkesini açığa çıkarmak için ağzını açtığında, uzandım ve onu kucağıma çektim.

Dizimin üzerine çöktüğünde şaşkın bir homurtu çıkardı, dolgun poposu kalçalarımın tam oturuyordu. Bir kolum beline dolanarak onu yerinde tutarken, diğeri elimi onun zeki ve inatçı ağzına bastırarak suçlamalarını içeriye .

Bir an için mücadele etmeye çalıştı ama elim neredeyse bir santim bile gevşememişti. Parmaklarıyla elimi tırmalayarak ağzından çıkarmaya çalıştı ama kısa, kesilmiş tırnakları eldivenlerime karşı işe yaramadı.

"Ş   , *anima mia*, mücadele etmenin bir anlamı yok," dedim ona.

Sıkı poposu sikime baskı yapıyordu ve bu kadının karım olacağına karar verdiğim andan beri sertleşmişim. Bu fikir bile sikime kan hücum etmesine neden oluyordu. Peki ya onu hamile bırakma düşüncesi? Bu hayatımdaki en büyük tahrikti. Benim yaşımda yeni bir sapkınlık keşfetmek alışılmadık bir şeydi, özellikle de bu kadar çok şey görmüş ve yapmışken. Yine de, bu kadının ve sadece onun varisim ile şişmesi fikri - şimdiden yeni favori fantezimdi.

"Senin için beni boşaltmaktan başka bir işe yaramayacak," diye ekledim.

Kıpırdamadan durdu, kabaran göğsü koluma bastırıyor, kısa tırnakları koluma batıyordu. Kalçalarımı ona doğru esnetip sertleşmiş sikimi kıcının kıvrımlarına sürttüğümde nefesi sıcak bir şekilde kesildi. İhtiyacımın içgüdüsel kanıtı karşısında şokla kaskatı kesildi.

"Bu doğru, Bayan Burke. Mücadele etmenizden hoşlanıyorum. Benimle tartışmanızdan ve bana meydan okumanızdan hoşlanıyorum. Tüm o görkemli, ateşli dürüstlüğünüzle benimle savaşmanızı ve sonra teslim olduğunuzda ellerime tereyağı gibi batmanızı seviyorum." Hâlâ eldivenin içinde olan orta parmağımı dudaklarının arasına bastırdım, ta ki açmaktan başka çaresi kalmayana kadar.

Deri sarılı parmağım ağzının içine girdi ve dişleri derinin kalınlığını test etti. Kıkırdadım. "Beni ısırmanın ağzına başka bir şey sokmamı engelleyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun," diye mırıldandım.

Bir an dondu kaldı ve sonra tekrar benden uzaklaşmaya çalıştı. Tekrar sakinleşene kadar onu sıkıca tuttum, parmağım dilinin üzerinde duruyordu.

"Karımdan sır saklamayı düşünmediğim için, bunun artık Lucy ya da gördüklerinle ilgili olmadığını bilmelisin."

Yavaşça parmağımı ağzından çıkardım ve sonra tekrar soktum, parmağımla ağzını yavaşça becerdim.

"Şimdi, bu bizimle ilgili. Benim hakkımda öğreneceğin bir şey var: Ben her zaman sözümü tutarım. Her zaman. Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam ve istediğim bir şeye karar verdiğimde, onu elde edene kadar durmam. Bunun senin için anlamı, şu andan itibaren benimsin... kalıcı olarak. Benim karım ve çocuklarımın annesi olacaksın. Hiçbir şey ve hiç kimse seni bundan kurtaramaz.

Kader. Bunu ne kadar çabuk kabullenirseniz, yeni hayatınıza o kadar çabuk alışabilirsiniz. Bir hayat yaşadığınız için minnettar olun."

Benimle mücadele etmekten yorulmaya başlamıştı, ağırlığı kalçalarımın üzerine daha da kyordu, sikim acı verecek derecede ağırıyordu. Pazar okulundan sonra kız arkadaşını sıranın arkasından kuru kuru beceren bir genç gibi boşalana kadar onun masum kcını itmek istedim. Ama artık ocuk değildim. Bir erkektim. Drtlerimi kontrol edebiliyordum. En azından şimdilik.

Bunun yerine kollarımı müstakbel eşime daha sıkı sardım ve onu salladım. Çok gergindi, aşırı gerilmiş bir keman teli gibi gergindi. Ben sakindim. Neredeyse huzurluydum, gelecek için süregelen varis sorunumu çözen bir rota çizmiştim - ve ilk kez beni gerçekten heyecanlandıran bir rotadaydım. Ayrıca saplantımın nesnesini kollarımda tutuyordum. Bu kadına zaten saplantılı mıydım? Evet, şüphesiz yleydi. Onu gördüğüm andan beri takıntılıydım.

"Peki, ne olacak, *bambina*? Ölüm m, yoksa ben ve iblis yavrularım mı?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki aslında her iki seçeneği de eşit derecede düşündüğünden şüphelendim. Sonra başını bana doğru çevirdi ve ben de ağzını kavrayışımdan kurtardım.

"Seni seçiyorum," diye fısıldadı. "Yaşamamızı istiyorum, bu yüzden seni seçiyorum."

"Aferin kızıma," diye mırıldandım ve teslimiyetinin tatlı anını mahvetmesine fırsat vermeden parmağımı tekrar dudaklarının arasına sokup onu sıkıca tuttum.

İlk başta pek fark edilmiyordu ama Charlotte'un mücadelesi azaldı. Bu kadar sıkı bağlanmak hoşuna gidiyordu; bunu giderek kemiksizleşmesinden anlayabiliyordum. Sarsılmaktan hoşlanıyordu. Yorgun olmalıydı. Korkudan ve uykusuzluktan tükenmiş olmalıydı. Son üç gün içinde çalıştığını bildiğim saatleri sayarsam, uyanık kalabilmek için insanüstü bir duruma yaklaşmış olduğunu görürdüm. Başka biri olsa şimdiye kadar bayılmış olurdu ama Charlotte azimle bilincini korumaya çalışıyordu. Müstakbel karımın cesareti vardı. Ve hava cehennem gibi sıcaaktı.

Bana doğru eğilirken onu biraz daha salladım. Dili parmağımın üzerinde gezindi ve bir diğerini ayık dudaklarının arasından geçirdim. Bu sefer benimle neredeyse hiç mücadele etmedi. Bir şeyleri dudaklarının arasına sokmaya bayağı merak salmıştım.

bu kadının ağızında. Sakinleşmeye başlamıştı, yakalandığı ve zapt edildiği için uyku bastırıyordu. Her şeyin kaçınılmazlığı ikimizin de üzerine çökmüştü.

Ağız parmaklarımın etrafında daha sıkı kenetlendi. Dili geçici olarak derinin üzerinde gezindi ve emdi. Muhtemelen eldivenli parmaklarımı bir emzik gibi emdiğinin farkında değildi. Bir psikiyatrist bu bilinçsiz hareketi görse bayram ederdi. Ama Charlotte'un artık başkalarının ne düşüneceği konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Yargılanma korkusu onun için geçmişte kalmıştı. Endişelenmesi gereken tek fikir benimkiydi.

Onu kendime doğru çektim, rahatlatmak için parmaklarımı ağızda tuttum ve uyumasına izin verdim. Ucuz şampuanının kokusu duyularımı dolduruyordu. Kırılgan bir noktaya itilmişti, yetersiz besleniyordu, çok çalışıyordu, küçük bir ayakkabı kutusunda yaşıyordu ve boktan işlenmiş gıdalarla besleniyordu. Artık öyle değil. Onun için tüm bunları değiştirecektim. Karım olarak, çoğu insanın sadece hayal edebileceği türden bir lüks içinde yaşayacaktı.

Eğer karım olarak özgürlüğünün sınırları içinde gelişmeyi öğrenmiş iyi bir kız olsaydı, o zaman gayet iyi geçinirdik. Değilse? O zaman ona öğretirdim. Ve her günahkâr anın tadını çıkarırdım.

CHARLIE

I Aniden uyandım ve yüzüme çarpan serin gece havasının hissiyle sıçradım. Bir arabanın arka koltuğunda uzanmıştım ve Elio açık kapının yanında durdu. "Uyanmışsın. Hadi gidelim."

Önceki saatler hızla geri geldi. Mola yeri ve Lucy'nin kayboluşu. Renato'nun ruhumu almak için gelen bir Azrail gibi gölgelerin arasından çıkması. Arabada otururken bana o kadar sıkı sarılmıştı ki onu hareket ettirmek için son gücümü kullanmıştım. Bir santim bile kıpırdamamıştı.

Uyuyakalmış mıydım? İnsan vücudunun sınırları vardı; bunu bilmem gerekirdi. Yakalandığımız için garip bir adrenalın patlaması yaşıyordum. En kötüsü olmuştu. Artık uyanık kalmaya gerek yoktu.

CASA NERA karanlıkta daha da ürkütücüydü. Elio uyuyan Lucy'yi kucağına aldı ve bize içeri kadar eşlik etti. Silahlı adamlar arazide dolaşıyordu. Garaj yolundan bizi izliyorlardı, biz içeri girerken meraklı gözlerle bakıyorlardı. Bu evin dışını son görüşüm olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım. Renato hiçbir yerde görünmüyordu.

Eğer bu sadece bir kâbus olsaydı, şimdi uyanmak isterdim.

Elio içeride, 1700'lerden kalma görkemli bir evi andıran, hepsi karanlık bir şekilde dekore edilmiş koridorlardan oluşan bir labirente bize sözsüz bir şekilde rehberlik etti. Yürürken bizi yakut kırmızısı bir ışıkla yıkayan vitray pencerelerle çevrili etkileyici bir merdivene kadar onu takip ettik. Merdivenler yukarı doğru devam ediyordu ama

Elio birinci katın sahanlığına çıktı ve koridor boyunca ilerledi. Sona yakın büyük bir kapının önünde durdu.

"Bu gece burada uyuyabilirsiniz. Hizmetçi Carmella yardım edecek." *mi?* En azından bodrumdaki zindanda uyumuyorduk.

Kocaman kapıyı açtı ve kız kardeşimin saçının bir tutamını bile heybetli ahşap kapı çerçevesine sürtmeden zahmetsizce içeri soktu.

"Siz de burada mı yaşıyorsunuz?" Onları içeri kadar takip ederken merak ettim.

Elio kısaca başını salladı. "Bu yerleşke onlarca yıldır De Sanctis ailesine ev sahipliği yapıyor."

Aile. Beynim bu kelimeye takıldı.

Elio tepkimi gördü. "Yakında sen ve kız kardeşin de öyle olacaksınız. Aile."

"Evet, doğru. Aile olmak için bir kâğıt parçası ve kafaya dayanan bir silahtan daha fazlasına ihtiyacın var," diye mırıldandım ve kurşun camlı pencereye gidip arazinin ötesindeki karanlık ormana baktım.

"La famiglia prima di tutto. Aile her önce gelir. Renato sözlere göre yaşıyor."

"O kendi babasını öldürmedi mi? Söylentiler böyle zaten." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Elio omuz silkti. "Ailede bir isimden daha fazlası vardır. Onun kötü tarafına geçmemenizi öneririm."

"İyi bir tarafı mı var?"

Elio kapıya doğru giderken durakladı ve bana baktı. "Burada duruyor olman bunun kanıtı."

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı kavuşturdum, patronunun aksine bana zarar vermesine izin verilmediğinden emin olduğum biriyle kavga etmek için hazırlandım. Duygularım göğsümde bir girdap gibi dönüyordu ve dışarı çıkmaları gerekiyordu.

Elio bir an durakladı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı ve alay ettim. "Buna evet cevabı veren var mı?"

"Şaşıracaksın. Tanıdığım en acımasız adam tarafından affedildin. Bunun için minnettar olmalısın."

"Af mı? Bir canavar için damızlık olmak af mı oluyor? Gerçekten berbat prensipleriniz var."

Başını salladı. "Belki biliyorum, ama tahmin et ne oldu? Artık bizim dünyamızda yaşıyorsun. Doğru ve yanlış fikirlerini değiştirmen gerekiyor. İyi ve kötü. Ren'i çocukluğumdan beri tanırım ve o her zaman kesin, acımasız, kurnaz ve soğuk olmuştur. Bu-" Elio sözünü kesti, derin sesi kendi kafa karışıklığını ima ediyordu.

"Bu ne?" Bastırdım. Ne söyleyeceğini bilmeden duramazdım.

"Bu farklı. Sen bir istisnasın." Elio da en az benim kadar şaşkın görünüyordu, sanki kendi sözlerine gerçekten inanamıyordu. Acımasız, kötü şöhretli ve merhametsiz patronu *benim için* kendi kurallarını çiğniyordu. Elio'nun bakışları üzerimde geziniyor, patronunun beni bağışlamasına neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu arıyordu. Omuz silkip kapıya döndüğünde bir şey bulamadığı belliydi.

"Ama neden? Neden ben?" Öne doğru bir adım attım, kelimeler içimden fırladı. Birdenbire bunun cevabını bilmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım olduğunu hissettim.

Elio ağır kapıyı çekip açtı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ona kendin sor."

SABAH, her zaman yaptığım gibi altıda uyandım. Lucy hâlâ yanımda usulca horluyordu. Nerede olduğumu hatırlamak için bir an durup özenle kornişlerle süslenmiş tavana baktım.

Doğru.

Şeytanın kalesi, New Jersey'in ortasında.

Çocuklarım için bir eşe ve anneye ihtiyacım var. İkisi de olacaksın.

Arkamı dönüp tekrar uyumaya çalışma isteğime karşı koydum ve rüyalarım saklandım. Lucy uyanıp çıldırmadan önce olayın tam olarak ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Kız kardeşim genellikle geç uyurdu ve Miguel'in öldürülmesi ve bir şeyle uyuşturulması sayesinde her zamanki rutinini her gece nasıl kaçırdığı göz önüne alındığında, bugün daha da uzun süre dışarıda olacağına bahse girerim. \

Yataktan kalktım, hızlıca giyindim ve odadan çıktım. Kapı kilitli değildi. Renato güvenliğinden emindi. Dışarı adımımı atar atmaz nedenini anladım. Siyah takım elbiseli iki adam koridorda duruyordu. Göründüğüm anda bakışları üzerimdeydi.

"Günaydın, Bayan Burke. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bir an düşündüm. "Kahve."

"Seni mutfağa götüreceğim. Ben Sonny, bu arada."

"Charlie," diye mırıldandım, Lucy'ye göz kulak olmak için kapının dışında duracakmış gibi görünen diğer muhafıza bakarak.

"Vinny için endişelenme. Onun işi kardeşinin güvende olduğundan emin olmak. Tanıştığımıza memnun oldum. Casa Nera'ya hoş geldiniz."

Kardeşimin güvende olduğundan emin olmak için. *Güvende* mi? Sonny burada kendi isteğimiz dışında bulunduğumuzu gerçekten bilmiyor muydu? Neşeyle koridorda yürürken ve beni hepsi birbirine benzeyen köşelerden geçirirken bilmiyor gibi görünmüyordu. Düpedüz neşeliydi, Renato'nun bizim hakkımızdaki fikrini değiştirip yine de bizi öldürmesini beklediğimi düşününce kendimi kaba hissettim.

Birinci kata çıktığımızda Sonny evin düzenini anlattı ve beni mutfağa götürdü. Hemen en sevdiğim oda oldu. Rahattı ve yaşanmışlık hissi veriyordu. Sıcak koyu sarı duvarlar pişmiş toprak karolara akıyordu ve narin damarlı beyaz Carrara mermeri uzun, etrafı saran tezgahları ve adayı süslüyordu. Saksı bitkileri ve farklı yağlar içeren şişeler mekanın etrafına dağılmıştı ve hava hafif limon kokuyordu. Adanın üzerinde sevgiyle parlatılmış ve özenle bakılmış tavalar asılıydı. Birisi bu odada çok zaman geçirmiş ve bununla gurur duyuyordu. Ben içeri girdiğimde o kişi lavabonun yanında duruyordu.

"Carmella, bu Charlie. Patronun kadını."

Yani Sonny, zalim patronuyla evlenmek *istediğim* izlenimine mi kapılmıştı?

"Bunun kendi seçiminiz olmadığını biliyorsunuz, değil ? Yani, hepimiz burada durup bunun ömür boyu sürecektir bir hapis cezasının başlangıcı değil de kutlanacak bir neden olduğunu mu iddia edeceğiz?"

Açık sözlülüğümü sessizlik karşıladı. Sonny gözlerini benden lavabonun yanındaki yaşlı kadına, temizlikçi Carmella'ya kaydırıldı. Tekrar konuşmadan önce sessizlik uzun bir süre devam etti.

"Patronun elleri seninle dolu olacak. Ama merak etme, zor kadınlarla başa çıkmaya alışkındır." Sonny bir sandalye çekip oturdu, tam o sırada Carmella ona üzerinde yağlı, tereyağlı bir hamur işi olan bir tabak uzattı.

Yanımdan geçerken elini tuttum. "Ben ve kız kardeşim isteğimiz dışında buradayız. Bize yardım edecek misin?"

Bana döndü, beni eleştirel bir gözle süzdü. "İyi beslendiğinden emin olacağım." "Bahsettiğim yardım bu değil."

"Ama benden alacağın tek yardım bu, *ragazza*. Renato'ya karşı gelmem, geleni de desteklemem," dedi ve benimle muhatap olmaktan ne kadar acı duyduğunu yüz ifadesinden belli ederek uzaklaştı.

Görünüşe göre bu köşeden gelecek yardıma güveniyorsam, bu çok yavaş olacaktı. Renato'nun etrafını en az kendisi kadar deli insanlarla nasıl saracağını bildiği açıktı.

Carmella önüme Sonny'ye verdiği hamur işlerinden bir tabak koydu. Çikolata ve tereyağı kokusu burnuma gelir gelmez midem yüksek sesle guruldadı. Protesto etmek için yemeyi reddetmenin bilgeliğini tartıştım. Düşüncelerimi okumak çok kolaydı.

Carmella başını iki yana salladı. "Bugünlerde kadınlar neden hiç yemek yemek istemiyor?" diye mırıldandı.

Karnım boş boş guruldadı.

Bir gece önce galada pek bir şey yemediğimi ve tüm bunlardan sağ çıkmak için gücüme ihtiyacım olacağını düşünerek bu lanet şeyi yiyebileceğimi düşündüm ve bir sandalye çekip oturdum, börekten bir ısırık aldım. Hâlâ sıcaktı ve dilimin üzerinde eridi.

Sonny kıkırdadı. "Thin içeride, Carm, duymadın mı?"

"Dergilerde belki, ama gerçek hayatta ve erkeklerle değil," diye yanıtladı kendinden emin bir şekilde.

Keşke erkekler konusunda da kendime bu kadar güvenebilseydim. Diğer cinsiyet çoğu zaman benim için bir gizem olarak kaldı.

"Belki de bütün kadınlar erkeklerin ne istediğini bu kadar önemsemiyordur," diye devam etti Sonny ve bana doğru bir bakış atarak beni şaşırttı. "Charlotte bir hemşire, değil mi? Duyduğuma göre kendini işine adanmış."

Onlara göz kırptım, bir ağız dolusu hamur işi ile aniden sohbete dahil oldum.

Başımı salladım, ağzımda yemek varken detaylandıramadım ama yeterince yaklaşmıştı. Hevesli bir hemşireydim ve tanıdığım herkesten daha fazla saat çalışıyordum. Bu adanmışlık değilse bile en azından çaresizlikti ama iki yabancıyla bu konuya girmeye gerek yoktu.

Carmella'nın gözleri kısıldı ve ifadesinde bir şeyler değişti. Sıkı dudakları bir parça gevşedi ve alnı yumuşadı. Kendi kendine hafifçe başını salladı.

"*Va bene.*"

Carmella'nın sessiz sözleri ve yumuşak ifadesi bana bir tür sınavdan geçmişim gibi hissettirdi. Hizmetçinin yüzündeki ifade ihtiyatlı bir küçümsemeden saygıya yakın bir ifadeye dönüşmüştü. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Güzel, değil mi?" Sonny hızla kaybolan böreğime bakıp sırtıarak sordu. Kendisi üç büyük ısırıkta bitirmişti ve şimdi kahvesini yudumluyordu.

İsteksizce başımı salladım.

Carmella önüme bir fincan kahve koydu. "Dur tahmin edeyim, sade kahve mi seviyorsun?"

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Sakin bana bir insanın sadece bakarak nelerden hoşlandığını söyleyebilen bir tür kahve medyumunu olduğunu söyleme."

Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve aniden onun incelemesini davet etmemiş olmayı diledim. Yüzümü yıkamamıştım ve dün gece yaptığım makyaj yüzünden her yerim dağılmış olmalıydı. Saçlarım karmakarışık ve bulanıktı. Gözlerim bulanıktı. Tam anlamıyla darmadağın .

"Kendine bakacak zamanı olmayan birine benziyorsun. Çok çalışan ve orada burada kırıntılarla ve güçlenmek için bolca kafeinle hayatta kalan biri." Carmella'nın sesi bana haklı olduğunu bildiğini söylüyordu.

Bullseye.

Sonny homurdandı. Carmella'ya hitaben, "Tıpkı Napoli'den dönen patron gibi, değil mi?" dedi.

Başını salladı.

Renato bir zamanlar benim kadar yorulmuş ve düzenli olarak keskin bir noktaya bastırılmış mıydı? Bunu hayal bile edemezdim. Adam çok derli toplu görünüyordu. Etrafındaki her şeyi ve herkesi kontrol ediyordu.

"Kız kardeşine göz kulak oluyorsun, değil mi?" Sonny devam etti, yine benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak etmeme neden oldu. "Çocuklar zordur."

"O bir çocuk değil. Yani, neredeyse değil. On dokuz yaşında."

"On dokuz yaş bazı açılardan çocuktur, açılardan da değildir. Kusura bakmazsanız siz de o kadar yaşlı görünmüyorsunuz."

"Yirmi altı yaşındayım," diye mırıldandım ve kahvemden bir yudum aldım.

Bu konuşma bana kendimi iyi hissettirmiyordu. Stresli yaşamım ve Lucy'ye bakmam nedeniyle genellikle zamanından önce halsizleşip yaşlandığımdan endişe ederdim. Şimdi, yaşam tarzım eskisi gibi değilmiş gibi görünüyordu.

Endişelendiğim gibi yaşlanıyordu. Garip bir rahatlamaydı. Ama neden umursuyordum ki? Hayatımın diktatörü olarak atanan Renato De Sanctis'in güzel olduğumu düşünüp düşünmediğini önemseydiğim gün, çatıdan atladığım gün olacaktı. Bu cesedimin çalındığının açık bir işareti olurdu.

"*Buongiorno tutti*," diye derin bir ses kapıdan seslendi ve içimdeki sinirler alevlendi.

Renato mutfığa girdi ve Carmella'yı yanağından öpmek için tezgâhın arkasına geçti. Sanki odaya bir kaplan girmişti ve ne bir bakıcısı ne de tasmaı vardı. Bu çok fazlaydı. *O* çok fazlaydı.

Yaşlı kadın ona gülümseyerek elini okşadı ve İtalyanca konuşmaya başladılar. Beni esir tutan adamı inceleme fırsatını değerlendirdim. Casa Nera'da bir spor salonu olduğu belliydi, çünkü spor kıyafetlerine ve çıplak kollarındaki ter parıltısına bakılırsa adam spor yapıyordu.

O kollar başka bir şeydi. Onlara bakmadan duramıyordum. Vücudu, şimdiye kadar tasarımcı takımlarının altında gizlenmiş bir güç ve güzellik anıtıydı. Hareket ettirdiğinde kolları kaslarla şişiyordu. Beni çocukmuşum gibi savurabilmesine şaşmamalıydım. Onun cüssesi ve gücüyle kıyaslandığında, ben neredeyse bir çocuktum.

"Günaydın Charlotte."

Renato'nun sözleri beni teftişimden uyandırdı ve onun sıcak, karanlık gözleriyle karşılaştım. "Bana neden öyle diyorsun? Senin için Bayan Burke olduğumu sanıyordum?"

Dirseklerini tezgâha dayayıp yüzünü benimkine yaklaştıırken neredeyse sırtıyordu. "Artık aile olacağınıza göre, formaliteleri bir kenara bırakmanın zamanı geldi diyebilirim."

Dudaklarımı ıslattım, konuşma ağzımın kurumasına neden oldu. "Belki de formaliteleri sevdim."

Renato iyi gelişmiş omuzlarını kayıtsızca silkti. "Çok kötü. Benim yok. Bu ev ve bu aile hakkında öğreneceğin şey, *bambina*, kuralları benim koyduğumdur. Benim sözüm kanundur ve burada yargıç, jüri ve infazcı benim. Bunu unutma ve ona göre davran."

Başımı salladım. "Tamam, kendine bir not: Diktatörü kızdırma, yoksa dün gece neredeyse yaptığı gibi seni soğukkanlılıkla öldürme konusunda fikrini değiştirebilir." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti.

Mutfak uzun bir süre sessizliğe gömüldü. Sonny tezgahı tokatlayarak ve içten bir kahkaha atarak gerginliği bozdu. "Patron, burada canlı bir tane var! Eminim yeni küçük karına nasıl davranması gerektiğini öğretmekten zevk alacaksın."

Renato, kahvesine tüküren Sonny'ye karanlık bir bakış gönderdi. "Saygısızlık etmek istemem, elbette," diye ekledi aceleyle.

Bu alay yüzüme kan sıçrattı. Ayağa kalktım, sandalyem fayansın üzerinde gürültüyle sürtünüyordu. Arkamı döndüm ve Renato'nun sesi beni olduğum yerde tutmadan önce bir adım attım. "Sana gitmen için izin vermedim Charlotte, sen de istemedin."

Acı veren sessizlik uzadı. İstedğim gibi şimdi gidersem, Renato'nun açık emrine karşı gelmiş olacaktım. Ondan izin istememi istiyordu ve ben bunu bir türlü yapamıyordum. Ama olay çıkarıp sonra da kaybetmek de istemiyordum. Burada bana istediği her şeyi yapabilirdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Muhtemelen bana istediği her şeyi *her yerde* yapabilir ve bundan kurtulabilirdi. Bu fikir kendimi güçsüz ve zayıf hissetmeme neden oluyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Lucy yakında uyanacak ve korkacak. Kendine geldiğinde yalnız olmasını istemiyorum." Sesim gururla doluydu ve arkamı dönüp zalimin gözleriyle karşılaşmak için kendimi zor tutuyordum. Renato'nun gözlerinin baktığını hayal ettiğim yerde, omuzlarımin arasında tenim sıcaktı.

"Çok düşüncelisin. Sonny, sen kal ve kahveni bitir. Ben Charlotte'a odasına kadar eşlik edeceğim."

Neredeyse fikrimi değiştiriyordum ve tekrar oturdum. Dün gecedan sonra Renato'yla yalnız kalmak istemiyordum. Her şey zihnime kazınmıştı ama yine de bir şekilde bulanıktı. Belki de tüm travmalar sonunda böyle hissettiriyordu - ve bir otoparkta ölmek üzere olduğunuzu düşünmek ya da birini yakın mesafeden vurmak kesinlikle travma olarak nitelendiriliyordu.

Mutfaktan çıktım, Renato'nun önüne geçmek için hızla yürüyordum.

İlk yanlış dönüşüme kıkırdadı. "Bu taraftan," diye işaret .

Durdum ve geri döndüm. Az önce aceleyle döndüğüm dönemeçte beni bekliyordu. Ona ulaştığımda başka bir koridoru işaret etti ve ben de ilerlemeye başladım. Bu kez Renato'nun eli bileğimi kavradı ve beni kendisine doğru çekerek hızımı yavaşlatmaya zorladı.

"O kadar hızlı değil. Etrafta koşuşturmaya gerek yok. Eminim kız kardeşiniz biraz daha uyuyacaktır."

"Sen ve yandaşların dün gece ona ne verdiniz?" diye sordum. Lucy'nin hayati değerleri sabit görünmesine rağmen bütün gece ona ne verdiklerini merak ediyordum.

"Onun durumundaki biri için sorumlu bir doktorun yapacağından daha fazlası değil."

"Durumu mu?" Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Aşırı öfkeli... doğru düşünemiyor. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun."

"Elbette, çünkü erkek arkadaşınız gözünüzün önünde vurularak öldürüldüğünde ve hayatınız tehdit edildiğinde çıldırmak çok mantıksız."

Burun buruna duruyorduk. Aslında pek sayılmazdı, çünkü onun burnu benimkinden çok daha yüksekti. Gözlerinde anlaşılmaz bir duyguyla bana bakıyordu. Ben böyle değildim. Otorite figürlerine meydan ya da tekneyi sallamazdım. İnsanların yüzüne bakmazdım, asla, ama bu adamdaki bir şey bana olmak için çok çalıştığım kadını unutturdu. Mantıklı, çalışkan ve dikkatlerden kaçma konusunda uzman.

Hiç kimse bana bu kadar yakın ilgi göstermemişti. Renato'ya kadar.

Bu tehlikeli katil.

Renato'nun çarpıcı yüzünden bir eğlence hayaleti geçti. "Dikkatli ol, küçük hemşire. Artık benim evimdesin ve sana az önce söylediğim gibi kuralları ben koyarım. Öfke nöbetlerine ya da suçlamalara müsamaha göstermeyeceğim. Bana söz verdin bu söze sadık kalmanı bekliyorum."

"Yoksa?" Sanki ölmek isteyen biri ağzımı ele geçirmiş ve şovu yönetiyordu. Beynim öfkemi bastıramıyor gibiydi.

ve hayal kırıklığı.

"Yoksa sonuçları olur."

"Yani ne zaman hoşuna gitmeyen bir şey yapsam ya da Lucy bir şey söylese, garaja götürölüp köpekler gibi uyutulmaktan korkmak zorunda mıyız?" İşte oradaydı. Görmezden gelinemeyecek temel bir korku. Ölüm baltası başımızın üzerinde daha ne kadar asılı kalacaktı? Buna daha fazla dayanabilir miydim bilmiyordum.

Renato uzun bir süre beni inceledi, bakışları yüzümde gezindi, lekeli eski makyajımdan dudaklarıma kadar, orada kaldı ve sonra gözlerime döndü. "Gerçekten hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi Charlotte?"

Dudaklarımı ıslattım, ağzım yine kupkuru olmuştu. Bu adam nasıl oluyordu da girdiği her odadaki tüm alanı kullanıyordu? "Doğru değil. Senden korkuyorum. Sadece ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum. Bilmem gerek."

"Bilmeniz gerekir kontrol etmeye çalışabilirsiniz. Kendinizi daha güvende hissedebilmek için durum üzerinde bir tür güç uygulamanız gerekir, çünkü kontrolün sizde olması gerekir, öyle değil mi?"

Renato'nun sözleri sinirlerimi zıplatarak üzerimden geçti. Beni psikanalize tabi tutması hoşuma gitmiyordu. Tüm yumuşak, korunmasız yerlerimi görmesi hoşuma gitmiyordu.

"Anlaman gereken şey, ki yakında anlayacaksın, hayatının kontrolünün bir daha asla aynı şekilde sende . Asla kuralsız bir yere gidemeyecek ya da bir şey yapamayacaksın. Seni ve kız kardeşini sokaklardan uzak tutan kişi asla sen olmayacaksın. Asla büyük öğrenci kredilerini ödeyen ve masaya yemek koymak için mücadele eden kişi olmayacaksınız. Asla tüm yükleri omuzlarında taşıyan kişi olmayacaksınız... hiç istemediklerinizi bile. Yakında bu kocanın işi olacak. *Benim işim.*"

Sözleri içime taş gibi battı, kalbimin derinliklerine garip darbelerle çarptı. Beni hem çileden çıkarıyor hem de şaşırtıyorlardı. Bu sözlerden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Ben modern bir kadındım. Benimle ilgilenecek ve benim yerime karar verecek bir kocaya ihtiyacım yoktu.

Siktir et onu.

Renato elini uzatıp gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Artık yalnız değilsin Charlotte. Artık odadaki tek yetişkin sen değilsin. Yetişkinler artık burada ve bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Şimdi bırakma zamanı, *bambina*. Her şey için endişelenmeyi bırakabilirsin. Burada başka seçeneğin yok. Teslim oldun... her şey bitti."

Eli aniden saçlarımdan ayrılıp çenemi kavradı ve nabzım hızlanarak damarlarımda şimşekler çaktırdı. Neden bu tehlikeli adamı kışkırtmaya devam ediyordum? Benim neyim vardı böyle? *Seni çoktan öldürebilirdi; öldürmemesinin bir nedeni vardı*. Stres hayatta kalma içgüdülerimi yok etmişti ve şimdi köpekbalıklarıyla yüzmeyi ya da New Jersey'nin *kaptanına* cevap vermek kadar tehlikeli başka bir şeyi umursamayan çılgın bir insandım.

"Lucy için endişelenmeyi asla bırakmayacağım ve hayatımızla ilgili her kararı savaştan vermeneye asla izin vermeyeceğim." Yumuşakça homurdandım.

Başparmağı dudaklarıma değdi ve yüzüm onun sıkı kavrayışına sıkıştı. Başka tarafa bakamadım. Bir santim bile hareket edemiyordum. Dün gece ve onun parmakları ağzımdayken uykuya dalmanın garip bir şekilde rahatlatıcı hissi bana geri döndü.

"Biliyorsun, *anima mia*, Sonny haklıydı. Eğer çok fazla ele avuca sığmaz biri olduğunu kanıtlarsan, buna bir çare bulmamız gerekecek."

Parmağı yine dudaklarımda üzerinde gezindi. İyi hissettirdi, günahkârca. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir ne yaptığını gerçekten bilen bir adam tarafından dokunulmamıştım. Ta ki bu adam La Leonora'da bana ilk kez dokunana kadar.

Aşk hayatım, hayatımın en sıkıcı, en hayal kırıklığı yaratan kısımlarından biri olmuştu. Bunun benden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım. Mükemmel erkeklerle çıktığım tüm randevulardaki ortak faktör bendim. İçimde düzeltilemeyecek bir şeyler vardı ya da belki de genlerimde yoktu. Biri bana mesaj attığında ürpermiyor ya da bir süre ayrı kaldıktan sonra erkek arkadaşımı gördüğümde artan bir heyecan hissetmiyordum. Bir erkeğin ellerinde hiç dağılmamış ve bu deneyimi onunla tekrarlamak istememiştim. Yirmi altı yıl boyunca toplam üç erkekle seks yapmıştım ve her biri bir öncekinden daha az akılda kalıcıydı. Hiçbiriyle orgazma yaklaşmamıştım ve son zamanlarda mastürbasyon yapma zahmetine bile katlanmıyordum.

Belki de içimdeki hemşireden kaynaklanıyordu ama yüksek sinir yoğunluğuna sahip belirli bölgeleri uyarmanın mekaniğini ve bunun neden zevkli olduğunu anlamak gerçekten işin eğlencesini kaçıırıyordu. Ya bu, ya da bir yabancıнын dokunuşuyla tenimi kaplayan utanç patinası - Mercy House'da bana aşıl原因an utanç - yıkanamayacak kadar kalındı.

Yine de Renato başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdirirken, ne kadar iyi hissettirdiğine bakılırsa klitorisime dokunuyor da olabilirdi. Yumruğunun yarısı ağzıma girdiğinde içimde oluşan sıcaklığı hatırladım. Parmakları ağzımdayken, konuşma yeteneğimi kontrol ederken hiç bu kadar ıslanmamıştım. Bu anıyı hatırlayınca utançtan yerin dibine girdim.

"Bana boş vermemi ve faturaları ödeme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylüyorsunuz. Bunun beni rahatlatacağını mı sanıyorsun? Tüm hayatı boyunca bağımsız ve özgür olmak için çalışmış bir kadını? Senin gibi bir adamın gelip beni kurtarmasını beklediğimi mi sanıyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim, ben beyaz atlı prens değilim Charlotte. Ben senin hikayesindeki kötü adamım ve kimse seni bu canavarın karnından kurtarmaya gelmeyecek. Hiç kimse."

Parmağı hâlâ dudaklarıma değiyordu ve düşüncesizce ağzımı açıp dişlerimi üzerine koydum, onu ısırmanın bilgeliğini tartıştım. Artık beni durduracak bir eldiven yoktu.

"Eğer bu hafta oturabilmeye değer veriyorsanız, ben olsam oturmazdım."

Uyarısı içime bir sıcaklık yaydı. Beni ne hakkında uyarıyordu,
Gerçekten mi?

"Ben sert bir disiplin adamıyım," diye ekledi, yüzümdeki telaşlı ifadeye bakarken dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi. Sadece bu düşünce bile beni kıvrandırmıştı ve kibirli yüzündeki memnun ifadeden bunu anlıyordu.

"İstediğın kadar karşı çık ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sen ve kız kardeşin bana aitsiniz ve size istediğimi yapabilirim. Yaşamana izin vermek zorunda değildim. Bunun benden ne kadar farklı olduğunu anlasaydın, dizlerinin üzerine çöker ve bu akıllı ağzını tamamen başka bir şey için açardın."

Başparmağı dişlerimin arasına oturdu, kan akmayacağından emindi.

"Bir dahaki sefere bugünkü gibi bir patlama duyarsam, bunu bekleyeceğim. Yakında, kendi anlaşmanla, benim karım olacaksın ve bu sahte bir evlilik olmayacak. Senden bundan daha fazlasını istiyorum."

Blöf yaptığımı sessizce kabul ederek parmağını bıraktım.

"Ne kadar daha?" sordum, eğilip alnını alnıma dayadığında panik içindeydim. Onun kokusunu alabiliyordum. Deri, amber ve vetiver, biraz da temiz erkek teri. Vücudum bu kokuyla mırıldandı.

Burnunu yanağımda gezdirdi. Artık beni yerinde tutmuyordu bile; bunu onun yerine kendi bedenim yapıyordu. İstesem de kaçamazdım. Büyülenmişim. Artık sürücü koltuğunda beynim yoktu, bedenim vardı ve bu adam tarafından dokunulmak istiyordu. Bu inkar edemeyeceğim bir gerçektir. Çağrı evin içinden geliyordu. Kendi bedeniniz sizi esir alan kişi için yanıp tutuşurken düşmanlara kimin ihtiyacı vardı ki? Verdiğim tepkiden utanç duyuyordum.

Renato'nun bakışları yüzümde geziniyor, oradaki çatışmayı fark etmiş gibi görünüyordu. Direnişimi ve isteğimi de gördü. Ondan hiçbir şey saklayamazdım. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Dudakları yukarı doğru kıpırdadı, bir an için onu göz kamaştırıcı derecede yakışıklı yaptı ve dudakları benimkilerin üzerinde gezindi.

"Her şeyi."

Fısıltısı içime bir sıcaklık dalgası gönderdi ve ağzımı sıcak bir öpücükle yakaladığında, dilini dudaklarımın arasında kaydırduğunda, tüm düşünme yeteneğimi kaybettim.

Benim için bir randevudan sonraki öpücükler kuru yanak okşamalarıydı. Gerçek öpüşme yatakta, kilitli bir kapının ardında, ışıklar kapalıyken yapılmalı ve ardından duş alınmalıydı. *Günahlarından arınırdın*. Kahvaltıdan hemen sonra koridordan geçebilecek herkesin gözü önünde değildi. La Leonora'daki banyoda beynimi buğulandıran aynı sıcaklık beni de etkiledi ve erimekten kendimi alamadım. Sonuçta bununla savaşmanın ne anlamı vardı ki? Ona söz vermiştim ve şimdi benden istediğini alabilirdi. Bundan bu kadar heyecan .

Dudakları dudaklarıma değdi, dili sıcak, ıslak ve müstehcen bir şekilde yavaşça ilerliyordu. Beni ağzımı siker gibi öptü.

Dilini. Zevk yoğundu; dinsizdi. Gençliğimin telkinleri kafamın içinde sonsuz bir döngüde oynuyordu. Hayatımı benim yaşımdaki diğer genç kadınlar gibi yaşayarak bunu defalarca dışarı atmaya çalışmışım ama bunu asla başaramamışım. Düzenli olarak kiliseye gidenlerin bile evlilik öncesi mutlu, işleyen ilişkileri vardı, beni rahatsız eden utanç ve suçluluk duygusu yoktu. Onlara imreniyordum. Günahlarıma bir yenisini daha ekliyordum.

Renato alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. İnledim, sıcaklık dalgalar halinde içime yayılıyordu. Bedenimi onunkine doğru salladım. Elimde değildi; kontrol edemediğim bir içgüdü iplerimi çekiyordu. Kaybolmuştum. Güçsüzdüm. Kontrolden çıkmışım. *Özgürdüm.*

Geri çekildiğinde ve serin hava aşırı ısınmış tenimde dans ettiğinde istemsiz bir inilti beni terk etti. Kendimi onun dokunuşuna nasıl kaptırdığımdan duyduğu memnuniyeti hissedebiliyordum. Ahlaksızdım. Utanmazdım. Cehennem gibi ıslanmışım.

"Bir konuda yanılıyorsun," diye nefes nefese kaldım, önümde kalkan gibi tuttuğum bir parça haysiyetimi geri kazanmaya çalışıyordum. "Bütün bunlar başladığında, seninle evlenmeyi asla kabul etmedim," diye ısırıldım.

"Hayır, etmedin. Bana ibadet etmeyi kabul ettin. Bana dua etmeyi. Her emrimi yerine getirmeyi." Kızarmış alnımdaki saç tellerimi fırçaladı.

Dünkü makyajım hâlâ üzerimdeydi ve bu sabah saçlarımı yıkamamışım. Pırıl pırıl olmalıydım, o zaman neden beni böyle açlıkla izliyordu?

"Kendinizi Şeytan için kurban edilmiş bir gelin olarak düşünün, eğer sizi daha iyi hissettirecekse... Beyaz ipeğe sarılmış, krallığımda tutsak, zamanın geri kalanı için benim."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Sadece şaşkınlıkla ona baktım.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ve içime bir sıcaklık yayıldı.

"Bana ruhunu vereceğine söz vermiştin. Bunu sakın unutma. Senin elin ve birkaç varisle yetineceğim. Şimdi, seni odamıza sürükleyip ilk çocuğumuzu yapmaya karar vermeden önce yukarı çık ve kız kardeşini gör."

Odamızın dışındaki koridora geri döndüğümde, yüzümde sıcaklık zonkluyordu, vücudum haince sıcak ve muhtaçtı, kapının dışındaki muhafız Vinny omzuna takılı gizli bir telsizle konuşurken kulaklarıma yüksek bir ses geldi. Havayı delici bir çığlık doldurdu, ağır duvar ve kalın kapı tarafından boğulmuştu ama açıktı. Hem ben hem de Vinny dönüp ahşap yüzeye baktık.

Vinny, "Sanırım kız kardeşin uyandı," diye takıldı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kapıya yaklaşırken mırıldandım. "Onu izin ver." Kolu denedim ama yerinden kıpırdamayı reddetti.

"Daha önce kilitli değildi."

"Bu sadece birlikte olursanız geçerli. Eğer tek başına olursa, patron onun... yeni durumuyla başa çıkmakta zorlanacağından endişeleniyor." Vinny'nin sesi dikkatle duygudan arındırılmıştı.

Gözleriyle tanıştım. Kötü görünümlü bir adam değildi ve benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyordum. Kum sarısı saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Bakışlarımı korkusuzca karşıladı. On dokuz yaşında bir kızı bir odaya kilitleyip sonra da o odanın dışında nöbet tutan bir adamdı bu. İkimizin de istemeden burada olduğumuzu bilen bir adam. Bir insan nasıl böyle biri olabilirdi? Böyle bir zalimliği yapabilecek bir insan? Gerçekten de başka bir dünyaya adım atmıştım; yukarıdakinin aşağı, doğrunun yanlış olduğu bir dünyaya.

"Vay canına, görünüşe göre patronun masum kadınları rehin tutma konusunda epey tecrübesi var. Tanrıya şükür senin gibi iyi adamları var da kirli işlerini onun için yapıyor ve onları hizada tutuyor," diye Vinny'ye çıktım ve kapıya yöneldim.

"Lucy? Benim," dedim aynı anda kapıyı çalarak.

"Charlie?" Lucy'nin sesi düzensiz geliyordu.

Kahretsin. Asla keşfe çıkmamalı ve Lucy'yi kendi başına uyanması için bırakmamalıydım.

Vinny'ye, "Beni içeri al," diye talimat verdim ve beni şaşırtacak şekilde hiç itiraz etmeden kabul etti.

Görünüşe göre De Sanctis'in adamları Lucy ile ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ne de olsa aşırı öfkeli kadınlar onların uzmanlık alanı değildi. Belki de onları genellikle öldürüyorlardı. Bu düşünce hiç de rahatlatıcı değildi.

Odanın içinde kız kardeşim sihrini konuşturmuş ve yeri darmadağın etmişti. Ortalığı dağıtma konusunda eşsiz bir donanıma sahipti, bu yüzden işinin başındaydı. Her yüzeyi temizlemiş ve aynayı kırmıştı. Yastıkların tüylerini yolmuştu. Perdeleri bile yırtmıştı. Carmella ve Lucy gerçekten de doğru bir başlangıç yapmayacaklardı.

Beni görür görmez gözleri yaşlarla doldu. Kavgamız tekrar aklıma geldi ve kalbimi yeniden kırdı. Ona söylediklerimden dolayı hâlâ üzgün müydü? Acımasız sözleri yüzünden hâlâ üzgün müydüm? Belki biraz, ama bir önemi yoktu. Kız kardeşler böyledir işte. Her söz kalbinizde yeni bir yara açabilirdi ama birbirinize ihtiyaç duyduğunuzda, başka hiç kimseyle kıyaslanamazdınız.

"Charlie!" Lucy ağlayarak yerdeki enkazın üzerinden atladı ve kollarıma atladı. "Sana bir şey yaptıklarını sandım. Öldüğünü sandım."

Duyguları beni şaşırttı ve hırpalanmış kalbim bu görüntü karşısında ısındı. Farklılıklarımıza rağmen biz kardeşтик. Her şeyin üstesinden gelebilirdik.

"Yani en sinir bozucu misafir olarak onları biraz daha kızdırabileceğini mi düşündün?" Ortamı yumuşatmak için alay etmeye çalışıyordum. Belki ben de aklımı kaçırmıştım. Bu noktada bunu kesinlikle hak ediyordum.

"Hiç komik değil. Neredeyiz biz?" Lucy talep etti. Gözleri birden irileşti. "Bekle, polise mi gittik? Burası güvenli bir ev mi?"

"Seni kırmak istemem ama güvenli evler beş yıldızlı otellere rakip olamaz." İkimiz de yıkık odanın etrafına baktık.

"Burası De Sanctis ailesinin yerleşkesi."

Lucy'nin beti benzi attı, gerçekle yüzleştikçe kızgınlığı azaldı. "Neden?"

İçimi çekerek yerdeki yatak takımlarına döndüm ve onları toplamaya başladım. Başımıza gelenleri anlatırken onun yüzüne bakamazdım.

"Çünkü polislerle aramızdaki gerginlik geçene kadar bir süre burada kalacağız ve-"

"Bizi öldüreceklerini . Bizi neden buraya getirdiler?" Lucy sözümü kesti.

"Neden? Ölmek için bu kadar hevesli misin?" Bunun yerine meydan okudum, sadece kaçınılmaz olanı erteledim.

Gerçekle ilgili utanç verici bir şey vardı ve Renato'nun şartlarını kız kardeşime söylemekten neden utandığımı . Bunu neden yaptığını açıklamamıştı, sadece beni seçtiğini söylemişti. Romantik bir tipe benzemiyordu, belki de polislerle bir ilgisi vardı. Kendi kafamda bile buna bir anlam veremiyordum.

"Tabii ki değilim. Ama neden burada olduğumuzu söyle?"

"Çok fazla seçenek yoktu, ben de en az acı vereni seçtim. Polisler aileyi ifade vermeye zorlayamaz, bu yüzden biz de aile oluyoruz. Gelecek hafta bu zamanlar De Sanctis'in adamlarından biriyle evlenmiş olacağım ve o zaman tüm bunlar sadece uzak, tatsız bir anı olarak kalacak." Bu açıklama daha mantıklıydı, ben de bu açıklamayla devam etmeye karar verdim. Usta stratejist gangsterin beni neden gelini olarak seçtiğine dair somut bir neden olduğunu hayal etmek daha iyi hissettiriyordu. Bu beni daha güvende hissettirdi, bir şekilde, çok yakından düşünemediğim nedenlerden dolayı.

Yanlış bir hareket onu paramparça edecek kadar kırılgan ve sahte olan parlak, neşeli ses tonumun ardından sessizlik çöktü.

"Bir De Sanctis erkeğiyle mi evleneceksin? *Evli mi?*"

"Evet, evli."

"?" Lucy'nin sesi dikkatliydi. Ses tonundan cevabımdan korktuğunu anlayabiliyordum.

Sadece bakışlarını tuttum ve o da başını sallamaya başladı.

"Hayır. Şaka mı yapıyorsun?"

Yüzümü okumak oldukça kolaydı.

"Evlenmiş olacağım ve ikimiz de hayatta olacağız. konuda söylenecek tek şey bu, tabii bir zaman makineniz yoksa. Temizlememe yardım et."

OceanofPDF.com

CHARLIE

Lucy odayı toplarken sakinleşti ve huzursuz, asık suratlı bir sessizliğe gömüldü. Onun için endişeleniyordum ama yapabileceğim pek bir şey yoktu.

ama onun yanında olmak. Günün büyük bölümünde odada takıldık, televizyon izledik ve kitap okuduk. Kötü bir alışkanlık olan tırnaklarımı kemirdim ve çaresiz zihnimin el attığı her şey hakkında endişelendim.

Renato'yu tekrar ne zaman görmek zorunda kalacaktım? Hastane benim ani yokluğum hakkında ne düşünecekti? Peki ya Dedektif Whitely ve Vane? Garip bir şeyler döndüğünden şüphelenirlerdi. Belki de benim ve Lucy'nin öldüğünü düşüneceklerdi. Bu kesinlikle De Sanctis'in iş kurallarına daha uygun olurdu. Renato bana dokunduğunda başımı nasıl dik tutacaktım?

Duş aldım ve tam kurulanıyordum ki kapı çalındı. Elio dışarıda duruyordu.

"Benimle gel, Renato'nun sana ihtiyacı var." Arkasını döndü. "Bekle!"

Havlumu işaret ettim. "Giyinmem gerek."

"Çabuk ol," dedi Elio.

Kapıyı kapattım ve kıyafetlerimi alıp hızla üstümü değiştirdim.

Sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, tekrar ortaya çıktığımda Elio sabırsızlıkla saatine baktı.

Hızlı bir tempoyla yola koyulduk. Onun yanında kalmak için neredeyse koşmam gerekiyordu. Beni en alt kata kadar götürdü. Merdivenlerin başında tereddüt ettim.

"Buraya taşınmak istemiyorum," diye seslendim Elio'nun arkasından. *Lanet olsun*. Burada Renato'yu itiyor ve ilişkimizde herhangi bir gücüm varmış gibi ona karşılık veriyordum, onu çok kızdırırsam bana neler yapabileceğini umursamazca unutuyordum.

"Sadece gel," diye karşılık verdi Elio.

Başka seçeneğim yoktu, gerçekten. Geri gelir ve beni alırdı. Karanlığa doğru ilerledim.

Aşağıda hava nemli ve bunaltıcıydı, De Sanctis infazcısını karanlıkta takip ederek ışıkların yandığı sondaki odaya doğru ilerledim. Daha önce bulunduğum odanın aynısıydı. Derme çatma tıbbi oda. Koridorun kasvetinden sonra parlak ışıklara adım attığım için rahatlamam gerekirdi ama gözlerimle karşılaşan manzara buna izin vermedi. Odayı erkekler doldurmuştu. Tehlikeli, dövme, takım elbiseli ve suratları asık adamlar. Hiç bu kadar çok De Sanctis erkeğini bir arada görmemiştim. Bunaltıcıydı.

Daha da dikkat çekici olan kan manzarasıydı. Her yer kıpkırmızı, sanki aşırı hevesli bir sanat öğrencisi beton bir tuval üzerinde çalışmış gibi. Ortada bir battaniyeyle kısmen örtülmüş bir adam oturuyordu. Elio'nun ardından içeri girdiğimde bütün gözler üzerimdeydi ama Renato'nun gözleri benimkilerle buluştuğunda hepsi kayboldu.

Tam oradaydı, azılı suçlulardan oluşan neşeli grubunun arasında bir kraldı ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Karanlık, manyetik gözlerinin dokunuşu bir okşayış gibiydi. Bakışları beni kavradı ve boğazımı saran büyük bir el kadar etkili bir şekilde beni yerime kilitledi.

"Charlotte, seni bekliyorduk," dedi Renato, derin sesi ani felcimi gevşetmek için bir şeyler yapıyordu.

Bu, güvenlik camının arkasında oturan vahşice güzel bir panteri izlemeye dalmak gibiydi. Sesi alçak ve samimiydi, sanki o cam aniden etrafınızda kırılmış ya da daha kötüsü, yırtıcıyla birlikte kafesin içindeymişsiniz gibi hissettiriyordu. Artık onun için bir sınır vardı. Elio'ya bir bakış fırlattı ve ben bunu kolayca anladım. Gelmek için çok geç kalmıştık. , belki de yaralı askeri için endişeleniyordu. Renato'nun bir tarafı olması garipti.

rastgele bir uşanın sağlığını önemseyen acımasız bir kral. Belki de onu korktuğum kadar iyi tanı mıyordum.

Bir adım öne çıktım, kurmalı bir oyuncak bebek gibi hareket ederek hayata geri döndüm. "Ne oldu burada?"

"Adamım yaralandı," dedi Renato yumuşak bir sesle, korkutucu boyuna yükselip bana doğru yaklaşarak. "Ona yardım etmeni istiyorum."

"Nasıl yaralandı?" Ben sordum.

"Bir araba kazası geçirdi. Ona yardım edin."

Emredici ses tonuyla tartışmaya yer yoktu ve ayrıca kanamalı adamı ilk gördüğümünden beri içimdeki bakıcının dikkati dağılmıştı, yaklaşmak ve duruma müdahale etmek için can atıyordum.

"Neden ambulans çağ ırmadınız?" "Sen daha yakındın, küçük hemşire."

"Doğru, sanki ben bir hastaneden farksızım," diye mırıldandım ve metal malzeme arabasını kendime doğru çekip içindekileri inceledim. Dezenfektana uzandım ve eldivenlerimi takmadan önce ellerimi bolca ıslattım. Tüm o kara kara düşünen ve korkutucu bedenlerin bir araya oda çok sıcaktı.

"Bu ne zaman oldu?"

"Çok uzun zaman önce değil. Buradan arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve hemen buraya getirildi."

Başımı salladım ve elimdeki işe odaklandım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Renato omzumun hemen arkasında durup beni dikkatle izleyerek sordu.

"Biraz boşluk iyi olurdu," diye tersledim ve hemşire moduna geçtim. İyi niyetli ailesinin yanında dolaştığı başka bir hastaymış gibi davranmak daha kolaydı.

Renato tek kelime etmedi ve görünüşe göre bir bakış onun arzularını adamlarına iletme için yeterliydi, onlar da alçak sesle konuşarak dışarı çıktılar. Elio kaldı, duvara yaslanmış bir sandığın kenarına uzandı ve bir sigara yaktı.

"Ciddi misin?" Omzumun üzerinden ona sordum.

Omuz silkti ve Renato ile İtalyanca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuştu. Pek bir şey anlayamadım ama lisede öğrendiğim İspanyolca bana durumun özünü anlatıyordu. Rakip bir aile ile bölge kavgası.

Kanayan adam inledi ve ona odaklandım, kirli zeminde ilerledim ve ellerimi olabildiğince temiz tutarak ceketimi altına serdim.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

"P-Paolo... Ben Paolo," diye mırıldandı adam.

Yakından bakınca benim yaşlarımda, yirmili yaşların sonunda olduğunu söyleyebilirdim. Acıyla bulanıklaşmış mavi gözleri vardı ve ben yaklaştıkça bana yapıştılar.

"Ölmek istemiyorum. Lütfen," diye mırıldandı sessizce.

"Biliyorum. Sorun değil... Bakıp burada neler varmış göreceğim," diye yatıştırdım, sakinleştirmek için denenmiş ve test edilmiş ifadelere geri döndüm ama yine de söz vermedim. Sözler her zaman kışkırtıcıdır.

Kafası çok kanıyordu. Konuşabilmesine bile şaşırmıştım. Yüzümü buruşturduğumu gizleyerek başının arkasını kontrol ettim. Adam kafa travması geçirmişti, buna hiç şüphe yoktu ve bu her zaman farklı şekilde ortaya çıkardı. Bunun sonucunu şu anda bilemezdim, bu yüzden ortasına doğru ilerledim.

Battaniyeyi kaydırarak, bu hırpalanmış gövdeyi görünce soluğum kesildi. Bu adamın bilincinin hâlâ nasıl yerinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bu adamın hastaneye gitmesi gerekiyor - hemen!" Omzumun üzerinden seslendim. "Çok fazla kan kaybetmesine dakikalar kaldı. Göğsünde künt cisim travması ve iç kanama var. Şimdiye kadar ölmemiş olması bir mucize. Ameliyata, kana ve dürüst olmak gerekirse bir mucizeye ihtiyacı var."

Paolo nefes nefese kaldı ve kolumu kavradı. "Orada ölmek istemiyorum... Yapamam."

"Ama seni burada kurtaramam," diye itiraz ettim, panik üzerime çökmüştü. Doğrusu, onu kimse kurtaramazdı. Vücudu harap olmuştu. Kaç organının kanadığı ve onarılamayacak şekilde parçalandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O çoktan ölmüştü. Bu ayıltıcı bir farkındalıktı.

"Lütfen, hayır..." Paolo başını salladı, gözlerinin odağı kaybolmuştu.

Arkamı döndüm ve sahneyi duygusuzca izleyen Renato'ya baktım.

"Kurtarılabilir mi?" Renato mırıldandı.

Hayır. Artık çok geç. İçimden bir korku geçti. Dürüst olmak gerekirse, kaza yerine hemen bir ambulans gelse ve onu doğruca hastaneye götürse bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Çok fazla kırık parça vardı ve onları onarmak için yeterli zaman yoktu. Kendisine neler olduğunu anlayabilecek kadar uyanık ve akli başında olması kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Bu adam ölecekti ve burada bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi bendim ve güçsüzdüm. Hastanede her zaman insanlar ölürdü ama böyle hissetmezdim. Onlarla asla yalnız değildim. Omuzlarına yük bindirilen tek kişi asla ben değildim. Orada, klinik ve profesyoneldi. Burada, havasız karanlıkta, Paolo'nun korkusu odayı doldururken, ölümünde içime işleyen bir samimiyet vardı.

Renato yüz ifademdeki gerçeği görmüş olmalı ki sadece başını salladı ve ardından takım elbisesinin ceketini çıkardı. Kollarını sıvadı. Kollarında mürekkep vardı ama ne olduğunu anlayamadım.

Elio'ya başıyla işaret etti ve yaklaştı. Ölmekte olan adamın kan gölünde diz çöktüm, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Renato yanıma çömelerek, "Nefes al Charlotte," dedi.

Sıcak bir his etrafımı sardı. Renato'nun ceketiydi, omuzlarıma atılmıştı.

"Şimdi nefes al," diye emretti ve çenemi sıkıca kavrayarak beni hayallerimden kopardı.

Renato'nun paltosunun sıcaklığı beni sarana kadar titrediğimi fark etmemiştim. Ciğerlerime sert bir nefes çektim ve sonra bir tane daha çektim, gözlerim ona kaydı.

"Aferin kızıma." Eğildi ve puslu bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorladı. "Bu senin hatan değil."

Renato'nun derin sesi üşümüş tenimi ısıttı. Eller omuzlarıma kapandı ve sonra ayağa kalktım. Benimle evlenmeyi planlayan adama baktım. Kan gölünün içinde duruyordu, kara gözleri bana sabitlenmişti.

"Elinden geleni yaptın, *bambina*. Bu senin hatan değil," diye tekrarladı.

Elio beni Paolo ve Renato'dan uzaklaştırıp üzerinde oturduğu sandığa götürdü. Tütün gibi kokuyordu ve bu koku Paolo'nun zemini kaplayan can damarının sert metalik tınısıyla karışıyordu.

Sandığın üzerine oturdum ve Elio yanımda durdu, beni dik tutmak için sözsüz bir destek duvarı oluşturdu.

Renato şimdi ölmekte olan adamının yanında oturuyordu. Beyaz gömleğine ve tenine kırmızı bulaşmıştı. Gözünü kırpmadan kan birikintisinin üzerine oturdu ve Paolo'nun omzuna bir el koydu, onu görebildiğinden emin olmak için eğildi. Paolo elini tutanın kim olduğunu fark ettiğinde sayıklamalarından biraz olsun uyanır gibi oldu.

"Elisia ve bebek..." diye mırıldandı. Yüzü her geçen saniye daha da soluyordu. Artık fazla uzun sürmeyecekti.

"Onlar bir aile. İkisi de yaşadığı sürece ihtiyaç duydukları ve istedikleri her şeye sahip olacaklar. Hiçbir şey istemeyecekler, *kardeşim*."

Paolo başını salladı, kansız dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra ürperdi. "Burası çok soğuk, güneşi özledim. Capri'de yüzdüğümüz zamanlardaki gibi tenimize vuran güneşi." Sözünü kesti ve tekrar ürperdi.

Renato onun omzunu sıvazladı ve alnını Paolo'nunkine koydu. "Şu anda bulunduğumuz yer orası, değil mi? Tenimde hissedebiliyorum; Torre Saracena'daki koruluktan portakalların kokusunu alabiliyorum."

Paolo'nun gözleri kapandı ve dudaklarına o hafif gülümseme yerleşti. Bu, yüzünde belirecek son ifadeydi.

O gittikten sonra Renato uzun bir süre oturdu, başı hâlâ ölü adamın başının üzerindeydi. Gözlerimi o sahneden ayıramadım. Kana bulanmış Kingpin, adamlarından birinin yasını tutuyordu.

Renato ayağa kalktığında Paolo'yu dikkatle yere yatırdı ve Elio yardıma giderek merhumun gözlerini kapattı.

Renato'nun ceketinin kenarlarını kanlı ellerimle tutarak kederli bir şekilde durdum. Ceketini çıkarmaya gittim. Bana doğru geldi, gömleği kan lekeleriyle dolu Pollockvari bir kâbustu.

"Sende kalsın." Damlayan ıslak saçlarıma anlamlı anlamlı baktı. "Sakın hasta olma."

"Yani şimdi sağlığım için endişelendiğini mi düşünmeliyim?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Az önce olanlardan dolayı sarsılmıştım ve umutsuzca bir şeyler geveliyordum. Az önce ölmek üzere olan bir askeri teselli ederken gördüğüm adamla, iki kadını rehin alıp birini kendisiyle evlenmeye zorlayan adamı bağdaştıramıyordum.

Bakışları yüzümde geziniyor, kara gözleri beni içine çekiyor gibiydi. Yoğun incelemesine dayanamadım. Odadaki tüm havayı tüketti.

"Ailesine göz kulak olacağına söz vermiştin. Gerçekten yapacak mısın?" diye sorduğumu duydum, beynim aramızdaki gerginliği kırmanın bir yolunu arıyordu.

"Benim hakkımda öğreneceğin bir şey var, küçük hemşire, ben her zaman sözümü tutarım. Her zaman."

Eğildi, dudaklarını dudaklarıma sadece birkaç santim yaklaştırdı, o kadar yakındı ki nefesi üst dudağımı hafifçe okşadı. Ben çılgınca beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ederken o bu duruşunu korudu. Bu, gangsterlerin sizi öldürmeden önce verdiği öpücüklerden biri miydi? Biraz mafya filmi izlemeliydim. Bu adamdan ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bu konuda endişelenmekten kalbim durabilirdi.

"Benim sözüm senettir, seninki de öyle olacak... Bana verdiğin sözü unutma Charlotte. Sana asla mutlu bir gelin olman gerektiğini söylemedim.

sözünü tutmak zorundasın."

Sonra geri çekildi ve ben rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramış olduğumdan emin olamadan sarktım. Hayal kırıklığının aklımdan geçmesi bile akıl sağlığımı yitirmeye başladığımın kanıtıydı.

"Elio seni yukarı çıkaracak."

Renato'yu arkamızda gölgeler içinde bırakarak Elio'yu sözsüz bir şekilde odadan çıkarken takip ettim. Dışarıdaki adamlar ben geçerken hastalıklı bir şekilde istavroz çıkardılar, kanlı tişörtümün içinde kendimi bir ölüm meleği gibi hissettim. Sonra Paolo'yla birlikte odaya geri döndüler.

"Ne yapıyorlar?"

"Paolo'yu uygun bir şekilde uğurladıktan sonra patron gidip dul eşine haberi verecek. Daha birkaç ay önce bir bebeği oldu," diye sessizce devam etti Elio.

Ani ve yoğun bir ağlama isteğini bastırdım. "Bu korkunç bir şey."

Merdivenlere ulaşır yukarı çıkmaya başladığımızda Elio sadece başını salladı. "İşte hayat bu."

OceanofPDF.com

RENATO

H Yıllar sonra Casa Nera'daki odamda duşa girdim ve Paolo'nun kanının giderden akmasına izin verdim. Bir ziyaret Ölü kocasının kanı kıyafetlerimde kuruyan bir dul kadın ürkütücü olabilirdi ama benim dünyamda bu bir saygı göstergesi ve sorumluluk kabulüydü. Patron olarak onun kanı benim ellerimdeydi ve bundan sonra ailesine ben destek olacaktım. Dul eşi Elisia teselli bulamıyordu. Onunla konuşmak için Carmella'yı da yanımda getirmiştım. Onu mükemmel olduğu rahatlatıcı bir kucaklamayla sarmalamıştı ve ben de gerçeklere bağlı kalmıştım. Kocasını ölmüştü, görev başında onuruyla öldürülmüştü. Bu nedenle yerleşkede istediği kadar yaşayacaktı.

Saçlarımdan su geçirdim ve vücut losyonuna uzandım. Kan kokusu ve Casa Nera'nın en alt katının pis kokusu burnumda hapsolmuştu.

Jeli ellerimin arasında köpürttüğümde, yaseminin hafif kokusu bana doğru süzüldü. Bana Charlotte'u hatırlattı.

Charlotte Burke. Aşırı büyük ceketimin içinde, yüzü solgun, her zamanki küstahlığı ve meydan okuyuşu ölmekte olan adamın görüntüsüyle kararmış bir halde dururkenki görüntüsü zihnimi doldurdu. Üzerinde dikkat çekici olmayan, şekilsiz kıyafetler vardı, uzun kahverengi saçları tepeden toplanmıştı, yüzünde makyaj yoktu ama yine de o güne kadar gördüğüm en çekici manzaraydı.

Onun gibi sade, bozulmamış bir güzellik yaygın değildi. Nadir bulunan bir ve daha fazlasını görmek istiyordum. Bu bir düşkünlüktü.

Dikkatim dağıldı. Yapılacak işler vardı. Komiser Reynolds ve sümüklü arkadaşları Yargıç Ellens, La Leonora'da bana sorun çıkarıyorlardı ve Castillo'lar hâlâ altımı oymaya ve müşterilerimi çalmaya çalışıyorlardı. Düşünecek çok şey vardı ama klasikleri her zaman takdir etmiş bir adam olarak aklımın Charlotte'ta kalmasına izin vermek karşı koyamayacağım kadar güçlü bir cazibeydi. Köpükleri vücudumda gezdirip sikimi avuçlarken onun yumuşak kıvrımlarını hayal etmek için kendime izin verdim.

Erkekler öldükten sonra hayatta olduklarını hatırlamak için sevişmek isterlerdi, ya da tarih bize böyle anlatırdı. Benim durumumda, Charlotte'un içine girip adımı haykırana kadar onu becermektense hâlâ hayatta olduğumu kutlamayı tercih etmemin hiçbir yolu yoktu.

Tanıştığımız ilk gecenin anıları zihnimi ele geçirdi. Yine ayaklarımın dibinde diz çökmüş, yalvarıyor, ne istersem yapacağına söz veriyor düşüncesi, ucumdan prekum sızmasına neden oldu. Başının etrafına yaydım ve kendimi pompaladım, yukarı ve aşağı uzun vuruşlar yaparak onun tatlı, kalkık yüzünü hayal ettim. Onu ve kız kardeşini beladan uzak tutmak için ilk görevi olarak dudaklarının arasından ittiğimi hayal ettim.

En karanlık fantezilerimi gerçeğe dönüştürmüştüm ve yakında onu Casa Nera'nın koridorlarında ince ipekten, kolayca itilebilen elbiseler içinde dolaştıracaktım; ne zaman evde olsam ve ona aç olsam kucağıma oturmaya, bacaklarını yemek masamın üzerine açmaya ya da masamın altına girip dolgun dudaklarını ardına kadar açmaya hazırды. Ben dikkatli, titiz bir adamdım. Hesaplı ve ölçülüydüm. *Ailemi* bugün sahip olduğu güce bu şekilde ulaştırmıştım ve böyle bir adam olmak için duygularımın kararlarımı gölgelemesine asla izin vermedim. Kendime nadiren istek duyma izni verdim.

Ama onu istiyordum ve ikimiz de yaşadığımız sürece her zaman, her yerde, istediğim her şekilde ona sahip olacaktım. Elbette ilk başta benimle bu konuda mücadele edecekti; kadın nasıl uysal olunacağını bilmiyordu. Çok geçmeden aramızdaki gerilimin sıradan bir şey olmadığını anlayacak ve teslim olup zihnen, bedenen ve ruhen benim olacaktı. Bir çift şişman, mutlu bebek benden nefret etmesini engelleyecekti.

Charlotte'un içine gömülme ve ben çalışırken ona kucağımda zıplamasını emretme düşüncesi taşaklarımı kaynatıyordu. Ama yakında bebeğimi kucağına alacak olan karımın meme uçlarının büyük ve göğüslerinin

Sütle ağırlaşmış, beyaz bir şerit halinde duvara yaslanmamı sağladı, o kadar sert boşaldı ki sonrasında taşaklarım biraz ağrıdı.

Paolo'nun ölümünden sonra nefesim vicdanım kadar ağırlaşarak durulandım ve duştan çıktım.

Bizim için bir yatak odasının yenilenmesini, bir çocuk odası oluşturulmasını ve tabii ki hamile kalmaya hazır olduğundan emin olmak için sağlık kontrollerinin yapılmasını istedim. Her türlü doğum kontrol yöntemini bıraktığından emin olmak en önemli önceliğimizdi.

Yıllar sonra ilk kez, özel hayatımla ilgili yorgun bir nihilizmden başka bir şey içeren planlar yapıyordum. O hayatıma girmişti ve şimdi onsuz bir hayat hatırlayamıyordum. Başından beri onunla tanışmayı bekliyordum ve şimdi, esir gelinim kaçma ihtimali olmadan güvenli bir şekilde içeride kilitliyken, hiç olmadığım kadar mutlu olmaya yakındım. Onun arkadaşlığından memnun ya da ona sahip olmayı saplantı haline getirmiştım.

İkisi de benim gibi bir adam için aynı anlama geliyordu.

OceanofPDF.com

CHARLIE

"Lucy? Hiçbir şey yememişsin." Yorganın altında bir yumru gibi yatan kardeşimi dürttüm. O kadar çok uyuyordu ki derin bir depresyona giriyordum ama bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Uyanık olduğu belli olmasına rağmen beni görmezden geldi. Beni hayal kırıklığına uğrattığından şüpheleniyordum. Hayatı boyunca ona bakmış, geçimini sağlamış ve bir ebeveyn figürü gibi onun gözünde hayattan daha büyük olmuştum. Artık benim de kendisi gibi bir insan olduğumu ve bir şeyleri düzeltecek sihirli güçlere sahip olmadığımı görmüştü. Aslında, benim düzeltmem berbattı: Bizi hayatta tutmak için bir mafya ailesiyle evlenmek. Lucy'nin dünyanın güvenliği ve bizim dünyadaki yerimiz hakkındaki hayalleri bozuluyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Aşağıya inmem gerekiyor. Birazdan dönerim," dedim ona.

Cevap vermedi. Kendisi için hayal ettiği hayatı kaybetmenin yasını tutuyordu ve ben de bunu anlıyordum. Son günlerde ikimiz de çok şey kaybetmiştik.

Casa Nera'nın alt katına indim, bu kez koridordaki her doğru virajı aldım ve Elio'nun deli dolu kız kardeşi Giada tarafından varlığımın talep edildiği ikinci misafir odasına vardım. Yardım gecesindeki kadının Renato'nun yakın çevresinden biri olduğu ve kız arkadaşı olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Başa çıkılması zor biriydi.

Kapıyı çalıp içeri girdim ve sonra donup kaldım. Güzel koyu mavi ve altın rengi oda farklı görünüyordu. Kadife koltuklar ve yan masalar

kenara itilmiş ve ortasında yükseltilmiş bir kürsü bulunan devasa bir ayna seti kurulmuştu.

"Sonunda geldin. Beklerken neredeyse şampanyayı bitiriyordum," diye hayıflandı Giada. Bir kanepeye sırtını yaslamıştı, ağır botları pırıl pırıl, cilalı maun bir masanın tünemişti. Ağır şişeyi bana doğru kaldırdı. "Al, biraz iç."

Ona ihtiyatla yaklaştım. "Olay nedir? Bu bir gelinlik provası mı?"

Giada homurdandı. "Onu ne ele verdi?"

"Bu fiyasko için süslü bir gelinliğe ihtiyacım yok. Sadece beni bir çuvala sarın ve üzerine 'rehine' yazın. Zaten bana baktıklarında herkesin göreceği tek şeyin bu olacağına eminim," diye mırıldandım ve şişeyi aldım. Hızla yaklaşan gerçekliğimle yüzleşmek için sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

Giada güldü ve kalçama sert bir tokat atarak beni zıplattı. "Kızım, beni gülmekten kırıyorsun. Kendi adıma, evliliğinizin nasıl bir havai fişek gösterisi olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Kapı aralığına doğru baktı. "Şşş, işte tasarımcı. Tavrını değiştirip uslu dursan iyi olur, yoksa babama söylerim."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Baba mı?"

"Renato," diye açıkladı.

İçimde sıcak bir kızarma oldu. Bu kıskançlık mıydı? *Tabii ki hayır.*

"Ona baba mı diyorsun? İkiniz arasında nasıl bir ilişki var?"

"Kardeş rekabeti... O *benim* babam değil." Bana sırtıttı, keskin kötülüğün kenarı yüzüme daha fazla ısı gönderdi. "O senin baban."

"Evet, doğru," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve tepkimi görmemesi için yüzümü başka tarafa çevirdim. Bedenim lanet olası bir haindi ve bundan nefret ediyordum. Biraz daha içki yudumladım ve arkamda bir boğaz temizlendiğinde suçlulukla sıçradım.

"İyi günler. Sanırım siz gelirsiniz? Lütfen soyunun da başlayalım."

Tasarımcı, yetmişli yaşlarında görünen, ufak tefek, çelik saçlı bir adamdı. Güçlü bir İtalyan aksanı ve saygı görmeyi bekleyen birinin havası vardı.

İçimdeki insanları memnun etme arzusu hemen harekete geçti.

On dakika sonra kürsüde duruyordum, ham ipek, şifon ve günahkârca pürüzsüz satenden oluşan yarım kalmış bir elbise vücudumdan sarkıyordu.

"Siktir! Vito, bu elbise çok seksi," dedi Giada ve telefonundan gözlerini ayırıp yüksek sesle ıslık çaldı. "Şu anda bakire kurbanı kanalize ediyorsun ve işe yarıyor."

Kızgın bir tanrı için bakire bir kurban.

"Çok *Phantom of the Opera* havası var. Bayıldım buna. Düğün gecenizde yırtılıp yere düştüğünde bile seksi olacak."

Kendime baktım. Yansımamı zar zor tanıyabildim. Hiç bu kadar göz alıcı olmamıştım. Elbise akıldan çıkmayacak kadar zarıftı. Giada haklıydı. Beni büyüleyen sihirli bir niteliği vardı.

Güzel elbiseler giyen biri değildim. Önlük ve Crocs giyen biriydim. Kıyafetlere estetik için değil, pratik yararlılıkları için değer veren biriydim. *Yırtık ve yerde*. Giada'nın kışkırtıcı sözleri şüphesiz beni korkutmak için tasarlanmıştı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Zaten yeterince korkmuştum. Beni korkutan sadece Renato De Sanctis'in evlilik haklarını talep etme düşüncesi değil, onun ellerinde neye dönüşeceğimdi. Bedenim onun yanında güvenilmezdi.

Vito etrafımda dolaşarak belimi sıktı ve kıvrımlarımı belirginleştirdi. Hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Arkası tamamen açıktı, tıpkı hâlâ içnelenmemiş göğüs dekoltesi gibi. Bittiğinde nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Bunu düşündüğüm anda içimi bir utanç kapladı.

Aferin, Charlie. Kasap bıçağının nasıl hissettirdiğini görmek için sabırsızlanan kuzu gibisin. Bu bir gelinlik değil, bir hayat kadını için incili dantelli bir tulum. Sadece turuncu yerine beyaz. Kendine gel lan.

Sonra Giada konuştu ve tüm kabarık, romantik düşünceler aklımdan uçup gitti. "Hey, e-posta gönderirken Charlie mi yoksa Charlotte mu diyorsun?"

"Charlotte. Neden?"

Giada başını salladı ve dizüstü bilgisayarını karıştırdı ve çok geçmeden hiperuzaya doğru uzaklaşan bir e-postanın sesi duyuldu.

"Az önce ne gönderdin?" Vito'nun elini ittim ve ona bakmak için döndüm.

"Hastaneden istifan ve lisans programın." "Ne?" Karnıma ani bir yumruk yemiş gibi oldum. "Neden?"

Giada bu konu onu ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. "Patronun emirleri."

"Patronun emirleri mi?" Sesim tizleşerek tekrarladım. "*Patronun emirleri mi?!*" Neredeyse bağıracaktım.

Giada başıyla onayladı. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, Ren'le konuş."

İçimde bir şeyler koptu. Bu benim ihtiyat ve kendini koruma duygumdu. Meğer bir insanı ancak kırılma noktasını bulana kadar zorlayabilirmişsin. Ben kendiminkini bulmuştum.

"Tamam. Yapacağım," diye bağırdım, dişlerimi o kadar sıkımdım ki metal tadı alıyordum.

Sonra topuklarımın üzerinde döndüm, içimde patlamak üzere olan bir volkan gibi öfke ve hayal kırıklığı birikti ve odadan hışım ile çıktım.

Ben evin içinde ilerlerken SONNY bana ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Evdeki tek yasak oda olan Renato'nun çalışma odasına yaklaştığımda, "Patron toplantıda," diye uyardı beni.

"Umurumda değil," diye öfkelen dim.

Kapının önüne çıktı.

"Ne? Majestelerini rahatsız etmeye kalkışırsam beni götürmek için talimat mı aldınız?"

Sonny homurdandı. "Siktir, hayır. Sana hiçbir koşulda dokunmayacağım."

"Oh, gerçekten mi? Bunu öğrendiğim iyi oldu." Ona doğru ilerledim ve bana dokunmamak için geri sıçradı. Zafer kazanmışçasına kapılara uzandım ve onları iterek açtım.

"İyi şanslar," diye mırıldandı Sonny ve arkamdan sıvıştı. Başında Renato'nun bulunduğu uzun, dikdörtgen bir masanın etrafında yedi adam oturuyordu.

Kapıların çarparak açılma sesini duyan birkaç kişi irkildi ve biri silahına uzandı ama sonra kendini durdurdu. Elbette Renato'nun huzurunda, onun izni olmadan kimse silahını çekemezdi. Adam başkalarını kontrol etmekten gerçekten zevk alıyordu.

"Charlotte. Bu zevki neye borçluyuz?" Renato mırıldandı. Ani girişimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve bakışları göğsüme kaydı. Öfke aniden alevlendi ve belli belirsiz şaşkınlığı anında öfkeye dönüştü. "Bizi yalnız bırak."

Sözcük dudaklarından daha yeni çıkmıştı ki, toplanan adamlar odayı terk etmek için çabalamaya başladı. Oda boşalırken sandalyelerin gıcırdaması ve genel telaş havası boyunca onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım.

Kapı son adamın arkasından kapandı ve yalnız kaldık. Renato'nun karanlık bakışları karşısında sinirlerim gerildi. Haklı bir öfkeden doğan cesaretim, şimdi en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ediyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, bir elini koyu renk dalgalarının arasından geçirdi, güçlü ön kolundaki damarlar dalgalanıyordu. Neden kollarını sıvamıştı? Bunun masum seyircilere ne yaptığını bilmiyor muydu? Muhtemelen biliyordu ve bundan zevk alıyordu. Belli ki bir sadistti.

"Durumunuzla ilgili son sorunuzla ilgili tiradınıza başlamadan önce, açık olmama izin verin." Bana doğru yürüdü ve sonra bir elini yarı dikilmiş korsajıma uzattı.

Parmağı göğsümün kıvrımına geldiğinde şaşkınlıkla irkildim. Elbisenin kumaşına değil, tenime.

Nefes nefese aşıya baktım. Umursamaz hareketlerim elbisenin kenarlarını açmıştı ve göğüslerim serbest kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Meme uçlarım zar zor örtülmüştü, her iki göğsümün iç kıvrımları sergileniyordu ve geri kalanı tehlikeli bir şekilde kaçmaya yakındı.

Renato'nun bronzlaşmış eli mememin soluk kıvrımında kocaman ve şok ediciydi. O kadar erkeksi ve o kadar ölçülü bir şiddet havası taşıyordu ki, gözlerimi kaçıramadım. Parmağı dolgun kabarıklığın üzerinde geziniyor, kıvrımın altından kayıyor, bir şekilde tek parmağıyla beni yoğuruyordu. Daha önce hissettiğim her şeyden daha iyiydi.

Sonra eli kumaş parçasını açıkta kalan tenimin üzerine çekti, parmakları gergin meme uçlarımın üzerinde gezindi. *Kahretsin*, meme uçlarım onun tesadüfi dokunuşunun altında sert küçük taşlara dönüşmüştü. Ağgözlü, ahlaksız ve bu adam tarafından tahrik edilmemem gerektiği gerçeğini umursamaz bir şekilde. Aklım bana *bu canavarı* hatırlattı. Ama bedenim için artık çok geçti. Daha fazlası için çaresizdi.

"Bu evde böyle soyunmuş bir halde dolaşmayacaksın. Burada benden, yani kocandan başka hiçbir erkeğin elbiselerinin altında ne olduğunu görmesine izin vermeyeceksin, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Ağzım kupkuru olmuştu. "Ne sonuçları?"

"Eğer uyarımı dinlemezsen bunu öğreneceksin, *bambina*. Benim yanımda tehditlere izin vermem, buna bu da dahil." Bir elini elbisemin yakasından belime doğru kaydırdı.

"Bedenim mi? Ölümcül bir silah sayılmaz," diye mırıldandım, olduğum yerde kıpırdanarak. Bacaklarımı çaprazlamam ya da bacaklarımın arasında biriken ıslığı hafifletmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Beni ıslatıyordu ve bana neredeyse hiç dokunmuyordu bile. Bu nasıl bir karanlık büyüydü?

"Buna ben karar veririm. Unutma, benim evim, benim kurallarım. Şimdi, seni buraya yarı giyinik ve öldürmeye hazır halde getiren nedir?"

Elbisemi tutmayı bıraktı ve ben de aceleyle açık bedenimi toparladım, sırtımı dikleştirdim ve mantıklı bir düşünce bulmaya çalıştım.

"İşim. Senin için çalışan psikopat az önce bana görünüşe göre işimi ve hemşirelik programımı bırakacağını mı söyledi?"

Renato masasının yanındaki pencereye doğru ilerledi ve yüzünü benden saklayarak dışarı baktı. "Evet, tabii ki öylesin. Sorun nedir?"

Duygusuz ses tonunun verdiği acıyı yuttum. "Hemşire olmak için yıllarca çalıştım. Tek istediğim buydu."

"Sanırım hayatın seni şimdiye kadar istediğinden çok uzağa götürdü, değil mi? Her gün sabahtan akşama kadar evden uzak kalmak için kıyıya gitmene izin vereceğimi düşünemezsin herhalde. Sana merhamet göstermiş olabilirim Charlotte, ama bunu zorlama."

"Ne yani? Sürekli bu evde oturup aylıklık mı edeceğim... bir gün ölmeyi mi bekleyeceğim?"

"Yaralanan De Sanctis adamlarını tedavi edebilirsiniz. Sizi temin ederim, sürekli tedarik ediliyorlar."

"Bunun aynı şey olduğunu düşünüyor olamazsın? Bir hastanede çalışıp insanlara yardım etmek mi, yoksa bir zindanda gangsterlere yama yapmak mı?"

"Onların hayatları diğer insanlarınkinden daha mı değersiz?" Renato tepkimi izlemek için dönerek meydan okudu. "Acı ve ıstırapları daha mı az geçerli? Ölmeleri ailelerinin daha mı az umurunda?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsun," diye bağırdım.

Renato sessizce, "Belki de yanlış kelimeler kullanıyorsun," diye karşılık verdi.

Derin bir nefes aldım. "Peki, tamam. Hemşire olmak ve büyük bir hastanede çalışmak her zaman hayalim olmuştur. Sen benim hayalimi öldürüyorsun. Bu sana daha mantıklı geliyor mu?"

Renato bir an düşündü, kaşları birbirine yaklaştı. *Tanrım*, adam yakışıklıydı.

Dayanılmaz bir duraksamadan sonra konuştu. "Bir keresinde bana Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sormuştunuz. Sen inanıyor musun?"

Duvardaki haç bize bakıyor, düşüncelerimi yargılıyordu. "Bu Tanrı'ya inanıp inanmamamla ilgili bir durum değil. Tanrı bana hiçbir zaman inanmadı," dedim sonunda.

"Şiirsel bir şekilde ifade ettim." Devam etmeden önce bana takdirle başını salladı. "Ama bence sandığından daha fazla inancın var. Bana bu şekilde meydan okumanın seni öldürtmeyeceğine inanıyorsun. Bana rüyalarını anlatmanın ve onları öldürmemem için yalvarmanın beni harekete geçireceğine inanıyorsun..."

"Yalvarmıyorum."

"Sen değil misin?" Bana doğru yürüdü. Geri çekilme isteğimle savaştım.

"Sen bir çelişkiler yumağısın, *anima mia*. Bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin etmemi sağlıyorsun. Farkında olmasan bile çok fazla inancın var."

"Ben-" diye girişimde bulundum.

Uzanıp yanağıma dokundu ve beni kelimelerden mahrum bıraktı. Parmağının arkası yanağımın elmasının üzerinde gezindi. "Şimdiye kadar kendimi kanıtladığımdan daha iyi bir adam olabileceğime inanıyorsun ve hangimizin daha aptal olduğunu bilmiyorum... inandığın için sen mi, yoksa bunu düşündüğüm için ben mi..."

Gözlerimin içine baktı, o kadar yoğunlu ki yanlış bir hareket ikimizi de havaya uçurabilirdi. Bir barut fıçısı ve bir kibrit gibiydik, buluşmaya can atıyorduk.

Parmakları yanağımdan yukarı kayd ve saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Eğer Tanrı'ya inanıyorsan, ki eminim inanıyorsundur, derinlerde bir yerlerde, o zaman şunu bil..." Konuşurken eğildi ve dudaklarını kulağıma dayadı. Sıcak nefesi tenimde ürperti yarattı. "Seni bana o verdi. Kaderimizde tanışmak varmış. Kader bizi birbirimize bağladı ve bu ipler asla çözülemez. Tanrın sana sahip olmamı istedi... ve şimdi sahip olduğuma göre, seni asla geri vermeyeceğim."

Sallandım, dizlerimin bağı çözüldü. Korku mu içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor, ardından buz gibi bir ürperti mi geliyordu? Vücudumdaki her şey karıncalandı, derin mırıltısı ve sözlerinin mutlak küfrü ile daha da arttı. Deliydi ama yine de kulağımda mırıldanan sesi başıma gelen en ateşli şeydi.

Belki de hiç fark etmediğim kadar kırılmıştım.

Uzun bir süre orada kaldı, dudakları tenimde duruyordu. Başımı çevirsem, ağzım onunla buluşacaktı.

Bekledim.

Bekledi.

Hareket etmedim.

Yavaş yavaş geri çekildi. "Ben senin düşüncelerini düşüneceğim, sen de buna neden izin vermem gerektiğini düşün." Dayanılmaz derecede yakışıklı dudaklarından bir sırıtma geçti. "Belki beni ikna edebilirsin."

Kuru ses tonuna eğlence karışmıştı, sanki çektiğim acı ve ıstırap onun için eğlenceliydi. Peki bu alaycı tavrı bana nasıl bir karşılık verdi? Islak külot ve çarpan bir kalp. Dişlerinin arasına almasını dilediğim sert meme uçları.

"Senden nefret ediyorum, bunu biliyor musun?"

"Hayır, küçük hemşire, bildiğini sanmıyorum ve bu seni her şeyden çok rahatsız ediyor."

Ondan uzaklaştım, o da bana izin verdi.

"Senden nefret ediyorum ve bir gün hak ettiğin her şeyi alacaksın. Tanrı ile karmaşık bir ilişkim olabilir ama ben karmaya inanırım. Sonunda günahların için yanacaksın," dedim sessizce ama inançla.

Başını sallamadan önce birkaç saniye bana baktı. "Amin. Şimdi, gitmene izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce buradan çık."

Cesaretim tamamen tükendi, tavsiyesine uydum ve yol boyunca gözlerini çıplak sırtımda hissederek oradan ayrıldım.

CHARLIE

"**I** Mahkûmun dışarı çıkacağına inanamıyorum. Ne kadar heyecan verici," diye homurdandım, kurşun geçirmez pencereden dışarı bakarken.

SUV şu anda AC şeridi boyunca ilerliyor ve La Leonora'daki Vito'nun elbise mağazasına gidiyor. Alay ediyordum ama açıkçası temiz havada ve Casa Nera arazisinden uzakta olmak oldukça heyecan vericiydi.

Giada güldü. Arka koltukta yanıma oturdu. Arabayı kardeşi kullandı ve Sonny yolcu koltuğuna oturdu.

Giada, "Eğer kaçarsan, kız kardeşine onu terk ettiğini kendim söyleyeceğimden emin olabilirsin," diye mırıldandı.

Sanki ben buradayken Lucy'nin Casa Nera'da kilitli olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Kaçabilsem bile Lucy'yi dışarı çıkarmamın bir yolu yoktu, yani bu mümkün değildi.

Yağmur camlara vuruyor ve silecekler camı sıyrıyordu. Sonbahar kışa doğru kayıyordu ve normalde, süslemelerin yükselmeye başlamasının ve havayı dolduran heyecanın tadını çıkarıyor olurdum. Ne de olsa Noel neşesi bedavaydı ve ben bunu seviyordum.

"Bu çok aptalca. Tasarım bir elbiseye ihtiyacım yok. Bu saçmalığa kim katılıyor ki? Ne zaman kaybı."

Giada, "Düğünlerle ilgili duygularını paylaşmakla birlikte, şikâyetlerini duymaktan bıktım, o yüzden kapa ," diye tersledi. "Düğünler hakkında

Her nefes alışında bunun senin iradene karşı olduğunu herkese anlatıyorsun. Kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmeye başladım."

Ona gözlerimi devirdim ama konuyu kapattım. Ben de şikayet etmekten yorulmuştum. Bunun bana bir faydası olmayacağı açıktı.

Kumarhanenin arka tarafında indik ve içeri girdik. Giada kolunu benimkine doladı, Sonny ve Elio da arkamızdan geldiler.

Vito'nun dükkânı cömertti ve son derece süslü, abartılı elbiselerle doluydu. Tarzı, tasarımın "daha fazlası daha çoktur" ilkesine dayanıyor gibiydi.

Asistanı beni uzun bir koridordan soyunma odasına doğru götürürken, benim itibarsız görünen maiyetim bekleme odasında oturuyordu. Vito elbiselerin yanına yaklaşmalarına izin vermiyordu.

Odaya adımımı attım ve asistan perdeyi çekerek yarım kalmış elbiseyi ve gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden olan iç çamaşırını ortaya çıkardı.

Söz konusu iç çamaşırı bana bir korseyi anımsatan beyaz bir zıbından oluşuyordu; belimi kavrayan zarif kemerleri, alt kenarından sarkan jartiyer kemeri ve hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan şeffaf dantelleri vardı. Elle dikilmiş dantel, saten kayışlar ve nakışlardan oluşan örümcek ağlarından ibaretti. Muhtemelen eski dairemin aylık kirasından daha pahalıydı.

Asistan gitti ve ben de pembe kadife sezlonga uzandım. Uzun süre yansımana baktım. Aziz Anthony madalyam soyunma odasının ışıklarında parlıyordu.

"Sen kayıp bir şey misin,

bambina?" "Ben hep kayboldum."

Hâlâ kayıp mı hissediyordum? Kendim için inşa ettiğim her şey yerle bir olmuştu ve ben sadece hayatta kalmaya ve bir şekilde diğer taraftan çıkmaya çalışıyordum. *Kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmeye başladım.*

Yumuşak bir tıklama sesi dikkatimi sarmal düşüncelerimden çaldı.

Etrafa bakındım. Kapıdan geliyor gibi görünmüyordu. Ses devam etti. Yavaşça ayağa kalktım, sinirlerim alarma geçmişti.

Bir duvarın üzerinde tül bir perde vardı ve diğerleri yumurta kabuğu beyaza boyanmıştı, dokunacak bir pencere bile yoktu. Perdeye gittim ve geri çektim.

Şok beni olduğum yerde dondurdu.

Orada sadece bir pencere değil, içinde bir sandalye ve masa bulunan küçük bir avluya açılan bir dizi Fransız kapısı olan cam bir duvar vardı. Avlu bir otoparka ve bir sıra çöp bidonuna dayanıyordu. Daha da şaşırtıcı olan, avluda durmuş beni izleyen iki kişiydi.

Dedektif Vane ve Whitely. Kalbim ağzıma fırlayacak gibi oldu ve zihnim tamamen boşaldı.

Whitely kapının kolunu işaret etti. Benim tarafımdaki kilidin içinde bir anahtar vardı. Titreyen bir elle çevirdim. Kapıyı iterek açtığımda soğuk hava yüzüme çarptı.

"Bayan Burke. İyi misiniz?" Whitely sordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye yavaşça başladım.

Dedektif Vane dudak büktü ve bir eliyle bileğine vurarak beni çiseleyen yağmurun içine çekti. "Japon balığı gibi ağzını açıp bakman için vaktimiz yok. Sana yardım edebiliriz ama şimdi bizi dinlemelisin."

"Bana yardım eder misin?" Tekrarladım. Bir yanım onlara her şeyi anlatmak ve onların koruyucu kollarına atılmak için çılglık atıyordu. Belki bizi kurtarabilirlerdi. Belki Renato ve tüm adamlarını hapse gönderebilirler, böylece Lucy ve ben de evimize dönebilirdik.

Belki... Belki de değil.

Daha büyük olasılıkla, Casa Nera'nın kötü niyetli karanlık kralı beni onların elinden alacak ve verdiği sözleri tekrar tutmadığım için beni daha da cezalandıracaktı.

"Evet, size yardım edelim. Önce siz bize yardım edin, sonra biz size yardım ederiz."

"Anlamıyorum. Neler oluyor?" Beynimin olan biten her şeye yetişmesini sağlamaya çalıştım.

"De Sanctis'in seni ele geçirdiğini biliyoruz. Seni ne yapmaya zorladığını biliyoruz."

"Beni ve Lucy'yi ondan uzaklaştırmayı mı teklif ediyorsun?"

Dedektif Vane alay etti. "Yapabileceğimizi düşünmeniz gururumu okşadı. Hayır, aslında tüm bu durum bir fırsat ve elimizden kayıp gitmesine izin veremeyeceğimiz bir fırsat."

Whitely araya girdi. "Patronla çok yakın ve kişisel olacaksın. Evinde, en güvendiği adamlarının yanında. Bizim gözümüz kulağımız olabilirsin. Onu alaşağı edebilirsiniz."

"Ne? Benden onu gözetlememi mi istiyorsun?"

"Aynen öyle. İçerideki adamımız, büyük patrona erişimi olan kişi ol ve karşılığında, o düştüğünde, sana ya da kız kardeşine kötü bir şey olmamasını sağlayalım." Whitely konuşurken ciddi görünüyordu.

"Bundan nasıl emin olacaksınız?"

"Bunun için endişelenmeyin. Sadece seni ve Lucy'yi güvende tutacağımızı bil." Whitely'nin sesi buna inanmış gibi geliyordu ama De Sanctis ailesinin ya da polislerin gücü söz konusu olduğunda kime inandığımı biliyordum.

Bir süre sonra onlara "Size güvenmiyorum," dedim. "Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dedektif Vane bana ürpertici bir gülümseme verdi. "Başka bir seçeneğin yok Charlie. Kardeşinin hapse girmemesini istiyorsan, bunu yapacaksın."

"Affedersiniz?" Ben talep ettim.

"Küçük erkek arkadaşı Miguel'in ortaya çıktığını biliyor muydun? En azından cesedi. İnfaz edildi ve birlikte görüldüğü son kişi kız kardeşindi."

"On dokuz yaşındaki kız kardeşimin birini infaz ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan jürinin ne düşündüğü. Elimizde ceset var, bunları bir araya getiren bir tanık var ve ailesinin onu aradığını duydum, ya da en azından ona zarar veren kişiyi... Ona kimin ulaştığı önemli değil, polisler ya da Castillos. Başı büyük belada."

"İnanılmazsın! Buraya bana yardım etmek için gelmediniz, değil mi? Siz sadece talihsiz bir kurbanın kanını emmek isteyen vampirlersiniz."

"Bu şehirde iyi ve kötü arasındaki çizgiyi biz koruyoruz, Bayan Burke. Ya da belki bağlılığınız çoktan değişmiştir. Kötü adama aşık oldunuz, değil mi? Ne kadar tahmin edilebilir," diye alay etti Dedektif Vane.

"Dolores, lütfen!" Whitely ortağına ters ters baktı. Tekrar bana döndü. "Kız kardeşinle ilgili bunları sana bir tehdit olarak değil, bir uyarı olarak söylüyoruz. Bilmediğin şeyler oluyor. Yapabiliyorken bunu yapmalısın. Kanıtları topla, Casa Nera'nın içinde kendi gözlerimiz ve kulaklarımız olsun, sonra güvenliğini garanti altına alacağız."

Başımı çılgınca salladım. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Senin davan için kendimi ve kız kardeşimi daha fazla tehlikeye atmayacağım. Renato gibi bir adamı kolayca alt edebilecek olsaydın, bunu çoktan yapardın."

"Bunu yapacağız, senin yardımınla. Senden rica etmiyoruz, Charlie. Kız kardeşinin önümüzdeki birkaç saat içinde tutuklanmasını istemiyorsan... bunu yapacaksın." Dedektif Vane elime bir zarf sıkıştırdı. "Bunu yarın öğle yemeğinden önce Renato'nun ofisine bırak, yoksa bunu yardım etmeyeceğin ve bizim düşmanımız olduğun anlamına alırız."

"Yarın mı?" İtiraz ettim, zarfı ona geri itmeye çalıştım.

Almayı reddetti. "Yarın, Lucy'yi tutuklamak ve Renato'ya bizimle işbirliği yaptığını söylemek için her an Casa Nera'ya uğrayabileceğimizi unutma. Bakalım kime inanacak."

Söylediklerinin kafasında yer etmesi için bir süre bekledikten sonra beni kapıdan geri itti ve başını bekleme odasına doğru salladı.

"Şimdi dışarıdaki psikopatlar çok uzun sürdüğünü fark etmeden önce kıcını o elbisenin içine sok."

Casa Nera'ya döndüğümde hissizleşmişim. Her yönden tehdit edilme sınırına ulaşmışım. Lucy, Carmella ile çalışma odasında televizyon izliyordu. Carmella ile geçirdiği akşamlar, odasından gönüllü olarak çıktığı tek zamandı. Huysuz hizmetçiye karşı zaafı var gibiydi.

Mutfığa gidip stres atacak bir şeyler aradım. Bir kutu süslü çikolata ve bir küvet artık makarna alırken Sonny sessizce beni izledi. Yükümü üst kata çıkardım, üzüntülerimi yemek için odamıza doğru ilerlerken Carmella ve Lucy'ye el salladım.

Yalnız kaldığımda, Dedektif Vane'in bana verdiği zarfı sütyenimden çıkardım ve açtım. Serçe tırnağım büyüklüğünde küçük bir elektronik cihaz bana bakıyordu. Tıpkı filmlerdeki gibi bir böcek.

Gözyaşlarına bu kadar yakın olmasaydım gülebilirdim. Bunu Renato'ya yakın bir yere yerleştirmemi, onu gözetlememi istediler. Değişken Renato'nun bir ihaneti öğreneceğini düşününce histerik bir kahkaha attım. Bay Bana Asla Yalan Söyleme. Bay Kurallarımı Bozma Yoksa Pişman Olursun. Polisler, kızgın mafya babası tarafından intihar etmemi istiyordu ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Carmella'nın bana bulduğu ipeksi tişörtü ve minik pijama şortunu giydim. Talihsiz kaçış girişimimizin olduğu gece çantalarımızı otobüste bıraktığımız için hâlâ giyecek pek bir şeyim yoktu.

Casa Nera'nın kahyasının zevki benim beğenime göre biraz fazla romantik ve cimri olma eğilimindeydi, ancak dilenciler seçici olamazdı.

Ne olduğunu anlamadan çikolata ve makarna da bitmişti. Karnım doluydu ve hareket etmem gerekiyordu. Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Kolu denedim ve yine kolayca döndü. Lucy geri gelmemişti. Bazen alt kattaki çalışma odasında uyuyakalıyor, Vinny de ona orada göz kulak oluyordu. Renato'nun mahkûm güvenliği esnekti, hakkını vermeliyim.

Yatak odasının dışında, kendi korumam Sonny katlanır bir sandalyeye oturmuş, başını duvara yaslamış, mışıl mışıl uyuyordu. Artık geç olmuştu ve ev uyuyordu. Demek ki Renato'nun güvenlik sistemlerinde bazı çatlaklar vardı.

Kapıyı kapattım ve parmak uçlarımda Sonny'den uzaklaştım.

Konağın içi sıcacıktı. Yağmur sahanlıktaki pencere camlarına vuruyor, panjurlar rüzgârda şiddetle sallanıyordu. Casa Nera'nın içindeki hava sıcacıktı. Atlantic City'deki dairemizde, dışarıdaki hava içerideki iklime . Kışın sızıntılar ve cereyanlar, yazın ise nemli, cehennem sıcaklığı olurdu. Kliması olmayan ve kaloriferi bozuk beş katlı bir apartmanda yaşamının gerçekliği buydu.

Koridorda sessizce ilerlerken çıplak ayaklarım kalın ve koyu renkli halıya battı.

Alt kata yöneldim. Ana koridorda bir dede saati yüksek sesle çalışıyordu. Mutfaktan diğer yöne gitmeye karar verdim. Evin geri kalanını pek keşfetmemiştim ama bir spor salonu ve havuz olduğunu biliyordum. Düşüncesi bile tüm bedenimi temiz, serin suya dalmak için açlık hissi uyandırıyor. Aslında çok iyi yüzemiyordum ama dibe dokunabildiğim sürece sudan korkmuyordum.

Geceleri etrafta dolaşmak ve birinin havuzunda çıplak yüzmek garip miydi? Belki de öyleydi. Ama bütün bunlar tuhaftı. Normal anlamını yitirmişti. Artık bir önemi yoktu. Sadece gerçek olan vardı ve Casa Nera acı verecek kadar gerçekti.

Bir sonraki kata inen merdivenleri takip ettim. En altta beni iyi aydınlatılmış bir koridor ve hafif bir klor kokusu karşıladı. İlerlemeye devam ederken düşük seviyeli aydınlatma yolumu aydınlattı.

Bir tarafta cam bir duvarın arkasında bir spor salonu bulunuyordu. Etkileyici bir manzaraydı. Sanırım dünyadaki tüm paraya sahip olsaydınız, onu başka ne için harcardınız? Malikanenizde tam teşekküllü bir spor salonu da olabilirdi. Ortada tam boy bir boks ringi de vardı. Burası terk edilmişti, bu da bana bu saatte kimsenin buraya gelmeyeceğine dair güven veriyordu.

Sağa, kimyasalların hafif parfümüne doğru yöneldim. Her zaman yüzmeyi öğrenmek istemişim ama zaman alıcı ve pahalıydı. Lucy geçen geceki sert suçlamalarında haklıydı. Tek yaptığım çalışmaktı ve neşesiz bir insandım. Hayatta kalmayı öğrenmiş ve başka hiçbir şeye yer bırakmayan biriydim.

Bir köşeyi döndüm, çift kapıyı ittim ve onu buldum. Bir yüzme havuzu. Evin geri kalanı kadar güzel bir şekilde tasarlanmıştı, gerçi Renato De Sanctis'ten neden daha azını beklediğimi bilmiyordum. Adam kusursuz bir zevke sahip olduğunu göstermişti. Her zaman zahmetsizce kontrolü elinde tutan, iyi seyahat etmiş, deneyimli bir adam havası vardı. Ölçülü, soğukkanlı ve sakindi ve onu gördüğüm her durumda içgüdüsel olarak baskındı.

O çok şeydi, evi de öyleydi. Kendine güvenen yaşlı adamın öyle bir uzantısıydı ki, sadece etrafta dolaşırken bile onun düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Gerçekten de, sersem beynim onu düşüncelerimin ön saflarına itmek için her fırsatı değerlendiriyordu.

Oda soluk kumtaşıydı ve duvarların etrafına narenciye bitkileri serpiştirilmişti. Bir havuzdan çok bir limonluk gibiydi. Mavi suyun altında, zemine sanatsal bir mozaik yerleştirilmişti ve odanın uzak ucunda bir fiskiye akıyordu.

Bunu sorgulamadan önce basamaklara doğru yürüdüm. Sadece bir saniyeliğine ayaklarımda suyu hissetmeye ihtiyacım vardı, kendime söz verdim.

Basamaklar yavaşça su mavisi suya iniyordu. İlk dokunuşta suyun tam olarak doğru sıcaklıkta olduğu anlaşıldı.

Başka bir merdivenden indim ve suyun ayak bileklerimin etrafında dönmesinin keyfini çıkardım. Daha da içeri girmeye cesaret ettim. İç çamaşırlarıma kadar soyunup tamamen suya dalmaktan başka bir şey istemiyordum ama bu havuzu kimin ziyaret edebileceğini bilmediğim için bu kötü bir fikir olurdu. Bu ev, ailedeki daha alt düzeydeki erkeklere yasaktı ve sadece patrona en yakın olanlara mı açıktı? Elio burada kendisinin ve kız kardeşinin yaşadığını söylemişti ama başkaları da var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası, bu noktada, rastgele bir yabancının bana rastlamasını Renato'nun kendisine tercih edebilirdim. O adam akıl sağlığım için bir tehlikeydi.

Limon ve portakal kokulu hava nemliydi ve atkuyruğumdan kaçan ince tüylerin boynuma ve alnıma yapışmasına neden oluyordu.

Bulanık bir şekil gözümün ucundan geçerek dikkatimi çekti. Koridoru havuzdan ayıran buzlu cam duvar, hızla hareket eden uzun boylu bir figürü seçebilmem için yeterince yarı saydamdı

yanında, havuz kapısına doğru. Huzur anım bir balon gibi patladı.

Kahretsin! Sonunda biri geliyordu. Kimdi o? Lütfen Sonny olsun, beni arıyor. Lütfen gece yarısı dalışı için gelen Elio olsun. Lütfen *onun* dışında herhangi biri olsun.

Hızla döndüm ve yukarı doğru bir adım attım. Belki de dışarı çıkıp her kimse gidene kadar saksıdaki limon ağacının arkasına saklanabilirdim. Saçma bir plandı ama o anın sıcaklığıyla ve yasak bir şey yapıyormuşum gibi hissettiğim için mantıklı gelmişti.

Kapı açılmaya başladığında başımı kaldırdım, geriye sadece bir batık adım kalmıştı.

Ve bu benim çöküşüm oldu. Gerçekten.

Ayağım düzgün kavisli mermer basamaktan kaydı ve geriye doğru düştüm. Tam geriye doğru uçup sert bir şapırtıyla suya çarptığım sırada kapılardan karanlık bir şeklin geldiğini fark ettim. Soğuk su başımın üzerinden akarak burnumu ve açık ağzımı doldurdu.

Su ciğerlerime çarptı ve kasıldım. *Lanet olsun.* Panik içinde, ölmek isteyen biri gibi sıvıyı emdim.

Suyun içinde çırpınıp dururken kollar beni sardı, uzuvlarım yüzeyin altında çılgınca çırpındı.

"Benimle kavga etmeyi bırak, Charlotte! Sana yardım etmeye çalışıyorum, Tanrı aşkına." Renato'nun sesi derin bir hırıltıydı. Elbette bu o olacaktı. Şeytanın ta kendisi. *Tabii ya.*

Beni vücuduna yasladı, kolları ortama sıkıca sarıldı. Acımasızca öksürüyor, yuttuğum tüm suyu kusuyordum. Tek umut ışığı, ağızdan ağıza tedaviye ihtiyacım olmamasıydı.

Beni havuzun kenarına taşıdı ve ellerimi kavisli dudağa dayadım, ciğerlerim her bir damla suyu dışarı atmaya çalışırken nefesim kesik kesik geliyordu.

Renato bir kolunu bana doladı ve diğerini saçıma götürerek ıslak tellerimi okşadı. Cehennem gibi rahatlatıcıydı. "İyisin, *bambina*. Ben yanıdayım," diye mırıldandı sessizce.

Sertçe yutkundum ve dümdüz önüme baktım. Vücudu suyun içinde benimkine doğru sürükleniyordu.

"Buradan sonra iyiyim, teşekkürler." Sesim bir törpü gibiydi.

"Öyle ?" diye sordu ve bir an sonra kolu düştü.

Buna hazır değildim ve hemen dibe battım. Çırpınışlarım bizi havuzun derin ucuna itmişti. Dibe dokunamadım ve ellerim kenardaki tutuşunu kaybetti.

Elleri kollarımın altına inip beni yukarı çektiğinde, vücudum Renato'nunkinden aşağı kayarak bir taş gibi yere düştüm.

"*Cristo*, yüzme bilmiyor musun?" diye sordu yüzeye çıktığımda ve umutsuzca çıkıntıya tutunduğumda, bu sefer daha sert bir şekilde.

Renato beni ona doğru çevirdi ve suyun üstünde kalmamı sağlamak için bedenini bedenime bastırdı. Adamın üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve tamamen şeffaftı. Yarı saydam malzemenin arasından dövmelemlerini görebiliyordum. Koyu renk dalgaları suyla geriye doğru kayganlaşmıştı ve berrak boncuklar zeytin tenini noktılıyor ve koyu renk kirpiklerine takılıyordu. Bu kadar iyi görünmesi suçtu, ki sanırım bu da uygundu.

Başımı yavaşça salladım, umutsuzca çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Madem yüzme bilmiyorsun, o zaman neden gece vakti tek başına buradaydın? Eğer ben gelmemiş olsaydım..." diye başladı.

"Sen gelmeseydin düşmezdim," diye itiraz ettim .

Uzun bir süre bana baktı ve sonra başını salladı. "*Ora sai come ci si sente.*"

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Sadece omuz silkti. "Kocanı anlamak istiyorsan İtalyanca öğrensen iyi olur."

Son kelimeyi söyleme şekliyle içimde bir şeyler kıpırdadı. *Koca*. Neredeyse bir hırıltı gibiydi ve içim kıpırdandı.

"Ve seni anlamamı istediğine inanmam mı gerekiyor?"

"Herkes birileri tarafından anlaşılmak ister. Herkes birileri tarafından görülmek ister, değil mi Charlotte? Sen bile."

Yüzü o kadar güzel ıslaktı ki, çok dikkat dağıtıcıydı.

İnatla başımı salladım. "Senin tarafından görülmek istemiyorum."

"O zaman neden gece vakti buralarda dolaşıyorsun? Kime rastlamayı umuyordun?"

"Kimse yok!" Sesim neredeyse ciyaklıyordu. Onun vücudu benimkini havuz duvarına yapıştırmışken bu konuşmayı yapıyor olmak tuhaf geldiyse de unutmuştum. Onun varlığında sakinleştirici bir şey vardı. Sanki o başıma kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi. Bilinçaltım bana *bunun zaten* olduğunu hatırlattı.

Ağzı kibirli bir sırıtışla gerildi. "Hiç kimse. Tabii ki hayır. Toplantıma yarı çıplak giriyorsun, yasaklanmış bir genç kız gibi görünüyorsun ve seni masamın üzerine yatırıp seninle hınzırca oynamayacağıma güveniyorsun. İyi bir kız gibi parmaklarımı yutuyorsun ve ne kadar ıslak olduğunu gösterdiğimde alınıyorsun. Bana cevap veriyorsun, benimle aynı fikirde değilsin, benden nefret ettiğini söylüyorsun ve sonra seni öptüğümde bana yapıyorsun."

Açıklamak için ağzımı açtım ama söyleyecek kelime bulamadım. Şaşkınlığımı hissetmiş gibiydi, dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi.

"Benim tarafımdan görülmek istiyorsun. Sana korkman öğretilen tüm çizgileri aştığımda hissettiklerin hoşuna gidiyor. Sana dokunduğumda hissettiklerin hoşuna gidiyor. Benimle daha ne kadar savaşacaksın, küçük hemşire?"

Sonra eğildi ve beni öptü. Öpüşünde yumuşak ya da nazik hiçbir şey yoktu. Tereddütlü ya da emin değildi. Ne isterse onu alan bir adamdı ve şu anda beni nefessiz bırakacak şekilde öpmek istiyordu - ve tam da bunu yaptı.

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili acımasızca içeri dalmadan önce ağızımın kenarında gezindi. İçgüdüsel onu kısa süreliğine geri itmeye çalıştım, tıpkı bir kaplanın aniden elinizi yalaması ve sizi yiyip yemeyeceğinden emin olamamanız gibi.

Mücadelem hiçbir yere varmadı ve kısa süre sonra beni yemeyeceğini anladım. Ama içten içe yemesini diledim.

Ona karşı savaşmayı bıraktım ve onu daha yakına çektim. Dalgalandan bacaklarımı beline doladı ve beni arkamdaki fayansa iterek kalçalarını benimkilere sürttü. Uzun, kalın bir koşum takımı merkezimde yukarı doğru itildi ve amıma doğru bastırdı. Kalalarının her yuvarlanışını ve sikinin dürtüşünü dayanıksız pijama şortumdan hissedebiliyordum.

Dili benimkinin üzerinde hareket ederek beni titretti. O kadar sıcaktı ki, dokunduğu her yer beni yakıyordu. Ağız sıcak ve ıslaktı ve sırılsıklam gömleğinin içinden teni benimkine değiyordu. Sertleşmiş aletini açık bacaklarımın arasında, klitorisimin tam karşısında daireler çizerek sürttü ve zevk seline kapıldım. Bir eli beni kırımın altından tutarken, diğeri boğazıma doğru yükseldi. Beni boynumdan kavradı, başımı arkaya yatırdı, böylece beni daha derinlemesine yutabildi, dili başımı döndüren uzun, uyuşturucu öpücüklerle ağızıma girip ıktı.

Kalalarının her sallanışı içimdeki zevkin tavan yapmasına neden oluyordu. İçimde bir zirve oluştu. Vay anasını, bu adam tarafından kuru kuru becerilmekten bile boşalacaktım.

"Dur - yapamam. Yapacağım..." Fısıltıyla nefes aldım. Sözlerim ona ne kadar sıkı tutunduğumla çelişiyordu.

"Boşalacaksın ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, *anima mia*," diye homurdandı kulağımda, lobu ağızına alıp emmeden önce, bacaklarımın arasında düz, sıvı bir zevk nabzı atan bir his.

"Kocanız için gelmenizde yanlış bir şey yok. Hissettiklerinde yanlış bir şey yok. Benim için geleceksin ve bu böyle devam edecek, o yüzden bu fikre alış."

Başım öne doğru eğilip omzuna yaslanırken eli boynumdan çekildi. Haklıydı; kesinlikle boşalacaktım ve bunu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Çok hassastım, bir uçuşumun kenarında titriyordum ve kaçış yoktu.

Islak at kuyruğumu eline aldı ve başımı geriye çekerek buğulu gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağladı.

"Geleceksin ve görmeme izin vereceksin. Her bir parçanın çözülüşünü görmek istiyorum, *bambina*," dedi, yüzüme bakarak, karanlık gözleri yüz hatlarıma kazınmış zevki içerek. "Saklanmaya çalışma... Sadece seni bulurum. Bunu zaten biliyorsun."

Kaskatı kesildim, şişmiş klitorisime daha sert bir şekilde vuruyordu. *Bu sadece sinir uçları, hatırladın mı Charlotte?*

Renato beni dizlerimi titreten bir doruğa doğru sürüklerken seksi bu şekilde düşünmek gülünç görünüyordu. Bu sadece sinir uçları ve hormonlar değildi; çok daha fazlasıydı.

Sertçe boşaldım, tüm vücudum öne doğru çöktü ve o kadar sert kasıldı ki lanet olası dilimi ısırdım. Dudaklarım ayrılırken Renato bana baktı ve adı kontrol edilemeyen bir solukta beni terk etti. İçimden kaçan inilti hiç de bana benzemiyordu. Tamamen yabancıydı. Birden, görmezden geldiğim ve inkâr ettiğim bir yanımin, özgür kalmak için can atan bir yanımin olduğu fikrine kapıldım.

İstesem de istemesem de bu adam onu serbest bıraktı.

Renato boşalırken beni izledi, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmadı. Bana karşı hareket etmeyi hiç bırakmadı, su öfkeyle göğüslerimizi okşuyordu, ta ki onun amansız sertliğinin baskısı dayanılamayacak hale gelene ve ben kollarına yığılana kadar, kendimi ayakta tutmak için yaptığım tüm numaralar yok oldu.

"*Brava*, Charlotte. Çok iyi iş çıkardın. Mükemmelsin, tek kelimeyle mükemmel," diye mırıldandı, çeneme öpücükler kondurarak.

Boynumu öpüp Aziz Anthony madalyamın zincirini ısırana kadar sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da . "Artık kayıp değilsin, *bambina*. Seni buldum ve yanımda tutuyorum," diye mırıldandı tenime karşı.

Kaskatı kesildim, gerçeklik üzerime çöktü. *Ne halt ediyordum ben?*

Ondan uzaklaştım ve neredeyse tekrar suyun altına giriyordum. Çıkıntıya tutunarak havuzun kenarına doğru ilerledim, kendimi kuru karaya ulaşmak için çaresizce çırpınan bir kedi gibi hissediyordum.

Renato ben merdivenleri zorlukla çıkana kadar sadece beni izledi. Saten pijamalarım ikinci bir deri gibi üzerime yapışmış, şortum kış yanaklarımı ortaya çıkaracak şekilde yırtılmıştı. Merdivenleri çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Sana gitmen için izin vermedim küçük hemşire, sen de istemedin."

"Lucy'nin yanına dönmeliyim," diye kekeledim - bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sıcak fayansın üzerinde donup kaldım. Onun izni olmadan gitmeye kalkışırsam bu adamın beni sürükleyerek geri getirip getirmeyeceğini gerçekten bilmiyordum. Daha da kötüsü, bir bundan sonra ne yapacağını merak ediyordu. Kafadan hastaydım. Bende bir sorun vardı.

Gitmeme izin vermedi ama konuyu değiştirdi. "Kız kardeşin nasıl?"

Aniden sorduğu soru beni şaşırttı ve dönüp ona baktım. "O iyi. Sessiz. Üzgün, hayır, düğün haberiyle yıkıldı. Yani oldukça normal bir tepki." Islak ellerimi yanan yanaklarıma koydum.

Renato, "Yine de tepkiniz bu tanıma göre normal olmaktan çok uzak," dedi. O kadar yakındı ki, zengin, kahverengi gözlerindeki altın parçacıklarını görebiliyordum.

Gülüşüm acı geliyordu. "Beni gerçekten tanımadığın için böyle düşünüyorsun," diye başladım.

"Öyle değil mi? Charlotte Elizabeth Burke, ikisi de vefat etmiş olan Mary ve John Burke'ün kızıdır ve on üç ile on sekiz yaşları arasında Mercy House Çocuk Evi'nde büyümüştür. Tek kardeşi Lucy Elizabeth Burke."

"Dur! Yapma." Geçmişimde yaşadığım trajedileri anlatırken nefesim kesilmişti. "Ne yapmayayım?"

"Senden daha fazla korkmama neden olma."

Renato'nun gözleri sanki bir zayıflığının üzerine atlayacakmış gibi keskinleşti. "Benden gerçekten korkuyor musun Charlotte? Bana söylediklerin, davranış şeklin... Bu duygularla uyuşmuyor."

"Peki bunu sana düşündüren ne? Sen benim kocam olmayacaksın, sadece gardiyanım olacaksın-"

"Gardiyanınız olsaydım, sizi bodrumda duvara bağlardım. Ben merhametli bir adam değilim. Aramızdaki hiçbir şey normal değil - benim için değil ve bahse girerim senin için de değil. Sonsuza kadar hissetmiyormuş gibi davranamazsın, küçük hemşire. Buna izin vermeyeceğim."

Kollarımı ıslak üstümün üzerinde kavuşturdum. "Korkmamak için deli olmam gerekir, değil mi?" Ses tonum çok belirsizdi.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Renato bir elini ıslak saçlarında gezdirerek sordu, suyun içinden beni izliyordu.

"Yatağa gitmem gerek. Buraya hiç gelmemeliydim. Seninle karşılaşmak istememiştim," dedim saçlarımı savurarak ve endişeyle etrafıma bakınarak, panik beni içten içe dövüyordu.

Renato sessizce, "Buraya gelmeden önce odanızda sizi kontrol ettim, bu yüzden benimle karşılaşmaktan başka seçeneğiniz yoktu," dedi.

"Neden?" diye sordum. Pamuk gibi ağzımla sordum.

"Çünkü uzak duramıyorum."

Bu sözler nabzımı daha da hızlandırdı. Onun yumuşak itirafı neden kalbimin bu kadar sert çarpmasına neden oluyordu? Sanki onun için önemli biriymişim gibi bana bakıyordu.

Özel biri.

Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Sonra üst kattaki zarfın içindeki böceği hatırladım. Ne yapmayı planladığımı bilseydi bana o şekilde bakmazdı.

"Bizi bırakmalısın. Sadece gitmemize izin ver. Herkes için en iyi sonuç bu," diye mırıldandım, enerjim bir anda beni terk etmişti. O kadar yorgundum ki zar zor

Gözlerimi açık tutacağım.

Yükselen duygularım bir anda söndü, başkasının elinde ilk orgazmımı yaşamamın damarlarımda yarattığı heyecan aniden söndü.

Başka bir kelime daha dinlemek için kalmadım. Topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kez bile arkama bakmaya cesaret edemedim odama geri döndüm.

OceanofPDF.com

RENATO

"T Paolo'yla olan araba kazasının ayrıntılarını anlattı," dedi Elio, ertesi sabah erkenden.

Geceyi havuzdaki o anı yeniden yaşayarak geçirmiştım. Özellikle de Charlotte'un kollarımda boşaldığı, amının durmaksızın sikime , benimse ayakta durup kendime hâkim olmak için elimden geleni yaptığım anı. O anda onu havuzun kenarına oturtup saatlerce tatlı amını yemek istemiştım. Dışarı çıkmadan önce ona düzgün sikişmeyi öğretmek ve onu ıslak fayansın üzerinde parçalamak. Bir meleği parçalayan bir hayvan, onu kendi olarak işaretliyordu.

Bunun yerine, arzunun kaynamasına ve ruhuma işlemesine izin verdim. Umutsuzca sertleşmiş olmama ve taşaklarım ağrıyacak kadar dolu olmasına rağmen mastürbasyon bile yapmadım.

Charlotte baştan çıkarıcı gözleriyle bana bakıp adımın inlediğinde, o anda karımın dokunuşunu beklemeye karar vermiştım. Bir dahaki sefere boşaldığımda, bu ister eli, ister ağzı, ister amı ya da götü olsun, onun vücudunun bir parçasına sarılmış olacaktı. Daha azını kabul edemezdım.

Elio'nun çektiği siyah-beyaz CCTV görüntülerini inceledim. Sonra önüme bir tablet koydu ve oynat tuşuna bastı. Paolo'nun arabası göründü. Casa Nera yönüne doğru gidiyordu.

Birdenbire soldan bir araba belirdi ve ona çarptı.

Çarpmanın etkisiyle iki araba da savruldu. Bir süre sonra Paolo'nun arabasının kapısı açıldı ve dışarı düştü. Kendini ayağa kaldırdı ve diğer parçalanmış enkazın yanında duran, seçemediğim birkaç karanlık gölgeye bir el ateş etti. Gölgelerden biri düştü ve ayakta kalan gölge onu sürükleyerek perdenin dışına çıkardı. Sonra gıcırdayan tekerlek sesleri geldi. Başka bir araç.

"Adamlarını aldılar," dedi Elio duygusuzca.

"Ve benimkini ölüme terk ettiler, sokakta yol kurbanı gibi tek başlarına," diye mırıldandım karanlık bir şekilde. Castillo'ların kökünü ne kadar çabuk kazırsam o kadar iyiydi. Burnumun dibinde, benim kasabamda işlerine devam etmelerinin ne kadar aptalca olduğunu anlayacaklarını umarak onlara çok fazla lütufta bulunmuştum ama görünüşe göre bunun için fazla aptaldılar.

"Burke kardeşleri arıyorlar. Çocukla hesaplaşmak istiyorlar."

"Tek istedikleri bu mu gerçekten? Bundan daha fazlasını istediklerini düşünmeden edemiyorum. Bizi kışkırtmak istiyorlar ve asıl soru şu, neden şimdi? Aylardır onları öldürüyoruz. Neden şimdi tırmandırıyorlar?"

"Belki de bir fırsat kokusu almışlardır. Ortada bir ceset ve aileyi suçlayabilecek bir tanık var."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Castillo operasyonlarını daha zeki biri devralmış gibi görünüyor. Gerçek bir tehdit olarak ortaya çıkıyor olabilirler ve biz gerçek tehditleri hafife almayız."

"Bölgelerindeki gözetimi artıracam. Belki bu yeni beynin yüzünü bulabiliriz."

"Bunu yaptığımızda, kendimizi tutmayı bırakırız. Diğer planlar nasıl gidiyor?"

Elio iç çekti. "Eğer nişanlının gelinlik provasını nasıl idare ettiğini soruyorsan, cevabım kötü olurdu. Yarın gülümseyen, yüzü kızaran bir gelinle karşılaşacağınızı sanmıyorum. Bu kadar çok tanınmış insanı davet etmek muhtemelen iyi bir fikir değildi."

"Aile reisi evlendiğinde herkes bunu bilmeli. Salvatore'nin Napoli'de çerçeveletmesi için bol bol fotoğraf çekin."

Elio kıkırdadı. "Eğer uzun düğün konuşmaları yapmayı planlıyorsanız, ben olsam biraz kısardım. Seni gerçekten bıçaklayabilir."

Başımı salladım. "Olabilir, ama o zaman beni iyileştirmekten sorumlu olan o olur, bu yüzden çok kötü bir şey yapmayacağından eminim. İnsan hayatına çok değer veriyor."

"Seninkini bile mi?"

"Hayatım üzerine bahse girmeye

hazırım." Elio sırttı. "Bu durumda

kelimenin tam anlamıyla." "Tadilatlar

nasıl gidiyor?"

Elio yüzünü buruşturdu. "Çocuk odası zor bir yer. Bir kadının dokunuşuna ihtiyacı var. Bu ev bebek renklerine pek uygun değil."

"Carmella'nın yardımını al. Peki ya ana süt?"

"Gömme dolap ve banyo tamamlandı."

"Çok iyi. Biliyorsun, eğer bu gangsterlik işi yürümezse, her zaman müteahhit olarak ek iş yapabilirsin."

"Tüm saygımla, siktir git."

"Özür dilerim. Ek iş yapmana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bunun için çok yaşıyoruz. Peki ya diğer şey? Üniversite olayı?"

Elio uzun bir nefes verdi. "Giada sordu. Görünüşe göre, bu geç aşamada bile programını tam zamanlı bir programa dönüştürebilir ve hızlı bir şekilde bitirebilir. Ondan sonra bir hastaneye yerleştirilecek. Giada onun buradan çok uzakta olmayan St. Roberta'ya gitmesini sağlayabilir. En fazla yirmi dakika."

"Tamam. Gidebilirsin." Dizüstü bilgisayarına döndüm ve kapağını açtım.

Elio kapıya doğru yöneldi. Eşikte durakladı. "Bugün keyfin yerinde," diye gözlemledi.

"Öyle miyim?"

Bir an sessiz kaldı ve sessizliği bozduğunda ses tonu merak uyandırıcıydı. "Okulu bitirmesine gerçekten izin verecek misin?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? O yetenekli ve zeki bir kadın. Bunu neden inkâr edelim? Eve, yanıma geldiği sürece umurumda değil. Hastanede koruma görevlisi olarak çalıştığı sürece ne zararı olur ki?"

Annemin yüzü aklımdan geçti. Verecek çok şeyi vardı ama bunun yerine yitip gitmişti. Onun ışığı olmadan dünya daha karanlıktı. Benim hayatım daha karanlıktı. Kız kardeşim de, babamın Casa Nera'da beslediği hapishane benzeri ortamda neredeyse kaybolup giden bir sanatçıydı. Kanatları kırılmış küçük bir kuş, kafesinde çırpınıyor ama asla özgür kalamıyordu, ta ki onu özgür bırakmak için ölebilecek bir adamla tanışana kadar. Onu kurtarmak için her kuralı çiğneyen bir adamla. Kayınbiraderim pek çok şeydi ama akı başında hiç kimse onun bağlılığını inkâr edemezdi. Onu babamı anladığımdan daha iyi anlıyordum.

Bir şey değerliyse, onunla ilgilenirsiniz ve insanlar en değerli, yeri doldurulamaz şeylerdi.

Elio kaşlarını çattı. "Daha iyi bilmesem, bu kadına gerçekten aşık olduğunu ve sadece bir sorunu özmediğini düşünürdüm."

"Boş zamanlarında beni psikanaliz et. İşinin başına dön."

CHARLIE

I Başımla ağrıyarak ve içimi korku sararak uyandım.

Böcek.

Bugün dikmek zorundaydım. Uzun bir süre yatakta uzandım. Bir noktada Lucy odamıza geri dönmüştü. Yorganın altına sokulmuş, yüzünü bana dönmüştü. Uyuyan yüzünü inceledim. Ne yapmam gerekiyordu? Bu aileyle evlenmeye zorlanmak yeterince kötüydü, ama şimdi polis de beni onlara ihanet etmeye zorluyordu.

Çok geçmeden sırtımda uzaydan görülebilecek kadar büyük bir hedef olacaktı. Tıpkı labirentte her zaman olduğum fare gibi, duvarlar sonunda üzerime kapanıyor ve çıkışlar engelleniyordu.

Dedektif Vane açık konuşmuştu. Böceği bugün öğle yemeğinden önce yerleştir, yoksa gelip Lucy'yi tutuklayacaklardı. Sorgulama sırasında sessiz kalabilecek kadar dengeli değildi. Kırılacaktı; zaten dikişleri patlamıştı, her şeyi zar zor içinde tutuyordu. Çatlayıp gerçeği söyleyecek ve Renato onu dışarı çıkaracaktı.

Babamın tespihi onun yumruğuna sarılmıştı. Yuvarlak boncuklara baktım ve parmağımın ucuyla birine dokundum. Lucy kımıldadı ve zincirin tamamı elime düştü.

Sessizce kalktım, yüzümü yıkadım ve ödünç aldığım büyük boy bir kazakla taytımı giydim. İyi şans getirmesi için tespihi bileğime doladım.

Sonra zarftan minik böceği çıkardım, avucumun içinde dikkatle kavradım ve kapıya yöneldim.

Sonny'yi iğne iplik alması için mutfağa göndererek kuyruğumdan kurtardım. O anda aklıma başka bir şey gelmedi. Carmella'nın bu işe sıcak bakacağından emin olduğum için hızlı hareket etmek zorundaydım.

Renato'nun kütüphaneye bağlantılı ofisinin önünde durdum, kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyordu. Kütüphaneye serbestçe girebildiğim için orada yakalanmak ofiste yakalanmaktan çok daha az zarar verici olacaktı. Kapıyı sessizce çaldım, içeride kitap karıştıran biri olmamasını umuyordum.

Kimse cevap vermedi. İlk defa şans benden yanaydı. Kapıyı itip açtım ve yan tarafa baktım. Uzun oda boştu. İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

Renato'nun çalışma odasına açılan çift kapı açık duruyordu. Odanın görüntüsü bile beni De Sanctis ailesinin patronuyla tanıştığım ilk geceye geri götürdü. Şimdi içeride farklı bir halı vardı ve orada ölen adamlardan hiçbir iz yoktu. Onlar için hiç üzülmüyordum ve belki de bu beni Renato kadar canavar yapıyordu ama bizi buraya getiren kısmen onların düşüncesiz davranışlarıydı. Onlar için asla yas tutmayacaktım.

Çalışma odasına giden bağlantı kapılarına yöneldim. Bir böcek nereye ? Belki bir telefonun yanına ya da insanların konuşacağı bir yere. En iyi yeri bulmak umurumda mıydı? Hayır. Umursamadım. Dedektif Vane'in tek söylediği onu yerleştirmem gerektiği idi. Nereye koyacağımı söylemedi.

Renato'nun masasına doğru yöneldim. Üzerinde pek bir şey yoktu ve böceği koyabileceğim, göze çarpmayacağı kolay bir yer de yoktu. Masanın köşesinde bir bitki duruyordu ve ben daha fazla düşünmeden böceği onun toprağına bıraktım. Toprağın içinde kaybolmuş gibiydi.

İşte oldu. .

"Charlotte?" Renato'nun sesi hemen arkamdan geldi.

Döndüm, kırım masasının üzerine geldi.

Hay aksi. Acelemden, kütüphaneden dış avluya açılan tavandan tabana kapının aralık olduğunu fark etmemiştim. Bunca zamandır dışarıda olmalıydı. Bir şey görmüş müydü?

"Ben de seni arıyordum," dedim. Zihnim ne söyleyeceğim konusunda kararsızdı. Burada olduğumu nasıl açıklayabilirdim?

"Öyle miydin?" Renato yaklaşarak sordu. Üzerinde kaşmir bir kazak vardı ve V yakası köprücük kemiklerinin altın tenini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk dalgaları alnına dökülmüş, süveterinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve ölümcül bir keskinliğe sahip zahmetsiz bir zarafetin resmiydi. Sabahın bu erken saatinde üstesinden gelinmesi gereken çok şey vardı.

"Evet, ben-"

Masaya ulaşır beni eğilirken yakaladığı yere bakarken sözlerim kesildi. Lanet bitki. Böceği görecekti.

"Dün geceyi düşünüyordum," diye ağzımdan kaçırdım.

Meraklı görünüyordu ama bu onun dikkatini görevinden uzaklaştırmaya yetmedi. Masanın diğer tarafına doğru yöneldi ve böceğe yaklaştı.

Panikledim ve yüzüne dokunmak için uzandım. Hemen sakinleşti. Yanağı avucumun altında yontulmuştu ve parmaklarımı kirli sakalının üzerinde kaydırarak kendimi şımartmama izin verdim. Bu hışırtilı his karnımın derinliklerinde sıvı bir ısı birikmesine neden oldu.

Gözleri benimkilere kaydı ve yüz ifadesi yanıyordu. "Bu doğru mu?" Elimi yanağını kavrayan samimi pozisyonundan çekmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Kollarını masanın üzerinde iki yanıma doğru hareket ettirerek beni içine hapsetti.

Kızartma tavaından ateşe atlamış olabileceğim belli belirsiz aklıma geldi ama artık yapabileceğim bir şey yoktu.

"Peki tam olarak ne düşünüyordun?"

"Hemşirelik programım. Bitirmeme izin vermen için seni ikna etmemi söyledin ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Zengin hayal gücünle bir şeyler bulacağına eminim," dedi, bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu.

Dün geceyi hatırlayınca vücudum ısındı.

"Düşün, küçük hemşire. Senden ne istiyorum?" Derin sesi içimi burktu.

"Seks mi?" Mırıldandım.

Renato sıırttı. "Sanırım kimse seni romantik olmakla suçlayamaz, değil mi?"

Eğildi, yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırdı ki başım dönmeye başladı. Beni kendi yörüngesinin derinliklerine çekiyordu ve bu kafa karıştırıcıydı. "Seks yapacağız. Senden başka ne istiyorum?"

Dudaklarımı , ağzım bir anda kupkuru olmuştu. "Bilmiyorum. Çocuklar mı?"

"Bizim de çocuklarımız olacak. Tekrar deneyin..." Bir an beni inceledi ve sonra iç çekti. Geri çekilmeye başladı, odağı benden masaya kaydı.

Lanet olsun. Böcek. *Bir şey yap, Charlie. Herhangi bir şey!*

Ben daha sorgulayamadan elim çenesinde kenetlendi ve sonra kendimi ileri doğru itmeye başladım. Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurduğumda sarsılarak durdu, en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, umutsuzca neyin peşinde olduğumu keşfetmesini engellemeye çalışıyordum.

Panikle dikkatini dağıtmaya çalışmam umduğumdan daha iyi sonuç verdi.

Dokunuşumun beceriksizliğine ve emin olmadığım öpücüğümün iffetine rağmen, dudaklarıma karşı inledi ve beni daha yakına çekti. Beni tüketmek ister gibi öptü ve kollarında yandım. Başka seçeneğim yoktu, kendime güvendim. Onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Ateşe tırmanmamın ve kendimi yakmamın tek nedeni buydu.

Yalancı. Kafamdaki sesi duymazdan geldim ve kendimi onun dokunuşunda kaybettim, sanki içimde bir ateş yakmış gibi her tarafım .

"Bu, *anima mia*, senden istediğim şey," dedi, dudakları boynuma düşerken. "Kesin teslimiyetin."

Kollarında eridim, içimde beni korkutan bir sıcaklık oluştu. Kendimi boş ve muhtaç hissediyordum ve sadece daha fazla dokunmasını istiyordum. Güvence ve hayatta olduğuma dair kanıt istiyordum. Sadece bir saniyeliğine güvende hissetmek istiyordum ve dünyada benim için bu adamın kollarından daha güvenli bir yer olmadığından emindim.

"Pantolonu çıkar," diye emretti Renato, elleri kığımın üzerinde gezinirken. Donup kaldım, ona bakıyordum.

"Pantolonu çıkar dedim. Güzel amını görmek istiyorum, tam burada, masamın üzerinde."

İçini çekip taytımı çekiştirerek indirdiğinde ve külotumu da aldığında hâlâ şoktan donakalmıştım. Açık veranda kapılarının etrafından dolanan serin hava tenime çarptı ve titredim.

Beni masanın üzerine yönlendirdi. Ne haltlar dönüyordu? Bir şeyler yapmalıydım. Bunu durdurmalıydım. Mantıklı düşünceler kafamda dolanıyor ve zar zor duruyordu. Ama sonra çırılçıplak masanın üzerindeydim ve tüm hayatımı tüketmiş olan adam bacaklarımın arasında duruyordu.

"Şimdi bir bakayım," dedi sertçe, dizlerimi birbirinden ayırarak.

Yüzüm kızardı. Güpegündüzdü ve ben hiç bu kadar açıkta kalmamıştım. Beceriksiz cinsel deneyimlerim karanlıkta, örtüler altında ve kalın bir öz-bilinç ve utanç pelerini altında gerçekleşmişti.

Sorun değil. Sadece böceği bulması için dikkatini dağıtıyorsun. Yapman gereken bu, diye yatıştırıcı bir ses kafamın içinde konuştu. Evet, tamam, ben de bu yüzden bu kadar heyecanlanmış olmalıyım. Evet, tabii.

Renato bacaklarımı ayırdı ve yarı ismim yarı hırıltı olan bir ses çıkardı. "Ne kadar ıslak olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, sesi garip bir şekilde saygılıydı. "Bu muhteşem."

Hay sikeyim. Kırılan gururumu yatıştırmak için bana bir parça inkar payı bırakamaz mıydı?

Arkama yaslandım ve tavana baktım, aşağılanmışlık üzerime çökmüştü. Böceği bulmaması için dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Bu dikkat dağınıklığı yüzünden masasını ıslatacak kadar tahrik olmamam gerekiyordu.

Elini kalçamda gezdirerek beni zıplattı. "Ne kadar güzelsin Charlotte. Öyle olacağını biliyordum ama hâlâ hazırlıksızım."

Sözleri üzerine bir gözümü sıkarak açtım. Güzel mi? Ona bir bakış atma riskini göze aldım. Bana bakmıyordu, açılmış bacaklarımın arasına bakıyordu, parmakları ıslak buklelerimi okşuyordu. "Bakalım seni daha da ıslatabilecek miyiz?" diye mırıldandı, eğilip beni yalarken gözleri amımdan hiç ayrılmıyordu.

Neredeyse masadan fırlayacaktım. Benimle birlikte olan erkeklerin listesi o kadar kısaydı ki bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama daha önce de yenilmiş olmama rağmen, yine de bundan hiç kurtulamamıştım. İmkânsız bir başarı gibi görünüyordu. Çok garip ve dengesizdi. Bu kadar tek taraflı bir şey yapmak için çok fazla dayatmaydı. Bencilce.

Dirsekleriyle dizlerimi birbirinden ayırarak beni çaresizce önüne yatırdı. İçimdeki sıvı ısı omurgamdan aşağıya doğru akıyordu. Dilini yarığımdan aşağı yukarı, klitorisimden göt deliğime ve geriye doğru gezdirdi, ben ona bakarken, dehşete düşmüş ve tahrik olmuşum.

Dili uzun ve sıcaktı, içime dalıyor ve sonra klitorisimin etrafında dönmek için geri çıkıyordu. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra, ben ıslandıkça ıslanırken ve bacak kaslarım jöleye dönerken, gözleri amımdan hiç ayrılmadan doğruldu. Sanki ellerini kirletmeye hazırlanıyormuş gibi düşen kollarını sıvadı ve işaret ve orta parmaklarını ağzına götürdü. Onları içeri itti, ıslattı ve sonra eğilerek küt parmak uçlarını girişime dayadı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum.

"Sana bu güzel vücudun ne için yaratıldığını gösteriyorum," diye cevap verdi Renato, parmaklarını içime sokarken gözleri benimkilere sabitlenmişti. Sonsuz ve kalındılar. Renato bir küfür yuttu. "Eğer parmaklarımı bu kadar sıkı kavırıyorsan, sikimi de o kadar mükemmel kavrayacaksın demektir."

Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, iç ön duvarımdaki süngerimsi noktaya sıkıca bastırıyordu. Bulunması zor ve zaman zaman efsanevi gibi görünen G noktası. Islaklığım parmaklarını kapladı ve havayı dolduran ses cehennem gibi utanç vericiydi. Islak, emici bir gıcirtı. Geriye doğru düştüm ve gözlerimi kapattım.

"Yapma bunu, küçük hemşire."

"Elimde değil. Bu sadece biyoloji, hatırladın mı?" Kalçama bir çimdik atınca irkildim. Geriye yaslandım ve ona ters ters baktım.

"Hayır, *bambina*. Gözlerini kapatma ve utançla kıvrınma. Vücudunun benim dokunuşuma verdiği tepkiden utanarak bir saniye bile geçirme. Bu lanet olası bir tahrik," diye homurdandı, sonra eğildi ve beni parmaklamaya devam ederken yarığımı yaladı.

Dili klitorisimi buldu ve parmakları beni sınıra doğru sürüklerken acımasızca daireler çizdi.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve onu çekiştirerek uzaklaştırmaya çalıştım. Bu çok fazlaydı. Birdenbire körüklediği ateş korkutucu gelmeye başladı. Kontrolden çıkmıştım. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Hayatımın en zor orgazmına doğru koşuyordum ve Renato'nun bana merhamet edip duracak bir tip olduğunu sanmıyordum. İstiyordum ama korkuyordum da.

Saçlarını çektim ve o daha da sertleşti. Dili inanılmaz bir hızla hareket ederken ve parmakları içimdeki o gizli noktaya masaj yaparken, yıldızları gördüm. Vücudum gerildi ve zevk asla çökmeyecekmiş gibi görünen bir dalgayla üzerime yıkıldı.

İçimden fıskıran ıslaklık bacaklarıma ve masanın üzerindeki deri kakmaya sıçradı. Amım parmaklarını sıkıca kavradı ve elini daha da içime çekti. Dizlerim başının etrafında kenetlendi ve istemsizce sıkıldı.

Renato tüm bunlar olurken hiç durmadı. Bir saniye bile. Beni zorladı ve her sinirimden geçen bitmek bilmeyen spiraller halinde zevki döndürdü.

"Bu doğru, Charlotte. Bak kadar güzelsin, benim mükemmel, mükemmel *Bambina*."

Vücutum ısıltılarla doluyken onun etrafında kıpırdandım. Sözleri kalbime işledi ve derinlerde bir yere yerleşti. O kadar derindi ki, benim bir parçam oldular.

Kaslarım gevşedi ve dizlerimin bağı çözüldü. Renato amımı yaladı ve ben bu his karşısında kıvrandım. Merkezimi yaladı ve sonra uyluklarıma geçti, cildimi nazikçe yaladı, diliyle beni temizledi. Bu nazik bakımları öpücüklerle takip etti.

"Şu andan itibaren Charlotte Burke, utancını ve suçluluk duygunu bir kenara bırakacaksın, seninle ve kız kardeşinle ilgilenmeme izin vereceksin ve aramızdaki bu şey elektrik değilmiş gibi davranmayı bırakacaksın. Seni her zaman güvende tutacağım, kendim hariç herkesten."

Beni yukarı çekti, böylece masanın kenarına tünemiştım, kolları beni destekliyordu. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve orada kendi tadımı aldım.

"Brava, bambina. Brava."

OceanofPDF.com

RENATO

I iyi bir ruh halindeydim. Çalıştığım sektörde, mutluluk adına pek bir şey hissettiğim söylenemez. memnun hissedebiliyordum, Adamlarımın ve ailelerinin geçimini sağladığım için rahatlamıştım. Bir gün daha yaşadığım ya da kanlı bir güç mücadelesinden sağ çıktığım için tatmin olabilirdim. Beni tehdit edenlerin sonunu getirmenin karanlık hazzını yaşayabilirdim.

Ama mutluluk nadirdi.

Benim için mutluluk, Charlotte'un tatlı amının ağzındaki tadı olmuştu. Onu öptüğümde kollarımın arasında eriyip gitmesi, dokunduğumuzda mücadelenin onu terk etmesi haline gelmişti.

Onu ofisimdeki küçük etkileşimimizden kurtulması için bıraktım, ancak daha sonra onu tekrar avlayacağımı zaten biliyordum. Artık tadına bakmıştım, bağımlıydım. Sadece bir kez bile onun için delirmek için yeterliydi. Ne olursa olsun, yapılacak işler vardı ve küçük hemşiremin onu esir alanın kollarında paramparça olmanın ahlakıyla mücadele ettiğinden emindim.

Onu tekrar mahvetmeden önce bunu kabullenmesine izin verirdim.

Şimdi Casa Nera'nın bodrum katındaydım ve işimi hallediyordum. Çakmağımı açıp kapattım ve önümdeki sandalyede bağlı olan adam ağzındaki tıkaçla inledi. Gözleri alevin yansımasında parlıyordu. Ağzını konuşabileceği kadar açtım.

"Arazimin yakınında, ormanın derinliklerindeydiniz. Konfor için çok yakın ve pek de popüler bir yürüyüş yolu sayılmaz. Orada ne yapıyordun? Ve

yalan söylemeye zahmet etme. Ben bilirim."

"Yemin ederim, kaybolmuştum. Buranın senin yerin olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu bile bilmiyorum!" Gözlerindeki korku onu hemen ele verdi.

"Ah, bu egom için büyük bir darbe, değil mi? Sanırım kendimi tanıtmalıyım." Ayağa kalktım ve ceketimi çıkardım.

Kapı çalındı ve Elio bir kova içinde şık bir hazine taşıırken göründü. Parlayan sıcak kömürler. Koku odayı doldurdu.

Sandalyedeki adam onları görünce kül gibi oldu. Yalan söylediğini biliyordum. Castillo kartelinden biriydi ve aptal herifler Casa Nera'yı araştırmanın akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi.

Belki de kale duvarlarında parçalanmış vücut parçalarının sergilenmesi yeniden standart hale gelmelidir. Hiçbir şey asılmanın, çizilmenin ve dörde bölünmenin eğlenceli olmadığını hatırlatmak sağlıklı bir mesaj veremez.

Kovadaki kömürlerden birini aldım, maşayla tuttum ve bağlı adamın boynunun üzerinde gezdirdim. Sanki bu onu kurtarabilirmiş gibi kıpırdandı.

"Sizi buraya kim gönderdi? İsim

istiyorum." "Kimse, yemin ederim," diye

fısıldadı adam.

Aptal. "Pekâlâ. Seçiminizi yaptınız" dedim ve ağzını tekrar kapattım. Sonra tişörtünü boynundan açtım ve sıcak kömürü içine attım.

Çılgılık attı, kavurucu kömür vücudundan aşağı kayarak etini eritirken acı içinde kıvrandı ve karnına yakın bir yerde durdu. Gözleri acıdan şişmişti. Kömür gömleğini çabucak yaktı ve ben de maşayla kömürü dışarı attım.

"Tekrar soruyorum, seni kim gönderdi? Bana onun adını söyle."

"Bilmediğimi söyledim! Bunu doğrudan yapmam söylenmedi. Juan Castillo, belki, bilmiyorum."

"Tamam, şimdi bir yere varıyoruz. Bu seni çok iyi motive ettiğine göre, egzersizi tekrarlayacağız, ama bu sefer pantolonundan aşağı indireceğim," dedim.

uyardı.

"Hayır! Hayır, cidden hiçbir şey bilmiyorum dostum. Bana sadece yaklaşıp kurulumunuzu görmem ve kadınların burada olup olmadığına bakmam söylendi."

"Kadınlar mı?"

"Miguel'i öldürten kaltaklar." *Kaltaklar mı?*

Oh, evlat, bu gerçekten acıtacak. "Juan onları neden bu kadar çok istiyor?"

"Yani, skoru eşitlemek istiyor ve seni ortadan kaldırmak istiyor. Gerçi ona yardım eden başka biri daha var, mallarımızı kıyıya getirmemize izin veren ve polislerin başka tarafa bakmasını sağlayan yaşlı beyaz bir adam."

İşte bu ilginçti. "Detaylandır."

"Başka bir şey bilmiyorum, yemin ederim. Sana her şeyi anlattım, söz veriyorum." Adam şimdi ağlıyor ve titriyordu. Yanık et kokusu midemi bulandırmaya yetmişti ve bu tür şeyler için midem sağlamdı.

"Tamam, sakin ol. İyi iş çıkardın. ," diyerek hüngür hüngür ağlayan adamı rahatlattım. Hayatının sonuna gelmiş bu adam gerçekten çok acınacak haldeydi. Bana verdiği bilgiler için onu hemen ödüllendirebilirdim; ölmekte olan bir adam için son bir hediye. Ama o bunu berbat etti.

Charlotte'a kaltak dediğinde bu şansı kaybetmişti.

Adamın arkasına geçip başını cezalandırıcı bir şekilde kavrayan Elio'ya bir bakış attım. Maşadan bir başka sıcak kömür alarak çığlık atan ağzına soktum. Elio çenesini zorla kapattı ve dilinin üzerindeki kızgın kömüre karşı kapalı tuttu. Adam sözsüz çığlıklar atıyor, yüzünü *sottocapo'mun* pençesinden kurtaramıyordu.

Charlotte'a kaltak dediği için, o değersiz ağzından dili yakılarak çıkarılacaktı. Casa Nera'yı ve ailemi gözetlemeye kalkıştığı için, vücudu Charlotte'un buketinde taşıyacağı gülleri dölleyecekti.

Yaşam döngüsü güzel bir şeydi.

Omzunu okşadım ve bodrumdan çıkarken ona gülümsedim.

"İSLİK MI ÇALİYORSUN?" Daha sonra ofisine girdiğimde Giada beni suçladı. Burası da onun kişiliği gibi karmakarışık ve orada kesinlikle zorunda olmadığım bir dakika bile geçirmekten nefret ediyordum.

"Bilmiyorum. Öyle miydin?"

Giada gözlerini bana dikti. "Gördüğüm kadarıyla asistan doktorumuzun durumu kötü. Ne kadar ilginç. İyi ki onu öldürmek yerine evlenmeye karar vermişsin."

"Onu asla öldürmeyecektim," diye açıkladım. Başlangıçta Charlie'ye değerini kanıtlaması için bir hafta vermeyi planlamış olsam da, aramızdaki alevli ateş bu planı çabucak yakıp kül etti. Ve bunu yapmış olsaydım bile, o deneme süresinin sonucu ne olursa olsun, onu asla öldüremeyeceğimi artık biliyordum.

Giada bana bir kaşını kaldırdı. "O zaman büyük planın neydi?"

"Gitmek istemeyene kadar onu burada ," diye cevap verdim.

Kadın homurdandı. "Ah, Stockholm Sendromu yedek planı mı? Ne güzel. Her neyse, bu onuru neye borçluyum?"

"Castillo kalesini bulabildiniz mi? Bektan planlarını yapmak için bir yere sığınmadıklarına reddediyorum."

"Bu adamlar paranoyak. Sağda, solda ve merkezde delikler açıyor olmanız da yardımcı olmuyor."

Bu suçlamaya karşılık olarak omuz silktim. "Her

neyse, şu anda elim boş dönüyorum."

"Onları bulmam gerek," diye hatırlattım ona. Aylardır Castilloları Atlantic City'den temizlemek istiyordum. Daha önce onları temizlemek için bir zaman sınırı yoktu. Artık vardı. Mülkümü, müstakbel eşimi tehdit ediyorlardı. Yaşamalarına izin veremezdim.

". Diğer haberlere gelince, daha önce ilginç bir şeyle karşılaştım."

"Neymiş o?"

"Mülkün olağan trafiğini izlerken bir şey buldum. Aslında, üç küçük şey buldum. Şimdi, bunların üzerindeki imza çok küçük. Eğer onu aramıyor olsaydınız, endişelenecek bir şey olarak görünmezdi. Ama... en son biri buraya böcek sokmaya çalıştığında neye benzediğini hala hatırlıyorum."

"Biri buraya böcek mi getirdi?"

"Evet, gerçekten. Muhtemelen dün. Tam yerini bulmak için tarama yapmam gerekiyor."

Charlotte ve onun ani, karakter dışı öpücüğü kafamı doldurdu. Küçük kız ürkek ve gergindi. Ayrıca sebepsiz yere ofisimde dolaşıyordu.

"Çalışma odamda bir tane var, belki de saksı bitkisinin içinde," dedim, haklı olduğumu hemen anladım. İsteksiz gelinimi tamamen hafife almıştım, eğer ofisime gizlice girip, amını yalamama izin vererek dikkatimi dağıtabilir ve en ufak bir suçluluk duymadan dışarı çıkabilirse. Endişelenmeli miydim yoksa etkilenmeli miydim emin .

Yine de öfkelendiğim bir şey vardı.

Dedektif Vane ve Whitely aylardır başıma bela olmuşlardı ve şimdi de Charlotte'u bana karşı kullanabileceklerini mi düşünüyorlardı? Karımı manipüle etmeye cüret mi ettiler?

Bu oyunun bitme ve başka bir oyunun başlama vakti gelmişti. Bu sefer *benim oyunum* olacaktı ve kaybetmeyi planlamıyordum.

CHARLIE

"T La Leonora'ya adımımı attığımda hoparlörlerden "Evleneceğim Çocuk" şarkısı çalıyordu. Cehennem gibi gürültülüydü ve etrafta yankılandı

güzel bina. Mutlu şarkı, küçük grubumuzun üzerinde asılı duran gergin havayla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Müzik pastanın üzerindeki krema gibiydi. Renato benimle dalga mı geçiyordu?

Bugün kumarhane son derece gösterişli bir şekilde süslenmişti. Görünüşe göre De Sanctis'in düğünü gizli kapaklı bir iş değildi ve şeritte sıralanan tank benzeri arabalardan ve etrafta dolaşan ölümcül görünümlü koruma gruplarından, davetli listesinin Doğu Yakası'ndaki en kötü şöhretli krallardan bazılarına sahip olduğu anlaşılıyordu.

Ortamdaki genel şiddet havasına rağmen kendimi güvende hissettiğimi fark etmek tuhaftı. Renato De Sanctis'in korumaları tarafından çevrelenmiş, onun mülkünde dokunulmazdım. Bu, bizi Casa Nera'ya götürmeden önceki günlerde gölgelerden atlayıp Castillo kartelinden kaçtığım günlerle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Lucy'nin elini elimde tutarak bir koruma ekibiyle birlikte binaya girdim. Giada onun diğer tarafında durdu ara sıra uzanıp omzunu sıktı. Tatar yayı kullanan bir psikopatın onun atanmış bebek bakıcısı olduğunu dostça hatırlatıyordu.

La Leonora'da bir şapel vardı. Ne tür bir düğün olduğunu düşününce kilisede evlenme fikri beni dehşete düşürmüştü ama kimse itirazlarımı umursamadı.

"Şimdi, güzel bir *sposa* dönüşmek ve o asık suratı tersine çevirmek için birkaç saatiniz var. Şöminenin üzerinde asık suratlı bir gelinin düğün fotoğraflarını görmek istemiyorum," diye espri yapan Giada, beni ve Lucy'yi asansörlerin olduğu bölüme doğru yönlendirdi.

Dört bir yanımız Sonny, Vinny ve birkaç adam tarafından sarılmıştı.

Kaçış yoktu.

Çatı katındaki bir dairede hazırlandık. Vito'nun her talimatını yerine getirmek için koşuşturan bir asistan ordusu vardı. Lucy pencereye oturdu ve şehre baktı. Sonny ve Vinny gülerek ve şakalaşarak neşeli görünüyorlardı. Giada şahin kurnazlığıyla hepimizi izliyor ve jilet inceliğinde şeftali dilimleri kesmekle kan kırmızısı pençelerini soyma bıçağıyla bilemek arasında gidip geliyordu.

"Biri şu müziği kapatabilir mi?" Neredeyse yanımdan geçen bir şampanya kadehine uzanarak sordum.

Elime aldım ve içindekileri mideye indirdim. Köpük hoştu ama endişemde hiçbir yumuşama olmadı. Giada'nın törenden önce sarhoş olmamam için talimat almış olma ihtimaline karşı gizlice bir tane daha aramaya başladım.

Bana sıırıttı. "Keyfine bak. Bu alkolsüz. Damat pasif sarhoş itaatini tercih etmez. Bu hiç eğlenceli değil."

"Sen bir canavarsın, patronun da öyle. Hepiniz lanet olası delilersiniz," diye mırıldandım ve bardağı bırakıp aynaya döndüm. Bir şekilde değişmişim. Elbiseyi giymek için üç kişi gerekmişti ve onunla tuvalete nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geriye sadece özel bir sehpa da asılı duran duvak kalmıştı. O kadar uzundu ki törenden kaçsam bile damadın beni yakalamak için uzun bir tasma sı olacaktı.

Hiç tahmin etmediğim kadar güzel görünüyordum. Elmacık kemiklerim öne çıkıyordu ve gözlerim kocaman olmuştu. Dudaklarım bile normalden daha büyüktü. Kendim gibi görünmüyordum. Belki de bugünden sonra bir daha asla eski halime dönemeyecektim. Belki de sertifikalı bir katilin soyadını aldığım da eski ben sonsuza dek ölecekti. Başka biri olarak yeniden doğacaktım, tanıyamayacağım biri.

Stilistler giydiğim köpüklü karışımı öve öve bitiremezken Lucy aynada beni izledi. Gözleri yüzüme ulaştığında yüzündeki küçümseme ifadesi düpedüz iğrenmeye dönüştü. Beni ısırılmış gibi irkildim. Ayağa kalktı ve yanındaki masaya tekme atarak bardakları etrafa saçtı. Dönüp yatak odasına yöneldi ve kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki duvardaki bir resim düşüp yere çarptı. Sonny, Lucy ele geçirilmiş gibi haç çıkardı.

"Onun senin küçük kardeşin olduğunu biliyorum ama... onu senin için öldürmemi ister misin?" Giada tırnaklarını incelerken düşündü. "Sana nezaketen hızlıca yapardım."

Lucy'yi bu kadar üzgün gördüğüm için içimdeki acı kırıntılarını yuttum ve yatak odasına doğru ilerledim.

"Sadece üzgün. Onunla konuşacağım."

"Onun konuşmaktan daha fazlasına ihtiyacı var, Charlie. O nankör küçük bir velet ve tüm bu olanlardan neredeyse hiç etkilenmedi. Seni bu belaya o bulaştırdı, şimdi de onu bu beladan kurtaran sensin ve o sana karşı nazik bile olamıyor. Bu çocuğun kafasına bir tekme yemesi lazım," diye mırıldandı Giada. "Tekmeci pozisyonu için gönüllüler?"

O da Sonny gibi elini kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve yatak odasının kapısını iterek açtım. Lucy yatakta uzanmış, gözlerini tavana dikmişti.

"Ne ?" Fırtınalı ruh haliyle nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden ona sordum.

"Ne oldu? Aynaya bak ve kendi soruna kendin cevap ver." Lucy'nin sesi sert ve kin doluydu. "Aslında mutlu görünüyorsun, bunu biliyor musun? Bu acınası bir durum."

"Mutlu mu? Ben mutlu değilim," diye karşı .

"Emin misiniz? Daha önce bakmıştın. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlamıyor musun? Renato muhtemelen arkandan sana gülüyordur."

"Bu saldırıyı hak edecek ne yaptım ben sana?" Sabrım taşarak talep ettim.

"Ne yaptın sen? Görünüşe bakılırsa taraf değiştirmişsin."

"Taraf mı değiştirdin? Seni güvende tutmak için Renato'yla evleniyorum."

"Belki yle başladı, ama şimdi sanırım sadece istiyorsun." Lucy kendini yataktan kaldırdı ve bana ters ters baktı. "İtiraf et. Onun lüks hapishanesinde yaşamak ve işe gitmek zorunda olmamak, sadece oturup bir şefin senin için pişirdiği yemekleri yemek hoşuna gidiyor." Kollarını kavuşturdu ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Bahse girerim büyük kötü mafya patronunun seni köşeye sıkıştırıp pmesinden bile hoşlanıyorsundur. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Lucy'nin dudakları daha da kıvrıldı. "Bana yalan söyleme, ikinizi zaten gördüm."

"Bizi gördün mü?" Tekrarladım, utancım büyük, sıcak bir dalga halinde vücudumdan aşağı akıyordu.

"Evet, seni gördüm. Yaptığın bazı esirler. Ne kadar sürdü? Seni esir alan kişi için çaresiz bir ev kadını olman bir haftadan az mı sürdü?"

"aresiz bir ev kadını mı?" Durduramadan bir kahkaha bıraktı beni. Ve sonra bir tane daha. Ağlama isteğimi bastıran acı bir kahkaha yükseldi. O kadar sert geldi ki beni eğdi.

"Neyin var senin? Sonunda aklını mı kaçırdın?" Lucy beni dikkatle izledi.

"Belki de güldüm," diye nefes nefese kaldım. Bu elbise gülmek için fazla alan sunmuyordu. "Belki de gerçekten yaptım." Ayıldım, içimdeki utanç başka bir şeye dönüşüyordu.

Öfke.

Hayır, sadece öfke

değil. Bembeyaz

bir fke.

"Belki de tüm bunların bir çözümü olduğu için rahatlamak gerçekten deliliktir, ikimizin de yaşamasına izin veren bir zm. Belki de bir kez olsun para konusunda endişelenmek zorunda kalmamak ya da kendin yapmak zorunda olmadığın sıcak bir yemeğe sahip olmak için rahatlamış hissetmek deliliktir."

Lucy gözlerini bana dikti. "Yüksek ve yüce ahlakın ve iyi bir insan olman buraya kadarmış, değil mi? Bizi bu duruma düşüren adama minnettarlık duyduğunun farkında ? Zavallı."

Alay ettim ve yaklaştım. "Açık olalım. Bizi bu duruma sokan sensin. Sen ve erkek arkadaşın. Renato De Sanctis sizden onun deposuna girip uyuşturucularını çalmanızı istemedi. Ayrıca iki fedaisinden Miguel'i vurmalarını da istemedi, hatta isteklerine karşı geldikleri için onları hemen cezalandırdı, hem de benim önümde. Bizi bu duruma sen soktun. *Sen*." Onun önünde durdum. "Beni yargılamaya nasıl cüret edersin?" Lucy'nin çirkin alaycılığını ve kırmızı çerçeveli gözlerini aldım. Onu anlayamıyordum. Duygusal bant genişliğim son birkaç gün içinde daralmıştı. Hepsini kendi endişelerimle tüketmiştim.

"Suçluluk duygusu."

Renato yatak odasının kapısında . İçeri girdiğini duymamıştım.

Nefesimi kesti. Smokin giymişti. Gece yarısı modası, yapılı vücudunu sarıyor, orantılarına uyması için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Kusursuz bir şekilde giymişti, lükse alışkın bir adamdı. Odaya adımını attı ve gözleri bana sabitlendi.

"Seni bu duruma soktuğu için kendini suçlu hissediyor ve bir yandan seni uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da bu zoraki evliliğin senin için görüldüğü kadar kötü olmayabileceğine dair bir umut kırıntısı arıyor. Öyle değil mi Lucy?"

Lucy'nin yüzüne bir bakış Renato'nun sözlerini doğruladı. Asık suratı suçlulukla değişmişti.

"Kız kardeşinin henüz anlamadığı şey, yaptığı tek şeyin bizi tanıştırmak olduğu. Ne olduğumuzun ve ne olacağımızın geri kalanı ikimizin arasında."

Renato odayı geçti ve şimdi elini sırtımın küçük kısmına koydu. Çok yakından incelemek istemediğim bir şekilde içimi ısıttı. Onun sakinliği karşısında öfkem azaldı. Zahmetsiz hakimiyeti beni bir şekilde rahatlattı ve kız kardeşime karşı olan saldırganlığımı bıraktım. O haklıydı, değil mi?

Döndüm ve hayatıma giren ve her şeyi altüst eden adama baktım. Bu adam tarafından yargılandığımı hiç hissetmedim. Onun ellerinde asla utanç hissetmedim. Renato'nun yanında kendimi hiç kötü hissetmedim. Bundan hoşlanmak çok mu yanlıştı?

Ona ihanet ettiğınızı öğrenip anlaşımayı iptal etmeye karar verene kadar her şey eğlenceli ve oyundan ibaret.

Kız kardeşim belli ki kendini suçlu hissediyor ve öfkeleniyordu ama sözlerinde doğruluk payı da yok muydu? Belki de en çok acıtan buydu.

Renato Lucy'ye, "Şimdi kız kardeşinle ," dedi ve bizi süitin oturma odasına götürdü.

Oda hâlâ Vito ve yardımcılarıyla dolup taşıyordu. Renato sessizce, "Bizi yalnız bırakın," dedi ama sözleri güçlüydü.

Giada'nın Lucy'ye dışarı kadar eşlik etmesiyle süit aniden boşaldı. Pencere duvarının önünde , erken kış gününün parlak güneşi saf beyaz parlaklığını üzerimde parlatıyordu. Renato sabah ışığında bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Makyajı kim yaptı?" Sözleri bir kırbaç gibiydi.

Vito kapıdan çıkıp kaybolmak üzereyken durdu. "Kızım, Elena."

Renato, "On dakika içinde onu geri gönder," diye talimat verdi ve başını asil bir hareketle sallayarak Vito'yu kovdu.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve yalnız kaldık. Renato'yu dün gecedan beri görmemiştim, onun kollarında boşalmışım, hınzır diliyle acımasızca uçurumun kenarına itilmişim. Bunu düşündüğümde tüm varlığım ateş gibi kızardı.

"Makyajımı mahvedecek ne yapacaksın?" Merakla sordum. Onunla ne yapacağımı asla bilemezdim. Aklım hemen oluklara gitti.

Bir kaşını kaldırdı. "Aklının gittiği yeri sevsem de, o makyajla kendin gibi görünmüyorsun." Bana yaklaştı, makyaj masasının önünden geçerken plastik bir ıslak mendil paketi aldı. Bir tanesini çıkardı ve bana uzattı. "Yüzünü görmek istiyorum. Gerçek yüzünü."

Öfkelendim. "Neden umursuyorsun ki? Elbette düğün günümde kendimi güzel hissetmeliyim, sahte olsun ya da olmasın."

"Onsuz daha güzelsin. Kendin gibi görünmeni istiyorum."

Islak mendili aldım, sözlerinin göğsümde uyandırdığı hissi inkâr ettim. Cildim şimdiden kaşınmaya başlamıştı ve makyaj ağır bir maske gibi hissettiriyordu. Gün boyu, parlak ışıklar altında bunu giymeyi hayal bile edemezdim.

Islak mendille yanağımı ovuşturdum ve yaklaşık üç kilo makyaj kalktı. Kısmen makyajlı bir yüzle nasıl görüneceğim konusunda birden kendimden utandım ve kalanını silmeye koyuldum. Renato sabırla bekledi, hatta bana yeni mendiller verdi ve kullanılmış olanlardan kurtuldu.

Sonunda paketi yere bıraktı ve başını salladı. "Çok daha iyi."

"Yani buraya sadece yüzümü yıkatmak için mi geldin?"

"Buraya sana bunu vermeye geldim," diye düzeltti ve smokin cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı.

Bana uzattı ve çenem düşerek dikkatlice açtım. İçinde göz kamaştırıcı bir yakut kolye vardı, kocaman kırmızı taşlar elmaslarla çevrelenmişti. Üzerinde de uyumlu küpeler vardı.

"Onlar *büyükannemindi* ve nesillerdir ailemizdeydi."

"Vay canına!" Taşlara dokundum, parıltıya hayret ettim. "O zaman hep zengindin?"

Renato'nun ağzı yarım bir sırıtışla yana çekildi ve sonra mücevherleri kutudan çıkardı. "Bunları bir düğün hediyesi olarak düşün."

La Leonora'da görev yaptığım gösterişli galalarda bile bu kadar güzel mücevherler görmemiştim.

"*Ninem* güçlü bir adamdı. Bunun içinde doğmadı. De Sanctis'in gücüne doğru ilk adımlarını Napoli'de attı. O zamanlar şehri yöneten adamın adı Stromboli'ymiş. Rivayete göre *ninem* bir gün Stromboli'nin kızını evlerinin bahçesinde yürürken görmüş. Adam şoförmüş. Adam yirmi beş, kız ise on sekiz yaşındaymış. İlk bakışta aşık olmuş.

On yıl sonra, babası öldüğünde, üç oğlu olmasına rağmen *nonnemi* varisi olarak seçmiş. Ölen adamla şoförlüğünü yapan adam arasında neler geçtiğini kimse bilmiyor ama bir hafta içinde

Nonno, Stromboli'nin kızıyla evlenmiş ve gücü ele geçirmişti. Gücü arttıkça, gelininin güvenliği konusunda daha da paranoyaklaştığını söylüyorlar. Onu hediyelere boğmuş ve sadece bir kraliçenin hayal edebileceği bir ev yaptırmış ama dışarı çıkmasına izin vermemiş."

"Senin tarzında bir ilişkiye benziyor."

Renato gülümsedi ama bu nedense hüzünlüydü. "Babam da *amcamla* aynı zihniyeteydi. Uçamayan kuşlar için yaldızlı bir kafes. Arkanı dön."

Boynumun arkasındaki sıcak nefesinin aşırı farkında olarak yavaşça itaat ettim. Elleri etrafımda dolaşarak kolyeyi yerine oturttu.

"Bunları bana neden verdin? *Büyükannenin yaptıklarını* tekrarlamaya mahkum muyum?

Kader mi?" Tokayı sıktı ve gümüş tenimde soğuk bir his uyandırdı.

"Onları hiç giymedi. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Bu onun hayatının nasıl sonuçlandığına dair sessiz protestosuydu. Hediyeleri kabul etti ama tek bir tanesini bile takmadı."

Bu beklenmedik samimi anda ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun aile sırlarına karşılık verecek hiçbir şeyim yoktu. Annem Lucy'yi doğururken ölmüştü ve geçen her günle birlikte onu daha az hatırlar olmuştum.

"Bunları sana veriyorum çünkü bunları vermek isteyeceğim başka biriyle daha önce hiç karşılaşmadım," diye mırıldandı. "Ve bunları *giymeni* istiyorum, küçük hemşire, sadece bugün değil."

Dokunuşu tenimi yaktı. Bedenim nasıl böyle davranabilirdi? Bu adamın parmaklarının en ufak bir dokunuşunu bile çöldeki su gibi emer? Büyükbabasının büyükannesine yaptığı gibi beni lüks bir kafeste kilitli tutmayacağını mı söylemek istiyordu?

"Size yaklaşıyorlar. Eşsiz bir kadın için paha biçilmez mücevherler."

Başparmağı enseme okşayarak omuzlarımdan dalga dalga yayılan karıncalanmalar gönderdi. Bunu ikimiz de hissedebiliyorduk. Aramızdaki gerilim daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Bedenim onunkine uyumluydu. Gözlerim kapalıyken bile nerede olduğunu anlayabiliyordum. Sanki o yakınımdayken bedenim aydınlanıyor, gittiğinde ise karanlığa gömülüyordu.

Ben de onu gözetliyordum.

"Bunu yapmak zorunda olduğumuza emin misin?" Soru, ben onu durduramadan beni terk etti. Şu anda Renato'nun ofisindeki saksı bitkisinin içinde oturan böceğin düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Ona ihanet etmek hak edilmediği için değil, bunun ne benim ne de Lucy için iyi sonuçlanmayacağından emin olduğum için. Biz sadece devler arasında oynanan bir oyundaki ikincil zararlıydık.

"Eminim. Bugün benim karım olacaksın. Peki ya biri seni benden almaya çalışırsa?" diye ekledi. "Hiç kimse seni geri almamı engelleyemez. Ne polisler, ne alevli kılıcı olan bir koruyucu melek, ne de Cennet Kapıları bile beni durdurabilir. Bunu unutma."

Polisler değil mi? Sözleri beni korkuya boğdu. Genel olarak konuşuyordu, yoksa zaten biliyor muydu? Göreceklerimden korktuğum için gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

"Küpeleri sana bırakayım," diyerek uzaklaştı.

Boğazıma düğümlenen kuru gariplik parçasını yuttum ve sadece başımı salladım.

Kapı çalındı ve makyaj sanatçısı Elena içeri girdi.

"Doğal kalsın. Kendisi gibi görünmesini istiyorum," diye kıza çıkıştı Renato ve kapıya doğru ilerledi.

"Ama fotoğraflar..." Elena başladı.

"Mükemmel olacak."

Tam zamanında arkamı döndüm ve onun arkasına bile bakmadan kaybolduğunu gördüm.

Parmağımdaki yüzüğe baktım ve ağırlığına hayret ettim.

Tören bir bulanıklık içinde geçmişti ve şimdi resepsiyon bizi düğün gecesine gittikçe yaklaştırarak hızla . Kendimi o kadar gergin hissediyordum ki kusabilirdim.

Sinirden mi yoksa heyecandan mı?

Kafamın içindeki hain sesi duymazdan gelerek resepsiyonun yapıldığı devasa balo salonuna göz gezdirdim. Çiçeklerle ve ışıltılı ışıklarla o kadar doluydu ki, bakmak acı veriyordu. Bakışlar her hareketimi takip ediyordu. Arkamdan sorular fısıldanıyordu.

Kim o?

Neden o?

Renato zamanın yarısında dışarıdaydı, silahlı korumaları olan tehlikeli görünümlü adamlarla konuşuyordu. Giada ve Lucy benimle oturdu.

"Tüm bu insanlar bu kadar kısa sürede nasıl geldiler?"

"Renato De Sanctis sizi bir düğüne davet ettiğinde gelirsiniz. Gelmek için ülkeye geri dönmek zorunda olmanız önemli değil. Ülke dışında olduğu için bu durumdan muaf olan tek kişiler kız kardeşi ve onun ailesi. Kan iznini onlar alır. Ya diğerleri? Gelmemek en büyük saygısızlık olur."

Yüzümü buruşturdum ve Giada güldü. "Dur tahmin edeyim, insanlar gelmez diye asla parti vermeyen biri misin?"

Ding, ding, ding.

Ona ters ters baktım ve o yine güldü.

"İyi tarafından bak - şu andan itibaren gelseler iyi olur, yoksa kocanla uğraşmak zorunda kalacaklar."

Lucy asık suratlı bir sessizliğe gömülmüştü. Konukların yarısı gibi o da siyah giyinmişti ama kız kardeşim kendi kıyafetini Doc Martens ve yırtık file çoraplarla süslemeye karar vermişti. Ergen isyanının bir poster çocuğu varsa, o da şu anda Lucy'ydi. Dik oturup birine el salladığında masa örtüsüne dökülen şekerin üzerinde desenler çiziyordu.

"Burada birini mi tanıyorsun?" diye haykırdım. Bu benim söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Oturup kalabalığa, ellerime ve parmağımdaki cehennem kadar gösterişli yüzüğe bakarak zaman geçiriyordum. Kolye ve küpelerle mükemmel bir uyum içindeydi. *Büyükannesinin mücevherleri.* giymek tuhaf hissettiriyordu ve bana neden güvendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dinamik yapımızı göz önünde bulundurursak

Onlara değer vermektense tuvalete gidip onları tuvalete atma olasılığım daha yüksekti. Bunu düşünürken bile bunu asla yapmayacağımı biliyordum.

Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu.

"Ben Quinn," dedi Lucy ve tekrar el salladı. "Bu yazdan. Cankurtaranlık."

Ah, evet, Lucy'nin şimdiye kadar çalıştığı ilk ve tek iş bu yaz sahildeydi.

Lucy ile aynı yaşlarda, hafif kızıl saçlı bir kız koşarak geldi. "Aman Tanrım, burada olduğuna inanamıyorum!" Kız küçük kardeşime gülümsedi ve sarılmak için kollarını açtı. şok olmuştum, huysuz kız kardeşim de ona sarıldı.

"Gelmek zorundaydım... Kız kardeşimin düğünü var." Lucy güldü ve bizi tanıştırdı. "Quinn, bu benim kız kardeşim Charlie."

Havayı dolduran alçak bir ıslık sesi sinirlerimi alarma geçirdi. Quinn'in arkasında biri belirdi ve kolunu omuzlarına attı. Uzun boylu, iri yapılı, dövmeli ve her yerinden bela fişkıran biri. Siyah bir ceket ve beyaz bir gömlek giymişti ve kravatı açık yakasından gevşekçe sarkıyordu. Elini uzatırken yeşil gözleri bana parladı.

"Ren'in bir eş alacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ve kesinlikle bu kadar genç ve güzel biri olmasını beklemiyordum. Ben Brandon O'Connor, ama siz bana Bran diyebilirsiniz." Yakışıklı yüzünde büyüleyici bir gülümsemeye eğildi. "Kurtarılmaya ihtiyaın olursa iki kez göz kırpman yeterli, güzelim."

"Evet Charlie, İtalyan yerine İrlanda mafyasıyla birlikte yaşamak üzere Hell's Kitchen'a götürülmek istiyorsan gözünü iki kez kırp." Giada'nın tatlı sesi zehirliydi.

Bran benden uzaklaştı ve hemen arkamda oturan kıvrımlı İtalyan ateşine bakmak için döndü. Giada saçlarını savurdu ve kırmızı uçlu pençelerini salladı. "Eğer birini kurtarmak istiyorsan İrlandalı, evine savaş getirmeyecek birini almayı dene."

Bran'ın gözleri Giada'ya sabitlendi ve hınzırca sırttı. "Senin gibi mi, tatlı yanaklar?"

Giada güldü. "Benden asla kurtulamazsın."

Bran, "Söylemem gerekir ki, gitmek için eğlenceli bir yol gibi görünüyor," dedi. Giada'ya attığı bakış bana davetsiz misafirmişim gibi hissettirdi.

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum, güzelim. Ben Bran." Dövmeli elini ona uzattı. "Ya sen?"

Bıçağını parmaklarının arasında çevirerek ona doğru sırttı. "Seni aşar," diye bitirdi sözlerini.

Sırtışından, onun aşağılamalarının kendisini pek de yıldırmadığı anlaşıyordu.

Gerginliği azaltmak için boğazımı temizledim. "Ben sadece tualete gideceğim."

"Yine elbiseni tutmamı mı istiyorsun?" Giada tembelce sordu, bir kez daha taşımaktan hoşlandığı küçük bıçağına odaklanmıştı.

"Hayır!" Kızardım ve ayağa kalktım, döndüm ve vücudum Renato'nunkiyle çarpışınca neredeyse düşüyordum. Gözleri Bran ve Quinn'e sabitlenmişti.

"Tebrikler Ren. Niko evleneceğinizi söylediğinde bunu hayal edemediğimi söylemeliyim ama işte burada ve çok güzel. Senin için fazla güzel," diye mırıldandı Bran'ın sesi iltifatın üzerine.

Renato elimi tuttu, yemi yutmayı başaramadı. "Öyle değil mi? İzin verirsiniz karımla dans edeceğim," dedi ve beni dans pistine doğru sürükledi.

Biz dans pistinin ortasına ulaşır ulaşmaz grup çalmakta olduğu müziğe ara verdi ve vals yapmaya başladı.

Renato beni kendine doğru çekerken, "Böyle nasıl dans edilir bilmiyorum," diye endişelendim.

"Fark etmez. Ben liderlik edeceğim, sen de takip edeceksin, tıpkı hayattaki gibi," dedi ve ben ona ters ters bakınca sırttı. "Ah, işte orada. Bütün gün bu kızgın bakışı özlemişim."

"Anlamı?"

Beni kolaylıkla döndürdü ve haklı olduğunu anladım. Beni yönlendirdiği yoldan gitmekten başka bir şey yapmama gerek yoktu.

"Yani, bana başkalarına göstermediğin bir yanını gösteriyorsun." Beni kolunun altında döndürdü ve neredeyse uzun elbiseme takılıp düşüyordum. Elleri oradaydı, belime düşüyor ve takılıp düşmemi engelliyordu. "Hoşuma gitti."

"Ne diyebilirim ki? Sanırım içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Bu bir yetenek," diye kabul etti ve suçlamamı kolayca kabul ederek beni gülümsetti.

Dans etmeye devam ettik ve yüzlerce gözün beni izlediği hissi aklımdan çıkmadı. Herkes izliyor, yargılıyor, aramızda ne olduğunu ve bizi buraya neyin getirdiğini merak ediyordu.

"Sorun nedir?" Renato ruh halimdeki değişikliği okuyarak sordu.

"İlgi odağı olmaktan nefret ediyorum. Bugün benim kabusum, herkes bizi izliyor."

"Bunun bir kabus olduğunu sanıyordum çünkü benimle evleniyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona ve onun kendinden memnun gülümsemesine baktım. "Hâlâ listenin başındasın, merak etme."

Bir süre sessizlik içinde dans ettik ve yavaş yavaş sırtımdaki ellerinin sıcaklığının beni nasıl ürpertiğinin farkına vardım. Onun kokusu ve geri çekilir çekilmez onu nasıl özlediğim beni rahatsız ediyordu. Hepsi çok fazlaydı. Sadece yeterliydi. Hayattan beklediğimden çok daha fazlasıydı. Başıma asla gelmemesini umduğum her şeydi. Polislerin ve Lucy'nin düşünceleri bir anlığına aklımdan uçup gitmişti ve ben sadece kalbinin içini dışına çıkaran bir adamla evlenmiş ve bunun ne anlama geldiğini bilmeyen bir kadındım. Ondan korkuyordum ve aynı ölçüde onu istiyordum.

Hepsinden önemlisi, orada samimi ışıkların altında dururken, bu adamın kollarında dans ederken, kader sonunda beni yakalamış gibi hissettim. Her şey kaçınılmazdı, gerçekten.

Bu kadar rahatlatıcı olmamalıydı.

OceanofPDF.com

CHARLIE

D en uzun günü olmasına rağmen, Casa Nera'ya giden uzun ve dolambaçlı araba yolundan yukarı çıkarken her şeyin bitmediğini gördüm. Her şey Ev karanlıkta bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı.

"Neler oluyor?" Merak ettim. Dışarıda, ön avluda çok sayıda adam toplanmıştı.

Renato, "Aile saygılarını sunmak için burada," diye cevap verdi. Hiç de yorgun görünmüyordu. Aksine, sanki gün ona yetmemiş gibi huzursuz bir enerjisi vardı. Görünüşe göre, onu yormak için sadece bir düğünden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Elio evin yanında durdu ve biz arabadan inerken yüzden fazla kafa bize doğru döndü. Renato yardım etmek için elimi tuttu, sallanan topuklu ayakkabılarım ve kısıtlayıcı elbisemle beni sabitledi.

Orada birlikte dururken, ay üzerimizde parlarken, bir alkış başladı ve toplanan tüm erkek grubuna yayıldı. Kalabalığa baktım. Gülümsüyorlar, tezahürat yapıyorlar ve tebrik çığlıkları atıyorlardı.

Başlarının üstünden yüksek bir patlama sesi geldi. Kimse silah çekmediği için gangsterlerin bunu beklediği belliydi. Yerimden sıçradım ve Renato'nun kolu bana sarıldı. O kadar sağlam ve sıcaktı ki. Havai fişekler gökyüzünde patlarken yukarı baktım ve gülümsedim, gösteriden gözlerim kamaştı.

"Ne düşünüyorsun, *bambina*?" Renato bana sordu. Gözleri mücevher rengindeki ışıkları yansıtıyordu ve başka tarafa bakmak zordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"Evet, , değil mi?" Renato kabul etti, bakışları beni hiç terk etmiyordu.

Bir zil sesi duyulana kadar havai fişekleri izledik. "İçeri girme zamanı." Renato kolumu onun koluna doladı ve beni eve doğru çevirdi.

"Şimdi nereye? Bu gün hiç bitmeyecek mi?" diye sordum. "Ayaklarım daha fazla dayanabilir mi bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi ve başka bir şey söylemeden beni kollarına alıp eşiği geçti.

Kalbim ağzıma fırlayacak gibi oldu. Şu anda içimde çok fazla duygu dönüyordu. Şok, kafa karışıklığı, korku ve başka bir şey. Rahatlamaya çok benziyordu. *Harika, beni de onlar kadar delirttiler.*

Beni evin içinde taşıırken ona "Beni artık bırakabilirsin," diye mırıldandım.

"Belki, ama yapmayacağım." Sesi sakın ve derindi.

Kendinden emin tutuşu beni bir şekilde rahatlattı. Bu adamdan korkmam gerekiyordu ama beni tutuşu hiç düşmeyecekmişim gibi hissettirdi.

"Çünkü mü?" Kolalı yakasının bronzlaşmış boynuyla buluştuğu yeri inceleyerek merak ettim. Kesinlikle yenilebilir görünüyordu. Çok baştan çıkarıcıydı; bu gerçekten adil değildi.

"İstemiyorum," diye cevap verdi.

Sonra Casa Nera'nın en büyük odasına girdik. Buranın bir zamanlar balo salonu olup olmadığını hep merak etmişimdir. Bu gece, taze çiçekler ve şık ama zarif ziyafet masalarıyla cömertçe dekore edilmişti. İçine tırmanılabilecek kadar büyük bir ocakta ateş kükrüyordu.

İçeri girdiğimizde bir alkış tufanı daha koptu. Casa Nera çalışanları duvarlara dayanmış, hararetle alkışlıyorlardı.

Renato beni ortadaki masaya götürüp pelüş kadife bir sandalyeye oturturken odanın dört bir yanında şampanya şişeleri patladı.

Dışarıdan gelen adamlar yüksek sesle konuşarak odaya girdiler. Bir sürü omuz tokatlama ve gülümseme. Hiç de ölümcül bir mafya ailesi havası yoktu.

Sonra sıra oluştu. Benim sandalyem ortadaydı ve oradan başlayarak sıra odanın dışına doğru kıvrıldı, çok uzundu.

Renato sandalyemin arkasında durdu ve elini omzuma koydu.

Elio ilkti. *Sottocapo* yaklaştı. Bana hafifçe sırtıttı ve başını eğerek elini uzattı.

"Sorun değil Charlotte, zaten bu yüzden buradalar," dedi Renato sinirlenmeden.

Elimi Elio'nun eline koydum ve ölümcül paralı asker elimi dudaklarına götürüp hafifçe arkasından öptü. "*Non ti deluderò, sangue del mio sangue.*" İtalyanca zahmetsizce dilinden döküldü ve bana gülümseyerek uzaklaştı.

"Bu ne anlama geliyor?" Omzumun üzerinden Renato'ya sordum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, kanımın kanı," diye tercüme etti Renato, kocaman ellerinden biriyle omzumu kapattı ve içime sıcak bir sarsıntı gönderdi.

Bundan fazlasını sormaya vaktim olmadı, çünkü başka bir yaratılmış adam yaklaştı ve saygıyla elime uzandı.

Gelmeye devam ettiler. Başlarını eğip bana bağlılık sözü veren yabancılar. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bu ritüelde çok eski bir şeyler vardı ve resmiyeti Renato'ya çok yakışıyordu. Onunla ilgili her şeyde tarihin ve geleneklerin izleri vardı, ancak istediği zaman kuralları çiğnediği de açıktı.

Tören, çünkü öyle , yaklaşık bir saat sürdü.

"O da neydi öyle?" Renato'ya daha sonra, erkekler korkusuz liderlerinin nikâhını kutlamak için şampanya içtiklerinde ve nihayet yeni kocamla baş başa bir an geçirdiğimde sordum. *Kocan mı?*

Bu fikir bile gülünçtü ama yine de olmuştu.

Renato masanın üzerindeki bir şeyle oynuyordu. Ellerini dezenfektana bulamıştı, sert kimyasal kokusu balo salonuna hiç yakışmıyordu.

başka bir çağdan fırlamış gibi görünüyordu.

Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve güçlü parmaklarının ellerimin üzerinde kaymasının şoku ayak parmaklarıma kadar indi. Dezenfektanı ellerimin üzerinde titizlikle gezdirdi.

"Sakın bana gizliden gizliye bir mikrop düşmanı olduğunu söyleme?" Merak ettim.

Sadece sırttı. "Henüz işimiz bitmedi, *anima mia*. Ve bu bir yemin töreniydi... eski şövalyeler gibi, tek dizlerinin üzerine çöküp hayatlarını hükümdarlarına adadılar."

"Hükümdarlar mı?" Tekrar ettim.

Renato mırıldanarak onayladı ve beni ayağa kaldırdı. Toplanan adamların üzerine bir sessizlik çöktü.

"Benim ailem artık senin ailen Charlotte De Sanctis ve her biri seni ve kız kardeşini son nefeslerine kadar koruyacak. Bir daha asla açlık çekmeyecek ya da hiçbir şey istemeyeceksiniz. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Artık çok güçlü bir kadınsın Charlotte. Senin için ölecek adamlardan oluşan bir orduya komuta . Bu gece sana saygılarını sunmak için geldiler."

Başım döndü; sözlerini algılayamadım. Ama elindeki bıçağı görünce beynimdeki sis bulutu dağıldı. "Nedir o?" Sinirle sordum.

Yeni dezenfekte edilmiş elimi tuttu ve herkesin görmesi için havaya kaldırdı. Yakut ve pırlanta yüzük dördüncü parmağımın üzerinde duruyordu. Renato onu birkaç santim yukarı itti ve bıçağın ucunu alttaki derinin üzerine koydu.

Renato, "Etimden et, kanımdan kan," diye mırıldandı.

Herif beni burada, herkesin önünde, bir tür barbar gibi kesecekti. "Sadece bu bant -birliğimiz- kanı içinde tutar. Sadece bu yüzük seni güvende tutar. Asla kıramayacağın bir pranga," dedi sessizce ve sonra bıçağı derime doğru itti.

Yara izi bırakmakta usta bir adamın ustalığıyla бүktü. Bağırmamak için dilimi ısırđım. Kesik yandı ve Renato yüzüğümü ağlayan yaranın üzerine bastırıp yarayı durdururken elimden kan damladı.

Kanama. Bir yara izi bırakacaktı. Asla çıkaramayacağım bir yüzük. Sonsuza dek onun olarak işaretlenecekti.

Bıçağı çevirdi ve kabzasını bana doğru tuttu. Yavaşça elinden aldım. Yüzüğüyle oynarken ucu göğsünün üzerinde duruyordu. Kimse beni durduramadan onu şimdi ve burada öldürebilirdim.

Hayır. Yapamazsın. Adamları beni hemen indirirdi ve zaten beni bir saniyede etkisiz hale getirebileceğinden emindim. Yine de kendinden çok emindi. Bunu denemeyeceğimi biliyordu. yaptığı büyüü ve sahip olduğu gücü biliyordu.

Artık çok güçlü bir kadınsın Charlotte.

Bana çıplak yüzük parmağını uzattı ve tıpkı onun beni kestiği gibi ben de onu kestim. Tıpkı benimkine yaptığı gibi yüzüğünü tekrar taktı ve kanayan ellerimizi birbirine bastırdı. Beyaz elbisemin eteğine yüzükle uyumlu yakut damlacıkları saçıldı. Bir şekilde uygun görünüyordu. Elbette şeytanla yapılan bir anlaşma ve cehennemde doğan bir evlilik kanla mühürlenecekti.

İblisin geliniydim ve öyle de görünüyordum, elbiseme kan sıçramış, ellerim kırmızı bir tutuşla kenetlenmiş halde orada duruyordum. Alkışlar kulakları sağır ediyordu ve sonra bağırışlar başladı.

"Bacci!"

"Öp onu, patron!"

"Bacci! Bacci!"

Öne doğru eğilmeden önce Renato'yu uyarmak için ancak zamanım oldu.

"Yapma." Birden herkesin önünde onu öpme düşüncesi ve gürleyen tezahüratlar çok fazla gelmeye başladı. Çok fazla ilgi, çok fazla beklenti, bundan zevk alacağım için çok fazla suçluluk, bunun ne anlama geldiğine dair çok fazla korku.

"Durdur beni," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, elini ensemden gezdirdi ve sonra beni sertçe öptü.

Dili dudaklarımın arasına girdi ve içimde bir ateş fırtınası kopardı. Beni acımasızca öptü, sanki beni yutmak istiyordu ve ben de göğsüne doğru sarkıp ona izin verdim.

Hayır, ona izin vermedim. Ben de onu öptüm. Ağzım onunkinin üzerinde hareket etti ve sıcak teninin hissi sıvı ateş gibi yaktı. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim ve o da derin bir takdir gümbürtüsü çıkardı. Geri çekildiğinde neredeyse tökezliyordum ama o tam oradaydı, beni tutuyordu.

Az önce ne halt ettim ben? Onu öpmemeli ya da ona karşı bayılmamalıydım. Lucy ve ben onun tutsaklarıydık. Burada aklımı kaybediyor ve kimin iyi kimin kötü olduğunu unutuyordum.

Renato kötü adamdı, beni kendisiyle evlenmeye zorlayan kötü kalpli mafya babasıydı ve onun istenmeyen öpücükleri karşısında dizlerimin bağı çözülüyordu. *İstenmiyorlar mıydı?* Bu düşüncayı şiddetle kafamdan uzaklaştırdım.

Odanın geri kalanında, yaşadığım suçluluk ve utanç duygusundan habersiz bir şekilde müzik başladı ve parti başladı.

Düğüne davet edilmemiş olan De Sanctis erkekleri - sayılarının çokluğu bunu imkânsız kılıyordu - *kaptanlarının* yeni gelinini kutlamak için buradaydılar.

Renato benimle konuşmak için eğildi. "Yüzünü göstermek için on dakikan var."

"Ve sonra?" Merak ettim ama içimi saran sıcaklık söyleyecekleri konusunda beni uyardı.

"O zaman yukarı çıkıyoruz, *bambina*, ve sen tamamen benimsin."

RENATO

C Onu balo salonundan çıkarırken Charlotte'un eli benimkinde soğuktu. Kutlama müziği ve gürültüsü biz yolumuza devam ederken azaldı. Casa Nera'nın kıvrımlı labirentinde.

Adımlarımda hiç yorgunluk yoktu. Bütün hafta bu anı beklemiştim.

Bu gece, gelinim olarak seçtiğim kadınla, bana karşı koyabilecek ve De Sanctis mirasını ve varislerini zarafetle taşıyabilecek kadar güçlü olanla yatacaktım. Charlotte zorluklar karşısında yıkılmazdı. Bu onun karakterinde yoktu. Ne zaman pes edeceğini bilmezdi. Bu onda hayran olduğum pek çok şeyden biriydi.

Merdivenlere vardığımızda elini tuttum ve yukarı doğru çıkmaya başladık. Aşağı uzandım ve ağır eteklerinden bir avuç tutup onun için kaldırdım, uyluk hizasındaki jartiyerlerine bir göz attım. Gelin partisinin hazırlandığı çatı katı süitine girdiğim andan beri sikim zaten bütün gün sertleşmişti.

Pencerede duruyordu, kış güneşi üzerine vuruyordu, kutsal bir şey gibi görünüyordu. Bu görüntünün etkisinden asla kurtulamayabilirdim. Çoktan bir kıymık gibi derimin altına işlemişti ve hiçbir şey onu çıkaramazdı. Beni gözetlediğini keşfetmek bile.

Polisleri bana kendisinin anlatmasını istedim.

Bana güvenmesini istedim.

Eğer bu kadın bana güvenebilirse, günahkâr azizine, o zaman tamamen bana ait olacaktır.

Ana odaya geçtik. Orada uyumuyordum. Yıllardır kullanılmayan bir dizi odaydı. Annemin odalarıydı. Elio onları tamamen elden geçirmişti. Artık hayaletlerle yaşamak istemiyordum.

Charlotte gergindi; bunu ince omuzlarının hafifçe kamburlaşmasından ve kirpiklerinin arasından bana bakıp durmasından anlayabiliyordum.

Odaya girdik. Carmella'nın odayı hazırladığını görmek beni memnun etmişti. Mumlar yakılmış, yatağın üzerine kırmızı gül yaprakları serpilmişti. Dört direkli devasa yatağın altına dört uzun ipek bırakılmasını istemiştım ve onları çoktan orada görmüştüm.

Esirlerini bekliyorlar.

Charlotte hayranlıkla etrafına bakındı. Ben smokinimin ceketini çıkarıp vale standına asarken o da etrafta dolaştı. Kol düğmelerimin sedef tepsiye çarpma sesiyle Charlotte odayı incelemeye ara verdi ve bana baktı. İpek papyonumu çekiştirerek çıkardım ve ceketimin cebine soktum. Gözleri beni taradı ve yanakları pembeleşti.

Ne hoş bir . Bazen herhangi bir erkeğim kadar cesur ve yürekli, bazen de kızarmış bir genç kız. Aramızdaki yaş farkını, yanaklarının pembeleştiği ve gözlerinin benden kaçtığı zamanlardan daha fazla hissetmemiştim. Bu bende onu köşeye sıkıştırma, dizime yatırma, çenesini yukarı kaldırma ve sırlarını ondan zorla alma isteği uyandırıyor.

Ofisimde böcek saklamak gibi sırlar.

Dedektif Vane ve Whitely'ye duyduğum öfkeyi zihnimden uzaklaştırarak uzun bir nefes aldım. Charlotte *benimdi*. Sahiplenilmiş, evlenilmiş ve yakında doğurulacaktı. Benim kadınıma karışmaya nasıl cüret ederler? Ne düşündüklerini biliyordum. Küçük zihinlerini okumak acınacak kadar kolaydı. Charlotte güçsüzdü, nüfuzu ya da bağlantıları yoktu - tam da sırtlarını dayayabilecekleri türden biriydi ve baskı altında çatlarsa hiçbir sonuçla karşılaşmayacaktı.

Artık gücü, bağlantıları ve milyarları vardı. Bakalım şimdi ben arkasındayken onu kırabilecekler mi?

"Bu oda çok güzel. Daha önce hiç görmemiştim," diye mırıldandı Charlotte.

Bu taktiği biliyordum. Oyalıyordu. G mleğimin düğmelerine uzandım.  abucak çözdüm ve gömleğim diğer giysilerime katıldı.

"Gergin olduğun zaman çok konuşuyorsun, *anima mia*. Bunu biliyor muydun? Bu senin özelliğin."

"Pek iyi bir poker oyuncusu değilimdir."

"Söylentiler her türlü oyunda işe yarar." şu anda onun haberi olmadan oynadığımız tavuk oyunu gibi. Beni gözetlemeye devam ve ben de ne zaman duracağını bekleyecektim, suçluluk duygusu onu ele geçirecekti. Bana itiraf ettiği gün, yeni gerçekliğini kabul ettiğini anladığım gün olacaktı. Bana polislerden daha çok güvendiğini gösterecekti. Benim onun derisinin altına girdiğim kadar onun da derisinin altına girdiğimi ve oyun alanının yeniden eşitleneceğini.

"Soyun."

Emrimi duyunca olduğu yerde durdu ve döndü. Allığı dekoltesine de yayılmıştı. Cennet gibi bir g l rengi.

"Yani, daha yeni evlendiğimizi biliyorum, ama düşünemezsin-"

"Yeni evlendiğimiz için sevişecek değiliz," diye sözünü kestim ve banyoya kaçıp beni dışarıda bırakma ihtimaline karşı ona yavaşça yaklaştım. Bu odayı daha yeni yeniletmiştim. Kapıyı tekmelemek can sıkıcı olurdu.

"Sikişmek üzereyiz çünkü d nden beri amının tadını düşünmeden edemiyorum. O artık benim ve bir saniye bile boşa harcamayacağım."

Elbisesine uzandım ve o da ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Bekle. Bunların hepsi çok fazla," diye fısıldadı. Gözleri benimkilere dikildi. "Sanırım  ıldıırıyorum."

"Bana tamamen sakın görünüyorsun."

"O zaman belki de poker suratım vardır." Bakışları göğsüme indi.

Onun önünde ilk kez gömleksizdim. Kalbimin üzerinde eşit sıralar halinde bulunan çetele işaretlerine kaşlarını çatı.

Konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Öldürdüğün insanlar bunlar mı-" diye zorlanarak sözünü kesti. "Yani, öldürme sayınız bu mu?"

Eli tenimin üzerinde havada süzülüyordu ve birdenbire tenini tenimde hissetmekten başka bir şey istemedim. Parmaklarını tuttum ve izlere doğru yönlendirdim, dokunması için onu cesaretlendirdim.

"Öldürme sayısı değil. Kayıp sayısı," diye düzelttim onu. "Benim liderliğim altında kaybedilen her iyi De Sanctis adamı burada."

"Tanıştığımız gece ikisini sen öldürmüştün," diye hatırlattı bana.

"İyi De Sanctis adamları dedim. Onurlu, bu ismi hak eden adamlar. Onları yanımda taşıyorum, böylece adamlarımın ve ailelerinin hayatlarının benim ellerimde olduğunu asla unutmuyorum."

Sertçe yutkundu. "Ben de Lucy'den sorumlu olmanın zor olduğunu sanıyordum," diye şaka yaptı.

"Bir kişiden ya da yüz kişiden sorumlu olmak aynı şeydir. Hem bir yük hem de bir hediye."

Gözlerini benimkilere dikti. Başını salladı, güzel dudaklarında inanılmaz bir gülümseme vardı. "Bu kelimeleri ne kadar sık düşündüğümü bilemezsin. Ama hiç yüksek sesle söylemedim. Onlar 'mezara götürdüğümüz sırlar' yığınınna giriyor... en azından benim için."

"Bana her şeyi anlatabilirsin, Charlotte. Sırlarını itiraf et, ben de onları taşıyayım. Artık benim karımsın."

"Kağıt üzerinde, değil mi? Yani, başka nasıl olabilir ki?" diye sordu, konuşurken nefes alıp vermesi zorlaşıyordu.

"Sana başka nasıl olacağını göstereceğim." Tekrar elbisesine uzandım, ellerim yan taraftaki küçük düğmelerden oluşan sütuna gitti. Çok sıkıcıydılar ama ben sabırlı bir adamdım ve hayatım boyunca evlenmek istediğim bir kadını beklemiştim. *Bu* kadını. Artık hiçbir şey beni acele ettiremezdi.

Charlotte'a ne olacağını düşünmesi için zaman tanıyarak elbiseyi yavaşça çıkardığımda gerilim yoğundu. Karım, vücudu dokunuşuma her tepki verdiğiğinde bir utanç duygusu hissediyor gibiydi. Ne kadar ıslandığı için utanıyordu. Meme uçlarının emilmek için yalvarmasından, çaresiz ve kontrolsüz bir şekilde bastırılmaktan hoşlanmasından utanıyordu.

Ona aldığı zevkten gurur duymayı öğretmeyi planlıyordum. Bunu talep etmeyi.

Son düğme de çözülür çözülmez elbise sarktı ve onu omuzlarından ittim. Şifon, ipek, dantel ve incilerden oluşan bir şelale halinde ayaklarının dibinde birikti.

Korse tarzı bir iç çamaşırı giymişti ve jartiyerleri şeffaf çorapları tutuyordu. Her şey kremi, bakir bir beyazdı.

Elbiseden çıkmasına yardım ettim ve onu yatağın karşısında duran dev aynaya doğru çektim.

Arkasında durarak uzun saçlarını yumruğuma doladım, başını yerinde tuttum ve gözleri yansımada benimkileri bulana kadar bekledim.

"Ne görüyorsun?" Bir elim saçlarında, diğer elim vücudunun ön kısmında gezinirken merak ettim.

Bronzlaşmış, dövme elim onun beyaz iç çamaşırlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Dikkati elimin arkasına odaklanmıştı. Önce boynuna doğru ilerledim, avucumla daireler çizdim. Nabızı düzenli olarak atıyordu. Gergin olabilirdi ama korkmuyordu.

Charlotte kendisi için bir şey istemediğı sürece korku nedir bilmezdi.

Hafifçe bastırdım ve çenesi yukarı doğru eğildi, içgüdüsel olarak bana daha iyi erişim sağladı. Evet, küçük hemşirem mükemmeldi.

"Ne görüyorsun Charlotte?" Tekrar ettim.

Elimi aşağı doğru hareket ettirerek göğüslerine yöneldim. Korse yarım kup şeklindeydi ve üzerinde narin, örümcek ağı inceliğinde bir dantel vardı. Dantelin arasından göğüs uçlarını görebiliyordum. Parmaklarımı bir tanesinin etrafında birleştirdim ve hafifçe sıktım.

Dudakları ayrılmıştı, cehennem gibi duyarlıydı.

"Cevap ver bana," diye emrettim ona.

"Ben ve sen," diye atıldı. "Ben ve seni görüyorum."

"Hmm, doğru mu?" *Sadece onu görüyorum. Hiçbir şey dikkatimi ondan uzaklaştıramaz.*

"Ama sen kimsin?"

"Ben senin karınım," diye mırıldandı Charlotte, meme uçlarını parmaklarıma yaklaştırmak için sırtını hafifçe eğdi.

Siktir, evet. Kulağa hoş geliyordu. "Hmm, evet, öylesin. Benim karımsın. Tamamen benimsin."

Elimi karnında gezdirdim. "Aynı zamanda çok güzel bir kadınsın. Sadık, akıllı ve cesur..." Korsenin eteklerine ulaştığımda kendimi bıraktım. Birkaç santim et parçası ve ardından külotu vardı. Korse ile aynı dantelden yapılmıştı ve tamamen şeffaftı. Beyaz girdaplı desenin arasından salkımını görebiliyordum.

Elimi bacaklarının arasına attım ve sarsıldı. Tamamen bastırılmıştı; kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Uyluklarını bir arada tutmaya ve erişimimi engellemeye çalıştığında kulağına mırıldandım. Normalde ela olan gözleri kararmış ve istekle dolmuştu. Neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Ona gösterecektim.

Parmaklarımı amının üzerinde kaydırdım, dantelin arasından onu parmakladım. Kumaş engeline rağmen suları üzerime bulaştı. "Sana başka ne olduğunu söyleyeyim *mi, mia moglie?*"

Bakışları kalçalarının arasında gezinen elime sabitlenmişti ve kalçaları farkında olduğundan bile şüphelendiğim ince hareketlerle bana karşı esnedi. Yüzümü omzuna yasladım ve yansımasıyla konuştum.

"Sen mükemmelsin, Charlie. Mükemmel. Odayı aydınlatıyorsun." Nefesi kesildi ve titredi.

"Beni büyülüyorsun." Boynunu öptüm.

Dokunuşumla eridi, direnci azaldı.

Onu kollarımın arasında döndürdüm ve öptüm. Dudakları hemen ayrıldı ve dilim içeri kaydı. Onu, birazdan amcığına yapacaklarımı ima eden uzun, durgun dil darbeleriyle öptüm. Onu belinden tutup kaldırdım ve benimle birlikte yatağa çektim. Kan damarlarımda dolaşüyor, sonunda bu kadını almamı, onu doldurmamı, benim olarak işaretlememi ve sonsuza dek elimde tutmamı istiyordu. Kendimi inkâr etmekten yorulmuştum. Bir saniye daha kendimi tutamazdım.

Kollarımda canlı bir tel gibi kıpırdanırken, dudaklarımı bir an bile onunkilerden ayırmadan lanet korsenin bağlarını aradım. Beni çekti, parmakları tenime battı ve beni daha da yakınlaştırdı.

"İşte böyle, *bambina*, kime ait olduğumu herkese göster," diye kulağına homurdandım.

Titredi ve beni daha sert öptü, göğüslerini göğsüme bastırdı, eğer tadına bakmazsam çıldıracağımı düşünene kadar. Kalçalarını bana doğru kıvırdı, sıcak amı daha fazla sürtünme için açgözlüydü ve eğer önümüzdeki on saniye içinde iç çamaşırını çıkarmazsam, her şeyi parçalara ayıracaktım.

"Bu iç çamaşırı mı yoksa bekaret kemeri mi?" Ellerim dantel ve ağdan başka bir şey bulamamaya devam ederken mırıldandım.

Charlotte ani, beklenmedik bir kahkaha attı ve sonra dondu kaldı. Yüksek sesli ve acemice bir kahkahaydı. Ama gerçektir. Kendimi gülümserken buldum ve bu çok iyi hissettirdi.

Saçlarını sıcak alnından geriye doğru okşadım ve yatağın yanında sakladığım bıçaklardan birine uzandım. "Bunu sevdiysen özür dilerim. Sana yeni bir tane alacağım."

Geriye çekilerek aklıma gelen tek şeyi yaptım ve bıçağı dikkatlice fincanın danteline yerleştirdim. "Kıpırdama, küçük hemşire."

Danteli her iki taraftan kesip külotunun kenarlarını ayırdığımda nefesini tuttu. Bıçağı fırlatarak sert bir meme ucunu ağzıma aldım ve inledim. Kahretsin, işte mükemmellik buydu. Korsenin kesik açık kupları göğüslerini yukarı kaldırıyor ve kesikler meme uçlarının ortaya çıkması için yeterli boşluk bırakıyordu. Kabarık tomurcukları yalamak ve emmek için zaman ayırırken, parmaklarımla çalıştırdım ve üç parmağımı içine soktum. Bu gece, o

ve o kadar dardı ki canı bile yanabilirdi. Gerilmeye ihtiyacı vardı.

Boşalana kadar başparmağımı klitorisine sürterek parmaklarımla onu becerdim. Kasları üzerimde sıkılaştı ve sonra zevk dalgaları üzerinde tepeye çıkarken her zamankinden daha fazla gevşedi. Bu fırsattan yararlanarak bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim.

Elleri omuzlarımı kavradı ve ben sikimi sıırıslıkam girişine doğru salladıkça kollarımda titredi.

"Daha yeni geldim," diye mırıldandı şaşkınlıkla.

Çok tatlıydı. Nadiren de olsa boşalmaya o kadar alışmıştı ki, bir kez boşalmanın doğru dürüst bir sikiş için yeterli olmayacağını farkında bile değildi.

"Ve tekrar, tekrar boşalacaksın, tek söyleyebildiğin benim adım olana kadar." İçine bastırdım ve kaygan kasları benim için güzelce ayrıldı. "Aminin tadına benim kadar bağımlı olana kadar seni sikeceğim." *Gülüşüne bağımlı olduğum kadar.* Bu özel düşünceyi sakladım. Bir şekilde daha samimi hissettirdi.

Onun sonuna ulaştığımda ikimiz de durakladık, kalçalarım onunkilerle aynı hizadaydı. Onun içinde olmak dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Önce o hareket etti, sikimin üzerinde kıvranarak beni daha derine itti.

Hareket ederken kıkırdadım. Küçük hemşiremin neyi bastırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yatakta vahşi bir kedi olacaktı, bunu söyleyebilirim. Birlikte yaptığımız şeylerden zevk aldığı için kendini utandırmayı bıraktığında, durdurulamaz olacaktı. Ben şanslı bir piçtim.

Hayır, şanslı değil.

Onu biraz daha sert becerdim ve beni daha da tahrik eden nefes nefese bir ses çıkardı.

Kendi şansımı kendim yarattım. Charlotte mükemmel bir örnekti. Onu gördüm ve elimde tuttum. Lanet yüzüğümü parmağına taktım ve şimdi, elimden geldiğince çabuk, onu çocuğumla birlikte doğuracaktım. Sonsuza dek benim olacaktı.

Ben onu daha sert sikerken o bana sarıldı. Bir koluma yaslanıp sikimi derine sokmaya devam ederken, diğer elimle aramıza uzandım ve klitorisinin etrafında döndüm. Haykırdı.

"Utanacak bir şey yok, küçük hemşire. Tanrı'nın ve şahitlerin önünde benim karımsın. Birlikte yaptığımız hiçbir şey yanlış değildir."

Onu önce yavaşça becerdim, sonra cezalandırıcı bir tempoya çıktım. Bana yapışmış, adımı haykırıyordu. Yeni bir favori müziğim vardı ve bu kadının dudaklarından dökülen benim ismimdi. Bir çılgınlıkla etrafımda kasıldığında, hemen arkasından ben de onu takip ettim. Beni o kadar isteyerek tuttu ve sikimi o kadar sert sıktı ki, kendimi tutamadım. Sikimi ıslak amının sıcaklığına gömerek içine girdim.

Kabzasına kadar içine girdim, terleyen yüzünü kavradım ve yakıcı bir öpücükle ağzını yakaladım. Buğulu gözleri benimkilere bakıyordu. Başka bir insanla bu kadar yakın olmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Bir ruhun içini gerçekten görebilmek. Ta ki bu kadınla tanışana kadar.

Mırıltımın sesi çiğ geliyordu. "Her dokunuşumuz kutsaldır ve düşündüğün ya da hissettiğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Benim mükemmel, mükemmel karım."

Bir günahkâr olarak doğmuştum ve öyle ölecektim. Kurtuluş umudumu çoktan yitirmiştim ama yine de karımın içine girmek bana cenneti bir anlığına görmek gibi geliyordu. Şimdiye kadar en çok yaklaştığım andı ve bu benim için yeterliydi.

CHARLIE

I Ölü bir uykudan kolumdaki ufak bir sızı ile uyandım. Son birkaç saat gözümün önünden geçti. Düğün, resepsiyon, Renato parmağımı kesip beni yukarı çıkardı. O kadar sert boşalıyordum ki yıldızları görüyordum. Bedenim ılık ve gevşekti, zevkten kıvranıyordu.

Renato yanımdan, "Uykun çok ağır, *bambina*," diye mırıldandı.

Ona bakmak için döndüm. Gördüğüm manzara kesinlikle dehşet vericiydi. Steril bir eldiven giymişti ve yatağın başucundaki masanın üzerinde bir çanta dolusu tıbbi alet vardı.

"Ne yapıyorsun?" Panikledim.

"Zaten beklemediğin bir şey değildi," dedi ve metal bir tabağın içine bir şey bıraktı. Bir çınlamayla yere düştü.

Beni uyandıran o keskin iğneyi, dirseğimin hemen üstündeki acıyı düşündüm. Orada sadece bir şey vardı.

"Doğum kontrol implantım," diye tahmin ettim. "Onu çıkarmışsın."

"Tabii ki çıkardım." Eldiveni çıkardı ve top haline getirdi. Sonra üst kolumun etrafına esnek bir bandaj sardı ve implantı çıkarmak için açtığı küçük kesiyi kapatacak kadar sıkı bir şekilde sabitledi.

Prosedürü iyi bilecek kadar çok çıkarmıştım. "Artık buna ihtiyacın yok," diye devam etti.

Sakince söylediği bu cümle dehşet vericiydi. Gerçekten benden çocuk sahibi olmayı planlıyordu. *Benden.* Hayatlarında hiç kimse bana bu düzeyde bir bağlılık göstermemiştir.

Bağlılık mı? Seninle daha yeni evlendi, adamlarını sana boyun eğdirdi. Ne tür bir bağlılık arıyorsun? Buna verecek cevabım yoktu.

"Bir tıp uzmanının onu çıkarması gerektiğini düşünmediniz mi? Ya da belki de bilinçsiz bir kadından bir implantı çıkarma konusunda ne diyeceklerinden çok endişelendin?" Vücudum hâlâ onun dokunuşuyla sıcakken ve zihnim geleceğimi avucunun içinde tutan adama karşı yumuşamışken, savunmaya geçmek şu an için en güvenli seçenek gibi görünüyordu.

Renato ayağa kalktı ve üzerime eğilerek bandajı düzelitti ve yaptığı işi inceledi. İster birini gözlerinin ortasından mükemmel bir şekilde vurmak olsun, ister küçük tıbbi prosedürler uygulamak olsun, her konuda çok titizdi.

"Öncelikle, bir tıp uzmanına sormadım çünkü benden başka kimse sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

"Bu düşündüğün kadar güven verici değil!" Renato'nun susturucu parmağını dudaklarıma bastırmasına neden olacak şekilde araya girdim.

"İkincisi, sen artık sadece bilinçsiz bir kadın değilsin. Sen benim karımsın."

Başımı elinden kurtardım, karnımın çukurunda elektriklenme başlamıştı. "Böyle söylemeyi kes."

"Ne gibi? Karın gibi mi? Sen benim karımsın, *bambina*. Bence kulağa hoş geliyor."

Sinirlerimi ve kafa karışıklığımı yuttum. Kolum acımıyordu. Belli ki bana lokal anestezi enjekte etmişti. Yatağın etrafından dolaşarak banyoya doğru ilerledi. Ona vurmalıydım ya da bir şekilde dövüşmeliydim ama bedenim çaba gösteremeyecek kadar halsizdi. Bana ilaç bile vermemişti, sadece beni seksle ve hayatımın en uzun, en duygusal günüyle yormuştu.

Kolumdaki bandaja baktım. Bunun olacağını biliyordum, değil mi? Bir varise ihtiyacı olduğu konusunda netti. Bu tam anlamıyla onun hedefiydi ve

sırrım yok. Ama bir sırrım .

İmplantım sona ermek üzereydi ve rotasyondaki doktorlardan biri beni yeni bir doğum kontrol iğnesini test eden bir klinik araştırmaya kaydolmaya teşvik etti. İğne üç ay süreyle kullanılabilirdi ve ben iğneyi birkaç hafta önce yaptırmıştım. Yani, eski implantımı çıkarmaya vakit bulamamış olsam da, birkaç ay daha korunmam gerekiyordu.

Yine de yeni kocamın beni olabildiğince çabuk hamile bırakma konusunda ciddi olduğu açıktı. Bunun beni daha fazla korkutması gerekirdi. Belki de korku sensörlerim yanmıştı. Çok fazla adrenalin beni bağışık hale getirmişti. Uyuşmuştum. Ama Renato'nun duşa gidişini ve kapıda durup bana bakışını izlerken uyuşmuş hissetmiyordum.

"Bu konuda çok sakınsın," diye gözlemledi.

Saçmalık.

Omuz silktilim. "Beni uyarmıştın. Ölüm ya da seninle evlilik ve çocuklar. Ben seni seçtim."

"Evet, yaptın."

Bir süre daha beni izledi ve endişeli görünmeye çalışmayı düşündüm ama bu fikri reddettim. Berbat bir oyuncuydum. Bunun yerine saçımı omzumun üzerinden geriye doğru ittim ve bir şelale gibi geriye doğru kaydı.

Renato hâlâ beni izliyordu. "Ağrın mı var? Bir duş gelebilir," diye önerdi, bakışları üzerimde geziniyordu.

"Sonra bir tane alırım."

"Ya da şimdi benimle bir tane alabilirsin," dedi sessizce. Yüz ifadem karşısında kıkırdadı. "Dün gece yaptıklarımızdan sonra gerçekten kızardın mı? Bir duşun spektrumun uysal ucunda olduğunu düşünürdüm."

Beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Gerçekten bu kadar şeffaf mıydım? Yoksa daha önce hiç kimse bunu deneyecek kadar umursamamış mıydı?

"Kolumda açtığın deliği ıslatamam," diye tersledim, yatağa kaydım ve yüzümü yastığa sakladım.

"Elbette yapamazsın, *bambina*," diye sırtıttı Renato.

Neyse ki duş biraz sonra açıldı ve kapı kapandı. Uzun bir nefes aldım ve sırtüstü yatarak güzel kornişli tavana baktım.

Sol elimi başımın üzerine kaldırdım ve yüzüğüme baktım. Odanın bir tarafını kaplayan pencere duvarından süzülen ışıktaki parlıyordu.

Renato'nun elinin değdiği tek yer kolum değildi. Alyansımın etrafı kanla kaplanmıştı ve bana bir gece önceki töreni hatırlatıyordu. Temizlemem gerekecekti. O kadar acımıyordu ama zaten küçük kesik ve sıyrıklarla uğraşan biri değildim.

Ben daha çok çalışma odasındaki saksıda duran böcek için endişeleniyordum. Polislerden bir daha haber alamadım ama irtibata geçeceklerini biliyordum.

Belki de Renato'ya gerçeği söylemeliyim? Bunu düşündüğüm anda, yapamayacağımı biliyordum. Bu adam az önce doğum kontrol implantımı kolumdan kesip çıkarmıştı. Sınırları yoktu. Onun doğru ve yanlış anlayışı benimkinden tamamen farklıydı. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu riske atamazdım. Ne yapacağımı bulana kadar Dedektif Vane ve Whitely ile birlikte hareket etmek zorundaydım. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Duş kapandı ve yataktan fırladım. Yatak odasından çıkıp koridorda Lucy'yle paylaştığım odaya doğru sendeleyerek yürürken bacak kaslarım çılgınca tepki veriyordu. Sonny'nin ortalıkta olmadığını fark ettim. Bunun Renato'nun gece vardiyasını alacağı anlamına geldiğini tahmin ettim. Kendi kocanız iş başındayken kimin bir gardiyana ihtiyacı vardı ki?

Vinny Lucy'nin odasının önünde oturuyordu. Görüş alanıma girdiğimde ayağa fırladı ve sonra gözlerini kaçırarak benden uzaklaştı.

"Günaydın Bayan De Sanctis," dedi kaba bir sesle.

"Günaydın. Ben sadece Charlie," diye hatırlattım ona, tuhaf duruşunu merak ederek. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey, sadece seni... şey... o kıyafetle görmemem gerektiğini düşünüyorum, baktığımdan değil," diye mırıldandı.

Vito ve ekibi tarafından bana verilen gelin kıyafetlerinin bir parçası olan, sırtı dantelli, ipeksi yumuşak bir gecelik giyiyordum. *Sağdaki*. Renato ve onun adamlarının önünde ne giyebileceğime dair emirleri.

"Özür dilerim. Bu benim hatam. Sen söylemezsen ben de söylemem. Sadece Lucy'yi görmeme izin ver." Kapının kilidini açmasını sabırsızlıkla bekledim.

Lucy kitap okuyordu ve ben içeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Günaydın," diye mırıldandım, yüz ifadesine bakılırsa Lucy'nin söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum ama bunu düşünemeyecek kadar dikkatim dağınıktı. Çekmecelerden birinde zarfı aramaya koyuldum.

Lucy okunamayan bir ifadeyle beni izledi. Zarfı buldum ve avucumun içine katladım.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Elbette, dünyanın en sıkıcı hapisanesindeki bir mahkûmun kadar." "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bir telefon istiyorum. Arkadaşlarımla konuşmayı özledim." Pencereden dışarı, ormana bakmak için döndü. Sonbahar yaprakları ötedeki ağaçları turuncu ve kırmızı renklere boyamıştı.

"Henüz bir telefon alacağından emin değilim." Dudağımı çiğnedim. "Belki de bundan sonra ne yapmak istediğini düşünmek için iyi bir zamandır."

"Anlamı?"

Onun karşısına oturdum. Lucy'nin sınıf arkadaşlarının çoğu okumaya ya da çalışmaya giderken onun geride kalıp sıkışıp kaldığı yaz sonundan beri bu konu hakkında düşünüyordum.

"Peki, üniversiteye mi gitmek istiyorsun, yoksa bir işe mi girmek istiyorsun? Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

Lucy gözlerini devirdi. "Çok safsın. Gerçekten ikimizin de yapmak istediğimiz her şeyi yapmamıza izin verileceğini mi düşünüyorsun? Eminim benim yeni

Kayınbiraderim beni evlendirmek için doğru adayı arıyor, böylece küçük kız kardeş sorununu da halletmiş oluruz."

Kendinden emin sözleriyle içimi bir ürperti kapladı. "Hayır. Yapmaz. Böyle bir şey asla söz konusu olmadı. Onunla evlenirsem sana bakacağına dair bana söz verdi."

"Ve Renato De Sanctis sözünü tutan bir adam mı? Evet, doğru."

Renato'nun kendinden emin sesi kafamın içinde konuştu. *Ben her zaman sözümü tutarım. Her zaman. Sözüm benim başımdır.*

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bunu aklından çıkar ve ne sorduğumu düşün. Okumak mı istiyorsun? Çalışmak mı? Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Ne hayatı?" Lucy patlayarak benden uzaklaştı.

O kadar heyecanlıydı ki, şimdiye kadar bunu nasıl kontrol altında tutabildiğini merak ettim.

"Bizim hayatımız yok. Öldük ve burası cehennem."

Başımı salladım. "Saçmalama. Tüm yaşayabilmemiz için yaptım."

"Belki de bu şekilde yaşamak istemiyorum. Katillerin mikroskobu altında, bize ne yapacaklarını görmek için beklemek. Özgürlük yok. Boşluk yok. Kaçış yok. Bu hayat değil."

"Hayat, onu ne hale getirdiğindir. Geçmiş için ağlamayı bırakın; o artık yok. Geleceğe odaklanın."

"Bizim geleceğimiz yok!" Lucy bana hançer gibi bakarak tersledi. "Bu şekilde yaşayamam."

"Başka seçeneğin yok." Ses tonum sertti, geçen haftanın devam eden stresinden dolayı yıpranmıştı. "Bu bizim gerçeğimiz ve biz pes edenlerden değiliz, o yüzden devam edin."

"Tavsiyen bu mu? Sadece etmek mi?"

"Her zaman yaptığım şey buydu, değil mi? *Kız kardeşine göz kulak* olmak, ben de bunu yaptım. *Ona bir çatı, okul ve yemek sağladım*, bu yüzden devam ettim. *Bizi güvende tutmak için bir gangsterle evlendim*, ben de bunu yaptım."

Yavaş, ironik alkışlar beni böldü. "Kendine korkunç şeyler yaptırabildiğin için tebrikler." Lucy'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Tam bir duygu yumağıydı ve ona nasıl yardım edeceğimi bilemiyordum.

Koluna uzandım, o da sarsılarak uzaklaştı. Geri çekildim ve iç çektim. "Şu anda bunun için zamanım yok. Duş alacağım ve günüme devam edeceğim."

Kız kardeşim uzun bir süre bana baktı, sanki patlamasına verdiğim yanıt onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi, sonra omuz silkti. "Evet, müdürü bekletmek istemem."

Lucy'nin acıma partisine sürüklenmeyi göze alamazdım. Açlıktan ölüyordum ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı. Renato'nun kokusu her tarafımı sarmıştı. Onun döleriyle yapış yapış olmuştum ve bu beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sefih hissettiriyordu. Onu orada bıraktım, öfke ve kızgınlık içinde kıvranıyordu. Zaman geçtikçe, onunla kavga etmeden iletişim kurmak gittikçe zorlaştı.

Eski odamdaki duşa girdim ve olabildiğince çabuk yıkandım.

Ellerimi vücudumda gezdirerek ürperdim. Dün geceki dokunuşundan sonra her şey çok hassastı.

"Utanacak bir şey yok, küçük hemşire. Sen benim karımsın, Tanrı'nın ve şahitlerin önünde. Birlikte yaptığımız hiçbir şey yanlış değildir. Her dokunuşumuz kutsaldır ve düşündüğün ya da hissettiğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Benim mükemmel, kusursuz karım."

İkinci kez boşalırken, bedenim ter ve ikimizin de döleriyle onunkine yapışmışken söylediği sözleri hatırlamak bile ürpermeme yetiyordu. Bu sözler, çocukluğum boyunca içimde parçalanan yapbozun kırık parçalarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sadece bu gerçek bile yeni kocamın beni gerçekten de tüm bastırılmış, sıkı bir şekilde kontrol edilen ihtişamımla gördüğünü söylüyordu. *Benim mükemmel, kusursuz karım.*

Carmella'nın bana verdiği ödünç tayt ve kazak kombinasyonlarından birini giyerek aşağıya indim. Bir noktada, bir şeyler yapmam gerekecekti.

yeni kıyafetler al.

Oraya gittiğimde mutfak kalabalıktı. Elio tezgâhta oturuyor, Sonny ve Giada kilerdeki son kâse ithal İtalyan mısır gevreği için tartışıyorlardı.

İçeri girdiğimde Carmella bana gülümsedi. "*Auguri.*" Bu bana karşı en sıcak olduğu andı. Beni kucağına çekti. Yastık gibi yumuşaktı ve şekerli kurabiye kokuyordu. Kucakta normalden daha uzun süre kaldım ama o hiçbir şey söylemedi. Sonunda arkama yaslandığımda sadece elimi okşadı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ona.

"*Grazie.* Teşekkür ederim, *grazie,*" diye teşvik etti.

"Sakın bana Charlie'ye zorla dil dersleri vermeye başlayacağını söyleme?" Sonny yaşlı hizmetçiyle alay etti.

"Kocasının dilini konuşmalı. Ailesinin dilini." Carmella caydırılamayacak bir enerjiyle başını savurdu.

"O haklı. İtalya'ya gittiğinde aileyle konuşabilmek güzel olacak." Elio'nun sesi beni şaşırttı. Pek konuşkan bir tip değildi.

Carmella bir fincan kahve koyarken ben de onun yanına oturdum. *Renato beni gerçekten İtalya'ya götürecekti miydi?* New Jersey'den hiç ayrılmamıştım bile.

"*Zio* Salvatore seni çok sevecek," diye seslendi Giada bir kâse aradığı tezgâhtan.

"Salvatore?"

"Renato'nun anne tarafından amcası. Napoli'yi Ren'in Atlantic City'yi yönettiği gibi yönetiyor. Yıllardır dünyanın bu tarafından gelecek mutlu haberleri bekliyor."

"Mutlu haberler mi?" Kahvemden bir yudum aldım.

"Bebek haberleri," diye homurdandı Giada, mısır gevreği kasesini muzaffer bir edayla kucaklarken.

Sözleri ve ağızındaki beklenmedik tat, sıvıyı burnuma gönderdi. Homurdandım ve öksürdüm, ağızındaki lokmada boğuldum. "Nedir bu?" diye sordum.

"Kafeinsiz. Anne adayları kafeine fazla yüklenmemeli. Bebek için iyi değil," diye mırıldandı Carmella kilerden.

"Ama ben hamile

değilim!" "Henüz," diye

ekledi Giada.

Onu görmezden geldim. "Hamile bile değilim, o yüzden kafeinsiz içmeme gerek yok. Kafeine ihtiyacım var. Lütfen bana ver, yoksa duvara tırmanıp en yakın kafeye gideceğim."

"Duvara tırmanmak mı? Burada buna gerek yok. Casa Nera sırlarla dolu... Yolun aşağısından çıktığınız gizli geçitler gibi," diyerek Giada bana sırıttı.

"Gerçekten mi?" Merak

ettim. "Gerçekten," diye

onayladı.

"Giada, *basta*." Elio'nun şaklaması beni zıplattı.

"Merak etmeyin. Bu saçmalığı kabul ettim. Sonuna kadar gideceğim," diye mırıldandım ve bir yudum daha kafeinsiz kahve denedim. Aslında o kadar da kötü değildi.

Elio omzumun üzerindeki bir noktaya odaklandı. "Endişelendiğim kişi sen değilsin."

Koltuğumda döndüm ve Lucy'nin kapı aralığında oyalandığını gördüm. Carmella hemen küçük kız kardeşime doğru gitti ve kolunu ona dolayarak bir ana tavuk enerjisiyle onu mutfağa götürdü.

"Lucy! Ben de seni bekliyordum. Bugün ekmek yapmayı öğreniyoruz."

"Yemek yapmayı mı öğreniyorsunuz?" diye sordum.

"Neden? Buna izin yok mu?" Lucy bana ters ters baktı. Üst kattaki

acı dolu konuşmamız kafamın içinde dönüp duruyordu.

Carmella Lucy'nin elini okşadı. "Sakin ol, *Cara*." Hizmetçi gözüne takıldı. "Lucy bir süre benimle kalacak."

Başımı salladım, kahve fincanımı hayatım buna bağlıymış gibi kavradım ve mutfaktan çıktım. Biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Birisi çalışma odasının kapısını çaldığında televizyon izliyordum. Hiç bu kadar boş zamanım olmamıştı. Renato'ya söylediğim gibi programımı bitirip bir hastanede çalışmak istiyordum ama ara vermenin güzel olduğunu da inkâr edemezdin. Yıllardır doğru dürüst izin yapmamıştım.

Sonny kafasını odaya soktu. "Senin için bazı eşyaların geldiğini bilmen gerektiğini düşündüm. Nereye gideceğini söylemek için üst katta olmak isteyebilirsin," dedi neşeyle ve gözden kayboldu.

Odadan çıktım ve neden bahsettiğine bakmaya gittim.

Casa Nera çalışanları merdivenlerden aşağı yukarı koşturuyor, kutuları yukarı taşıyor ve elleri boş dönüyorlardı. Gidecekleri yer Renato ile paylaşacağım yeni odaydı. Aceleyle peşlerinden gittim ve eşikte durup önümdeki manzarayı . Her şekil ve boyuttaki kutular yatağa, yere, kısacası sığabilecekleri her yüzeye yerleştirilmişti. Koyu renk takım elbiseli, kulaklıklılı, iri yarı adamların aynı anda beş ayakkabı kutusunu dengede tutmaya çalıştığını görmek oldukça ilginç bir manzaraydı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

"La Leonora'daki butiklerden teslimatlar," dedi Sonny ve sırıttı. "Patron her şeyi nasıl yapacağını biliyor." Gururlu görünüyordu, sanki birine bir yıllık kıyafet almak normal bir şeymiş gibi.

Tüm paketler odaya girer girmez herkesi gönderdim. Hepsini yukarı taşımak için kendi yollarından çıkmaları yeterince kötü hissettirdi. Bunu tek başıma da yapabilirdim ama bir günümü alırdı.

Kapı aralığında uzun bir süre oyalandım, kendimi davetsiz bir misafir gibi hissettim. Bir sahtekâr. Sahte eş.

"Güzel vurgun." Giada omzumun üzerinden baktı. "Ren biraz muhafazakâr olsa da iyi bir zevke sahip, ama belki de bundan hoşlanıyorsundur. Gerçekçi olmak gerekirse, çok kısa ya da açık bir şeyle evden çıkmaya izin vermiyor. Bunu kabul etmek zorundasın."

"Gösterişli şeylerden hoşlanmam," diye mırıldandım, bakışlarım parlak çantaların üzerindeki tanınmış tasarımcı markalarının üzerinde geziniyordu.

"Tabii ki . O seni anlıyor. Bu neredeyse tatlı bir şey."

"Değil," diye karşı çıktım belli belirsiz. Odadaki her şeyin maliyetini kavrayamıyordum bile. Hiç deneyimim olmayan türden bir savurganlıktı bu. Tasarımcı kıyafetleri almayı boş verin; genellikle *yeni* kıyafetler almayı ve Goodwill'den bir şeyler almamayı haklı çıkarmak için mücadele ederdim.

"Renato De Sanctis'in asla tatlı olamayacağı bir şey," diye devam ettim odaya girerken. Çantalardan birinin içine göz attım ve Giada'ya baktım. "Ayakkabılar."

"Neden fısıldıyorsun? Seni duyacaklarından mı korkuyorsun?" diye yüksek sesle sahte bir fısıltıyla cevap verdi.

Kutuya uzandı ve açtı. Güzel bir çift düz, kestane kahvesi deri binici botu çıktı. Hava için mükemmeldi ve o kadar klasik ve güzeldi ki pürüzsüz yüzeyine dokunmak zorunda kaldım.

Giada onları bana uzattı ve sonra dönüp kutular ve elbise çantalarıyla dolu odanın geri kalanına baktı. "Tamam, şunu öneriyorum. Ben açacağım, sen de ayıracaksın. Anlaştık mı?"

"Bunların hepsi gerçekten benim için mi? Belki de hepsini açmadan önce kontrol etmeliyiz?"

Giada bir an kaşlarını çattı ve sonra güldü. "Charlie, cidden ne söyleyeceğini hiç bilmiyorum. Hayır, bu senin için. Artık patronun karısısın; Carmella'nın eski taytlarıyla dolaşmaya devam edemezsin. Rahatla ve kocanın parasını senin için harcamasına izin ver. Bunu hak ediyorsun ve bu düşüncüyü içselleştirmen gerekiyor."

"Harika, bir suçlu şimdi de bana kişisel gelişim tavsiyesi mi veriyor?" Mırıldandım.

Giada kıkırdadı. "Eminim öyledir. Şimdi bana yardım et, yoksa o botları ödeme olarak alırım."

Botları göğsümde kavradım ve o yine güldü.

"İşte ruh budur. Hayatında bir kez olsun bencil olmayı öğren. Cennette en fedakâr olmak için ödül falan yok. Bu sadece bir efsane."

Gözlerimi devirdim ama içimde inkâr edemeyeceğim bir heyecan vardı. Yeniden kendi kıyafetlerime sahip olma fikri bile çok cazipti ama güzel, yumuşak, giyilmemiş kıyafetler? Bunu itiraf etmekten ne kadar utansam da heyecanlanmıştım.

Kutuların içine daldık.

İç çamaşırlarıyla dolu yumuşak bir çantanın içinde bir not buldum. Katlanmış kağıt parçası, geçici mutluluğumu patlatan bir el bombası gibiydi. Giada atıştırmalık almaya gitmişti ve ben daha kişisel eşyalarla tek başıma uğraşıyordum. Çoktan paketinden çıkardığım iç çamaşırı takımları, iç çamaşırının olabileceğini hiç bilmediğim kadar güzeldi. Kafamın içinde Mercy Home'daki rahibelerden biri olduğunu fark ettiğim ses hemen eleştirel bir tavır takındı. *Ne büyük para israfı.* Ama içimdeki kadın, kendine asla yeni bir şey almayan kadın, buna bayıldı.

Elim saten çantanın dibindeki kâğıt parçasının etrafına dolandı. Çekip çıkardım.

Kim buraya bir not koyar ki? Açarken parmaklarım titredi.

Telefonu en son sizin apartmanınızda çaldı ve kadının kayboluşuyla ilgili suçlu ve göz yaşartıcı ifadeleri elimizde. Bizi test etmeyin. Bir taraf seçin. V

"TAMAM, yemek için gittiğimi biliyorum ama margarita getirdim," diye yüksek sesle şarkı söyledi Giada, elinde kocaman bir sürahi pembe sıvı ve iki bardak bulunan bir tepsiyle odaya girerken.

"Sorun nedir?" Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce hemen durdu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim, midem bulanmıştı.

"Belli ki hiçbir şey değil." Giada içini çekti ve tepsiyi bırakıp iki bardak pembe margarita doldurdu. Bir tanesini bana uzattı. "Oyuncak çantasını bulduğunu varsayıyorum."

İçimi yudum yudum içiyordum ve neredeyse boğuluyordum. "Oyuncaklar mı?"

Hınzırca sırttı ve kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Karılarının her deliğini aynı anda doldurmak isteyen ama ona dokunmaya cüret eden başka bir erkeği vuracak olan erkeklerin şerefine."

Her deliği doldurmak mı? İçimi bir utanç duygusu kapladı ve bir elimi yüzüme kapattım. Sonra cebimdeki notu hatırladım ve zihnimi dağıtmak için elime geçen bu fırsatın üzerine atladım. "Göster bana."

CHARLIE

T Şapka gecesi, Renato kapıda belirdiğinde yeni yatağında kitap okumaya çalışıyordum. Deniyordum, çünkü kelimeler sürekli hareket ediyordu.

Bütün bir sürahi margarita benim tolerans seviyemi biraz aşıyordu.

Atlıkarıncadaymışım gibi hissetmeme rağmen, kız kardeşimle aynı odayı paylaşmaktan kurtulmak iyi geldi. Onun somurtkan ruh hali bulaşıcıydı ve ben bu şekilde yaşayamazdım. İşlerime devam etmek zorundaydım. Ne de olsa tüm kabul etmiştim. Ve polis ensemdeyken, *kendi* ruh halimi dengede tutmak yeterince zordu.

"Ne okuyorsun?" Renato'nun kapı aralığından gelen ani sesi beni sıçrattı.

Kitabı yatağın üzerine bıraktım ve ona ters ters baktım. Kapı aralığında uzanmış, bana bakıyordu.

"Ne zamandır oradasın?" Sıcak ifadesinden rahatsız olarak suçladım.

"Bir süre," diye mırıldandı ve odaya girdi, takım elbise ceketini çıkarıp siyah bir elbise gömleğini ortaya çıkardı. Gömleğin düğmeleri boğazından açıktı ve dövmelelerinin bir kısmı görünüyordu.

Bakışlarım gövdesinin uzun, kaslı kıvrımlarında oyalandı. Adam delicesine ateşliydi. Bunu inkâr edemezdim. Bakışlarım yüzünü buldu ve bilmiş sırıtışı utanarak kitabımı tekrar elime almamı sağladı.

"Sorun değil, *bambina*. Beni izlemenden hoşlanıyorum. Ben de seni izlemeyi seviyorum," diye belirtti. Gömleğinin daha fazla düğmesini çözerek açık bıraktı ve ben de mürekkepli gövdesine bakmaktan özenle kaçındım.

Açık gömleği ve kalçalarına kadar inen siyah elbise pantolonuyla yatağa doğru yürüdü. Yanımda durdu ve bana aldığı yeni pijama takımlarından birinin saten askısının altından bir parmağını kaydırđı.

"Bu sana yakışıyor," diye düşündü.

Dokunuşu altında kıvrınma d rt mle savaştım. "Paranı boşa harcamak istiyorsan seni durdurmayacağım," diye takıldım.

Renato yanımdaki kenara oturup kitabımı kapattığında yatak eğildi. Acı dolu bir i  geçirdim ve ondan başka her yere baktım.

"Karım için para harcamak israf değildir. Güzel şeylere sahip olmayı hak ediyorsun. Kimin sana farklı hissettirdiğini söyle, ben de onlara bu gerçeği yavaş yavaş öğreteyim."

Omuz silktim. "Hayat bana bunu öğretti, o yüzden sakın . Bunun için ateş edecek kimse yok, sorduğun için teşekkürler."

Renato'nun ağzı yarım bir sırtışla yukarı kalktı, bu çok seksiydi. Kucağıma baktı. "Ne okuyorsun?" Kitabı çevirdi ve bir kaşını kaldırdı. "*Prens*. Machiavelli. Hafif bir yatmadan önce okuma o zaman?"

"K t phaneniz romantik komedilerle ya da İngilizce kitaplarla dolu değil," diye  ıkıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kitaba en çok kulağı aşınmış kitaplardan biri olduğu için ilgi duymıştum. Sanki bir kitap yanımda oturan adamı anlamama yardımcı olabilirmiş gibi. *Evet, doğru*. Yine de bir şey hiç yoktan iyidir.

Renato kitabı kaldırıp komodinin üzerine koydu ve sonra sessizce konuştu.

"...sevgi ve korku birlikte var olamayacağına göre, ikisi arasında bir seçim yapmamız gerekirse, korkmak sevimekten çok daha güvenlidir."

Gözlerini benimkilere dikti. "O kitaptaki düşünceleri yıllarca inceledim, ama o özel düşüncenin anlamını daha yeni kavradım.

alıntı."

Ses tonu şifreliydi ve o bu kadar yakinken herhangi bir şeye konsantre olmak zordu. Daha önce içtiğim margaritalar hâlâ damarlarımda dolaşıyor, bana sahip olan bu adamın karşısında beni rahat ve korkusuz kılıyordu. *Bu benim de ona sahip olduğum anlamına mı geliyor?*

"Gerçekten her gece burada birlikte mi uyuyacağız?" diye sordum, aklıma gelen bir sonraki başıboş düşünceye kilitlenmiştim.

"Evet. Biz evliyiz, burası bizim odamız."

"Tek bir kişiyle yatacak bir adama benzemiyorsun." Kahretsin, ağzımı kimin kontrol ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama berbat bir iş çıkarıyorlardı.

Renato bir kaşını kaldırdı. "Bu izlenime nereden kapıldın? Sanırım senin dışında beni birlikte gördüğün tek kadın Giada."

Elimi onun üzerinde salladım. "Bunların hepsi. Bütün bunlar," diye detaylandırımdı, sanki yardımı olacakmış gibi.

Renato'nun ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bana iltifat mı ediyorsun, *Mia moglie?*"

Homurdandım. "Neden yapayım ki? Sanki seni daha ukala yapacak başka bir şeye ihtiyacın varmış gibi?" Son kelime dudaklarıma yapışmış gibiydi ve beni güldürdü. "Ukala, anladın mı?" Biraz daha güldüm. Eşyalarımı yerleştirirken bu kadar çok içmemeliydim herhalde. O ana kadar bu kadar sarhoş olduğumu fark etmemiştim.

Renato bana bir kaşını kaldırdı.

Ona doğru sallandım. Yüksek sesle fısıldayarak, "Kendini beğenmiş, çünkü büyük bir *sen* varsın," diye açıkladım.

Neredeyse beni yakaladı. "Bunun sorumlusu kim?" "Giada eşyalarımı yerleştirmeme yardım etti."

"Yeterince konuştuk. Yemek yedin mi?"

"Unutmuşum." İçimi çektim. "Kitabını okumaya çalışıyordum ama kelimeler yer değiştirip duruyordu."

Bir an için gözlerimi kapattım ve dünya sarsıldı. Eyvah. Tamam, bu kesinlikle benim gibi hafif biri için çok fazla tekilaydı.

", küçük hemşire. Sana yiyecek bir şeyler getirelim."

Gözlerimi açtım. Renato durmuş, elini uzatıyordu. Yemek ihtimaliyle midem guruldadı, o da kıkırdadı.

"Yardıma ihtiyacım yok. Sarhoş değilim," diye itiraz ettim ve ayağa kalkıp hemen ona yaslandım.

"Tabii ki değilsin." Bakışlarını kıyafetimde gezdirdi ve gözleri karardı. "Sana aldığım kıyafetlerin içinde iyi görüneceğini biliyordum."

"Giyecek *sadece* senin aldığın kıyafetlerim var."

"Güzel." Beni daha yakına çekti, ellerini omuzlarımdan belime doğru gezdirdi.

Dokunuşu iyi hissettirdi. Ona karşı eridim. "Carmella'nın eski taytları hariç," diye belirttim.

"Onları yaktırıyorum. Hadi, sana yiyecek bir şeyler bulalım," dedi huysuzca, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak.

YENİ KOCAM YEMEK YAPABİLİYORDU. Yarı sarhoş halimle tek yapabildiğim ağzım bir karış açık onu izlemektir. Umarım ağzımdan salyalar akılmıyordu.

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve mutfakta kontrolü ele aldı. Yalnızdık, saat gece yarısına doğru ilerliyordu. Adada oturmuş, başımı elime yaslamış ve dik durmaya çalışarak hayatımı çalan ve yerine bir başkasını koyan adamı izliyordum. Bana omlet pişiriyordu ve rahatsız edici derecede çekiciydi.

Hava, zeytinyağında hafifçe cızırdayan olgun kiraz domateslerin, doğranmış fesleğenlerin ve sıkılmış sarımsakların kokusuyla doldu.

"Yardım etmeyi teklif etmeliymişim hissediyorum," diye mırıldandım.

"İşte senin sorunun da bu, *anima mia*. Her zaman yardım etmek zorunda değilsin. Bazen insanların senin için bir şeyler yapmasına izin verebilirsin," dedi Renato, bir eliyle yumurtaları kırıp diğer eliyle çırparken.

Kırbacı kolaylıkla döndüren güçlü, dövmeli bileği bana bir şeyler yaptı. Tanrım, gerçekten ayılmaya ihtiyacım vardı. Tezgâhın üzerinde duran bir tahtadaki satranç taşlarıyla oynadım. Giada ve Sonny'yi sabahları bazen orada oynarken görmüştüm.

"Koltuk psikolojisi saçmalıklarını bana bırak, yoksa seni de yaparım," diye uyardım onu. Güldü. "Beni becermeni çok isterim, *bambina*."

Bu imayı görmezden gelerek kollarımı dizlerime doladım ve karnıma bastırdım, bu pozisyonun hırıltıyı bastıracağını umuyordum. Artık yemek kokusunu alabiliyordum, midem uyanmış ve beslenmeyi talep etmişti.

"İyi. Kalenin kralı sensin," diye ilan ettim. "Ve diğer herkes dışarıda kilitli. Etrafındaki her şeyi kontrol etmek zorundasın, tahtadaki her oyuncu senin hamlen... Başka tarafa bakamazsın ya da rahatlayamazsın çünkü o zaman bir hata yaparsan birini kaybedebilir ve bir çetele işareti daha eklemek zorunda kalabilirsin." Göğsünü işaret ettim.

Omleti pişmeye bıraktı ve tezgâhın üzerinden bana doğru eğildi. Satranç tahtasına döndüm, loş ışıktaki dikkatimi bu adamın güzelliğinden uzaklaştıracak herhangi bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Renato için siyahı seçtim, çünkü tabii ki. Şahı izole ederek diğer tüm figürleri geriye ittim.

"Çok zekice. Belki de sarhoş terapisi diye bir şey olmalı," diye başladı.

Parmağımı dudaklarına götürdüm ve onu susturdum, sarhoşluğumda normalde olduğumdan daha cesurdum.

"Daha bitirmemiştin. Tüm bunları yapıyorsun, tüm bunlara sahipsin ve herkes senin dokunulmaz, her şeyi bilen, yaşam ve ölüm üzerinde gücü olan bir tanrı olduğunu düşünüyor... ve bu doğru, ama sen orada kulenin içindesin ve yapayalnızsın."

Kelimeler beni terk eder etmez, kafamdaki yoğun sisin içinden bir uyarı sesi geldi. *Bekle, ne demiştin?* Renato bana bakarken hatırlamaya çalıştım.

"Ne de tacı giyen baş ağırdır." "Machiavelli mi?" Merak ettim.

Bana çok yakındı ve biz konuşurken hava yoğunlaşmıştı. Sarhoş psikanalizimi ona yönelttiğimde geri çekilmemişti. Aslında, her zamankinden daha yakın görünüyordu.

"Shakespeare," diye düzeltti Renato nazikçe. "4. Henry."

Doğru. Bu adamın deneyim ve dünyevilik açısından benim ligimin çok dışında olduğunu tam zamanında hatırlattı.

"Çok şey biliyorsun. Eminim kütüphanedeki tüm kitapları okumuşsundur, değil mi? Benden çok daha zekisin. Hiç eyalet dışına çıkmadım, bunu biliyor muydun? Hiç uçağa binmedim. Başka hiçbir dili akıcı bir şekilde konuşamıyorum, ama eminim bunu biliyorsundur. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diye mırıldandım.

Renato beni puslu halimle başa çıkamadığım bir tür hayranlıkla izliyordu. Çok yoğundu. Bu adam her konuda yoğundu, ama yine de bana baktığı gibi kimseye baktığını görmemiştim.

"Kimse bana senin baktığın gibi bakmıyor," dediğimi duydum. Zaten dayanıksız olan süzgecim o anda MIA olmuştu.

"Kimse benimle *senin* gibi konuşmuyor," diye karşılık verdi ve uzanıp yanağımı avuçladı. Sevecen ve samimi hissettirdi. Kalbim garip bir şekilde çarpıyordu.

"Onları öldüreceğin için mi?"

Renato sırttı ve ocağı kapatmak için omlet tavaına doğru uzandı. Sonra doğruldu ve adanın etrafında bana doğru döndü.

Satranç tahtası, kurduğum komik düzende yanımda duruyordu; şahın etrafı birkaç kare boşlukla çevriliydi.

Onu görüş alanımda tutmak için taburenin üzerinde döndüm. O sırtınızı dönebileceğiniz türden bir adam değildi. Bu, bir pantere sırtınızı dönüp saldırmayacağına güvenmek gibi bir şey olurdu.

Önümde durdu, o kadar yaklaştı ki sığması için bacaklarımı açmak zorunda kaldım. Beni geçip satranç tahtasına doğru uzandı. Tahtanın rakip tarafındaki en büyük taşı aldı ve onu yalnız şahın yanına koydu.

Kraliçe.

Beyaz kraliçe.

Siyah-beyaz çift panonun tepesinde oturuyordu, izole edilmişlerdi ama yalnız değillerdi. Artık yalnız değillerdi.

Renato bana döndü ve yüzümü avuçladı, iki başparmağıyla yanaklarımı okşayarak bana değerli bir şeymişim gibi baktı.

Kutsal bir şey.

Dayanılamayacak kadar samimi bir sessizliği doldurmak için çaresizce konuşmak üzere ağzımı açtım ama beni bekleyen hiçbir kelime yoktu. Kendimi onun gözlerindeki ifadeden ve aramızda bir şeyler olduğuna dair inkar edilemez bilgidен uzaklaştırmanın hiçbir yolu yoktu. Büyük ve gerçek bir şey.

Dudakları benimkilerle buluştu ve bu şimdiye kadar bana verdiği öpücüklerle hiç benzemiyordu. Onun gibi bir adamın olabileceği kadar nazikti. Dudaklarını benimkilere değdirdi ve bu bir ricaydı. Nefes nefese dudaklarımı ayırdım. Yüzümdeki ellerinin sıcaklığı, vücudunun yakınlığı... sarhoş ediciydi. Dili ağzımın içine kaydı ve benimkiyle durgun bir şekilde karıştı.

Her santimimi tadıyormuş gibi öptü beni. Tadına bakıyordu.

Ellerimi gömleğinin içine soktum, onu kendime çektim ve yerinde tuttum.

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Merak etme, *anneciğim*. Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı.

"*Mia moglie* ne demek?"

"Karım," dedi ve çenemden kulağıma doğru öpücükler kondurdu. "Peki ya *bambina*?"

"Kız bebek."

Kulağıma ulaştı ve bir sıcaklık doldu. *Tanrım*, bu hoşuma gitti.

"*Anima mia?*" Bana söylediği her şeyi ezberlemiştim, anlamlarını bilmek için yanıp tutuşuyordum ama aynı zamanda korkuyordum da.

Durakladı ve geri çekildi, karanlık bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi. Beni bununla baş başa bırakıp bırakmayacağını merak ediyordum ama sonra konuştu.

"Ruhum' demek."

Dudaklarımı ıslattım, odanın geri kalanının sadece belli belirsiz farkındaydım. Bu an bir şekilde önemli geliyordu ya da belki de damarlarımdaki alkol bu güçlü adamı bir saniyeliğine daha az korkutucu gösteriyordu.

"Senin gibi adamların bir tane bile olmadığını sanırdım," dedim sessizce, sitem etmeden.

"Yok, ama benim için endişelenme küçük hemşire." Renato hınzırca gülümseyerek eğildi ve tam kulağımın dibinde konuştu. "Bana seninkini vereceğine söz vermiştin, hatırladın mı?"

Sonra, dünyanın en utanç verici zamanlamasıyla, midem o kadar yüksek bir sesle protesto etti ki, anın samimiyeti paramparça oldu.

Renato kıkırdadı, arkasına yaslandı ve nefis kokan omlete doğru ilerledi.

"Bu gecelik bu kadar felsefe yeter. Seni beslememe izin ver."

"Ve sonra?" Merak ettim, o omleti tabağa koyup düzgün, ısırick büyüklüğünde sıralar halinde keserken bakışlarım omlete ziyafet çekiyordu.

"Ve sonra..." Omzuna bir bulaşık bezi attı ve yumurtadan ilk lokmayı alıp dudaklarıma götürdü. "Yatma vakti."

RENATO

"Ren? Beni duydun mu?"

Elio'nun sesi hayallerimi delip geçti. Charlotte Bütün sabah kafamın içinde dönüp durdu, muhtemelen dün gece yukarı çıkar çıkmaz hemen sızdığı ve beni azgın bir ereksiyonla bıraktığı için. Mutfaktaki çorak göğsüme uzanmış ve solmuş kalbimi mükemmel küçük elinin içine almıştı... ve sonra umursamaz bir şekilde yumurta yemeye ve onu unutmaya devam etmişti.

Ama unutmamıştım. Hem de hiç.

"Evet, sizi duydum. Komiser Reynolds görüşmek istiyor. Neden?"

"Söylemedi."

"Ona tekrar kredi vermeyeceğim. Zaten yaklaşık yüz bin dolar borcu var." Gözlerimin arasında ağrıyan noktayı çimdikledim.

Polis komiseri gibi zengin, güçlü adamlar varlığımın baş belasıydı. Öldürerek harcayamayacağım kadar nüfuzluydular ama geri kalan zamanlarda lanet olası birer sülük gibiydiler.

"Bunu ona söylememi ister misin? Yoksa parasını ödeyene kadar mı yasaklayayım?"

"Onu engelle. Bunun için zamanım yok. Talepte bulunabileceğini mi sanıyor? Elimde yeterince kanıt olduğunu çok iyi bildiği halde.

polis departmanı kaymağı mı? Onu engelleyin ve gözümün önünden uzak tutun. Bırakın terlesin."

Elio bir kaşını kaldırdı ama başka bir yorum yapmadı. Dedektif Vane ve Whitely burunlarını ait olmadıkları yerlere soktukları için Komiser Reynolds'a son zamanlarda her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı ama adamdan bıkmıştım. Ayrıca, Charlie'nin yerleştirdiği böcek sayesinde ofisimde söylenen her söz doğrudan meraklı dedektiflerin kulağına gidiyordu. Bu bilgiyi patronlarına götürsünler ve nasıl gittiğini görsünler.

"Giada bunu da buldu," diye devam etti Elio ve önüne bir fotoğraf koydu.

Komiser Reynolds ve bir hafta önce depoma giren sümüklü, takım elbiseli Castillo'ydu. Ormandaki ölü adamın adını verdiği kişi. *Juan Castillo*. Adamın duruşu ve etrafını saran güvenliğin miktarı şüphelerimi doğruladı. Bu adam Castillo'ların başıydı ve bunca zamandır burnumun dibindeydi. Bunu o anda olduğundan daha fazla önemsemeliydim. Ama dikkatim dağılmıştı ve sebebi de yatağında uyuyor olmasıydı.

Bugün iş inanılmayacak kadar sıkıcıydı ve işe ayırdığım her saniye karımı hayal ederek geçirebileceğim bir zamanmış gibi geliyordu.

Karım.

Daha uyanmadı mı? Saatimi kontrol ettim ve ayağa kalktım.

Yeterince uyumuştum ve taşaklarımdaki ağrıyla ilgili bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti.

HALA UYUYORDU. Yorganın altına gömülmüştü, odaya girdiğimde sadece kahverengi saçlarının dökülen uzunluğu görünüyordu. Perdeler hala çekiliydi ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim, damarlarımda beklenti kükrüyordu. Sadece bir kez tattıktan sonra, bu kadının içinde olmaya umutsuzca bağımlı olmuşum bile. Bu bir zorunluluktum. Bununla savaşılmaya bile çalışmayacaktım.

Yatağın onun tarafındaki koltuğuna gömülerek bir süre uyumasını izledim. Bana doğru kaydı, sanki bedeni uykuda bile doğal olarak bana doğru yönelmiş gibiydi.

Onun için seçtiğim ipeksi kaşkolu giymişti. Göğüs dekoltesi açıktı ve esmer bir meme ucunun ipucunu görebiliyordum. Daha önce hiç bir kadın için ya da bir kadınla alışveriş yapmamıştım. Hiç ilgimi çekmemişti. Ama karım farklı bir hikâyeydi. Bir ömür boyu ucuz, ikinci el kıyafetler giydikten sonra şımartılmayı hak ediyordu ve bunu yapacak adam da bendim.

Ayrıca, onun için aldığım kıyafetleri giyme düşüncesi hoşuma gidiyordu. Bütün gün yanında taşıyacağı küçük bir parçam olması hoşuma gidiyordu. Yakında, çok daha büyük bir parça olacağını umuyordum.

De Sanctis'in aile doktoru implant çıkarılır çıkarılmaz gebe kalınabileceği konusunda bana güvence vermişti. Charlotte'un dar amcığını dölle doldurma konusunda çok gayretli olmayı planlıyordum, böylece vücudu hazır olduğunda kolayca hamile kalabilecekti. Kendime karşı dürüst olursam, karımı çiftleştirme dürtümün bir varis üretmekle ya da *Zio Salvatore*'yi memnun etmekle pek ilgisi yoktu. Sadece bir parçamın bu kadının içinde yaşamasını ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlamasını istiyordum.

Ben soyunurken hafifçe kıpırdandı, sessiz olmak için hiçbir hareket yapmadı. *Bambina*'m dün yeni kıyafetlerinin paketlerini açarken ve Giada'yla kafayı bulurken gerçekten çok yorulmuştu. Elio'nun kız kardeşiyle konuşmalıydım. İçki içmek anne adayı için iyi değildi, gerçi teknik olarak Charlotte henüz hamile değildi ve savunmasının arkasına geçip kafasının içini görmek iyi gelmişti.

Benden rol kadar nefret etmiyordu. Bununla başa çıkabilirim.

Her şeyi çıkardım ve diğer her şeyle birlikte teslim ettiğim kutuyu aradım. Charlotte onu dolabının hemen arkasına saklamıştı. İçinden istediğimi aldım ve yatak odasına geri döndüm. Sonra, bileklerini ve ayak bileklerini yatak direklerine bağladım. Uykusunda çok esnek ve güvenliydi.

Seni her zaman güvende tutacağım, anima mia, kendim hariç herkesten.

Ağızına tıkaçı yerleştirdiğim sırada uyandı. Bağları test ederken gözleri açıldı ve konuşmaya çalıştı. Bakışları benimkilerle buluşmadan önce bir an için vahşi ve paniklemiş bir şekilde karanlık odada dolaştı. Beni gördüğünde gözlerindeki panik ve korku eriyip gitti. Asla unutamayacağımı bildiğim bir andı.

Bana güvendi. Bana yalan söylemesine ve polis için böcek saklamasına rağmen, küçük hemşirem bana güvendi.

"Şşşt, endişelenme, *bambina*, sadece dün gece sen bayılmadan önce sana yapmayı planladığım şeyi yakalıyoruz."

Gözleri tekrar açıldı. Dün geceyi hatırlıyordu. Yutkundu ve boynunun hareket edişinin görüntüsü çok güzeldi.

"Akşamdan kalma mısın?" Merak

ettim. Biraz başını salladı.

"Seni daha iyi hissettirmemi ister misin?"

Gözbebekleri istekle büyümüştü, vücudu bu fikre çoktan tepki vermişti. Yardım kuruluşunun tuvaletindeki o geceden beri bağlanmayı seveceğinden şüphelenmiştim. Ağızını tıkadım.

"Çünkü ağzında bir şeyler olmasını ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diye mırıldandım.

Kıpkırmızı oldu ama yüz ifadesindeki hiçbir şey benimle aynı fikirde değildi.

Yatağın ucuna yöneldim ve yanımda getirdiğim oyuncaklardan birini aldım, sonra kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim.

Merakla, panikle ve utanarak bana bakmaya çalıştı. Onun güzel yüzünde dolaşan duygulara yetişemiyordum.

Oyuncağı açtım ve düşük uğultu odayı doldurdu. Oyuncağı amına doğru indirerek yan tarafına geçtim, böylece benim için ıslanırken güzel göğüslerini emebilecektim.

Vibratör ona dokunduğunda sarsıldı. Geceliği hâlâ üzerindeydi ama inceydi ve hissini azaltıyor gibi görünmüyordu. Ağızımı ona doğru indirdim.

Göğüs ucu sertti ve dantel kaplamadan dışarı fırlamıştı, hafifçe ısırıldı ve oyuncakla klitorisini çalıştırdı.

Dişlerimi kullanarak kaşkorsenin ipeksi kayışlarını omuzlarından çekip her seferinde bir memesini ortaya çıkarırken, ağzındaki tıkaçtan inledi ve bakışları bana yapıştı. Meme uçlarını dudaklarımın arasında yuvarladığımda, emdiğimde, ısırduğimde ve etraflarında daireler çizerek yaladığımda sert noktalar koyulaşmıştı. Kalçaları vibratöre karşı daha fazla sürtünme arayışı içindeydi. Teni pembeleşene ve meme uçları kabarana kadar göğüslerine taptım. Sadece meme oyunu ve oyuncak yüzünden doruğa doğru yükseldi. Boşaldığında onu sertçe öptüm, tıkaçın etrafında inledi ve ipek bağların içinde sarsıldı.

Oyuncağı kapatıp bir kenara attım ve vücudunda aşağı doğru ilerledim. Külotunu çıkarmak zor olacaktı, bu yüzden çekmecemde sakladığım ince bıçaklardan birine uzandım. Evin her yerinde benzer bıçaklar vardı. Birinin Casa Nera'daki tüm güvenlik önlemlerini ne zaman aşacağını asla bilemezsiniz ve böyle bir durumda bir bıçak ölümle yaşam arasındaki fark olabilirdi.

Geceliğinin üst kısmını keserken beni dikkatle izledi, malzeme bıçağın altında kolayca ayrıldı ve sonra ortasından yırtıp açtı. Önümde çırılçıplaktı, bağlıydı, savunmasızdı ve nefes kesiciydi.

Bıçağı bir kenara bırakıp, onu tatmak için bir saniye daha bekleyemedim. Eğildim ve ıslak amını yalamaya başladım. Çoktan boşaldığı için sırlıklam olmuştu ve üç parmağımı içine soktuğumda, amcığı sanki her şeyi içine çekmek istiyormuş gibi elimi kavradı. Oyuncağa tekrar uzandım, elimde çevirip sularıyla bolca ıslattım ve içine kaydardım.

İnledi, bana karşı olabildiğince çırpındı. Eğildim ve klitorisini emdim. Uzun süre dayanamayacaktı; göğsü pembeleşmişti, kalçaları çoktan teklemeye başlamıştı ama ben durmuyordum. Dilimle amının içine daldım, ele geçirilmiş bir erkek gibi klitorisinin etrafında döndüm, oyuncakla onu becerdim. O yükseldikçe ve yükseldikçe, titreşimi tekrar açtım ve yüzümde patladı. Bir sıvı püskürmesi bana çarptı ve top gagının etrafında çılgılık attı.

"Kahretsin, evet, *bambina*, beni döllerinle ıslat," diye törpüledim, klitorisini daha fazla dillemeden önce dudaklarımı amına bastırdım ve onu kasılmaya zorladım

ve zevkini üzerine daha fazla fışkırttı. Yüzüne baktım ve ifadesini içime çektim.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, gözleri aynı anda hem parlak hem de pusluydu. Nefes nefese kalmış ve sanki ben onun seçilmiş Tanrısıymışım gibi bana bakıyordu. Bu hürmet dolu bakışı kalbimin soğuk ve karanlık dehlizlerinde sakladım.

"İyi kız, Charlotte. Bak benim için ne kadar iyi geliyorsun, *bambina*. Ama henüz işimiz bitmedi," dedim ona.

Bacaklarının arasına yerleştiğimde nefesi kesildi. Kalçaları ve etrafımızdaki yatak onun dölüyle ıslanmıştı ve bu muhteşemdi.

Onunla yıkanmak, onunla sevişmek, onun içinde yaşamak istiyordum. Bu kadını da benim onu saplantı haline getirdiğim gibi saplantı haline getirme arayışımın işe yaradığının kanıtı.

Ağrıyan aletimi bir saniye daha işkenceye dayanamayarak içine ittim. Kaygan ve sıcaktı ve o kadar sıkıydı ki içeri itmek zor oldu. Sonuna kadar girdikten sonra dudaklarının etrafındaki kayışa uzandım ve onu çektim. Ağzı kızarmış ve şişmişti. Yanaklarındaki gözyaşlarını yaladıktan sonra onu öptüğümde inledi.

O anda kendimi kaybettim, kalbimi çalan bu kadını, kalbimin nasıl atacağını unuttuğunu düşündüğümde öptüm. Onu öptüm ve tekrar boşalana kadar becerdim, etrafımda bir mengene gibi sıkılaştı ve sonra onu takip ettim, içine cum pompaladım, tohumumun yapışmasını ve derinlere kök salmasını umarak en iyi niyetlerimle içlerini işaretledim.

Beyaz bir akıntıyla serbest kaldığımda, parmaklarım oradaydı ve onu deliğinin içine geri itiyordu. Başparmağım klitorisini çevreledi ve haykırdı. "Tekrar boşalamam, yapamam," diye umutsuzca nefes aldı.

Güzel, gözyaşlarıyla dolu gözlerinin bana yalvarması beni tahrik ediyordu.

"Çok güzel yalvarıyorsun, *anima mia*," dedim ona, klitorisini parmaklarken beyaz, kaygan parmaklarımı içine bastırarak. "Ama sana düzgün sikişmenin ne olduğunu göstereceğime söz verdim ve ben acımasız bir öğretmenim."

Tekrar boşaldığında eğildim ve onu öptüm, çığlığını bastırdım. Nefesim ağzında, parmaklarım amındaydı ve adım kalbinde, tam da olmasını istediğim yerdeydi.

OceanofPDF.com

RENATO

T North Shore Club, Atlantic City'nin seçkinleri tarafından görülmesi ve görülmesi gereken bir yerdi. Çoğunlukla, golf oynayan zengin yaşlı adamlar.

ve çalılara işlemek. Gerçek bir ayrıcalık ve yolsuzluk çemberi. Oradaki üyelerin her birine öyle ya da böyle sahiptim. Çok fazla film izlemiş olan ve işi yönetmek için "atın kafasını yatağa sokma" yaklaşımına güvenen babam gibi değildim. Korku ve tehditler sizi ancak bir yere kadar götürebilirdi. Ben kaldıraç ve karşılıklı garantili yıkımı tercih ederdim. Biz aynı değiliz.

Babama karşı gelenler dayak yer ya da ailelerinden biri rehin alınabilirdi. Bana karşı gelenler? Onları sosyal olarak, profesyonel olarak ve bir kez acı çektikten sonra da fiziksel olarak gömdüm.

North Shore Club'a sık sık gelenler gibi bir adamı öldürmek yeterli değildi. Önce onu utandırmalıydınız. İtibarını yok etmeliydiniz. *Sonra da* onu öldürdün. Her şey doğru zamanda.

Elio ile birlikte Komiser Reynolds ve Yargıç Ellens kulübe en uzak delikte olana kadar bekledikten sonra onlara doğru yöneldim.

"Günaydın beyler, ne tesadüf. Burada oynadığınızı bilmiyordum." Elbette bir yalandı, orada bulunan herkes için aşikârdı. Bu iğrenç erkek müsveddeleri hakkındaki her şeyi biliyordum.

Komiser Reynolds en hızlı şekilde toparlandı. "Renato! Oynadığımı bilmiyordum. Seni daha önce hiç golf sahasında görmemiştim."

"Ne diyebilirim ki, işim beni meşgul ediyor ve hobilerimi ihmal ediyorum. Sanırım sizin aşına olmadığınız bir şey, Komiser. Hobilerinizi asla ihmal etmezsiniz, değil mi?"

Komiserin yüzü kıpkırmızı oldu ve boğuk bir öksürük çıkardı.

Reynolds'ın hobileri oldukça standarttı. İçki içmek, burnuna sokabildiği her türlü yasadışı maddeyi çekmek, hayatının birikimini kumarda harcamak ve gece için zavallı bir eskortun peşine düşüp kötü bir performansla onu hayal kırıklığına uğratmak. Ne kadar kötü olduğunu biliyordum çünkü görüntüleri görmüştüm. Giada'nın yetenekleri elimdeyken, bir adamı mahvedebilecek türden kanıtlar elde etmek çok kolaydı.

"Anlamı?"

"Son zamanlarda zor günler geçiriyorsun. Hatırlarsan daha önce kredi hakkında konuşmuştuk?"

Reynolds dudaklarını yaladı. "Hatırlıyorum."

"*Bene*. Konuşmanın bu kısmının tekrarlanmasına gerek yok. Juan Castillo'yu nereden tanıyorsun?"

Reynolds'ın yüzü kızardı ve Yargıç Ellens kıpır kıpır oldu, birden ayaklarının dibindeki çimenlerle ilgilenmeye başladı.

"Kim?" Reynolds zayıf bir sesle sordu.

Ona sııttım. "Bununla mı gideceksin?" Aptal rolü yapmak işime yaramayacaktı ama Reynolds hiçbir zaman en parlak ampul olmamıştı.

"Ne?"

Takım elbiseme kan bulaşabileceği gerçeğinden rahatsız olarak derin bir iç çektim. Sopayı elime aldım ve ağır başını Reynolds'ın yanağına vurmadan önce kısa bir tur attım. Birkaç diş çimenlere fırladı ve adam dizlerinin üzerine düştü.

"Bu hafızanı canlandırdı mı? Bir şeyler gevşedi mi?"

Reynolds çenesini kırık ya da çıkık mış gibi kavradı. Belki de öyleydi. Umurumda değildi. Elio bana bir yığın fotoğraf uzattı, ben de onları

Reynolds.

"Bu adamın nerede saklandığını bilmek istiyorum ve sakın bana bilmediğini söylemeye kalkma." Kamera kayıtları Reynolds'un Juan'la buluştuğunu gösteriyordu, kısa süre önce Clements Drive'daki depoma giren aynı yumuşak elçi.

Kartelin patronu.

"Ne istiyor?" Reynolds'ın yanına çömelerek sordum.

"Sadece o iki işe yaramaz, hemşire ve kız kardeşi - ve senden kurtulmak için. Açıkçası, ona çekip gitmesini söyledim."

"Tabii ki yaptın. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benimle dövüşemezsin, Reynolds. Beni alt edemezsin, arkanda Castillo çocukları olsa bile. Bu şehir üzerindeki hakimiyetimi değiştiremezsin ve senin üzerinde sahip olduğum kozu silemezsin."

Ayağa kalktım. Yargıç Ellens golf arabasının yanına sinmişti. Bu, Komiser Reynolds'un kendisine gönderdiği tüm şüpheli evrakları imzalayan aynı yargıçtı ve yine de birini kızdırdığı için şaşırmış görünecek kadar aptaldı.

"Dedektif Vane ve Whitely. Sizin için mi çalışıyorlar?"

Reynolds yerde yuvarlandı, ağzını tuttu ve göğsünden aşağı kan tükürdü.

"Eğer yaparlarsa onları geri çağırın. Yapmazlarsa, geri çekilmelerini sağlayacak bir yol bul. Onlardan bıktım ve bir dahaki sefere gelip seninle bu konuda konuşmak zorunda kalışım son olacak." Kum ve tohum şişesi için elimi uzattım ve Elio şişeyi uzatırken kaşlarımı çattım.

Mesajı iletmek için Reynolds'ın boğazından aşağı biraz kum dökmeyi planlıyordum ama iğrenç domuzlar parkurun bakımı için kullanılan şişeye işemişlerdi.

Şişeyi tehditkâr bir şekilde Reynolds'ın vücuduna doğru salladım. "Seni başka bir Castillo ile görüyorum ve bu konuşma çok farklı gidiyor. Benim şehrimde benimle baş edemezsin, Reynolds. Sakın deneme bile." Sidik dolu içkiyi

şişeyi yakalamaya çalışan Yargıç Ellens'e fırlattı.

"Yakında görüşürüz, beyler."

OceanofPDF.com

CHARLIE

T ralık öğleden sonrasında Casa Nera'nın arazisi tertemizdi.
Duvarların ötesindeki orman hala

Sonbahar yaprakları ve gökyüzü berrak, soluk bir maviydi. Havada sanki biri yakınlarda yaprak yakıyormuş gibi hafif bir odun dumanı kokusu vardı.

Yerleşkedeki en büyük evden uzaklaşıp arka tarafa doğru yürürken ayaklarımın altında çakıllar çıtırdadı. Sonny adımlarımı takip ediyor, en azından birkaç metre arkamda duruyordu. Orada burada, devriye gezen silahlı muhafızlara gözüm takıldı. İçlerinden birini Tony olarak tanıdım, Casa Nera'daki ilk gecemde yüzünü adam. Renato'ya ona tapacağıma söz verdiğim gece. Tony genişçe gülümseyerek bana el salladı. Ben de onun sıcak jestine karşılık verdim.

Geniş malikânenin arka tarafında küçük bir ağaçlık alan, bir sera ile sebze tarlası ve küçük bir taş bina vardı. Bugün ilk kez bu şirin binanın küçük pencerelerinden içeriye ışık sızıyordu.

"Bu da ne?" Sonny'ye sordum, onun bekliyordum.

"Merhum Bayan De Sanctis'in şapeli. Renato'nun annesinin. Çok bakımlı tutuyor. Orayı çok severdi."

"Görebilir miyim?" Çoktan kapılara doğru yönelmiştim.

Sonny peşimden koştu, eşikten kutsal toprağa adım atmaktan korkuyormuş gibi kapı aralığında geri çekildi.

Renato'nun annesinin kendi şapeli mi vardı? Küçük ve ilginçti, sanki İtalya'dan tuğla tuğla taşınmış gibiydi. Rastlayabileceğiniz türden

Kırmızı tuğlaları, sarmaşık kaplı ön cephesi ve kurşun camlı, vitraylı pencereleriyle şirin bir dağ kasabasında.

İçeride, basit mihrabın üzerindeki duvarda bir haç asılıydı ve sağda, mermer bir Meryem Ana mütevazı sıralara yardımsever bir şekilde bakıyordu. gösteriş yapılacak bir kilise değildi. Gerçek bir müminin kilisesiydi. ya da etkileyici değildi. Sade ve güzeldi. Neredeyse her yüzeyde mumlar yanıyordu, hava tütsüyle ağırlaşmıştı.

Koridordan aşağıya doğru sürüklendim ve bir sıraya oturdum. Babam öldüğünden beri kiliseye gitmemiştim (düğünüm hariç tabii ki, o da sayılmaz). Küçük bir çocukken hissettiğim acı, hayatımdaki yetişkinler tarafından terk edilmiş ve sevilmemiş hissetmem nedeniyle babamın inançlarına sırtımı dönmüştüm. İncamın yakın zamanda geri döneceğini sanmıyordum ama bu, oranın huzuru ve dinginliğinin beni rahatlatmadığı anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi kapattım ve o huzurun içime işlemesine izin verdim. *Lütfen. Biri bana yolu gösterebilir.* Birinin cevap vermesini diledim, çünkü bir şeytana aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Böceğin düşüncesi kafamın içinde dönüp duruyor ve bana eziyet ediyordu. Onu yok etmeli miydim?

"Burası annemin şapeliydi." Renato'nun sesi beni sıçrattı. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Kapının girişinde uzanmış, mermer Madonna'ya bakıyordu.

Bu sabah hayatımın en iğrenç ve en büyük cinsel anıydı. Arka arkaya dört kez orgazm olabileceğimi hiç bilmiyordum. Hatta Renato'yla tanışana kadar, başka biriyle orgazm olabileceğimi bile bilmiyordum. Her zaman çok gergindim, dikkatim dağınıktı ya da bitiş çizgisine doğru acele ediyordum. Her zaman adamın benim hakkımda ne düşündüğü konusunda çok endişeliydim. Her zaman kafamın içindeydim ve bedenimden kopmuştum.

Ancak artık değil. Kocam ondan kaçmam ya da saklanmam için bana alan bırakmadı. Aklımı başımda tutmama yardımcı olan değerli kontrol duyguma tutunmama bile izin vermedi. O, teslim olmaktan başka seçeneğim olmayan bir kasırgaydı.

Ve bağımlı olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Renato kiliseye girdi ve gıcırdayan sıraya yanıma oturdu. "Babam buraya hiç gelmezdi. Etrafta inancını gösterecek yeterince insan yoktu. Şehirde başka bir yeri vardı. Orada bir yangın çıktı. Artık orayı kullanmıyoruz. Onun için inanç, sevgi ve sadakat gibi, performatif bir eylemdi. Eğer kimse izlemiyorsa, bunun bir önemi var mıydı? Onun için değil."

Onun açık sözlülüğünden ilham alarak ben de karşılık verdim. "Babam mahallemizdeki yerel Katolik kilisesine gitmeyi çok severdi. O zamanlar çok fazla arkadaşımız vardı. Herkes onu severdi. O bir karakterdi, biliyor musunuz? Hayattan daha büyüktü. Çok fakirdik ama o gidene kadar bunun farkında değildik. Aç olmayı bir şekilde oyun haline getirebilirdi. O her zaman ne yapacağını bilirdi ve ben asla," diye devam ettim, ne kadar çok şey paylaştığım konusunda aniden garip hissettim.

"Gayet iyisin. Kız kardeşin kolay bir insan değil."

Öfkelendim. "Onu tanımıyorsun. O bela aramıyor. O iyi bir kız, en iyisi, sadece yanlış adama aşık oldu. Aşk bunu yapabilir... Bunu bilmeni beklediğimden değil."

Renato'nun gözlerinin bana döndüğünü hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Başka kimsenin sana yaklaştığını görmedim ve sen benimle, tamamen yabancı biriyle evlendin."

"mi?" diye araya girdi. "Neyi?"

"Hiç aşık oldun mu?"

Hayır. Hiç yaklaşmadım bile.

"Kız kardeşimi seviyorum." Bu saf bir gerçek ifadesiydi.

Renato başını salladı ve sonra bir kaşını kaldırdı. "Elbette biliyorsun, ama ben bunu sormadım."

"Eğer romantik aşktan bahsediyorsanız, o zaman elbette, belki, orada ya da burada."

"Belki, burada ya da orada?" Renato eğlenmiş bir sesle tekrarladı. "Görünüşe göre bu konuda benden daha fazla şey bilmiyorsun."

Omuz silktim ve onun ifadesi yüzümde isteksiz bir gülümsemeye neden oldu.

"Neden bu konuda mutlu görünüyorsun?" diye sordum. Onunla tartışmak istemiyordum, çünkü sonuçta haklıydı. Çıktığım erkeklerin hiçbirine aşık olmamıştım. Sözlerini doğrulamak çok acınası hissettirdi, bu yüzden onun yerine tespihle oynadım. "Biliyor musun, biz çok küçükken babam bize bir tespih boncuğu alıp dilek tutmamızı söylerdi."

Renato, "Tespah böyle çekilmez," diye söze başladı.

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Sadece söylüyorum. En çılgın hayallerimizin hepsini gerçekleştirmek istedi ve hiçbirini gerçekleştiremedi. Onun yerine, yalnız kaldık." Sözümü kestim.

"Dileğin neydi?" Renato arkasına yaslanıp kolunu arkamdaki sıraya doğru kaydırarak sordu.

"Bunu sana söyleyemem, tabii ki. O zaman ," diye .

Bana sıırıttı. "Kız kardeşim - bir gün onunla tanışacaksın - her zaman bir sanatçı olmak isterdi. Ben hiç öyle bir şey istemedim. Hayallerim bir meslek ya da mülkiyet değildi. Keşke onu güvende hissettirebilseydim. Keşke annemi kurtarabilseydim. Sevdiğim, güvendiğim insanlar olabilmeyi diledim."

Şok olmuş yüzümü Renato'ya çevirdim. Bu çiğ, şaşırtıcı bir dürüstlüktü ve neden benimle paylaşmaya karar verdiğinden emin değildim.

Bir elini kalın dalgalarının arasından geçirdi. "Alışkanlık. Kilisede itiraf etmek."

"Bir daha asla yalnız kalmamayı diledim," diye , dürüstlüğünden ilham alarak. Karşılık vermemek için kendimi çok dengesiz hissettim. "Dünyada birinin beni seçmesini diledim, Lucy gibi mecbur olduğu için değil, istediği için. Biri için yeterli olmayı diledim."

Renato'nun yıllanmış viski gibi ince gözleri benimkilerle buluştu. Bana hınzırca bir kaş kaldırdı. "Yıllar boyunca kimsenin seni seçmeye çalışmadığına inanmakta çok zorlanıyorum. Kimseye ihtiyacın varmış gibi hissettiğine inanmakta zorlanıyorum. Sen çok yetenekli bir kadınsın."

İltifat karşısında yanaklarım ısındı ve utancımı gizlemek için gönülsüzce omuz silktim. "Spor salonunda sonuncu seçilmenin yaraları derin ve kalıcıdır, bunu her psikiyatrist bilir."

Renato kıkırdadı ve bana değerlendirici bir bakış attı. "Bir iltifatı nasıl kabul edeceğini bilmiyorsun, değil mi *bambina*?"

Derin bir nefes aldım ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Bir önceki sabah Lucy ile yaptığım iç karartıcı konuşma aklıma geldi. Renato'nun yanında daha güvenli bir yerde durmalıyım, yoksa aklımı tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım. "Lucy sonsuza dek tutsak kalacağından endişeleniyor. Onu bir adamla evlendirip ondan kurtulacağından. Hayatının daha başlamadan bitmesinden endişe ediyor."

"Onunla ilgileneceğime söz verdim. Seni temin ederim ki onu evlendirmek ona bakmak sayılmaz. Elbette, sen benim karım olduğuna göre, Lucy artık benim de küçük kardeşim. Ona kız kardeşim Sofia gibi davranacağım."

Ona güvensizlikle baktım ama göğsümde yeşeren umuda engel olamadım. Her zamanki gibi duygularımı alnıma yazılmış gibi okuyordu.

"Sözüm senettir, unuttun mu?"

Sakin kalmaya çalışarak başımı salladım. Bunu biliyordum. Sözünden dönmeyeceğini biliyordum. Neden bu kadar emin olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Mantıksızdı ama yine de doğrudu. Kalbim sanki koşuyormuşum gibi çarpıyordu.

Sonra Renato gitti ve nabzımın daha da sert atmasına neden oldu. "Ortalık yatıştıktan sonra kız kardeşinin burada gerçek bir hayat kurması gerekecek. Bunun için kafasının rahat olması gerek. Hemşirelik programını bitireceksen senin de ihtiyacın var."

Esrarengiz patrona bakmak için arkamı döndüm. Şapelin yarı aydınlığında gizlenmişti. İfadesini okuyamıyordum ki bu yeni bir şey değildi. "Yani diplomamı alabilecek miyim?"

Başını öne eğdi. "Ama bu kadar yarı zamanlı saçmalık yeter. Tam zamanlı çalışacaksın ve bu iş bitecek. Bu işler bu kadar uzamamalı."

Kendimi durduramadan ona uzandım ve omuzlarından sarıldım. Ne kadar geniş oldukları ve nasıl oturduğum göz önüne alındığında

onun yanında, sağlam bir tutuş yapmadı. Neredeyse sıranın üzerinden düşecekken beni yakaladı.

"Ne? Mutlu musun?" diye sordu bana bakarak.

Şiddetle başımı salladım ve Renato gülümsedi. Onun gülümsediğini pek fazla insanın görmediğini hissediyordum. Bunu kalbimin derinliklerinde sakladım.

"O kadar mutluysan gel dizime otur," dedi sessizce ve aniden sıcak, tehlikeli bir bölgeye dönüştü.

Bu istek karşısında bir an tereddüt ettim. "Fazla düşünme. Sadece yap," dedi.

"Renato," diye başladım iç çekerek. Adam beni yoldan çıkarmaya kararlıydı, hem de burada, bir kilisede. O gerçekten bir şeytandı.

"Ren."

"Ren," diye düzelttim kendimi. Geri çekildim, emri havada asılı kaldı, cevapsızdı. Boğazımı temizledim. "Neden buraya geldin?"

"Seni görmek için."

"Yapacak işin yok mu senin?"

"Her zaman yapacak işlerim var," dedi bıkkınlıkla. Gözlerinin arasını kıstı, aniden bitkin görünüyordu. "İster inanın ister inanmayın, kıyıdaki köhne depolarda insanları vurmaktansa kumarhanelerimde temizlik yaparak aileme para kazandırmayı tercih ederim. Babamın mirasını temizlemek ve kârlı hale getirmek uzun zaman aldı."

Bir an için o kadar yorgun ve yükü o kadar ağır görünüyordu ki göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Bu bakışı biliyordum. O bakışı ben de takmıştım. Her şeyin bittiğini hissettiğinizde, ama insanlar size güveniyorsa, bu yüzden kendinizi devam etmeye zorlarsınız.

Kendimi sorgulamadan ayağa kalktım, sıra boyunca ilerledim ve onun kucağına tünedim. Bir an şaşkınlıktan donakaldı ve sonra bir kolunu ortama dolayarak dengemi sağlamama yardımcı oldu. Doğrulamaya çalıştım ama çok rahatsızdım, bu yüzden arkama yaslandım ve ona yaslandım. Kolları geldi

beni yerimde tutmak için. Zihnim mutlu bir şekilde tam zamanlı çalışma düşüncesine atladı.

"Zaten yapmaya hakkım olan bir şey için sana teşekkür etmek zorunda olmadığımı biliyorum," diye başladım.

Renato dudak büktü. "İltifat etmekte de almakta olduğu kadar kötüsün"

"Ama... teşekkür ederim. Senin için baş ağrısı olduğunu biliyorum ve bana izin vermene gerek yoktu, bu yüzden teşekkür ederim."

Dönüp arkama baktım, konuşmadan heyecanlanmışım. Bir hafta boyunca arafta kaldıktan sonra nihayet ilerlediğimi hissettim.

"Yine de seni hiç ikna edemedim," diye ekledim, okumama izin vermesi için onu ikna etmenin bir yolunu bulmam için beni kışkırttığı o sinir bozucu konuşmayı hatırlayarak.

"Öyle değil ?" diye mırıldandı.

İkimiz de sessizdik, ortamın huzuru üzerimize çökmüştü. Altımda sıcak ve sabitti. Onu anlayamıyordum. Fırtınada bir deniz feneri miydi yoksa beni kayalara çarpacak dalgalar mı? Aynı anda hem ikisi hem de hiçbiri gibi görünüyordu.

Böceği bulduğunda Renato'nun merhametine ne olacaktı? O zaman gazabından saklanmak mümkün olmayacaktı.

Bunu sonra düşünürsün, evlat. Yarın ölmüş olabilirsin.

Doğru, baba. Böyle giderse, bu kesinlikle bir olasılık. Kesin

olarak bildiğim bir şey var. Böcekten kurtulmak zorundaydım.

Akşam yemeğini yemek odasında yedik. Lucy ve ben sessizce yedik. Renato dışarıdaydı, La Leonora'daki ofisinde çalışıyordu. AC şeridinin canlılığı Casa Nera'nın sessiz huzurundan milyonlarca mil uzakta hissediliyordu.

Çoğunlukla sessiz geçen akşam yemeğinden sonra kütüphaneye doğru yola çıktım. Artık o lanet böceği yok etmeye karar vermiştim ve bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. En başta onu yerleştirmiş olduğum gerçeğini geri getirmiyordu ama öğrendiğinde davama yardımcı olacaktı. Er ya da geç öğreneceğini tüm kalbimle biliyordum.

İçeri girdiğimde kütüphane hareketsizdi. Buraya en son bir gece önce girmiştim, okumak için bir kitap arıyordum ve sarhoş halimle bunun uyumama yardımcı olacağını düşünmüştüm. O zaman böceği almayı düşünmüştüm ama Giada sarhoş bir fil yavrusu gibi içeri dalmıştı ve ben de o anı kaçırmıştım. O zaman emin değildim. Şimdi, bu sabah kilisedeki ayinden sonra kararımı vermiştim.

Odaya girdim ve kapıyı kapattım. Köşede yanan ateş, karşısındaki koltuğu ve sehpayı aydınlatıyordu. *Prens'i* orada bulmuştum.

Uzun odanın diğer ucunda, ofisinin kapısı aralıktı. Tıpkı geçen seferki gibi, boşluktan gizlice çalışma odasına girdim. Masanın etrafında dönerek parmaklarımı saksıdaki bitkinin içine soktum ve toprak yığınlarını ayıkladım. Onu bulamayınca bir an paniğe kapıldım ama sonra parmaklarım küçük, sert bir şekle dokundu. Çıkardım ve ona baktım. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Gerçekten Renato'ya güvenmeye karar vermiş miydim?

Evet. O ve polisler arasında tanıdığım tek şeytan oydu.

Kütüphaneye geri döndüm ve ateşin başına geçtim. Şöminenin başında elimi alevlerin üzerine tuttum ve yumruğumu açtım. Böcek ateşin içine düştü, hafif bir patlama sesi onun ölümünü işaret ediyordu.

Gitmişti.

Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim, ancak hemen yerine bir başkası geldi.

Şömineden çıktım, içimde adrenalin yükseliyordu. Benim ve Lucy'nin güvenliği konusunda ona gerçekten güvenebilir miydim? Onu hayal kırıklığına uğratan iki adamı gözümün önünde öldürmüştü. Sadakate her şeyden çok değer verirdi.

İtiraf etmem gereken zaman, polisin benimle ilk temasa geçtiği ve bana dinleme cihazını verdiği zaman olmalıydı. Ama kızgın ve düşüncesizdim ve bir hata yaptım. *Şimdi bunu düzelttim.*

İngiliz romanları rafından bir kitap. Kütüphaneyi sevdim. Çok sıcak bir havası vardı, orada biraz daha kalmaya karar verdim. Ayrıca, beynim çok fazla çöp televizyon izlemekten erime tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Diplomam için çalışmaya geri dönmeye fazlasıyla hazırdım.

Kütüphanedeki sandalyeye çöktüm. Arkasında Renato gibi kokan bir kazak asılıydı. Yüzümü kazağın içine bastırdım ve uzun uzun çektim. Mm, bu iyi bir şeydi.

Sandalyede uyuyakalmış olmalıyım. Uyandığımda, büyük, dövmeli bir el kucağımdan *Tess of the d'Urbervilles*'i kaldırdı.

Renato sessizce, "Hardy'yi okumak pek de kolay değil," dedi.

Bugün üçüncü kez aniden ortaya çıkarak beni şaşırtıyordu ve üçüncü kez kalbim onu görmek için yerinden fırlıyordu. Yüzümü ona doğru çevirdim. Yine siyahlar içindeydi, yüzü gergin ve okunaksızdı. Bu geceki işi her neyse, ona çok zarar vermişti. Ne kadar yorgun olduğunu itiraf ettiği şapeli düşündüm. O anda kendimi onunla akraba gibi hissetmişim.

"Gel, otur. Yatağa gitmeliyim," diye mırıldandım, yarı uykuluydum. Ayağa kalktım ve yanından geçtim.

Ben iki adım atamadan bileğimi yakaladı. "Kal."

Oturdu ve bacaklarını hafifçe açarak dikkatimi pantolonunun içinden taşan ereksiyona çekti. Buna neyin sebep olduğunu merak ederek gözlerimi kırdım.

"Sen, *bambina*. Sadece sen. Beni evde beklediğin düşüncesi."

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. Kalçalarını esnetti ve bir an için fermuarı patlatacakmış gibi geldi.

Sertçe yutkundum, arzu midemi tekmeliyordu, sıcak ve ıslaktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra Renato'nun göğsünde garip bir parlaklık fark ettim. Tereddütle elimi uzattım ve beni durdurmak için hiçbir hareket yapmayınca gömleğini yana doğru çekiştirdim ve şeffaf bir örtü ile kaplanmış yeni mürekkepli çetelelere baktım. Kayıp sayısına iki satır daha eklenmişti.

Geçen geceye dair içgüdüsel bir anımsama yaşadım; yeni baba Paolo yerde can çekişiyordu. Renato, ölmekte olan adamını teselli ederken o anda benim için insan olmuştu. Sadece bir canavar, duyguları olmayan karanlık bir yaratık olmaktan çıkmıştı. Duyguları vardı. Onuru vardı. Bir kuralı vardı. O sadece bir insandı ve insanlar birbirlerine korkunç şeyler yapabiliirdi ama bu adamın bana asla korkunç şeyler yapmayacağına dair hayatım bahse girebilirdim. Bu inancın nereden geldiğini bilmiyordum, sadece aniden içimde belirmişti.

"Benimle kalacak mısın, *anima mia*?" Ruhum.

Başımı salladım ve kitabı ondan aldım. Beni dikkatle izledi, belki de nereye oturacağımı ve ne yapacağımı merak ediyordu. Ani bir arzu nefesimi kesti ve bunu yapmayı o kadar çok istedim ki kendimi durduramadım.

Bu sabah tamamen benimle, benim zevkimle ilgiliydi ve bu, almayı hak ettiğimi hiç düşünmediğim bir hediye idi. Onun beni etkilediği gibi ben de onu etkilemek istiyordum. Onu taşaklarından tutmak ve bir kez olsun güçlü hissetmek istiyordum. Sadece bu da değil, böcek fiyaskosundan sonra özür dilemek istiyordum ve bunu itiraf etmemin hiçbir yolu yoktu. Nedenini hiç açıklamadan bu şekilde özür dileyebilirdim.

Kitabımı ona uzattım ve rastgele bir sayfaya açtım. "Oku bana."

Kitabın üzerinden beni izledi, ben dizinin dibinde oyalanırken güçlü kaşları hafif bir çatıklıkla öne doğru çekildi ve sonra ben kendi dizime çöktüğümde anlayışla karşıladı.

Fermuarına uzandım ve aşağı çektim, sonra kemer tokası için onun yardımına ihtiyaç duydum. Aleti malzemeye o kadar sert bastırıyordu ki inatçı ve manevra yapması zordu.

Sonunda onu serbest bıraktım, kalınlığını gördüğümde kendime olan güvenim sarsıldı. Uzunluğu bile çok güzeldi, damarlarla bezenmiş ve pembe bir renk almıştı, ucu ıslaktı. Bana olan arzusu.

"Beni alabilirsin, *bambina*. Sadece gözlerin üzerimdeyken bile gelebilirim," dedi Renato sessizce.

Derin bir nefes aldım ve yumruğumla etrafında döndüm. O kadar büyüktü ki. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? *Doğru ya*. Aramızdaki oyun alanını eşitlemek istedim. Kefaret ödemek istiyordum. Hepsi buydu.

Ağzımı sikine götürdüm ve tükürüğümün mantar ucuna damlamasına izin verdim. Parmakları kitabın üzerinde sıkılaştı.

"Okumaya devam et, yoksa bırakırım," diye mırıldandım, konuşurken dudaklarımı hassas başın üzerinde gezdirdim.

Bana onaylayan bir bakış attı, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

"Kötü doğdum, kötü yaşadım ve büyük olasılıkla kötü öleceğim.
Ama, ruhum üzerine, sana karşı bir daha kötü , Tess."

Ağzımı onun çevresine sokarak üzerine atladım, ki bu o kadar da uzak değildi. Sesi yine de gerginleşti ve bir eli saçlarımda durdu. O anda kendimi kaybettim, onun bana yaptığı gibi ben de onu ters yüz etmek için elimden geleni yaptım, o da okumaya devam etti, dilimi başının etrafında döndürürken ya da ucuna daldırırken sesi ara sıra titriyordu. Ağzım ağrıdığında, yüzümü yasladım ve orada öylece dinlendim, aleti boğazıma saplandı ve enerjim olduğunda tekrar başladım. Onu emerken sakın ve ölçülü bir şekilde okuması beni tahrik ediyordu.

Çenem ağırırken ve külotum cehennem gibi ıslanmışken, uzandı ve çenemi kavradı. "Yeter, karıcığım. Ben sadece insanım ve senin tatlı amcığın dışında bir yere boşalmayı planlamıyorum. Şimdi kucağıma gel."

Şortumu çekiştirerek indirdi, sonra yüzümü ona dönmemi ve eğilmemi istedi. Ben alçalırken, o içime girdi.

Nefes nefese kalmıştım, dizinin üzerine oturmuş, sikine gömülmüştüm, o kadar dolmuştum ki. Renato kulağıma onaylar gibi mırıldandı ve *Tess of the d'Urbervilles*'i tekrar eline alıp okumaya başladı.

Aletinin üzerinde kıpırdandım. Boştaki eliyle benimle oynadı, kalçaları yukarı doğru sığ hareketler yaparken klitorisimin etrafında döndü.

Ona yaslandım ve dizlerimi olabildiğince açmasına izin verdim, parmakları klitorisimi okşuyor ve içime gömüldüğü yere doğru ilerliyor, sonra geri dönüyordu. Hafif itişler bile beni etkiliyordu. Bütün gece sürmesini istiyordum ve beni sertçe sikmesini ve içime boşalmasını istiyordum.

Birkaç dakika sonra kitabı kapadı.

"Siktir, sen sikimin üzerinde böyle sallanırken konsantre oluyormuş gibi bile yapamıyorum." Kitabı masanın üzerine bıraktı ve elleri kalçalarımın gitti. Ayaklarım yere basıyordu ve şimdi beni biraz yükselmeye ve sonra tekrar üzerine çökmeye teşvik ediyordu.

"Aynen . Sür beni, *bambina*," diye homurdandı.

Tiştörtümü kığımın üzerine kadar çekti, böylece yana itilmiş külotum tam olarak ortaya çıktı. Beni kaldırdı ve indirdi, kucağında deli gibi zıplamamı sağlayan bir hız ayarladı.

Elleri kış yanaklarımı ayırdı ve külotumu daha da kenara itti, böylece her iki deliğim de gözlerinin önüne serildi.

"Beni becerirken kendine dokun, *bambina*. Amına dokun ve üzerime boşal," diye talimat verdi, sesi gergindi.

Ona binerken klitorisimi ovuşturdum, siki içimde var olduğunu bilmediğim yerlere doğru sürükleniyordu, yeni aç başka bir dünyanın kapılarını açıyordu. Renato ne zaman içime girse beni vuran o sıcaklık ve utançla kızarıyordum ve bu çok iyi hissettiriyordu. Gerildim, gençliğimde öğrendiğim utanç perdesi üzerime çöktü ve zevkimi elimden aldı.

Renato duruşumdaki değişikliği görünce dudak büktü. "Sen mükemmelsin, Charlie. Kusursuz, iyi ve bir kar tanesi kadar saf. Yaptığın ya da hissettiğin hiçbir şey yanlış değil, *anima mia*. Hiçbir şey. Şimdi *gel*, o daracık amcığınla sikimi sağ ve beni döllerinle ıslat."

Boşaldığımda, görüşüm uzun bir an için beyaza döndü ve tek söyleyebildiğim onun adını bir ilahi gibi tekrar tekrar söylemek oldu. O da beni takip etti, içime boşaldı,

Sıcaklığıyla beni aydınlattı. Zonklama durduğunda beni kendine doğru çekti, bacaklarımı yukarı doğru kıvırdı, böylece siki olduğu yerde kalabildi, dölünü içime hapsetti ve beni hafifçe salladı. Ateşin yanı çok sıcaktı ve onun kollarında, güvende ve tatmin olmuş olma hissi, biri hariç diğer tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdı.

Bu adamla geri dönüşü olmayan noktayı geçiyordum ve inişimi durdurmak zorundaydım.

OceanofPDF.com

CHARLIE

T İki sabah sonra Sonny beni ders için üniversitemin Trenton kampüsüne götürdü. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Arabadan inerken

yeni bir sırt çantası ve yeni tasarım gardırobumdan özenle seçilmiş kıyafetlerle sonbahar yapraklarının üzerinde çtırdarken kendimi lisenin ilk gününe başlayan bir öğrenci gibi hissediyordum.

Doktor Dan ve arkadaşlarına hizmet etmek zorunda kaldığım yardım gecesinin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ama kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Başıma o kadar çok şey ki, en önemlisi de parmağımdaki yakut ve elmas taşı. Onu çıkarmayı önermişim ama bu fikrim korumamın alaycı ve son bir kez başını sallamasıyla karşılanmıştı.

Renato lanet yüzüğü parmağıma takmak ve Sonny'nin yüzüğü çıkarmaya çalışırsam ya da daha kötüsü kocamı ararsam tekrar takması için talimat aldığından emindim.

teoriyi test etmek istemediğim için giydim.

Dün nihayet Renato'nun tehdit ettiği sağlık kontrolünden geçtiğimi göz önünde bulundurarak, tekneyi sallamak istemedim. Doğum kontrol iğnemin kan testiyle ortaya çıkmak üzere olduğundan emindim. Hormonların etkisinin daha hızlı geçmesini sağlamanın bir yolu yoktu, bu yüzden hâlâ yedi haftalık bir korumam vardı ve bebek takıntılı kocamın nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçimi doldurmaya ve beni döllerıyla dolu bir şekilde yerinde tutmaya olan bağımlılığı oldukça açıktı. Hamile kalmamı istiyordu ve yakında

bunun yedi hafta daha mümkün olmayacağını öğrendim. O an yaklaşıyordu ama tam olarak ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ancak o an bu an olmadığına, ben okulda olduğuma ve Renato burada olmadığına göre, endişemin günümü mahvetmesine izin vermeyecektim. Ondan sakladığım şeylerin büyük şemasında, geçici olarak daha yüksek bir hormon seviyesi zar zor kesildi.

Bugün özeldi ve sadece benim içindi. Atlantic City'den kaçma kararı almak, diplomam da dâhil olmak üzere burada başardığım her şeyden vazgeçmek anlamına geliyordu. Şimdi bir şansım daha vardı. Hayallerimin sonsuza dek yok olduğunu düşünürken, onların peşinden gitmek için beklenmedik bir fırsat.

Dersimin olduğu binaya girdim ve burayla ilgili her şeyi içime çektim. Duvardaki ilanlar, ortak salondan yayılan yanık patlamış mısır kokusu. Paket servis arabasından bir kahve aldım ve programımdan tanıdığım bazı insanlara el salladım. Mutlu bir günün tek karanlık noktası gizlenen gölgemdi.

Ödeme zamanı geldiğinde Sonny parayı uzattı ve baristadan Americano'sunu aldı.

"Biliyorsun, beni burada izlemek zorunda değilsin. Dışarıda arabada bekleyebilirsin."

"Otopark arka tarafta. Her ihtimale karşı el altında olmalıyım," diye mırıldandı Sonny, yanıımızdan geçen her öğrenciye şüpheyile bakarak.

"Ne olur ne olmaz diye?"

"O Castillo piçleri intikam almaya çalışıyorlar. Göze göz, bilirsiniz. Bu sadece filmlerde olmaz. Acı verecek kadar gerçek."

Bir sessizlik içinde yürüdük. Yanımızdan geçen insanlar bana gülümsüyor, ancak takım elbiseli iri yarı adamın kendilerine baktığını görünce yüzlerini buruşturuyorlardı. Sonny'yi saklamak mümkün değildi. İri yarı ve yetkili biriydi, ya da öyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Elio ile aynı mafya okulunda eğitim görmüş gibiydi, çünkü köşeleri tarıyor ve *sottocapo* ile aynı taktik zarafetle hareket ediyordu.

"Elio'yla birlikte mi görev yaptın?" Sınıfıma vardığımızda merak ettim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin. Konferans salonuna giremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Sonny başını salladı ve kapının yanındaki bir yeri işaret etti. "Ben burada olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan De Sanctis, çığlık atmanız yeterli, siz tükenmeden orada olacağım."

"Bana Charlie de, lütfen. Bunu olduğundan daha tuhaf hale getirme," diye yalvardım ona.

Gözlerimi kaçırarak kapıların yanındaki pozisyonuna geçti. "Bayan D. Son teklif," diye kabul etti sonunda.

İçimi çekerek kapıya doğru döndüm.

"Gitmeden önce, bu ne kadar sürecek?" Sonny ben önce seslendi.

"Üç saat."

Yüzündeki tiksinti ifadesi beni güldürdü. Hızlıca istavroz çıkardı, nefesinin altında İtalyanca küfürler etti.

"Hayatta kalırsın, yorulursan gelip seni kafede arayabilirim?" Ben önerdim.

Ama o hiç oralı olmadı. "Burada olacağım," dedi kararlı bir şekilde, ayaklarını dikerek. "Sonra görüşürüz o zaman," diye takıldım ve sınıfa girdim.

Öğrenciler yerlerine yerleşiyordu, ben de en sonda bir tane seçip oturdum. Notlarım ve kitaplarım yanımdaydı. Renato bir şekilde otobüsteki tüm eşyalarımızı bulması için bir dalkavuk bulmayı başarmıştı. Ayrıca eski dairemizdeki her şeyi Casa Nera'ya taşıtmıştı. Tüm notlarımı ve ikinci el ders kitaplarımı geri almıştım.

Ve şimdi eski kıyafetlerimi geri aldığımında, yeni tasarım kıyafetlerimin yanında ne kadar perişan göründüklerini görebiliyordum. Onları bağışlamayı düşünüyordum ama bu bana israf ve şımarıklık gibi geliyordu. Aslında daha iyi bir şey geldiğinde onları atmak istediğim için kendi kıyafetlerime karşı kendimi suçlu hissediyordum. Açıkçası her geçen gün akıl sağlığımı biraz daha kaybediyordum.

Ders programını kontrol ederken ışıklar söndü. Konuk öğretim görevlisi mi? Kim olabilirdi ki?

Sanki düşüncelerim onu çağırması gibi, aniden ortaya çıktı. "Hemşire Burke, hâlâ hayatta olduğunuzu görmek beni rahatlattı."

Oh, hayır.

Doktor Dan yanımda durmuş, kendini beğenmiş bir gülümsemeye bana bakıyordu.

"Konuk öğretim görevlisi siz misiniz?"

"Eminim öyledir. Umarım bir iş arkadaşından ders almanın sakıncası yoktur. Yoksa eski iş arkadaşın mı? St. Roberta'ya transfer olduğunu duydum. Şiddet suçlarının az olduğu küçük ve güzel bir yer. Eğer bulabilirseniz güzel bir yer," diye devam etti Doktor Dan.

Adamın kendi sesini ne kadar sevdiğini unutmuşum. Eskiden bu sesi güvenle karıştırırdım ama Renato'yla tanışmam fikrimi değiştirmişti. Sessizlikte güç vardı. Konuşmadaki her boşluğu doldurmak zorunda olmamak özgüvendi.

"Tam zamanlı olarak çalışacağım ve sonra, evet, muhtemelen St. Roberta'daki rotasyonlarımı tamamlayacağım." Renato'nun Casa Nera'ya en yakın hastanede çalışmamı çoktan ayarladığını duyduğumda şaşırmadım. Garip bir şekilde, buna aldırmadım. Roberta's küçük, sevimli bir hastaneydi ve rotasyon için oraya gitmek genellikle bir rüyanın gerçekleşmesi olarak kabul edilirdi. Hediye atın ağzına bakacak değildim. Gururum o kadar kırılgan değildi.

"Camden Devlet Hastanesi'nde seni özledik."

Salondaki ışıklar karardı ve projektör açıldı. Ön tarafı işaret ettim. "Sanırım başlama vakti geldi."

Dan başını salladı ama söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu. Neyse ki zamanı kalmamıştı.

Seyirciye el sallayarak ön tarafa doğru ilerledi. Harika, üç saat boyunca Dan'in ne kadar harika olduğundan bahsetmesini dinledim. Tam da ihtiyacım olan şey.

Hiç de kötü bir doktor değildi ama övünmeden beş dakika bile duramazdı.

Fındıklı moçamdan bir yudum aldım, bir kalem aldım ve kendimi hazırladım.

Sonunda zaman hızla akıp gitti. Acil servisteki vardiyalar hakkında konuşmuştu, bu ilginçti ve çalışmayı o kadar çok özlemiştim ki saate baktığımda zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım için şok oldum. İşimiz biter bitmez insanlar yerlerinden fırladı. Çantamı topladım ve sıramdan çıktım.

"Charlotte? Biraz konuşabilir miyiz?" Dan ön taraftan seslendi.

Onu duymamış gibi davranmayı ciddi ciddi düşündüm ama sonunda terbiyemin çok derinlere işlediğini fark ettim.

"Ne oldu?"

"Ders hoşuna gitti mi?" Dan kalçasını masasına dayadı ve bana yardımsever bir şekilde gülümsedi.

Başımı salladım. "Elbette, gerçekten ilginçti. Sen iyi bir öğretmensin," dedim, sadece egosunu biraz yükseltmek istediğini umarak.

"Biliyorum, bu yüzden beni hep geri çağırıyorlar. Bir gün işte çok yorulduğumda ya da tükendiğimde öğretmenlik yapacağım. Hevesli genç öğrencilerde beni konular hakkında yeniden heyecanlandıran bir şey var." Sırıttı.

Hevesli genç öğrenciler mi? Bunu söyleme biçiminde iğrenç bir şey vardı ve onu Renato gibi şakaklarına ak düşmüş, yaşlı bir adam olarak hayal ettim, ama onun tarzı ya da karanlık karizması yoktu, yarı yaşından daha büyük öğrencilere asılıyordu.

"Camden Community'de seni özleyeceğiz ama dürüst olmak gerekirse iş arkadaşı olmamız her zaman biraz can sıkıcı olmuştur. Çok klişe bir şey, hemşire ve doktor," diye kıkırdadı. "Bu tür şeylerden kaçınmaya çalışıyorum ama artık daha kolay."

"Anlamıyorum." Endişeyle kapıya baktım. Sonny'nin beni aramaya gelmesi an meselesiydi.

"Biz. Galada sarhoş olduğum için özür dilerim," diye söze başladı.

"Gerek yok. Köprünün altından çok sular aktı. Ama seni burada durdurmalıyım. Seninle çıkamam."

Dan kaşlarını çatı, tam bana asılmaya hazırlanırken sözünün kesilmesine sinirlenmiş gibiydi. "Neden olmasın?"

"Çünkü o evli ve ben paylaşacak biri değilim." Renato'nun derin sesi odayı doldurdu.

İçimi bir telaş kapladı.

Kapı aralığında durmuş, tembel bir zarafetle eşiğe yaslanmıştı.

"Affedersiniz?" Dan sordu, gözlerinde cinayetle kendisine bakan adama bakarken cılız sesi soluyordu.

Renato doğruldu ve salına salına odaya girdi. Kürsüye çıkan merdivenlerden aşağı inerken acele etmedi. Bize ulaştığında beni yanına çekti ve yanağımdan öptü.

"Neden buradasın?" Merak ettim.

"Karımı ilk gününden sonra almak istedim." Bakışları yüzümde gezindi, sanki ayrı kaldığımız birkaç saat içinde beni çok özlemiş gibiydi.

"Karınız mı?" Dan kuşkuyla tekrarladı.

Renato ona döndü, sıcak ifadesi korkunç bir şeye dönüşüyordu. "Evet, karım. Charlotte ve ben yeni evlendik. Bizi tebrik edebilirsin." Çenesini kaldırdı ve bir kralın tüm buyurganlığıyla bekledi. Geçmiş yaşamında kesinlikle kraliyet ailesinden biriydi.

"Tebrikler, sanırım," diye kekeledi Dan. Renato'ya yakından baktı, muhtemelen onu nereden tanıdığını anlamaya çalışıyordu. De Sanctis ailesinin reisi kötü şöhretliydi ama Dan gibi şımartılmış, üzerine titrenmiş ve gerçek dünyadan uzakta büyümüş Princeton çocukları bunu fark etmemiş olabilirdi. Belki de onu galadan tanıyordu.

Dan'in bakışları elime kaydı, yüzük arıyordu. Renato parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve dudaklarına götürüp arkasını öptü. Yüzük belliydi.

Dan'in ağzı açık kaldı. "Bilmiyordum," diye başladı.

"Ve artık biliyorsun. Şu andan itibaren, karımdan seninle yalnız kalmak için geç saatlere kadar kalmasını istemeyeceksin. Onunla flört etmeye kalkışmayacaksın, hatta öğrettiğin konuyla ilgisi olmayan herhangi bir şey hakkında onunla konuşmayacaksın ve hepsinden önemlisi..." Renato'nun sesi alçaldı, omurgamdan aşağı korku salan ölümcül bir ima taşıyordu. "Onunla asla ama asla aşağılayıcı konuşmayacaksın. Kimse karıma saygısızlık edemez. Hiç kimse."

Tansiyon çok yüksekti ve kocama baktım. O kızgındı. Renato diğer insanlar gibi sinirlenmezdi. Bağırıp çağırmazdı. Bağırılmazdı bile. Onun bağırıldığını hiç duymamıştım. Ne kadar sessiz ve kontrollü olursa, o kadar ölümcül olurdu.

"Hadi gidelim. Kampüste şirin bir kahve dükkânı var. Bana bir sıcak çikolata ısmarla," dedim Renato'ya.

Doktor Dan'e diğer adamı terletecek şekilde baktı. Bu keskin bakışın altında solgunlaştı.

"Ren, hadi." Kocamın elini çekiştirdim ve sürpriz bir şekilde işe yaradı.

Ölüm bakışını kırdı ve bana baktı.

"Sıcak çikolata istiyorum ve tanıdığım biri bana istediğim her şeyi almayı seviyor, işte sana fırsat" dedim ve gülümsemeye çalıştım.

Bir süre geçti ve sonra Renato'nun dudakları sırtmaya başladı, Doktor Dan unutulmuştu.

"Karım sıcak çikolata isterse, onu alır." Elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve Dan'e bir kez daha bakmadan bize döndü. "Biliyor musun, Carmella senin için çok daha iyi bir sıcak çikolata yapabilir. Kahve dükkanlarında kullandıkları o hazır toz zırvalıklardan değil."

"Ben pudralı saçmalıkları severim," diye itiraz ettim, fırtına geçtiği için rahatlamıştım.

Odadan çıktık ve Sonny kendini duvardan ayırdı. Renato biz geçerken ona bir bakış fırlattı.

"Doktor Dan'e bir şey , değil mi? O sadece bir aptal."

Renato elimi okşadı. "Bu tartışılmaz. Şimdi, nerede bu kahve dükkânı?"

Köşeyi dönmeden önce döndüm ve konferans salonunun kapısına baktım. Kapı kapalıydı ve Sonny ortalıkta görünmüyordu.

Ben heyecanla dersin üzerinden geçerken RENATO espresso fincanının üzerinden beni izledi. Sözümü kesmedi ve sıkılmış da görünmüyordu. İşim bittiğinde koltuğa yaslandım.

"Tamam, konuşma sırası sende," dedim ve sıcak çikolatamı elime aldım, bir yudum aldım ve sıcaklığından dolayı yüzümü buruşturdum. O kadar uzun süre konuşmuştum ki soğumuştı.

Renato birinin gözüne takıldı ve ben farkına bile varmadan benim için yeni bir içki sipariş etti.

"Her zaman istediğinizi alır mısınız? Burada masa servisi yapılmadığının farkında mısın?" Arkasına yaslanıp bana sırtıırken sordum.

"Bazen öyle oluyor, sanırım."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve banyoya gitmek için yanından geçtim. "Sen her seferinde istediği her şeyi elde eden adamsın, değil mi?"

Yanından geçerken bileğimi yakaladı ve beni durdurdu. "Her şeyi değil. Derslerini anlatırken bana sarılmanı ve seni bu sandalyede becermeme izin vermeni isterdim ama yapamam."

İçimi bir sıcaklık kapladı. Sözleri beni arzulu ve kötü hissettirdi. Ben de onu çok istiyordum. Bu korkutucu bir farkındalıktı.

"Eve her zaman arabayla dönebiliriz," diye .

Renato gülümsedi ve o kadar sıcaktı ki kendimi yelpazeleme dürtüsüyle savaştım. Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu ve sonra elimi bıraktı.

"Bu durumda beş dakikanız var."

Topuğumun üzerinde döndüm ve tuvalete doğru yöneldim. Ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu. Sonny bizi eve bırakırken beni süslü cipinde becerecekti. Neyse ki mahremiyet bölmesi vardı.

Karnımdaki heyecanla banyoya adım attım. Sessizdi ve ben sifonu çekip kot pantolonumun fermuarını çekerken daha da sessizleşti. Lavabolara doğru ilerlerken bir anda durdum. Bu kadar sessiz olmasının bir nedeni vardı. Bir kişi kapının önünde durmuş, bir diğeri de lavabolara yaslanmıştı.

Dedektif Vane ve Dedektif Whitely.

"Bayan Burke, yoksa size Bayan De Sanctis mi demeliyim? Yalnız kalması zor bir bayansınız."

Kabine geri dönüp kapıyı kilitlemeyi ciddi ciddi düşündüm ama Renato yakında beni aramaya gelecekti ve beni burada dedektiflerle mi bulacaktı? Tepkisini görmek beni dehşete düşürdü.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Başımı kapıya doğru salladım. "Çıkarın beni, kocam beni bekliyor."

"Seni mi bekliyor yoksa kaçmadığından emin olmak için mi izliyor?"

"Ne istiyorsun?" Talep ettim, ama elbette biliyordum. Savaşmadan gitmeme asla izin vermeyeceklerdi. Renato De Sanctis'in yakın çevresinde bir boşluk görüyorlardı ve bundan o kadar kolay vazgeçmeyeceklerdi.

"Dinleme cihazına ne oldu? Mükemmel bir şekilde yayın yapıyordu ve sonra hiçbir şey olmadı."

"Bilmiyorum," diye kabalaştım.

Dedektif Vane bana dikkatle baktı, yüzünde hesapçı bir ifade vardı. "Ondan kurtuldun, değil mi? Taraf değiştirdin, değil mi Charlie?"

"Taraf" mı? Ben hiçbir zaman senin ya da onun tarafında olmadım. Ben kendi tarafımdayım."

Whitely sinirli bir ses çıkardı. "Ve sen de kendi payını bir kralın yanına atmak istiyorsun. Bu adam tehlikeli, Charlie. O bir katil."

Uzun bir süre bekledim, yavaşça nefes aldım, beynim bu çıkamaz üzerinde öfkeyle çalışıyordu. "Burada işimiz bitti mi? Sanırım arama izniniz yok?"

Dedektif Vane ayağına kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Hayır, arama izni yok. Ama Casa Nera'nın içinden sızan kanıtlarımız var. Eminim kocanız bir köstebeğı olduğunu ve bunun karısı olduğunu bilmek *isterdi*."

İçimden bir pişmanlık duygusu geçti. Harika, en böceğı yerleştirmekle hata yapmışım, Dedektif Vane bunu bana karşı kullanmaya çalışacaktı.

Omuz silktim. "Söyle ona, seni durduramam."

Güldü. "Seni görmezden gelecek kadar önemsedığını mi sanıyorsun? Ailelerin onun işini nasıl sevdiğini bilmiyor musun? Sadakat en önemli şeydir. Omertà, araştıdır."

"İşimiz bitti mi?" Sesime hiç hissetmediğim sıkılmış bir nota ekleyerek tekrarladım.

Dedektif Vane'in yüzü kızardı. Sinirlenmeye başlamıştı, demek ki bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydım.

"Tamam, diyelim ki evlendiğiniz katile gerçekten güveniyorsunuz. Diyelim ki sende gerçekten beyin yerine bok var ya da onun sihirli bir aleti var. Peki ya kız kardeşin?"

"Peki ya o?" diye sordum. Bu kadın benimle bu şekilde konuştuğuna göre kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Düzensiz davranışları bana tehlikeli geliyordu.

"Lucy için arama emrimiz var, her şey hazır. Olay yerindeydi, maktulü tanıyordu ve arkadaşları onu aldattığını söylüyor. İşte biz buna fırsat ve sebep diyoruz."

"En iyi ihtimalle ikinci dereceden."

Dedektif Vane omuz silkti. "Elbette, belki, ama olanları itiraf ederse, her ne olduysa, o zaman bir tanığımız olur. Sizce gerçekten

Lucy saatlerce sorgulanmaya dayanabilir mi? Onu son gördüğümüzde oldukça kırılğan görünüyordu. Acaba olay yeri fotoğraflarını görmek hafızasını canlandırır mı? Belki de doğru ipi çekersek her şey ortaya çıkar."

Düşüncelerim kafamın içinde koşturup duruyordu. Eski sloganım olan bir gün daha hayatta kalmak bana bağıyor ve Lucy'ye karşı olan sorumluluğum, evlendiğim tehlikeli adamla aramda gelişen yeni güven duygusunu dengeliyordu. Her yöne çekiliyordum ve örümcek ağından nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sertçe yutkundum ve Aziz Anthony madalyamı kavradım. Bu benim en sevdiğim hareketti. Beni her zaman rahatlatırdı.

Artık yalnız değilsiniz. Bir çift beyaz ve siyah satranç taşı, sürüye karşı birleşmiş, mükemmel bir denge. Renato'nun parmağımdaki yüzüğü ve altındaki kesik. *Sadece bu yüzük seni güvende tutar, sadece birlikteliğimiz seni korur.* Yalnız olmaktan çok yorulmuştum. Tüm kararları ve fedakarlıkları yapan tek kişi olmaktan çok yorulmuştum. Bıkmıştım.

Yaslanacak birine ihtiyacım vardı ve ben de onu seçtim.

"İstediğinizi yapın. Avukatım olmadan sizinle bir daha konuşmayacağım ve avukatımızla konuşmak istiyorsan De Sanctis ofislerine başvurun. Şimdi siktir git ve beni yalnız bırak."

Dedektif Vane'i iterek geçtim. Kapının önüne geldiğimde Whitely kenara çekildi ve kapıyı kırarak açtı, koridora yayıldım ve aniden durdum.

Renato dışarıdaki duvara yaslanmıştı. Rahatlığın resmiydi, dizleri bükülmüş, ayakları açıkta duran tuğlanın üzerine dikilmişti, gözlerimle karşılaştığında ifadesi yumuşaktı. Bu ifadeyi biliyordum. Sadece benim içindi. Başka kimseye o şekilde bakmazdı.

Az önce tuvalette ne olduğunu biliyor muydu? Polisin orada olduğunu ve bana ulaşmaya çalıştığını biliyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu. Biliyorsa bile duruşundaki hiçbir şey onu ele vermiyordu.

"Bu beş dakikadan fazlaydı," diye belirtti doğrulurken.

"Özür dilerim, kendimi kaptırdım," diye mırıldandım ve yanına gittim. Onu tuvalet alanından uzaklaştırmam gerekiyordu. Polisler hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için acı verici derecede uzun bir süre bekledim.

"Sorun değil karıcığım. Seni beklemek benim için sorun değil," dedi ve elimi tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Banyodan uzaklaştık. "Ama şimdi gitmemiz gereken bir araba yolculuğu var."

OceanofPDF.com

RENATO

"**I** resimleri gördüm," dedi Sal bana daha sonra telefonda. Amcam fırsat buldukça İngilizce pratik yapmayı severdi, öyle olmasa bile anlaşılması en kolay olanı. "Ele avuca sığmaz birine benziyor."

Charlotte'un tarifi beni gülümsetti. "Hiçbir fikrin yok."

Sal kıkırdadı. "*Bene*. Bazen ateşe ihtiyaç duyarsınız, bazen de tutmak için sağlam bir ele. *Omertà. Fede*." Sadakat. İnanç.

"*Sì, Zio*."

Charlie'nin üniversite tuvaletinde iki dedektif tarafından köşeye sıkıştırıldığını ya da daha kötüsü karımın ofisime böcek yerleştirdiğini bilseydi çok sinirlenirdi.

Ama aynı zamanda cihazı yok etmiş ve polislerle karşı koymuştu. Hiç bu kadar gurur duymamıştım ve dahası, bu kadar emin olmamıştım.

Charlotte daha iyi düşünmesine rağmen bana aşık olmuştu. O

benimdi, kendi kafasının içinde bile.

O benim kurtaracağım, benim koruyacağım ve benim saklayacağım biriydi. Güç baş döndürücüydü. Beni gerçekten bir tanrı gibi hissettirdi.

Dışarıda, Aralık ayının öğleden sonraki gökyüzü karla kaplıydı ve beyaz taneler uçuşuyordu. Kışın ilk karı. Kırmızı bir bulanıklık pencerenin önünden geçti ve ben de durup dışarı baktım.

"İyi, güzel. Şimdi, ben geldiğimde, belki *buone notizie* olur bir bebek hakkında?"

"Ben artık evliyim. Şimdilik bu sizi tatmin etsin. Mirasçılar yakında burada olacaklar." Masamın üzerinde duran Charlotte'un sağlık raporunun, küçük hemşiremin benden sakladığı bir sırrı daha ortaya çıkardığını *Zio Sal*'a söylemedim.

Hormon seviyeleri şu anda gebe kalması için çok yüksekti. Muhtemelen tanıştığımız sıralarda doğum kontrol iğnesi vurulmuştu ve bana bundan bahsetmemişti. Beni sürekli tetikte tutuyordu ve hayatı kesinlikle ilginç kılıyordu. Uzun süre varlığımdan bıkmış ve sıkılmış hissettikten sonra, birdenbire etrafımda zevk alabileceğim şeyler oldu. Bu onun eseri idi. Benim küçük iyilik ve ışık topum. Bozulacak ve bükülecek meleğim. Sonsuza kadar benim.

Ofisimin pencerelerinin dışındaki küçük gül bahçesinde Charlotte ve Giada birbirlerine kar fırlatıyorlardı. Charlotte kırmızı bir parka giymişti ve yuvarlak yanaklarında ikiz renk çiçekleri yanıyordu. Gülüyordu ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Sonny bir kenarda durmuş, soğuk ve kederli görünüyordu. Giada kartoplarının içine taş yuvarlamakla meşguldü, ta ki ben cama vurana ve bana ters ters bakana kadar. Ona parmağımı salladım ve Sonny'yi işaret ettim. Kimse karıma taş atmıyordu.

"Dinliyor musun?" Sal kulağımın dibinde sordu.

Giada ve Charlotte saldırılarını korumaya yöneltti.

"Üzgünüm, artık öyleyim."

Sal kıkırdadı. "Sakın bana yanılmaz Renato'nun sonunda düştüğünü söyleme. Yani bu kadını seviyorsun?"

"O benim karım." Bu bir evet değildi ama bir hayır da değildi. Benim gibi bir adamın aşk konusunda neredeyse hiç deneyimi yoktu, bu yüzden onu tanımak benim bir yeteneğim değildi. Küçük hemşiremden önce sevmek istediğim bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Sadece bu gerçek bile onu nadir kılıyordu.

Sonny'nin Charlotte ve Giada'dan kaçmaya çalışmasını ve sonra yere düşmesini izledim.

Sal'in kahkahası soldu ve yüzündeki teslim olmuş ifadeyi hayal edebiliyordum. "Sana iyi şanslar dilerim evlat."

İyi şanslar mı?

"Dileklerini başkasına sakla, *Zio*. Ben kendi şansımı kendim yaratırım." Camdaki yansımamı gördüm. Bir an için yabancı biri gibi göründüm. Gülümseme yüzünden. Yeniydi ve bundan Charlotte sorumluydu. Bir daha asla şansa ihtiyacım olmadı. Ona sahiptim ve tek istediğim oydu.

Sağlık raporunu yatağımın başucuna bıraktım. Meraklı küçük hemşire için cazip bir yem. Tereddütlü yeni gelinimin doğum kontrol iğnesini benden neden sakladığını anlayabilsem de, bu onu aldattığı için cezalandırmayacağım anlamına gelmiyordu.

Yatmadan önce duş aldım ve çıktığımda Charlotte yemi yutmuştu. Kendine engel olamadı. Ben elinde dosyayla banyonun kapısında belirince suçlulukla yerinden sıçradı.

"Bunlar tıbbi sonuçlarınız. Görmek istersiniz diye düşündüm."

Başıyla onayladı. "Onları gördün mü?" diye sordu belli belirsiz.

Onunla oynayarak başımı salladım. "Belki konuşabilirsin?" Suçlulukla yutkundu. "Sorun değil, gerçekten önemli bir şey yok."

"Öyle değil mi? Yine de tıbbi jargonla konuşmanı duymak hoşuma gidiyor, çok tahrik edici. Bana sonuçlarını söyle, *bambina*," diye ittim, yatağa oturdum ve yanımdaki yeri okşadım.

Belirsizce havada asılı kaldı ve sonra oturdu. Dosyayı açtı ve çizelgelere baktı. "Kansız değilim, bu başlangıç için iyi."

Hormon seviyesi sonuçlarını göstermeden önce ona her şeyi anlatması için birkaç dakika verdim. "Peki ya bu? Bu ne anlama geliyor?"

Öfkeyle düşünürken yanakları pembeleşti. "Şey, hormon seviyeleri dalgalanabilir," diye başladı ama daha fazla devam etmedi.

Uzanıp dosyayı dikkatlice elinden aldım, komodinin üzerine koydum, sonra bileğinin etrafından dolaştım ve onu çekiştirmeden önce avucuna bir öpücük kondurdum. Ani hareketle yüzü kucağıma düştü, kıcı tam istediğim yere geldi.

"Bu da ne?" diye başladı, dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakmak için döndü.

"Sanırım sana bana asla yalan söylemişim, değil mi?"

Sessizdi, ağzı açıktı ama kendini savunacak kelimeleri bulamıyordu.

"Durumu daha da kötüleştirme, *bambina*. Sadece tövbe et ve kefareti öde."

"Kefaret mi?" diye sordu, sesi nefes nefese çıkmıştı.

Beni çılgına çeviren ipek şortunu giymişti ve yumuşak çizgilerini takip ettim, kıcını ortaya çıkaracak şekilde yarığına kadar çektim. Mükemmel derecede yuvarlak ve dolgundu, sanki sadece benim için tasarlanmış gibi ellerime uyuyordu.

"Evet, kefareti," diye hırladım ona, kucağımda kıpırdanışının tadını çıkararak. Karım bir yalanın içinde yakalandığı için çok heyecanlıydı. Elimi kıcının yanaklarından birinin üzerine indirdim, içime çektiği tatmin edici sesin ve etimin onunkiyle buluşmasının tadını çıkardım.

"Hey," diye mırıldandı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Senden sakladığım için cidden bana şaplak mı atacaksın?"

"Öyleyim ve sen de bunu iyi bir kız gibi karşılayacaksın, değil mi?"

Diğer tarafına vurdum ve bana karşı sarsıldı. Parmağımı yarığındaki kıvrımlı kumaşa gezdirdim, klitorisine sürtünmesi için doğru şekilde çektim.

"Değil mi?" Eğildim ve kulağına fısıldadım. Titredi,

kalçaları tüylerim diken diken oldu.

Avuç içimi kıcının üzerinde daire şeklinde . "Değil , Charlotte?"

"Evet," diye mırıldandı. Gururunu korumakla daha fazlası için bana yalvarmak arasında kalmış gibiydi.

Elimi ilk tarafına indirdim ve inledi. Gerçekten de küçük hemşiremin benden önce iyi sekse benzer bir şey yaşamamış olması hiç de şaşırtıcı . Yatakta vanilya tadı yoktu ve tanıştığı herhangi bir erkek onunla başa çıkabilirse şaşırdım. Belli ki becerememişlerdi, çünkü karım hayatında ilk kez düzgün bir şekilde boşalıyordu ve ben de onu kendi dokunuşuma bağımlı hale getirmeyi planlıyordum. Şortunu çıkarmam gerekiyordu. Cebimden bir bıçak çıkarıp şortunun satenini kestim ve yırtarak çıkardım.

"Bana yalan söylediğin için bunlardan kaç tanesini hak ettiğini düşünüyorsun?" Hırlayarak sordum.

Dudaklarını ıslattı. "Yirmi mi?"

Önerisiyle beni gerçek bir kahkahaya boğdu. "Çoğu insan düşük fiyat vermeye çalışır ama sen öyle değilsin. Sen her şeyi göze alıyorsun, çok adilsin ve en önemlisi... bunu seviyorsun, değil mi?"

Parmağımı bacaklarının arasına kaydırdım, ağlayan deliğini görebilmek için yanaklarını ayırdım.

"Bunu gerçekten seviyorsun, benim mükemmel kızım," diye mırıldandım kulağına ve sonra elimi cebime atıp bir şey çıkardım. "Ama bu bir ceza ve bunu unutmamalıyız."

Ne olduğunu görmeye çalıştı ve ben de ona gösterdim. Elmas tepeli, parlayan altın bir tıkaç şekli.

"Tam anlamıyla benim kozum." Göt deliğini okşarken sııttım ve yarığından damlayan ıslaklığın yumuşak büzüşmeyi kaplamasını teşvik ettim.

Charlotte kararsızca, "Onu kıcıma sokmayacaksın," dedi.

"Öyle değil mi?" Onu kışkırttım, fişin pürüzsüz ucuyla kenarını kızdırdım. "Sadece onu takıp sana şaplak atmakla kalmayacağım, aynı zamanda beni her iki deliğinde de hissedebilmen için seni onunla becereceğim. Anladın mı?"

Gözleri yuvarlaktı ve karanlık bir hayranlık yanıyordu. Meraklıydı. Güzeller güzeli karım her iki deliğinden de sikilmeyi merak ediyordu. O gerçekten mükemmeldi.

Onun bu geçici hevesine gülümsedim. "Başlayalım, olur mu? Kelimelerini kullan, küçük hemşire. Seni tekrar tokatlamamı ister misin? Fişini çekip seni becermemi?"

Sertçe yutkundu, meraklı bakışlarından heyecan fışkırıyordu. Sonra başını salladı ve diğer tüm düşüncelerin kafamdan uçup gitmesine neden oldu.

OceanofPDF.com

CHARLIE

T *Ona.*

İtiraf edin ve tövbe edin.

Beynimde dolaşan bu kelimelerle uyandım. Dün gece... Ne olduğunu açıklayacak kelimelerim . Vücudum sıcak ve rahattı ve Renato'nun kolları beni sıkıca kendisine sarmıştı. Kulağım göğsüne, tam kalbinin üzerine yaslanmıştı.

Ona böcek ve polisler hakkındaki gerçeği söylemek zorundaydım. Bu artık saklayamayacağım bir sırdı.

Neden mi? Ondan bir sır saklamak *istemişyordum*. Son birkaç gün içinde aramızdaki her şey değişmişti. Eğer izin veririm bu gerçek bir şey olabilirdi ve bunu aniden, nefes almayı zorlaştıran bir yoğunlukla istedim. Çünkü ona aşık oluyordum. Düşüşümü durduramıyordum. Kalbime bir kıymık gibi batıyordu. Beni gördü. Beni anladı. Hayatım boyunca kendimin bir parçasını inkâr etmişim. Kendimi hırpalıyor, ihtiyaçlarımı ve isteklerimi sanki bencillikmiş gibi görmezden geliyordum. O, gözlerimdeki perdeyi kaldırdı. Kendin için tek bir şey istemek bencillik değildi.

Ve onu istedim. Onun olmak istedim. Bu aileye ait olmak istedim.

Bunu yapmak için de ona söylemeli ve işi olurluna bırakmalıydım. Muhtemelen çok kızacaktı. Kuşkusuz beni cezalandıracaktı ama dün gecedan sonra bu artık pek de caydırıcı değildi. *Ya tekrar*

Anlaşma mı? Ya güvenemeyeceği bir karısı olamayacağına karar verirse? Ne olursa olsun, ona polislerden daha çok güveniyordum.

Renato altımda kayarak saçlarımı okşadı. "Uyanık olduğunu biliyorum." Boğazımı temizledim.

"Dün gecedен sonra bu sabah utangaç olduğunu söyleme bana?"

"Beni hamile bırakmak için bunca seks yaptığın ve bunun gittiği için kızgın değil misin?" Dirseğime yaslandım ve ona baktım.

"Gerçekten içinde olduğum her anın boşa gittiğini mi düşünüyorsun? Seni sikmek, karım, kasvetli hayatımın en önemli anı. Daha önce bilseydim seni daha az sikmezdim ve hamile kaldığında da seni daha az sikmeyeceğim. Seni sadece hamile bırakmış olmak için sikmiyorum," dedi. "Seni beceriyorum çünkü uzak duramıyorum. İçine boşalmak benim yeni hobim ve seni üzerime boşaltmak da yeni saplantım. Bununla başa çıkmak zorundasın, *anima mia*."

Ruhum. *Söyle ona.*

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Ağzımı açtım, itirafım dilimdeydi ama buna fırsatım olmadı. Yatak odasının kapısının gürültüyle vurulması beni sıçrattı. Renato kaşlarını çatı. O yataktayken kimse onu rahatsız etmezdi. Önemli bir şey olmadığı sürece buna cesaret edemezlerdi.

Yataktan kayarak çıktı ve kapıya doğru gitti. Kalçalarından sarkan bol siyah bir pantolon giymişti. Kapıyı açarken geniş, dövmeli göğsü esniyordu. "Ne oldu?"

Elio hemen dışarıda durmuş, endişeli görünüyordu, *sottocapo*'nun genellikle ne kadar az duygu gösterdiği göz önüne alındığında bu cehennem kadar korkutucuydu.

"Polisler. Dışarıdalar. Lucy için tutuklama emirleri olduğunu söylüyorlar."

Vurulmuş gibi sarsıldım. Gerçekten yapmışlardı. Lucy'yi gerçekten tutuklayacaklardı, sanki kendi erkek arkadaşını kafasına bir kurşun sıkarak infaz edebilirmiş gibi. Ne oluyor lan?

Yataktan fırladım ve ipek kaşkorsemin üzerine giymek için kazağıma uzandım. "Ne yapıyorsun?" Renato telaşsız bir sesle sordu.

"Giyiniyorum. Karakola pijamalarımınla gitmeyeceğim," diye mırıldandım. Kendimi hasta hissediyordum. Bu korkunç bir şeydi ama yine de bir yanım bunun olmasını bekliyordu. Bu garip ve korkunç bir rahatlamaydı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi bana, sonra Elio'ya döndü. "Lucy'yi getir."

"Ren-" diye başladım.

Ama beni çoktan koluna çekmiş ve sarılmıştı. "Sorun yok. Ben her şeyi halledeceğim."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Elio, Lucy'yle birlikte ortaya çıktığında onu tuttuğu yerden ittim.

Gözlerindeki uykuyu sildi. " oluyor?"

Renato bana baktı. "Orijinal Casa Nera'nın bir kısmını göreceksin. Orada kız kardeşinle bir süre bekleyecek ve sonra saklambaç oynar gibi geri geleceksin."

"Ren," diye üçüncü kez başladım ama ön kapıdan gelen bir ses tüm binada yankılandı.

Renato kararlı bir tavırla, "Casa Nera güvenli olana kadar ikinizi de saklayacak," dedi ve gömleğini çekip kolayca ilikledi. "Benimle gelin."

Kot pantolonumu çekiştirip ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirdim ve Lucy'nin elini tuttum. Elio ve Renato'nun peşinden aceleyle aşağı indik. Bodrum katına kadar indik. Lucy hücreleri görünce irkildi.

Koridor boyunca yürüdük ve Elio bir noktada kaybolur gibi oldu. Duvarların geri kalanıyla aynı taştan yapılmış gizli bir kapı. Aşağısı çok karanlıktı, görmek imkansızdı.

"Şuradan beş dakika kadar ilerleyin. Bir odaya geleceksin. Otur ve orada bekle. Kimse seni bulamayacak. Ortalık sakinleşince seni almaya geleceğim."

"Polisler sana bir şey söyleyecek," diye bağırdım umutsuzca, gizli geçide adım atarak.

Ama zaman yoktu.

Renato, "Polisler için endişelenme, onları ben hallederim," diye ısrar etti.

Duvarın açıklığı gizleyen bölümünü kapatamadan önce kolunu tuttum.

"Sana söylemek zorundayım-"

"Biliyorum," diye bitirdi Renato. "Charlotte, biliyorum." Uzandı ve yanağımı avuçladı.

"Biliyor musun?" Gözlerim yaşlarla doldu. Günlerdir öğrenmesinden endişe ediyordum ve o zaten biliyor muydu? Bu konuda ne halt edecekti? Bana kızgın mıydı?

"Biliyorum. Güven bana, *bambina*. Şimdi tek yapman gereken bana güvenmek," diyerek beni rahatlattı ve duvar kapanıp karanlık üzerimize çökmeden hemen önce gözleri benimkilerle buluştu.

Lucy kolumu tuttu ve bana doğru yaklaştı. "Neler oluyor?" "Miguel'in cinayetine karıştığın için seni tutuklamaya geldiler."

"Ne?"

"Merak etme. Renato sana ulaşmalarına izin vermeyecek."

Lucy hafifçe homurdandı. "Tabii, o çok fedakâr biri. Sadece gerçeği söylememi istemiyor."

"Şu anda bizim tarafımızda olan tek kişiden bahsettiğimizin farkında mısınız?"

"Bizim tarafımızda mı?" Lucy burnunu çekti. "Kimse benim tarafımda değil."

Hayal kırıklığıyla dişlerimi sıktım ve loş ışıklı geçidi işaret ettim. "Kapıdan uzaklaşalım. Önden buyurun."

Lucy ağır adımlarla ilerledi, ben de onu takip ettim ve yol boyunca onu boğmayı hayal ettim.

Odaya vardık ve Lucy dışarıda durakladı.

"Biliyor musun, Sonny bana bu tünellerden bahsetti. Renato ve kız kardeşi küçükken gizlice kaçmak için bu tünelleri kullanırlarmış. İnsanlar onlarca yıldır burada esir tutuluyor."

"Sen bir mahkûm değilsin," diye mırıldandım.

Lucy durdu ve başını öne eğdi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Eğer öyleyse, gardiyana aşık oluyorum demektir. Kulağa pek gelmedi.

Lucy iç çekti. "Belki sen artık böyle hissetmiyorsun ama ben hissediyorum. Ben hala bir tutsağım ve artık öyle olmak istemiyorum."

"Anlamı?"

"Yani, bu tünelin sonunda ne olduğunu göreceğim ve eğer bu özgürlükse, asla arkama bakmayacağım."

"Lucy!"

Ben onu yakalayamadan kaçtı. yola koyuldum ve engebeli koridorda koşmaya başladım.

"Lucy, aptal olma. Dışarısı tehlikeli, polisler seni arıyor."

Benden uzaklaşıyordu. Her zaman hızlıydı.

Daha hızlı koştum, spor ayakkabılarım nemli zemini Lucy'nin parmak arası terliklerinden daha iyi kavradı.

"Lucy!" Çığlığım duvarlarda yankılandı.

Hava giderek aydınlanıyordu. Tünelin sonuna yaklaşmıştık. Bir an gülmek istedim, sonra ağlamak istedim. Bu an hayatımı mükemmel bir şekilde özetliyordu. Kız kardeşimin peşinden koşuyor, kalbimi ve en iyi çıkarlarımı arkamda bırakıyordum.

Yükseltilmiş bir taşa takıldım ve dizlerimin üzerine düştüm. Ağrı bacaklarımdan yukarı yayıldı. Onun gittikçe uzaklaşmasını izledim.

"Dur. Lütfen, sadece dur," diye mırıldandım.

Beni duymadı ya da arkasını dönmedi. Aklımdan geçen başıboş bir düşünce beni olduğum yerde dondurdu. *Bırak gitsin.*

Gerildim. Gitmesine izin mi vereyim? Bizi bu işe o bulaştırmıştı ama yine de hayatımda ilk kez bir erkeğe aşık olmamın nedeni o değil miydi? Yolumun Renato'yla kesişmesinin sebebi o değil miydi?

Kaderle savaşılamazsın, o seni bulur. Tanrın seni bana verdi. Bunların hepsi kaderde vardı.

Ayağa kalkmak için kendimle savaşıırken Renato'nun sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Benim ve Lucy'nin kaderi sonsuza dek birbirine bağlıydı ve bunu asla umursayamazdım. Ben böyle biri değildim. Sonuna kadar sadık. Sonuna kadar bir kız kardeş. Asla pes etmeyen bir sürtük.

Peşinden gittim, dizlerim yanıyordu. Tünelin sonuna ulaşmıştı ve nasıl açacağını bulmaya çalışıyordu. Kendimi daha hızlı ittim ama zamanında yetişemedim. Kapı kayarak açıldı ve kış sabahında gözden kayboldu.

Tam kapanırken kapıya ulaştım ve mandalla uğraştım. Zor bir işti ve bunu başarmam birkaç dakikamı aldı. Tökezleyerek ışığa çıktım ve etrafta Lucy'yi aradım.

Yolun ortasında durdu. Neredeydik biz? Burası Casa Nera'nın arka tarafı mıydı?

Lucy görebildiğimden daha uzakta bir şeye bakıyordu. Bir heykel gibi hareketsizdi. Beyaz bir minibüs kükreyerek ona doğru geliyordu.

"Yoldan çekil!" Ona doğru koşarak çılgılık attım.

Minibüs durduğu anda onu yakaladım. Arka kapı açıldı ve dört adam dışarı fırladı. İçlerinden birini hemen tanıdım.

Hastanedeki haydut. Lucy'yi soran adam. Castillo denen adam.

Önce Lucy'yi yakaladılar, ılıklarını bastırmak için bir elleriyle ağızını kapattılar. İkiisi onu kamyonu taşıırken, diğeri ikisi bana doğru ilerledi.

Hâlâ tünele yakındım. Geri dönüp kapıyı içeriden kilitleyebilirdim.

Bakışlarım kız kardeşimin üzerinde sabitlendi.

Onu yalnız bırakamazdım. Beni yakaladıklarında karşı koymadım. O minibüste Lucy'nin yanında olmak istedim. Beni dikkatsizce içeri ittiler ve sıyrılan dizlerim zeminde acıyla yandı. Ellerimizi koli bandıyla kabaca bağladılar, başıma bir torba geçirdiler ve sonra kapıların kapanma sesi dişlerimi takırdattı.

Bir süre sonra minibüs çalıştı.

"Lucy, iyi misin?" Bileklerimi arkamda ileri geri hareket ettirerek serbest bırakmaya çalıştım.

İnledi. Muhtemelen çok fazla ılık attığı için ellerinden sonra ağızını bantlamış olmalıydılar.

"Sorun yok. Merak etme. Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım bir ilahi gibi. Bunu kendi kendime duymaya ihtiyacım vardı, çünkü şu anda her şey yolunda olmaktan oldukça uzaktı.

Renato böceğı biliyordu. Zaten biliyordu. Benden nefret mi ediyordu? Benimle oyun mu oynuyordu? Yalnız kalmaya alışkın olan yanım zaferini ilan etti. *Gördün mü*, diye hırladı, *senin yalnız olman gerekiyor. Seni kim sevebilir ki? O sadece seninle oynuyordu ve sen de buna inandın. Acınası.*

Renato'nun anılarımdaki derin, kendinden emin sesi kafamın içinde konuştu.

"Sen mükemmelsin, Charlie. Mükemmel, iyi ve bir kar tanesi kadar safsin."

"Odayı aydınlatıyorsun."

"Beni büyülüyorsun."

Kafamın içinde kıvranan güvensizliğı ele geçirdim, beni asla başka birine güvenmemem konusunda uyaran güvensizliğı. Beni ve kız kardeşimi korumak için doğmuş olan. Artık ona ihtiyacım yoktu.

"Merak etme, Lucy. Renato bizim için gelecek. bulacak ve eve götürecekt," diye onu rahatlattım.

Lucy kasetten kuşkulu bir ses çıkardı. *Emin misin?*

"Eminim."

OceanofPDF.com

CHARLIE

I ne kadar sürdüğümüzü bilmiyordum. Bileklerimdeki bantla boğuştum. Bir testere hareketi onu gevşetti. Terliyordum ve bileklerim Onu çıkarmayı başardığımda sürtünmeden dolayı yanmıştı ama kollarımı önüme dolamak buna değdi.

Çantayı başımdan aşağı ittim. Lucy yan yatmıştı, gözleri vahşi ve çaresizdi. Olabildiğince sessiz bir şekilde minibüsün zemininde ona doğru süründüm. Lucy'ye ulaştım ve ağzındaki bandı nazikçe çektim, sessiz olmasını işaret etmek için bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Taksiden yüksek sesle İspanyolca konuşmalar geliyordu. Diyalog hızlıydı ama ne dediklerini anlayabiliyordum. Bizi araç değiştirmek için bir yere götürüyorlardı ve oradan Renato'nun yetişmesini zorlaştırmak için bizi ayıracaklardı.

Lucy'den ayrı kalacağımı ve onu bulamayacağımı düşündükçe dehşete kapılıyordum. *Kocamın* onu bulmasının hiçbir yolu yoktu. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bildiğim kadarıyla Renato içime başka bir iz sürücü koymamıştı. Ama o her zaman üç adım öndeydi, her zaman strateji kurardı. Gerçekten de yedek bir planım olmadan etrafta dolaşmama izin vermiş miydi? Hiç de onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

"Sus, çığlık atma. Düşünmek için zamana ihtiyacımız var," diye fısıldadım küçük kız kardeşime.

Bana tutundu ve başını salladı. Kanayan bileklerime baktım, bir tür plan yapmak için beynimi zorlarken yüzüğüm bir ışık teli yakaladı

Pencerenin üzerine bantlanmış gazetede ki bir çatlaktan.

Renato'nun yüzüğü. Aile yadigârı. Paranoyak *nonno'sunun nonna'sına* verdiği yüzük. Renato'nun beni asla çıkarmamam için uyardığı yüzük.

"Şşşt, sadece dinle," diye fısıldadım ona sertçe, yüzüğümü sürükleyerek çıkardım. İç içe geçmiş elmas ve yakutlardan oluşan karmaşık desene baktım.

Bu yüzük seni güvende ve hayatta tutan tek şey.

"Ne olursa olsun bunu çıkarma," diye nefes aldım ve elini tuttum, sonra durdum, tekrar düşündüm. Yüzük Lucy'nin parmağında belli olacaktı. Castillo'lar onun Renato'yla evlenmediğini biliyorlardı.

"Kapıyı aç," dedim.

Bana kaşlarını çattı ama ağzını açtı ve yüzüğü diline takmama izin verdi.

"Yutmamaya çalış, ama orada tut. Bir dereceye kadar su geçirmez olmalı," diye mırıldandım öfkeyle. Yine de mide asidine dayanıklı değil. "Son çare olmadıkça yutmayın. Bandı bir daha çıkarmayabilirler bile, bir şey olmaz. Eğer çıkarırlarsa, eskiden öğretmenden sakız saklar gibi sakla. Bu konuda çok iyiydin." Lucy'nin saçlarını terleyen, gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarından geriye doğru düzelttim.

Yüzüğü itaatkâr bir şekilde yanağına soktu, elleri beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi kavradı.

"Tamam, vaktimiz yok," diye mırıldandım ve bandın kenarını dudağının üzerinden kaldırdım.

"Bekle," diye fısıldadı ısrarla. Kara gözlü bakışları yüzümü taradı. "Seni seviyorum. Muhtemelen şimdi benden nefret ediyorsundur, her şeyi mahvettim, özür dilerim. Sen benim her şeyimsin. Sahip olduğum her şey. Hiç gitmeyen tek kişi."

Ona şiddetle sarıldım.

Yerime dönmeye çalıştığımda Lucy'nin eli beni yakaladı. Garip bir şekilde, bağlı elleriyle Da'nın tespihini avucuma bastırdı. Son zamanlarda onu yanında taşımaya alışmıştı. Tespihi aldım ve bileğime doladım, bu değerli nesneyle biraz güçlenmiştim.

"Yüzüğün içinde bir takip cihazı olduğundan oldukça eminim. Renato bizi için onu kullanacak. Nerede olursa olsun gelecek ve sizi bulacaktır."

Lucy'nin gözleri beni sorguladı.

"Ayrılırsak diye. Seni bulması için ona ihtiyacım var," diye açıkladım.

Lucy'nin gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı süzöldüler. Gençliğin dolgun elma yanakları.

"Peki ya sen?"

"Ben iyi olacağım. Bir dahaki sefere beni

bulacak," dedim ona. "Nasıl?" diye merak etti.

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden alnına bir öpücük kondurdum. "Bu sonsuza kadar veda değil. Şimdilik elveda."

"Geleceğini nereden biliyorsun?"

Hayatlarımızı çalan ve bize yeni hayatlar veren adamla aramızda geçenleri kız kardeşime nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Paylaştığımız karmaşık ve yabancı şeyleri ve bunların kolayca bir kenara bırakılabilecek duygular olmadığını kelimelerle nasıl özetleyeceğimi bilmiyordum. Başka birinin ruhunun ölçüsünü almayı nasıl açıklayabilirdiniz?

"Gelecektir. Sözünün eri bir adamdır." *Kendine has, çarpık bir onuru olan bir adam. Şimdi, her şeyin sonunda saygı duyduğum bir adam.*

"Söz mü?" Lucy'nin sesi .

Evet, umarım zamanında gelir. Bu hastalıklı düşünceyi paylaşmak yerine başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım, bir şey yaptığımızdan şüphelenmemeleri için ağzını bantladım.

Kamyon birkaç dakika sonra aniden durdu. Sakindim. Lucy hâlâ ağlıyordu, yüzü acı içinde iki büklüm olmuştu. Tek umudum, çok çığlık atması durumunda çektiği sıkıntının adamların ağzını serbest bırakma ihtimalini azaltmasıydı. Arka taraftaki dağınıklığın altında bir levye bulmuştum. Yanımızda gerçek bir silah bıraktıklarına göre, kendimizi savunma yeteneğimizi pek düşünmemişlerdi.

Kapının yanında bekledim, verebileceğim her türlü zararı vermeye hazırdım. Birden fazla adamı alt edebileceğime dair hiçbir hayalim yoktu ve zaten birkaç kişi olduklarını biliyordum. Ama bir tanesiyle başa çıkabilirdim ve belki de silah ve sürpriz unsuru yanımdayken onu bayıltabilirdim bile. Bu durumda, kelimenin tam anlamıyla, sallanarak aşağı inmeme doğama aykırıydı.

Kamyonun arkası açıldı. Bir kafa görünür görünmez savurdum. Levye adamın kafasının arkasına etli bir gümbürtüyle çarptı. Bir çığlık duyuldu ve adam yere yığıldı. Adamlar arkaya atladı, beni yakaladılar ve tekrar savuramayacağım kadar yaklaştılar. Elimden geldiğince mücadele ettim. Yavrularını koruyan vahşi bir hayvan gibiydim. Tırmaladım, ısırdım, boğazımı yırtarcasına çığlık attım.

Beni kamyonun arkasından çıkardılar. Çarptığım adam yerde yatıyordu, kafasından kan akıyordu. Adam hareketsizdi. Gözlerim manzaraya takıldı ve beynim durdu. Yüzüme bir yumruk geldi ve son gördüğüm şey Lucy'nin kamyondan sürüklendiği idi.

Sonra ışıklar söndü.

RENATO

"S Dedektifler, Lucy Burke'ü tutuklamaya gerçekten gerek görmüyorum." Avukatım Ronan Black sandalyesine yaslandı ve sırttı.

Dizüstü bilgisayar masanın üzerinde duruyordu ve dikkatlice kesilmiş CCTV tekrar tekrar oynatılıyordu.

Dedektif Vane onu orada soğukkanlılıkla vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Elinizde bu görüntüler vardı ve paylaşmayı düşünmediniz."

"Ne diyebilirim ki, eve geldiğiniz anda keşfettik," dedim yüzünün dramatik bir şekilde kızarmasına neden olan bir sırtışla.

"Bana tesadüfi bir zamanlama gibi geldi," dedi Ronan bok yiyici bir sırtışla.

"Peki cinayete karışan iki adam nerede?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Onlardan bir daha hiç haber almadım. Tam olarak arkadaş değildik. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Dosyadaki ses nerede?" Whitely araya girdi.

"Bilgi soracağım, kendisi dışarıda. Belki kurtarılabilir, kim bilir?" Dedektiflere gülümsedim.

Hepimiz bunun asla bulunamayacağını biliyorduk, tıpkı videonun geri kalanının asla bulunamayacağı gibi. Castillo'nun vurulduğu an vardı ve hepsi bu kadardı.

Dedektif Vane bakışlarımı dikmiş, kıpırdamamı bekliyordu. Araştıran bakışlarına karşılık verdim ve gülümsedim. Aniden masadan kalktı ve yüksek sesle küfrederek dirseğini kahve fincanına çarptı. Yere düştü ve paramparça oldu.

Ronan tembel tembel çantasına vurarak, "Tüh, yağlı parmaklar," dedi. "Sanırım burada işimiz bitti, Dedektifler? Suçlamalarınızda tamamen haksız olduğunuza ve ne müvekkilimi ne de baldızını herhangi bir şeyle suçlamak için kesinlikle hiçbir kanıtınız olmadığına göre."

Ronan ve ben ayağa kalktığımızda Whitely doğruldu. Bizi izlerken çenesinde bir kas çalıştı.

"Şimdilik," diye tükürdü sonunda.

"O halde, iyi öğleden sonralar."

Bir polis aceleyle sorgu odasının kapısını açarken biz de koridora çıktık.

Dışarıda, bekleme odasında Giada ve Elio bizi izliyordu. Giada'nın her zamanki esprileri yerine ciddi görünüyordu. Odaya adımımı atar atmaz durdum. Elio'nun elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Bir sorun vardı.

"Ne oldu?" Üç uzun adımda yanlarına gittim.

"Bu Lucy. Görünüşe göre Multree Sokağı'na çıkan gizli geçidi bulmuş."

"Ve?"

"Ne olduğunu görmek için görüntüleri kontrol etmem gerekti. Castillolar onu almış. İzliyorlardı, ona ulaşmak için bir şans bekliyorlardı. Zamanlama çok şüpheli."

"*Bastardi*." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim, gerginlik içimde zonkluyordu.

Charlie kız kardeşi için perişan olacaktı. Onu mümkün olduğunca çabuk geri getirmeliydim. Eğer ona bir şey olursa... Hayır. Böyle düşünmeyi göze alamazdım. Bir pazarlık kozuna ihtiyaçları vardı. Beni vurmak istediler. Öldürmek.

rehineleri onları bir yere götürmez. Bu konuda makul ve mantıklı olabilirdim. Hata yapmadığımdan emin olmanın tek yolu buydu. Charlotte beni asla affetmezdi.

"Başka bir şey daha var," dedi Elio ağır bir sesle ve beni olduğum yerde durdurdu. "Charlie onunla birlikte gitti, sanırım gitmesini engellemeye çalışıyordu. Sonny evin içindeki geçidin girişini izliyordu ve her şeyi kaçırdı."

Döndüm ve en iyi arkadaşımı yakaladım. Bir şiddet patlaması. Onu kendime doğru çektim, söyleyeceği sözlerle dayanamıyordum ama geleceklerini biliyordum.

Solgun gözleri benimkilerle buluştu ve anladım.

"Charlie'yi de aldılar. Karın ellerinde."

OceanofPDF.com

CHARLIE

I Sıkışık bir pozisyonda uyandım, bacaklarım onları düzeltmem için bana bağıyordu. Burnuma dolan benzin kokusu başımı döndürdü.

Ben vardı

korkunç bir baş ağrısı, etrafıma bakarken görüşümü kırmızıya boyuyordu. Yine elim kolum bağlıydı ve bu kez küçük bir sandığın içindeydim. Yüzüm acıyordu ve kaburgalarım da pek iyi değildi. Belli ki ben bayıldıktan sonra bile beni tekmelemeye devam etmişlerdi.

Hâlâ hareket halindeydik, araç engebeli arazide sallanıyordu.

Lucy burada değildi. Orada yatarken korku beni felç etmekle tehdit ediyordu. Bagajda hiperventilasyon geçirmeyi göze alamazdım. Havam çok hızlı tükenirdi.

Nefesimi tutabilmek için basit bir ilahiyi tekrarlamak zorunda kaldım.

Ren Lucy'yi bulacak. De Sanctis ailesinin kudretini bu şerefsizlerin tepesine indirecek ve hiçbiri kaçıp gitmeyecek. Onu kurtaracak, sonra da beni kurtaracak. Onu kurtaracak.

Ellerim arkadan bağlıydı ve omuzlarım ağrıyordu. Her nasılsa, uykumda parmaklarım tespih tanelerini bulmuştu. Parmak uçlarımı pürüzsüz kürelerin üzerinde gezdirdim.

"Bir dilek tut, evlat." Kafamın içinde babamın sesini duydum.

Ama tespih boncukları öyle çalışmıyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Bunun yerine her bir boncuğu elime aldım ve ruhumu teslim ettiğim intikamcı tanrıya dua ettim.

Benim kocam.

Tekrar hareket etmeye başlamadan önce uzun bir süre bir yerde durduk. İşemem gerekiyordu. Tutamadım, o yüzden yapmadım. Beni kaçıranın bagajını karıştırmak neden umurumda olsun ki? Elbette utanç vericiydi ama bu sadece biyolojiydi. Beni utandırmalarına izin veremezdim.

Sonunda durduğumuzda, havasız kalacağımı düşünmeye başlamıştım. Başım darbeden ve ardından saatlerce süren egzoz zehirlenmesinden dolayı ağrıyordu.

Bagaj açıldığında, kavga edecek ya da bir şey yapacak durumda değildim ama kabaca itilip kakılarak alandan çıkarıldım. Kahkahalar ve alaylar bana ulaştı. Belki de bayılmak her şeye rağmen tercih edilebilirdi?

Daha önce tünelde düştüğüm için incinen dizlerim, beni bir binaya sürüklerken çakıllı yolda acı içinde .

Ayaklarımın altından kalkmayı başarırken etrafıma bakındım. Gelecek olan şeyin içine doğru yürümek istiyordum, sürüklenmek değil. Bir evdi, büyük ve süslü bir ev. Bir duvar boyunca uzanan pencereler sahili ve özel bir marinaya yanaşmış tekneleri gösteriyordu.

"Acele et," diye homurdandı biri arkamdan ve beni ileri doğru itti.

Duvarda bir aile fotoğrafı asılıydı. Beyaz, orta sınıf ve her yönden son derece sıradan. Hiçbirini tanıyamadım.

Çift kapıdan geçerek büyük bir salona girdik. Orta sınıf banliyö lüksü teması kadife koltuklar, bir şömine ve her yüzeyde sahte çiçeklerle devam ediyordu. Pencerede bir satranç tahtası duruyordu ve şöminenin üzerinde devasa bir televizyon görünüyordu. Son derece sıradan bir manzaraydı ve bizi orada bekleyen adamdan gelen genel şiddet havasına . Dışarıdaki resimdeki adam değildi. Bu adam adamlarıyla hızlı hızlı İspanyolca konuşuyor, sonra da bana büyüleyici bir gülümseme ile bakıyordu.

"Bayan De Sanctis, ne büyük bir onur." Bir Castillo. Belki de Castillo. Renato'nun aradığı kişi. Kanepeyi işaret etti. "Oturun."

Adamlardan biri altıma işediğıme dair bir şeyler söyledi, kıs kıs gülüyordu.

Patron omuz silkti. "Burası benim kanepem değil. Otur."

Başım dönerek yumuşak yüzeye çöktüm. Başım gerçekten ağrıyordu. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdim. Sinirlerimi yatıştırmak için derin nefes almaya çalıştım.

"Kendimi tanıtmama izin verin, ben Juan Ruiz Eduardo Castillo."

"Tahmin etmiştim," diyebildim şişmiş dudaklarımın arasından. "Kocam seni arıyordu. Sonunda seni bulduğuna çok sevinecek."

Juan güldü. "Ama o beni bulmadı, sen buldun. Teknik olarak, sonunda seni ve kız kardeşini bulduk."

Sertçe yutkundum. "Yine de bulacak. İkimizden biri sende olduğu sürece Renato bizi bulacak ve affetmeyecek."

Juan, "Seni en başta kaçırın adama ne büyük bir güven duyuyorsun," diye düşündü.

Dilimi tuttum ve ona ters ters baktım. Bana yaklaştı, bir elini kanepenin arkasına koydu ve elini morarmış yanağıma götürdü. "Bu kir ne saklıyor acaba? Her neyse, De Sanctis gibi seçici bir adamı büyülemeye yetti. Belki de kendim öğrenmeliyim."

Renato'nun ölümcül sessizliğine kanalize olarak buna cevap vermeyi reddettim. Sadece ona baktım.

Başını yana eğdi ve beni düşündü. "Söylentilere göre AC'nin dokunulmaz kralı aşık olmuş. Uzun zaman sonra nihayet bir zayıflık. Bir de kız kardeşin var."

"Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Miguel öldüğünde o da oradaydı. O bir Castillo'ydu, biliyorsunuz ve ailemizde bir gelenek var." Takım elbisesinin cebinden bir sustalı çıkardı ve hafifçe vurarak açtı. "Göze göz," dedi ve gözlerimin korkuyla açılmasını izledi. Tadını çıkararak.

"Ne kadar orijinal. Bunu kendin mi buldun?" Isırarak söyledim. Kendime engel olamadım. Burada her ne olacaksa olacaktı.

ne söylediğime ya da yaptığımı bakmaksızın. Yani, siktir et onları.

Juan'ın içinde bir öfke parıltısı dalgalandı. Bıçağı kaşıma götürdü ve gözümün etrafında dolaştırarak yüzümde gezdirdi. "Bunu gerçek anlamda kabul edeyim mi? Seni kör etsem Renato yine de seni ister miydi?"

Gözümü kırpmadan ona baktım.

Bir anlık gergin bir sessizlikten sonra kıkırdadı. Bıçağını geri çekti ve ben hızlı bir nefes aldım, baş dönmesi hala düşüncelerimi bulandırıyor.

"Sizinle neden ilgilendiğini anlıyorum Bayan De Sanctis. Senin işin kan akıtmak değil. Yem olmak. kız kardeşiniz Miguel için kanını akıtacak. Kayıp karşılığında alacağım göz o."

Midem bulandı. "Polis onu arıyor, bunu biliyor muydun? Onu aramak onu senin adamlarına götürebilir."

Bu zayıf bir argümandı ama elimde başka bir şey yoktu.

Juan sırtıttı. "Onu nerede arayacağımızı bize kim söyledi sanıyorsun?" Sözleri beni bir kova buzlu su gibi çarptı. *Ne oluyor be?*

"Burayı kimin evi sanıyorsun? Benim değil," dedi önümde çömelip elini sallayarak. "Yüksek mevkilerdeki insanlar Renato De Sanctis'in bu eyalet üzerindeki hakimiyetinden bıktı ve sonunda bu konuda bir şeyler yapacaklar. AC Kralı'nın krallığı yıkılmak üzere. Sen ve kız kardeşin bunun sadece başlangıcısınız."

"Sen ve senin küçük haydut grubunun De Sanctis ailesiyle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Hayal görüyorsun."

"Göreceksin. Belki seni kocanın önümde diz çöktüğünü görecektir kadar uzun süre yanımda tutarım, sonra seni öldürürüm ve onu öldürmeden önce ona izletirim. Bunun güzel bir simetrisi var, değil mi?"

"Kulağa bir eziğin ıslak rüyası gibi geliyor," tükürdüm ona, sözleri karşısındaki korkumu gizlemeye çalışarak. "En kötü gününde bile onun dengi değilsin."

Juan'ın çenesinde bir kas seğirdi. Bana ters ters baktı ve sonra omuz silkti. "Belki de. Belki senin için bile gelmeyecektir, onun zoraki, önemsiz küçük

Karım. Belki de ikimiz de onun seni ya da kız kardeşini umursayacağını düşünecek kadar hayalperestizdir."

Hayır. Yanılıyorsun. Benim için gelecek, güneşin doğudan doğacağı kadar kesin. Bu inancı dile getirmedim, çok lanetleyiciydi, ama bunu iliklerime kadar biliyordum. Hayatım boyunca birinin benim için geleceğine güvenmek için mücadele etmişim ama şimdi Renato'nun benim için *gelmemesi* imkânsız görünüyordu. Beni bulmak için dünyayı yerinden oynatırdı. Hiç şüphe yoktu.

"Onu yukarı çıkar ve gözümün önünden çek. Leş gibi kokuyor," dedi Juan zalim bir gülümsemeyle.

Boğul, piç kurusu, diye düşündüm isyankâr bir şekilde odadan çıkarılırken.

"Bekle!" Juan, adamları beni sürükleyip götürmeden önce seslendi. Usulca ayağa kalktı ve yaklaşırken parlak, ince çizgili takım elbisesinin tüylerini titizlikle topladığını gösterdi.

Üzerime bir başka korku katmanı çöktü, öncekinden daha derin ve daha dehşet vericiydi. Ne yapacaktı? Odanın diğer tarafında güvendeyken karşılık vermek daha kolaydı. Bu adam kocama hiç benzemiyordu. Benim için yumuşak bir noktası yoktu. Ne isterse yapabilirdi.

Juan önümde durdu ve ıslık çalarak parmağıyla havada bir daire çizdi ve adamlarına beni döndürmelerini işaret etti. Sonra yüzümü patrona döndüm ve ne istediğini görmek için beklemeye başladım.

Juan ıslık çaldı. "Dindar bir kadınsınız, değil mi Bayan De Sanctis?" Eli bileğime sarılı tespihin üzerinde gezindi.

"Eğer evet dersem, gitmeme izin verir misin?" Denedim.

Homurdandı. "Şirin." Bileğimi karıştırdı ve keskin bir acı tenimi kesti. Geri çekildim ve Juan önümde durmuş sırtıyordu. Tespih avucunun içindeydi, kesilip açılmıştı. Bıçağını katladı ve bir kenara koydu. Tespihi çıkarırken beni kestiği yer yanıyordu. Nedense onsuz kendimi çıplak hissediyordum.

Juan boncuklu kolyeyi kaldırdı ve çevirip inceledi. Kocam bununla Lucy'nin izini mi sürmüştü? Juan sırttı.

"İşte," diye tespihi adamlarından birine fırlattı. "Bunu al ve onunla dolaş. AC Kralı'nın işini fazla kolaylaştırmayalım. Onu biraz terletmek pazarlığa daha açık olmasını sağlayacaktır ve eğer olmazsa, belki de bu kaltak için endişelenmek o lanet olası rezil sakinliğini bozacak ve her şeyi berbat edecektir."

Juan eğildi ve beni geriye savurdu. "Eğer durum buysa, hafta sonu Casa Nera'ya taşınmış olacağım."

Castillo Karteli'nin Casa Nera'ya taşınma düşüncesi iğrençti. Orayı tam olarak ne zaman evim olarak görmeye başladığımı bilmiyordum ama bir şekilde olmuştu. Karanlık ve rahatsız edici değildi, gerçekten değildi. Rahat ve klasikti, kocamın korumaya kararlı olduğu tarihe bir övgü niteliğindeydi. En çok da De Sanctis'in adamlarının bu haydutlar tarafından öldürüldüğü düşüncesi kalbimi acıtıyordu. Elbette bu imkânsızdı. De Sanctis ailesi çok güçlüydü.

"Bu asla olmayacak. O senden her yönden üstün," dedim, Juan açıkça bir cevap bekliyordu. Juan'ın eli ben daha hareket ettiğini görmeden yüzüme değdi. Dişlerim sertçe şaklayıp dilimin kenarını keserken çenemde bir acı belirdi. Yere düşerken ağızıma kan doldu. Juan ve haydutlarının iyi bir zamanlaması vardı, patronlarının beni tokatlaması için tam zamanında beni bırakmışlardı. Sert bir şekilde yan tarafıma düştüm, ellerim arkamda bağlıydı ve düşüşümü engelleme şansım yoktu. Omzum penceredeki küçük masaya çarptı ve satranç tahtası yere düştü. Taşlar dağıldı ama bir tanesi kaldı.

Kral. Tek başına.

Juan tembelce, "Kaldırın onu," dedi. Belli ki bir kadının yüzüne vurmak sakinleşmesine yardımcı olmuştu. "Kocan sana bir erkekle nasıl konuşulacağını öğretmeliydi."

Başımı kaldırdım, ağızımın kenarından kan damlıyordu. Acı, içimdeki korku ve endişeyle çarpışıyordu ama bu adamın bunu görmesine izin veremezdim. Ona bu zevki tattıramazdım.

"Seni buna pişman edecek," dedim, dilim ağızımda kalınlaşarak.

"Bakalım, olur mu?" Juan düşündü ve sonra parmaklarını kapılara doğru salladı. "Alın onu."

"Yatak odasına mı?"

"Hayır. Bodrum katında. AC Kralı'nın karısına nasıl davranacağımızı bilmediğimizi düşünmesini istemeyiz."

OceanofPDF.com

RENATO

I zaman kaybettim. Büyük sıçramalar yaptı ve ben takip edemedim. İstasyondaydım, Elio bana Charlotte'tan bahsediyordu, sonra ben Casa Nera'da, silah odasında.

Adamlarım yanımda hazırlandı. Bugün havadan sudan konuşmalar ya da acımasız espriler yoktu. Her şey sessizdi. Bıçaklarımı, silahlarımı ve cephanemi taktik teçhizatımın üzerine bağladım.

"Ren. Sensiz gitmeliyiz. Bekledikleri kişi sensin," deme cesaretini gösterdi Elio yanımda.

Cevap verme zahmetine

girmedim. "Desteğe

ihtiyacımız var."

Onu görmezden geldim. Başka birini beklemek Charlotte'u Castillo'nun ellerine daha uzun süre bırakmak anlamına geliyordu ve bu olmayacaktı. Juan'ı ve saklandığı yeri bulmak için çok geç kalmıştık ve şimdi bedelini karım ödüyordu. Bu benim hatamdı ve bunu düzeltmeliydim.

Silahlarımı kuşanarak evin içine doğru yürüdüm. Giada elinde tabletiyle yanıma geldi.

"Ringdeki GPS hareket etmeyi durdurdu. Atlantic City'nin kenarında terk edilmiş bir ."

"Koordinatları Elio'ya gönder."

"Tamamdır." Ana salona doğru ilerlerken o da benimle kaldı.

Arkamda elliden fazla silahlı adam beni takip etti. Carmella ağzını endişeli bir çizgiye bastırarak yanımdan geçişimi izledi. Ben yanından geçerken istavroz çıkardı.

"Polis kanallarını izleyin. Bu zamanlamaya güvenmiyorum. Bir şeyler dönüyor," dedim Giada'ya, dış merdivenlere ulaşırken.

"Katılıyorum, ama bunu seninle yapabilirim," dedi adımlarımı takip ederek.
"Ben de gelmek istiyorum."

"Hayır. Sana burada ihtiyacım var, gökyüzündeki gözlerim." "Lütfen Ren, onlar benim de ailem."

Durdum. Onun içten sözleri, karakoldan beri göğsümü dolduran soğukluğa ulaştı.

"Biliyorum ama sana burada ihtiyacım var. Sen bizim gözümüzsün Giada ve sana ihtiyacımız var.
Size ihtiyaçları var."

Sertçe yutkundum, içsel bir tartışmayla savaşıyor ama kaybediyordu. İsteksizce başını salladı. Adamların geri kalanı evden çıktı ve bekleyen arabalara bindi.

Arabalar avludan çıkıp dolambaçlı Casa Nera garaj yolundan aşağı inerken çakıl taşları etrafa saçıldı.

"Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz," dedi Elio sessizce, hâlâ konuyu kapatmamıştı. Bana bir telefon uzattı. "En azından kız kardeşini ve Nikolai'yi ara."

"Hatırlamak istersen, kendisi Rusya'da."

"Ara."

ZAMAN TEKRAR KAYDI, zihnim hiçbir şeye net bir şekilde

odaklanamıyordu. Terk edilmiş motelden bir blok ötede durmuştuk.

Kız kardeşim ve kocası *Palach* ile yaptığım telefon görüşmesine zar zor odaklanabildim.

Bana yardımcı olamayacak kadar uzakta, Maine'de yaşasalar da, *vor v zakone*'nin bir üyesi olarak Nikolai'nin ülkenin her yerindeki Ruslara erişimi vardı. Sadece bu da değil, kardeşi kana susamış Chernov Bratva'yı New York'tan yönetiyordu. New York, Maine'den çok daha yakındı. Kirill Chernov'la sadece birkaç kez karşılaşmıştım, en son da saygılarını sunmak için geldiği düğünde. Ben de onun gücüne ve adamlarının etkinliğine saygı duyuyordum. Yardım isteyecek kadar gururlu değildim ama Rusların gelmesini de .

"Hadi ." Araçtan ilk ben çıktım.

Adamlarım aceleyle dağıldılar. Mahalle öğleden sonra bu saatlerde köhne ve sessizdi. Yüzüğün bulunduğu binaya doğru ilerlerken Giada'nın sesi kulaklarımızdan gitmiyordu.

"Etrafınızdaki binalarda kimseyi göremiyorum. Açıkçası bu amatör bir saat," dedi kulaklığın üzerinden. Keskin nişancılar gibi tehditleri aramak için uyduları ve termal görüntülemeyi kullandı.

"Peki ya motelde?"

Kulağıma bir anahtar şakırtısı doldu. "On bir numaralı oda, tam ortada. Beş ısı imzası. Biri odada tek başına, diğerleri dışarıda diğer odada."

Tek başına mı? Lucy ve Charlie'yi ayıracaklar mıydı? İçimi bir önsezi duygusu kapladı.

Motele doğru ilerledik. On bir numaralı odada yüksek sesle müzik çalıyordu.

"Tamam, şimdi iki kişi arka odada, üç kişi de ön tarafta," diye güncelledi Giada biz yaklaştıkça.

"Anlaşıldı," dedi Elio kulaklığına.

Eski bir askerdi ve tanıdığım en korkutucu orospu çocuğuydu. Onun taktik becerilerine güveniyordum. Arka tarafa adamlarını gönderdi ve ön kapıya ilerlemeden önce birkaç vuruş bekledik.

Hızlı bir atış kapı kolunun işini kısa sürede bitirdi ve bir tekme kapı kolunu yere düşürdü. Adamlarım içeri girdi ve silahlar ateşlendi. Müzik gürledi ve duvarlara kan sıçradı. Çabuk bitti. Çok çabuk. Ele geçirilmiş bir adamdım; yatak odasının kapısından başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Kapıyı tekmeleyerek içeri girdim ve silahımı yatakta bağlı, titreyen bir figürün üzerine eğilmiş olan adama doğru kaldırdım. Bakışlarım sahneyi tarafsızca inceledi. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi, elleri bağlıydı ve ağzı bantlıydı.

Lucy. Hayal kırıklığı üzerime çöktü.

Silahımı, saldırı girişiminin üzerine koca bir ekibin çullandığını görünce şoka girdiği her halinden belli olan, arkasını dönen adama doğrulttum. Kurşunum onu iki gözünün arasından vurdu ve yere düştü.

Lucy'ye doğru yürüdüm ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Sessiz paniğimi yatıştıramadan ağzındaki bandı söktüm.

"Charlie nerede?" Hemen sordum. "Bu odada olmalı."

Lucy ağlıyordu, kocaman cam gibi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Hıçkırıkların arasında yavaşça ağzını açtı ve ben de onu gördüm. Üzerinde izleyici olan alyans, *karımın* izleyicisi, küçük kız kardeşinin dilinin üzerinde güzelce duruyordu. Lucy boğulmadan önce onu ağzından çıkardım.

"O burada değil. Bana bunu verdi ve sonra... onu aldılar. Nerede olduğunu bilmiyorum," diye ağladı Lucy ve sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

"Patron," diye ısrar etti Elio.

Tek elimle kızın kolunu kemiklerini zedeleyecek kadar sert kavradığımı fark ettim. Onu bıraktım ve Elio yanına çömeldi.

"Bunu duydun mu?" Kulağımla sessizce dinleyen Giada'ya sordum.

"Duydum," dedi, anahtarları çoktan takırdamaya başlamıştı. "Birlikte oldukları için iki cihazı da takip etmeyi düşünmedim, ki bu çok aptalcaydı. Özür dilerim."

İkisi de mi?

Doğru.

Başımı Lucy'ye çevirdim. "Babanın tespihleri nerede?"

OceanofPDF.com

CHARLIE

I Sanırım bodrumda bir süre baygınlık geçirdim. Evin rutubetli, açıkça kullanılmayan alt katı soğuk ve karanlıktı. Evin girişinde domuz bağı ile bağlanmışım.

bileklerimi ve ayak bileklerimi kesip toprak zemine bıraktılar. Uyandığımda, dışarıdan kilitlenmiş olan ağır metal kapının altından gelen ışığa baktım.

Hava kararıyordu ve midemden gelen gurultulardan akşam yemeği vaktinin geldiğini tahmin ediyordum. Bütün gün bir şey yememiştim ve midem bir mağaraya dönmüştü. Başım hâlâ ağrıyordu. Gerçekten kontrol ettirmeliydim... tabii eğer hayatta kalırsam.

Renato'nun Lucy'yi bulup bulmadığını merak ettim. Sadece bulmuş olmasını umabilirdim.

O da beni bulacaktı. Bundan emindim. Tek soru, bunun ne kadar süreceği ve bu arada bana ne olacağıydı.

Çaresiz gözyaşlarım göz kapaklarıma bastırdı. Hayatım yeniden inşa edilmek üzere yıkılmıştı ve şimdi her şeyi yeniden kaybetmenin eşiğindeydim. Renato'yla yaşadığım küçük hayat kırıntısını kaybetmekten duyduğum acı, onunla tanışmadan önceki hayatımın ne kadar mutsuz olduğunu bir kez daha gözlerimin önüne serdi. O, varlığımı paramparça eden fırtınaydı ve ancak o zaman pamuk ipliğine bağlı olduğumu fark etmiştim. Çok fazla çalışıyor, çok fazla endişeleniyor, tasarruf ediyor ve hayatta kalmaya çalışıyordum.

Ama hayatta kalmaktan daha fazlası vardı ve ben bunu unutmuştum. Belki de çocukluğum sayesinde bunu hiç anlamamıştım. Mutluluk

başkaları için ayrılmış bir ayrıcalıktı. Bu inanç benim ana kayamda yer etmişti ve Renato onu yerinden oynatmıştı.

Ailesi için yaptıklarından dolayı cehennemlik bir adam olması umurumda değildi. Beni kendisiyle ölüm arasında bir seçim yapmaya zorlaması umurumda değildi. Şimdi, sonunda, aşk karşısında ahlaki değerlerim pek de önemli görünmüyordu.

Aşk. Belki de ölümün yaklaşmasından kaynaklanıyordu ama bu kelime kafamın içinde dönüp duruyordu. Birine bu kadar çabuk aşık olmak mümkün müydü? Sanırım bu, benim yaşıma gelip ailemden başka kimseyi sevmemek kadar mümkündü. Bunun farkında değildim ve eğer elim kolum bağlı olmasaydı, bir mahzen katında, neredeyse kesin bir ölümle karşı karşıya olmasaydım, bunun farkında bile olmayabilirdim. Böyle bir durum sizi neyi özleyeceğinizi ve kimi kaybettiğinizi düşünmeye zorluyordu.

Bu durum karşısında onu sevdiğimi inkâr edemezdim. sevdiğim ilk ve son erkekti ve bugün ölsem bile Lucy'ye bakacağını tüm kalbimle biliyordum. Ona güveniyordum.

Ve böylece, bir ömür boyu süren alışkanlık yerini bir istisnaya bıraktı. O benim istisnamdı.

Gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ona böcekten hemen bahsetmeliydim. Çok erken olsa bile onu sevdiğimi söylemeliydim. Artık onun dünyasında yaşıyordum ve düzenli olarak ölüm kalım senaryoları yaşadığınız onun dünyasında, bir aşk ilanı bu kadar çılgınca mıydı?

Pişmanlık dolu düşüncelerim dışarıdan gelen bir sesle dağıldı.

Bir anahtar paslı bir iniltiyle kilide girdi ve ardından kapı çarparak açıldı. Beni götüren iki adam içeri daldı. Biri bir tepsi taşıyordu. Çorba kokusuyla midem guruldadı.

"Bakın kim uyanmaya karar vermiş," diye alay etti içlerinden biri, yeterince yaklaştığında yan tarafıma tekme attı.

"Evet, bu kaltak Julio'yu komaya soktuğu halde uyanacak mı? Bu doğru değil," diye mırıldandı diğeri. Julio mu? Levyeyle kafasına vurduğum adam olmalıydı. İşleri kendim için kolaylaştırmayı gerçekten sevmiyordum.

Etrafta dolaşırlarken onları dikkatle izledim. Kapı aralığından gelen ışık soğuk bodrumu aydınlatıyordu. Kullanılmayan şarap raflarını örümcek ağıları kaplamıştı ve köşelerdeki kâğıt talaşı ve eski gazetelerin hışırtısı bana burada karanlıkta yalnız olmadığımı söylüyordu. Her şeye rağmen bodrum kullanılıyor gibi görünüyordu ama bodrumun sakinleri dört ayaklı, koşuşturan türdendi.

Bir Numaralı Yardakçı ağızındaki tıkacı çıkardı ve bana yaklaştı. "Kendin için ne söyleyeceksin, sürtük?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve bu adamların yapmak üzere oldukları şeyi durdurmak için *söyleyebileceğim* hiçbir şey olmadığından oldukça emindim. Güçsüzdüm ve bu beni yakıyordu.

Midem tekrar guruldamak için o anı seçti ve iki işkencecim de güldü.

"Karnı aç. Neredeyse birini öldürdükten sonra hala iştahı var. Merak etmeyin, biz sizi koruruz."

İçlerinden biri tepsiyi tuttu.

"*Patron* ölmediğinden emin olmak için biraz su içmeni söyledi... Renato'nun seni öldürürken izleyebilmesi için yanında olmanı istiyor."

Diğer adam saçlarımı kötü niyetli bir nezaketle okşuyordu. "İcabına

bakacağımızı söyledim," diye güldü tepsiyi tutan.

Arkadaşı geri , tepsi başımın üzerine devrilirken çorbanın üzerime sıçramasını önlemek için tam zamanında yetişti.

Çorba sıcaktı ve aşağıya sıçrayarak gömleğimi yaktı. Çorbayı üzerime döken adam, sıcak sıvının altında acı içinde kıvrandığımı görünce kahkahalarla güldükten sonra tüm tepsiyi başımın üzerine fırlattı.

"Ne kadar dağınıksın, kızım. Yerinde olsam kocan gelmeden önce temizlenirdim. Seninle ilgili son anısının böyle kirli olmasını istemezsin." Kıkırdamalar havayı doldurdu ve ağır, eski kapının açılma sesi duyuldu. "Daha sonra döneceğiz, sürtük. Afiyet olsun."

Kapı çarpıldı ve anahtarın kilitte dönme sesi bir kez daha bu mahzende tamamen hapsedildiğimi doğruladı; Renato için insan yeminden başka bir şey değildim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, artık yalnızdım ve dağılmakta özgürdüm. Beni ağlarken görmelerine izin verirsem lanetlenirdim, ama şimdi, yalnızken? Durduramadım.

Çorba hızla soğudu ve kapının altından esen serin hava beni ürpertti. Havuç ve zencefil kokusu burnuma doldu. Mahzenin topraksı küf kokusuyla karışan bu koku midemi bulandırdı.

Orada öylece yattım, karanlıkta ağlıyordum, tüm vücudum titriyordu, omuzlarım kambur pozisyonunda çılgık atıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bodrumu evleri haline getiren farelerin meraklanması için yeterli olduğu açıktı. Yaklaşan ayaklarının hışırtısı beni daha çok ağlattı. Yemeğin kokusunu aldılar ve her tarafıma yayıldılar. Gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyordum; kapatırsam, kıyafetlerimden çorba emmeye çalışan kemirgenlerin içinde sürünerek uyanacağım paranoyasına kapılmıştım. Vakit ilerledikçe bile gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim ve herhangi bir hayvanı çok yaklaşımdan korkutmak için yeterince seğirdim.

Renato senin için gelecek. Gelecektir. Ona güven.

İlahiyi zihnimde tekrarlardım, her rahatlatıcı düşünceyi değerli, ahşap bir boncuk gibi ovalardım. Kendi zihinsel tespihim.

Gelecektir.

Yapardı.

OceanofPDF.com

RENATO

"S her yeri tekrar arayabilir, her binayı, kulübeyi arayabilir ve onu bulana kadar her yaprağı tekrar devirebilirsiniz!" Benim bağırışım Çalışma odasında yankılandı ve önümde duran adamlar irkildi - Elio hariç hepsi.

Sesim havada kaybolana kadar bekledi. "Patronu duydun. Tekrar arayın. Şimdi yap."

Erkekler dışarı çıktı. Aralarında, ailedeki bir sonraki yönetim kademesini oluşturuyorlardı. İşin yapıldığından emin olacaktı. Daha önce onlardan şüphe etmek için bir nedenim olmamıştı. Onlar iyi adamlardı. Yine de, onlar dışarı çıkar çıkmaz, emirlerimden şüphe ettim. Her yeri arayan kişi ben olmalıydım.

Elio tekrar konuşana kadar bu şüpheyi yüksek sesle dile getirdiğimi fark etmemiştim. "Onlar senin sadık adamların. Onlara güvenebilirsin."

"Zaten bildiğim bir şeyi bana söyleme," diye tersledim.

Elio sadece başını salladı. *Lanet olsun.* Kontrolümü kaybediyordum. Bu ben değildim. Bu şiddet ve dürtü karmaşası. Ama Giada tespih tanelerine odaklandığından ve ben de terk edilmiş bir arabanın kapısını açıp onları koltuğun üzerinde bulduğumdan beri doğru düzgün düşünemiyordum.

Görüşümü kırmızıya boyadı. Damarlarımda kaynayacak kadar sıcak olan öfke bana eziyet ediyordu. Yine de tüm bunlara rağmen, beni yıpratın şey öfke değildi.

Korkuydu.

Hiç bu kadar korkmamıştım.

Elio odadan çıktı ve kolum masamın üzerindeki dizüstü bilgisayara çarpıp yere düşmeden önce kapı ancak kapanmıştı. Bu yeterli değildi. Öfkem içimde kabardı ve şiddete dönüştü.

Sırada kitaplıktaki kitaplar vardı, sonra da tüm kasa. Büyük bir gürültüyle yere düştü. Ardından masanın kendisi bir kum torbasına dönüştü. Masanın ucunda duran lamba, duvarlardaki sanat eserlerine vurmak için iyi bir ağırlık haline geldi ve Charlotte'un böceği sakladığı bitki konfeti oldu, ayaklarımın altında halıda ezildi.

Zaman yine ileri atladı. Onu yerinde tutamadım. Ellerim ağrıyordu, parmak eklemlerim yırtılmış ve kırılmıştı. Nefesim hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu ve göğsümde birkaç değerli hafta boyunca bir kalbin attığı çorak delik ağrıyordu.

Zaman bana geri döndüğünde, tükenmişim. Kollarım zonkluyordu, gömleğim kan içindeydi ve oda harabeye dönmüştü.

Geriye bana huzurla gülümseyen annemin portresi ve duvarın üstündeki tahta haçtan başka bir şey kalmamıştı. Odayı yıkmak beni portrenin ve haçın hemen altında diz çöktürmüştü. Haçın cilalı ahşabı parıldıyor ve şeklin katı çizgileri beni yargılıyordu.

Ben hiçbir şeyden korkmayan bir adamdım. Uzun zamandır kaybedecek şeyi olmayan bir adamdım.

Her şey değişmişti. Bir noktaya itilmiştim; kırılğan, kırık, pürüzlü bir parçaya. Kötü şöhretli kontrolüm paramparça olmuştu ve yere saçılan cam parçalarından bir yabancı bana bakıyordu.

"Affet beni," sesim ani sessizlikte tizleşti. "Beni affedin, lanetleyin, cehenneme sürükleyin... Sadece onu geri getirin."

Çocukluğumdan beri ilk kez, annesinin tabutunu cenaze alanına kadar takip ederken dua etmeye başladım.

BİR SAAT DAHA GEÇMEDEN tekrar dışarı çıkmış, tespihin bulunduğu terk edilmiş arabanın etrafını arıyordum. Gece çökmüştü ve onunla birlikte havada kar savruluyordu. Hava çok soğuktu ve tek düşünebildiğim küçük hemşiremin şu anda dışarıda bir yerlerde, soğukta ve yalnız olduğuydu.

Kayıp.

Tanıştığımız ilk geceye dair canlı bir anı zihnimi doldurdu. Merhamet için yalvardığı ve taktığı Aziz Anthony madalyasının ışığı yakalayıp elimi tuttuğu zaman.

"Kayıp mı oldun, bambina?"

"Ben her zaman kayıp bir şey oldum."

Takımlar halinde komşu kırsalın etrafından dolaştık, daireler çizerek gittikçe daha uzağa yayıldık. Şafak ufukta belirmeye başladığında telefonum çaldı.

"Kardeşimin mesajını aldım." Kirill Chernov'un sesi kulağıma geldi. "Garden State'te biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Ne tür bir yardım sunabilirsiniz?"

"Duruma göre değişir," diye Kirill. İçimdeki sıcak ve yakıcı duygu fırtınasına kıyasla, sesi rahatlatamayacak kadar soğuktu.

"Durum şu ki, karım kaçırıldı-," diye kestirip attım, saf ve su katılmamış korkumu dizginleyerek. "Tecrübeli olduğunuzu duyduğum bir şey."

Kirill kıkırdadı. "Kanatlarda kargaşa yaratmak için bekleyen bir üvey kardeşin olma ihtimali var mı?"

"Ne yazık ki hayır," diye tersledim. Kardeşi Nikolay'ın, Kirill'in çatı katında tuttuğu tutsak küçük gelini kaçırdığı zamandan bahsediyordu. Çocukluk aşkı ve ömür boyu saplantısı. Kirill onu geri almak için her şeyi göze almıştı. Artık nasıl hissettiğini biliyordum.

"O zaman düşman listenize gidin. Eminim sizde de vardır. Hiç kimse birkaç ayak parmağına basmadan New Jersey'nin *capo dei capi*'si olamaz."

"Onu kimin kaçırdığını biliyorum. Sadece nereye götürdüğünü bilmiyorum."

"Düşmanımın düşmanı benim dostumdur, öyle demezler mi? Eminim onu kaçıran adamlar hakkında araştırma yapmışsınızdır, o halde asıl soru şu: Onlara yardım etmekten kimin çıkarı var?"

Lanet olsun. Dikkatim dağılmıştı ve dengesizdim. Göze alamayacağım hatalar yapıyordum. Bu ben değildim. Şimdi, kontrol ve hassasiyetin en önemli olduğu anda, hayatımda ilk kez berbat bir haldeydim.

Kirill'le konuşmamı bitirip Giada'yı aradım ve kulağımda Lucy'nin sesini duyunca hemen şaşırdım.

"Lucy? İyi misin? Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece artık odamda kalamam. Yardım etmek istiyorum," dedi sessizce.

Başımı salladım, aciliyetim diğer her şeyi bir kenara itti. "Giada zaten Komiser Reynolds ve Yargıç Ellens'in eyaletteki ikametlerini kontrol etti. Daha uzak bağlantıları, eski eşleri, kardeşleri, kayınpederleri... herkesi kontrol etmesini istiyorum."

"Tamam, ona söylerim."

Giada'nın beni geri araması sadece beş dakika sürdü. Hiç vakit kaybetmedi.

"700 Riverside Drive, Crestwood - Komiser Reynold'un eski karısının kayınbiraderinin evi," dedi hemen. "Tespihin bulunduğu yerden yirmi mil uzakta."

"Adamların geri kalanına koordinatları gönder."

"Tamamdır. Ren!" Ben telefonu kapatamadan Giada fırladı. "Git ve onu eve getir."

"Sadece beni durdurmaya çalış."

CHARLIE

I göğsümde bir kıpırtı hissiyle uyandım. Birkaç kıpırdanma hissi. Çılgılık atarak soğuk ve kaskatı bedenimin dönebildiği kadar döndüm.

boynumda ve göğsümde dolaşan ve yiyecek kalıntılarını kemiren farelerden birkaçını yerinden oynattı. Panik boğazıma tırmandı ve beni boğmakla tehdit etti. Güçsüzdüm. Hareket edemiyordum, kaçamıyordum, yapabileceğim tek şey burada yatmak ve buna katlanmaktı.

Kuru gözyaşları göz kapaklarıma bastırdı. Onlara ayıracak sıvım kalmamıştı. O kadar susamıştım ki, su düşüncesi zihnimi ele geçirmeye başlamıştı. Şimdiye kadar neredeyse yirmi dört saat geçmiş olmalıydı. Kapının altından ışık sızıyordu. Şafak dünyayı aydınlatıyordu. Çok üşümüştüm, artık kontrolsüzce titriyordum, kollarım ve ayaklarım uyuşmuştu. Toprağa bastırduğım yanağımı da hissetmiyordum.

Burada ölecek miydim?

Hayır. Bu düşüncenin içime işlemesine izin veremezdim. Umudunu kaybetmek tehlikeliydi. Bunu hastanede her zaman görüyordum. İnsanların savaşımaya devam etmek için umuda ihtiyacı vardı.

Dışarıdan, bodrumun ötesindeki araziden gürültülü bir ses geliyordu. Uzaktan bağırان adamlar ve ileri geri koşan insanlar gibi bir sürü itiş kakış sesleri geliyordu.

Felç olmuş düşüncelerimin arasında yavaşça bir ses yankılandı ve içime işledi. Neydi bu ses? Yüksek sesle tekrarlanan bir vuruş havayı yırttı. Sanki hızla vuran bir davul gibiydi. Hayır, davul değildi.

Şimdi odaklandığımda, silah seslerinden başka bir şey olamayacak kadar belirgindi. Uzaktan gelen makineli tüfek sesleri. Bu sesi tanımak için uzman olmaya gerek yoktu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Renato buradaydı.

Bodrumun kapısı kırılarak açıldı ve daha önceki haydutlardan ikisi içeri girdi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Beni ayağa kaldırdılar ve biri yanıma bir silah dayadı. "Gösteri zamanı. Acele et," diye homurdandı.

Renato buradaydı. Beni bulmuştu. Ama ben yemdim ve kocamın zarar görmesini istemiyordum.

Adamlara karşı mücadele ettim ama silah yan tarafıma daha sert saplandı.

"Dinle *güzelim*, sen yemdin ve artık balık kemirdiğine göre sana ihtiyacımız yok. Zorluk çıkarma."

"Bu imkânsız bir istek," diye mırıldandım, kendimi savunmak ya da geri çekilmemizi yavaşlatmak için kullanabileceğim bir şey bulmak için etrafıma çılgınca bakındım. "Kocama sor. Dışarıda gibi görünüyor. İsterseniz sizi tanıştırebilirim."

"Kapa çeneni kaltak, yoksa ağzını tıkarım."

Bu tehdit beni susturmaya yetti. Bu adamın ağzıma bir şey sokma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Renato'nun ağzını tıkamakla oynaması, siyah eldivenleriyle ağzımı parmaklaması ve ondan kaçmaya çalışırken bile bunun beni sadece tahrik etmesi ironikti, ama bu adamların tehdidi midemi bulandırıyor. Kocamın her yönden benim istisnam olduğunun kanıtı.

bir yerden bir ses geldi. Saatler süren karanlıktan sonra içeri dolan ışık o kadar parlaktı ki gözümü alıyordu ve kapı aralığını dolduran karanlık siluetin yüz hatlarını seçemiyordum. Ama sesi? Bu sesi nerede olsa tanırdım. O ses evimdi.

"Benden başka kimse karımın ağzını tıkayamaz."

Kalbim sıkıştı. Umut bir orman yangını gibi içimde parladı. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Silah sesleri hâlâ çok uzaktan geliyordu. Kendi başına mı gelmişti? Sorular içimde şimşek gibi çaktı ama onu bir an olsun görebilmek için ararken hepsi bir anda kayboldu.

Beni esir alanlar tam sese doğru dönmüşlerdi ki biri bağırdı ve kolumu düşürdü. Renato bodrumun kapısında duruyordu, elinde bir silah vardı. Silahı bize doğrultup peş peşe ateş etti ve beni tutan diğer adam düşerek beni de yanında yere sürükledi.

Renato bana ulaştığında iki adam da yerde kıvranıyordu. Beni kendine doğru çekti, yüzü gergin ve fırtınalıydı. Siyahlar içinde, Şeytan'ın paralı askeri gibi görünüyordu. Gözlerimi alamıyordum. Onun gerçek olduğuna inanmak zordu.

Yüz hatlarını sertleştiren bir öfkeyle bana baktı. "Yaralanmışsın." Sesi tamamen ölümcüldü.

"Artık burada olduğuna göre yaşayacağım," diye . "Sen geldin."

"Elbette geldim. Sana söyledim, *bambina*, alevli kılıcı olan bir melek bile seni benden uzak tutamaz."

Beni inceledi, kesiklerimi, çürüklerimi ve kanlı, çorba ve çiş lekeli giysilerimi gözden geçirdi. Yüzünde öyle karanlık bir ifade belirdi ki neredeyse ondan kaçacaktım. Sanki gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi.

Parmaklarını yanağımda gezdirdi ve silahına uzanmaya çalışıp başaramayan ilk düşen Castillo'ya döndü. Renato ayağa kalktı ve adamın çırpınan bedeninin üzerinden geçerek silahı aldı ve adamın eline bastırarak yere sabitledi.

"Yardım lazım mı?" diye sordu, tetiği çekerken soğukkanlı maskesi tekrar yerine oturmuştu.

Adamın eli bir kan ve kemik patlamasıyla havaya uçtu. Ses sağır ediciydi. Püskürtme alanından uzak durmak için yengeç yürüyüşüyle geri döndüm. Diğer adam ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı ama bacaklarından vurulmuştu ve düşmeden önce sadece birkaç adım topallayabildi. Renato kolundaki gizli cepten bir bıçak çıkardı.

"Bu bizim için kişisel bir şey değil, dostum. Bu sadece patronun emri."

Renato onu takip etti, siyah eldivenleri tepedeki ışıkta esniyordu. Adamın üzerine çömeldi ve bıçağı bana doğrulttu.

"Kişisel bir şey değil mi? Yüzünü kim işaretledi? Kim değersiz parmak uçlarını tenine bastırđı? Ona kim dokundu?"

Yerdeki adam titriyordu ve çış kokusu havayı dolduruyordu. Beni düşürdüğü duruma onun da düştüğünü görmenin şiirsel bir adaleti vardı.

"Onu kim korkuttu?" Bıçağı adamın yüzünde gezdirdi ve alçak sesle konuşmak için eğildi. "Senin değersiz hayatını aldığımda, kafanı keseceğim ve ailene teslim edeceğim. Nerede yaşadıkları önemli değil. Onları bulacağım. Bunu hayatımın işi yapacağım. Kelleni alacaklar ve o gece, onlar ağlayıp senin yasını tutarken, ben de sessizce evlerine girip aynısını onlara yapacağım. Sonra kafalarını ailelerine göndereceğim... ve zamanla, senin kanından bir damla bile taşıyan herkesi dünyadan silmiş olacağım."

Bu gerçekten dehşet verici sözler karşısında yutkunarak itiraz ettim.

Renato şu anda evde değildi ve görevdeki bu canavarı durduramazdım.

Adam inledi ve Renato gülümsedi. "Merak etme, gitmeden önce onlara neden öldüklerini tam olarak anlatacağımdan emin olabilirsin." Bununla birlikte bıçağını adamın boynuna sapladı ve kan adamın omzuna ve yanağına sıçradı. Adam irkilmedi bile. O anda gerçek bir iblis gibi görünüyordu.

Ayağı kalktı, yaptığı işi inceledi ve belinden bir silah çıkardı. Eli havaya uçmuş olan adama iki el ateş etti.

İstesem de kafamı çeviremiyordum. Sanki bakarsam ortadan kaybolacak ve ben de bodrum katında susuzluktan sayıklayarak uyanacakmışım gibi geliyordu.

Renato yanıma çömeldi, bağlarımı dikkatlice kesmeden önce pantolonundaki bıçağı temizledi. Sonra sırtından küçük bir çanta çıkardı. Suyu daha yeni açmıştı ki ben ona uzanıp yudum yudum içmeye başladım.

"Yavaş ol, konuyu tekrar açabilirsin," diye mırıldandı, intikam cinayetlerinin henüz bitmediğini haber veren o karanlık katil bakışıyla beni izliyordu. Çantasına geri dönüp koyu renk bir kazak çıkardı ve yaralı bileklerimi camdan yapılmışım gibi kollarından geçirdi. Ani sıcaklık bir an için daha da titrememe neden oldu. Kollarım hayata dönüyordu ve çok acıyorlardı.

"Gitmeliyiz," dedi bir süre beni izledikten sonra, her sarsıntımı ve iç çekişimi . Ayağa kalktı ve beni dikkatlice kollarının arasına aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Sessizce sordum, şu anda kocamla mı yoksa onun yüzünü giyen iblisle mi konuştuğumdan emin değildim.

"Bunu bitirmek için," dedi nazikçe.

Az önceki davranışıyla öyle bir tezat oluşturunuyordu ki, gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Kocam ölçülü ve sakindi. Her yönden kontrollüydü. Artık öyle değildi. Şimdiye kadar gördüğüm en vahşiye yakın adamdı. Renato gibi duygularının efendisi olan bir adamda bu tezat daha da dramatikti. Boynuna sarıldım ve yüzümü oradaki kanlı deriye bastırdım.

Beni dondurucu şafakta dışarı çıkardı. Sonny dışarıda duruyordu, elinde silah, yüzü kanlı ve hırpalanmış. Tanıdık yüzünden geçen rahatlama gülümsemesi kalbimi sızlattı. Arazinin arka tarafı sessizdi ve karlı ormanı sınırlayan tel çitte sivri bir delik görebiliyordum. Kocam, yanında sadece bir adam olduğu halde, çok sayıda silahlı korumayı atlatarak buraya gizlice girmiş miydi? Evin yanından geçip ön tarafa doğru ilerledik. Belli ki, ön tarafa saldırırken arkadan gizlice girmek planının bir parçasıydı, eğer içine girdiğimiz kaos bir şey ifade ediyorsa. Köşede beni karşılayan manzaraya hazırlıklı değildim.

Etraf ölen adamlarla doluydu. Silah sesleri her yerde yankılanıyordu. Yağan kar kanla kaplıydı.

De Sanctis'in adamları avluyu doldurmuş, korunmak için farklı şeylerin arkasına çömelmişlerdi. Arabaları kapıları kırarak açmış ve siyah ciplerin yan tarafları ateş almıştı.

Kartel üyeleri verandanın duvarlarının arkasına saklandılar ve ben sadece mülkün etrafındaki diğer yerleri tahmin edebiliyorum. Her iki yönde de ateş edildi. Evin yanındaki gölgelere girdik ve mükemmel bir siper sağlayan bir aracın park ettiği yerde durduk.

"Evet, Giada?"

Renato'nun sesi beni şaşırttı, ta ki kulağındaki gizli kulaklığı görene kadar.

"Onu yakaladım. Neredeler?"

Cevabını duyamadım.

"Elio nerede?" Etrafımdaki gölgelere ve çömelmiş, ateş hattından uzak duran adamlara bakarak merak ettim. Bir gibi görünüyordu. Renato'nun *sottocapo*'su onun yanından hiç ayrılmıyordu.

Renato, "Yola çıktı," dedi.

"De Sanctis!" Yüksek sesli bir bağırış çevrede . Sanki tepemizden geliyor gibiydi.

Orada, olay yerine bakan bir balkonda, etrafı adamlarıyla çevrili Juan duruyordu. Adamları onun etrafında bir kalkan gibi dizilmişti.

"Saklanacak mısın yoksa bir erkek gibi yüzüme mi bakacaksın?" Juan kışkırttı.

Renato evin önündeki savunmasız alana doğru yürümek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine başını arkaya eğdi ve yukarı doğru bağırdı.

"Demek sizsiniz? Castillo'ların başı sen misin? Ve şehir merkezindeki depoma girdiğinde bunu itiraf edecek cesareti bile gösteremedin. Hep korkak mıydın?" Renato meydan okudu.

Juan hemen cevap verdi, ses tonunda kızgınlık vardı. "Korkak değilim, sadece senden daha zekiyim. Operasyonunuzu görmek ve gördüm. İlginç şeyler. Belki sizden devraldığımızda bazı unsurları saklayabiliriz. De Sanctis Mafyası'nın hüküm sürdüğü günler sona erdi."

"Bu doğru mu?" Renato dürttü.

Giada'nın kulaklıktan mırıldandığını duyabiliyordum ve ne dediğini merak ediyordum.

"Korkak olduğumu düşünmen umurumda değil. Yakında öleceksin ve şehrin benim olacak," diye seslendi Juan.

"Peki bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Renato ilgisiz bir ses tonuyla sordu.

Sesinin gittikçe yükselmesi Juan'ı rahatsız ettiğinin bir göstergesiydi.

"Çünkü çabalarımda yalnız değilim. Yanlış insanları kızdırdın De Sanctis ve şimdi bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacaksın."

"Yanlış insanlar mı, yoksa yanlış kişi mi? Komiser Reynolds'tan bahsediyorsunuz, değil mi? Bu ev onun ailesine ait, değil mi? Buraya yaptıklarınızdan gerçekten nefret edecek."

"Senin gitmeni istiyor ve bunu benim yapmamı istiyor. Benim için kazan-kazan." "Hmm, belki. Ama kendini riske atmadan bana burada ulaşamazsın."

"Doğru, belki de değil, ama durmayacağız. Eğer seni bugün yakalayamazsam, ne seni ne de *onu* avlamaktan asla vazgeçmeyeceğiz. Yakında bir gün, ona ulaşacağız."

Renato uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra bana baktı. "Bunu riske atamam," dedi bana sessizce. Beni dikkatlice yere bıraktı ve ona uzanmaya çalıştığımda ellerimden kaçındı.

"Ne yapacağız? Yüksek yerleri ele geçirdiler, bir mucizeye ihtiyacımız var," diye anlamsızca mırıldandım, korku ağzım hariç her yerimi felç etmişti.

Juan bize doğru bağırdı, "Yoksa kadınınızın ölmesi umurunuzda değil mi?"

Ren neredeyse fısıltıyla, "Eğer o ölürse, yaşamak umurumda olmaz," dedi, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Çünkü onsuz yaşayamam."

Havada kanat çırpışı gibi uzaklardan gelen bir ses vardı, gittikçe yaklaşıyordu ama Renato tüm dikkatimi üzerinde tutuyordu.

Yanağımı okşadı. "*Prens'i* okumaya devam et, küçük hemşire. Aileye liderlik etmenize yardımcı olacaktır. Ve kilisedeki cevabımı değiştirmeliyim.

"Bana hiç aşık olup olmadığımı sormuştun." Beni tekrar öptü. "Cevabım evet. Sen benim seveceğim ilk ve son kadınsın."

"Ne oluyor be?!" Renato'nun yeleğine yapıştım ve bırakmayı reddettim. "Oraya gidemezsin." Sonny'nin elleri omuzlarımda kenetlendi ve beni olduğum yerde sabitledi.

Renato bir elini keçeleşmiş, kirli saçlarımda gezdirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Büyük bir tehlike olmadan asla büyük bir şey başarılmamıştır. Bu konuda Machiavelli'ye katılmak zorundayım."

Uzaktaki ses gittikçe yaklaşıyordu. Yardım yolda mı? Havaya uçmadan buraya nasıl gireceklerdi?

Renato ellerimi yeleğinden kurtardı ve Sonny'ye doğru sallandım. Kavrayışı karşı koymama bir santim bile izin vermedi. Ren'le gitmeme izin vermeyecekti. Kocam benden iki adım uzaklaştı, bakışları bana sabitlenmişti.

"Pekâlâ Castillo! Teslim oluyorum," diye bağırdı Renato, sesi her şeyi bastırıyordu. Bir adım daha geri çekildi.

Ona doğru uzanarak bağırdım ama o bana başını salladı.

"Bunu aklından bile geçirme, küçük hemşire. Güven bana." Sonra döndü ve ellerini yavaşça kaldırarak evin önünde uzanan savaş alanına doğru yürüyerek herkesin dikkatini dağıttı.

Herkes dondu kaldı. Ölü bölgeye girip tüm dikkatleri üzerine çekerek kendini hedef haline getirmesini izlerken panikle bir çığlık attım.

"Kudretli Renato De Sanctis, karısının yerine kendi kellesini doğrama tahtasına koyuyor. Ne kadar romantik," diye alay etti Juan.

Renato gözlerini balkona dikti. Bakışları hiç dalgalanmadı. *Ne yapıyordu?* Kendini öldürtecekti.

Sonra tepemizdeki gürültü bizi buldu ve kıyamet koptu.

Juan silahını kaldırdı ve Renato'ya ateş etti. Karnına saplanan kurşunu görünce çığlık attım. Tek dizinin üstüne düştü. Mutlak dehşet bana daha önce hiç bilmediğim bir güç verdi ve Sonny'nin ayağına sertçe bastım ve dikkatinin dağıldığı anı kaçmak için kullandım. Renato'ya doğru koştum.

Birden etrafımızdaki hava kurşunlarla canlandı. Karanlık bahçelerin üzerinde parlayan ışık, Juan'ın adamlarından oluşan insan kalkarıyla balkonda durduğu yeri aydınlattı.

Keskin atışlar gümbürdedi, gürültüler geceyi yırttı. Adamların kalkarı düştü ve Juan hemen arkasındaydı. Kafasının arkası patladı ve sonra gözden kayboldu.

Helikopter bir an havada asılı kaldı ve ben de gözlerimi kapatıp yukarı baktım, parlak ışıklar altında göz kırpyordum. Elio' bacaklarını yan tarafa atmış oturduğunu ve elinde keskin nişancı tüfeği olduğunu gördüm. Sonra tekrar Renato'ya doğru koştum.

De Sanctis'in adamları saklandıkları yerlerden çıkıp çalışan kartel üyelerini ezmeye başladılar. Çatışma yeniden havayı doldurdu ama bunun bir önemi yoktu. Beyaz zeminde yatan siyahlı figür dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüne dokundum.

"Renato? Ren, beni duyabiliyor musun?" Gözyaşlarım yüzüme sıçradı. *Kendine gel Charlie, sen bir hemşiresin. Kurtar onu.* "Ölmene izin vermeyeceğim. Sana ihtiyacım var, bu yüzden izin veremem," diye mırıldandım öfkeyle, siyah yeleğini yırtmaya çalıştım ama çok zorlandım.

Kesmek için bıçak aramaya başladım. Kurşun deliğini bulup üzerine baskı uygulamam gerekiyordu.

"Hayatımı mahvettin ve beni kendine aşık ettin, sonra da benim üzerimde ölebileceğini mi sanıyorsun? Seni şeytani, korkunç piç. Sana ruhumu vaat ettim ve onu almak için hayatta olmalısın," diye mırıldandım, sonunda elimi yeleğin altına soktum ve sert, dolgulu bir malzeme buldum. Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Nefes almayı bıraktım ve elimi yeleğin altındaki pürüzsüz malzemenin üzerinde gezdirerek onu buldum. Seramik plakada açtığı deliğin bir mermi vardı.

"Benden *o kadar* kolay kurtulamazsın, *anima mia*. Korkarım bana saplanıp kaldın."

Aşağı baktım ve onun beni izlediğini gördüm. Sesi daha çok kendisi gibiydi.

"Üzerinde kurşun geçirmez yelek mi var?!" Ona bağırdım.

"Tabii ki istiyorum. Hayatım boyunca seninle tanışmak için bekleyip birkaç hafta sonra ölmenin ne anlamı var?"

Ona vuracaktım ama bir şekilde sarıldım. Kollarıyla beni sardı ve başımın üstünü öptü.

"Kafandan vurulabilirdin!" İtiraz ettim. "Ölmek için daha kötü yollar da var."

Ona vurdum ve kurşun geçirmez yeleğe çarpan elim acıdı.

"Ayrıca, profesyonel gangster olsun olmasın çoğu insan berbat nişancıdır."

Her şeye rağmen acımasız mizahı beni gülümsetti.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi ve beni kollarına daha sıkı çekti.

Kaburgalarım sıkılınca acıdı ama bile çıkarmadım. Çok iyi hissettiriyordu. "Şimdi daha iyi misin?" diye sordum, sesim teçhizatı tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Daha iyi mi?"

"Önceden farklıydın... korkutucuydun."

"Ben her zaman korkutucuyum Charlie, sadece sen bunu göremiyorsun." "Beni gerçekten seviyor musun?"

"Sence ben kendimi herkese hedef tahtası olarak mı sunuyorum?"

Yutkundum ve bir dirseğimin üzerine yaslandım.

"Ben de seni seviyor olabilirim," diye sessizce itiraf ettim. Güldü ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oh, biliyorum." "Biliyor musun?"

"O küçük böceği yok edip polislere siktirip gitmelerini söylediğinde ."

"Bunu duydun mu?"

"Elbette, bunu duydum. Hiç bu kadar gururlanmamıştım." Alnımdan öptü.

Helikopter biraz uzağa inmişti ve Elio yanında başka bir adamla birlikte kanlı karın üzerinden bize doğru ilerliyordu. Arkadaşı solgun ve dövmeliydi, çok tehlikeli bir adamın sertleşmiş havası vardı.

"Beni nasıl buldun?" Merak ettim.

De Sanctis'in adamları etrafımızı temizledi. Hayatta kalan kimseyi bırakmamaları konusunda talimat almış gibiydiler. Bu korkunç bir düşünceydi ama yine de bu benim seçimim ya da sorumluluğum değildi. Kocamın sorumluluğuydu.

"Bununla başladım ve bu bizi oldukça yaklaştırdı."

Renato elini cebine attı ve aradığını bulana kadar etrafı karıştırdı. Sonra babamın tespihini bileğime doladı. Gözlerim yeni yaşlarla doldu.

"Kız kardeşime takip cihazı mı taktın?" Kızmamıştım. Belki de ama değildim. Onun yüksek elli, kontrolcü eğilimleri günü kurtarmıştı. Artık onun dünyasında yaşıyorduk. Yeni kurallar uygulanıyordu.

"Tabii ki . O aileden biri."

Dudaklarımı ıslattım ve en iyi telaffuzumu denedim. "*La famiglia prima di tutto?*"

Gülümsemesi geniş ve gerçektir. "*Brava, anima mia. Şimdi seni eve götüreyim.*"

RENATO

Charlotte birkaç dakika önce onu bıraktığım banyodaki koltuğa itaatkâr bir şekilde oturdu.

Evimizdeydik, korkak liderleri de dahil olmak üzere Castillo Karteli'nin her bir üyesini öldürmüştük. Kirill Chernov bir helikopterle gelmişti. O veledede bir iyilik borcum olacaktı ama o da bir nevi aileden sayılırdı. Rusların çoğu öngörülemez psikopatlar olabilirdi ama o da bir aileydi. *La famiglia prima di tutto*.

Kirill ve Rusları hayatta kalanları infaz etmeden önce Charlie ve adamlarımı götürmüştüm. Çatışmada üç adamımı kaybetmiştim ve karımın durumu gibi bu da vicdanımı çok rahatsız ediyordu. Eve dönerken hastaneye uğramış ve beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ettirmiştik. Kaburgalarında çürükler, kesikler ve ezikler vardı ama neyse ki daha fazlası değildi. Doktor her şeye rağmen onu hastanede tutmak istemişti ama Charlotte eve gitmekte ısrar etmişti. Kendi banyosunu ve yatağını istiyordu ve ben de buna karşı çıkmayacaktım. Bu kadar sessizken olmazdı. Sessiz bir Charlie doğru değildi.

Ona bakarken kanım kaynadı. Yüzünün bir tarafı morluklar içindeydi, dudakları kesilmiş ve şişmişti, gözü de fena halde morarmıştı. Bilekleri kelepçeden dolayı kanıyordu ve dövülmüş gibi her yeri ağrıyordu. Kirli kıyafetlerinin altını henüz görmemişim.

Ona bu kadar az saygı göstermeleri, onu o kirli kıyafetlerle oturmaya zorlamaları bile bende o pislikleri kazıp parçalama isteği uyandırdı.

hepsini tekrar. Ne yazık ki bu, bir kereden fazla tekrarlayamayacağınız bir zevkti.

Banyoya girdim. Charlotte sıçradı. İçime daha fazla öfke doldu. Karım o adamlar yüzünden kendi evinde korkuyordu.

Komiser Reynolds yüzünden. Yakında hak ettiğini bulacaktı.

"Hadi seni ," dedim ona hızlıca. Bakışları

benimkilerden kaydı.

"Kendim yapabilirim," diye mırıldandı, utançtan yanakları kızarmıştı.

"Yapabileceğini biliyorum ama bana izin vermeni istiyorum." Önünde çömeldim ve ellerimi dizlerinin üzerine koydum. "Benimle birlikte kaybolmanı ya da takip edemeyeceğim bir yere gitmeni istemiyorum."

Dudağını çiğnedi ve sonra dişleriyle bir kesiğe vururken yüzünü

buruşturdu. "Bırak seninle ben ilgileneyim, Charlie."

Sertçe yutkundum. Bu şekilde savunmasız olmanın ona neye mal olduğunu ve sonra bununla nasıl cesurca yüzleştiğini görebiliyordum. Hiç kimse karım kadar cesur değildi.

Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam. Peki. Madem ısrar ediyorsun."

". " Önce çoraplarını, sonra da tişörtünü ve sütyenini çıkardım.

Yan tarafındaki kaburgalarda morluklar vardı ve oradaki mor deriye hafifçe dokunduğumda sarsıldı.

Sonra kot pantolonuna yöneldim. Kirli, kurumuş kotu çekiştirerek çıkardığımda boğuk, utanmış bir ses çıkardı. Çıkardıktan sonra külotuyla birlikte doğruca çöp kutusuna attım ve duşu açtım. Hava buharla doldu. Saçları düğüm düğüm olmuştu. Aynanın yanındaki fırçayı aldım ve yavaşça taradım.

Ben çalışırken, fırça kafa derisini çekiştirirken gözleri kapandı ve bana yaslandı. Lucy, Carmella yatağının yanında otururken uykuya dalmıştı. Uyku kıza iyi gelecekti. Şok yavaş yavaş ve sonra dalgalar halinde gelir. Charlie hâlâ direniyordu. Nasıl pes edeceğini bilmiyordu.

"Tamam, seninle duşa giriyorum." Fırçayı yere bıraktım ve onu sıcak, buharlı cam kabine yönlendirdim.

Bir süre spreyin altında durdu ve onu ıslatmasına izin verdi. Üzerimde sadece bir tişört ve bol bir pantolon vardı, zaten yalın ayaktım. Ona yardım etmek için spreyin altına girdim.

Saçını yıkamak kolaydı. Vücudunu sabunlamak zordu. Çürüklere ve kesiklere rağmen, karnının eğimlerine, kalçalarının ve kışının kıvrımlarına dokunmak beni cehennem gibi sertleştirdi. Bu kadını doldurmak için uygunsuz ve inkar edilemez bir ihtiyaç hissediyordum. içine derinlemesine gömülmek ve burada, kollarımda, canlı ve iyi olduğuna dair kendime güvence vermek istedim. Sabunun nasıl yaktığından şikâyet etmedi. Hiçbir şeyden şikâyet etmedi.

"Dön," dedim hoyratça.

Dar kıvrımları ve ıslak teni bana işkence ediyordu. Çürükler ve kesikler beni öfkeyle dolduruyordu. Onu dikkatlice yıkadım, sanki cam kırıklarıymış gibi. Bana tutunmuş, göğsüme bakıyordu.

"Tamamen ıslanmışsın." Sesi düşündüğüm kadar yorgun . "Umurumda değil."

Başını kaldırıp bana baktı ve ayak parmaklarının üzerine basarak beni usulca öptü. "Tüm bunları aklımdan çıkaramıyorum," diye mırıldandı.

"Unutmak istiyorum."

Duştan yağan yağmurun altında öyle güzel ve değerliydi ki. Onu neredeyse kaybediyordum.

Yüzünü nazikçe kavradım ve dudağına dikkat ederek onu öptüm ve dudaklarımı aşağı doğru hareket ettirdim. Isınmış duvara yaslandı ve ben ayaklarının dibinde diz çökerken beni izledi, tişörtüm ve pantolonum sırlısklandı, bakışlarım gözlerine sabitlenmişti. Orada onun arzularını okuyabiliyordum, tıpkı benimkiler gibi. *Bana unuttur.*

"Onu bana bırak, *bambina*."

CHARLIE

T Ertesi gün erkenden kalktım, derslerime gitmeye hazırdım.

Son kırk sekiz saati aklımdan çıkarmam gerekiyordu ve orada düşük bir ruh hali için meşgul olmaktan daha iyi bir tedavi yoktu.

Sırt çantam elimde aşağıya inip dışarı çıkacağımı söylediğimde Renato'nun benimle bu konuda tartışmasını bekliyordum - çürük kaburgalar, morarmış çene ve her şey. Sonny sandalyesinden fırlamış, endişeli görünüyordu ve Carmella hemen karşı çıkmıştı.

Renato sadece başını salladı, dudaklarında bir gülümseme vardı. Her şeyin hayatıma müdahale etmesine izin vermeyi inatla reddetmeme hiç şaşırmamıştı.

"Telefonlarıma cevap ver ve Sonny'nin yanından ayrılma." "Ayrılmayacağım."

"Aferin kızıma," dedi içimi ısıtan bir sırıtışla.

Bu adam beni tahrik edebilir ve iyi yerleştirilmiş bir yorumla dikkatimi tamamen dağıtabilirdi.

Elleri kalçalarımı kavradı ve kendimi uzaklaştırmak ve sonra geri dönme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Bugün ne yapıyorsun?" Beni arabaya kadar geçirirken ona sordum.

"Avukatımla buluşacağım, sonra da eski bir arkadaşım. Akşam yemeği için evde olacağım." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Eve gelip yemeğimi yiyene kadar benim yerime geç, pantolonsuz, bacaklarını aç."

Aynen böyle, kötü kalpli kocam beni arabanın arka koltuğuna oturttu ve kapıyı kapattı.

Sonny sürücü koltuğuna oturduğunda hâlâ kızarıyordum.

KAMPÜSE DOĞRU YOLA ÇIKTIK. Kar yağmıştı ve her şey taze ve yeni görünüyordu. Kendimi arabadan dışarı iterken inledim.

"Haftanın geri kalanında evde kalmalıydınız, Bayan D," diye yakındı Sonny, koluma girmek için arabaya doğru gelirken.

"Ve ne yapacağım? Sınavlardan hemen önce geride kalırken yastığımda ağlayayım mı?" Ters ters baktı. "Patron haklıydı."

"Ne hakkında?"

"Senin büyük pirinç topların."

Güldüm ve bu kaburgalarımı acıttı. Belki de Sonny haklıydı ve ağırdan almalıyım. Belki de dün gece hastanede kalmalıyım, ama tanıdığım başka insanları görmekten nefret ediyordum. Kimsenin bana ne olduğunu sormasını istemiyordum. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tıp uzmanlarının en kötü hastalar olduğunu söylerler ve benim durumumda bu doğrudu. Ancak, önümüzdeki birkaç gün içinde iyileşmek yerine daha da kötüleşirsem, geri dönecektim. Bunu kendim yapmalıyım ya da kocam benim için yapardı.

Koridorda yürürken kendi kendime, "Umarım Doktor Dan sunum yapmıyordur," diye mırıldandım.

"Eminim öyle değildir. Duymadın mı?" Sonny düşündü. "Bir kaza geçirdi; ön dişlerinin yarısını kaybetti ve yeniden yapılandırma ameliyatı olması gerekiyor."

"Bekle, ne?" Durdum ve Sonny'ye baktım.

Kıpırdamadı bile. "Çok yazık."

"Gerçekten kaza mı geçirdi?"

Sonny omuz silkti. "Kaza geçirmek o kadar da alışılmadık bir şey değil. İnsanlar her gün kaza geçiriyor. Evden çıkmak seni kaza riskiyle karşı karşıya bırakır. Evde kalmak da öyle."

"Ve bir mafya babasının karısına asılmak bunu daha da olası hale getirebilir, değil mi?" Sınıfın eşiğinde durdum ve Sonny'ye ters ters baktım.

Sadece sırtıttı. "Sizin sözleriniz Bayan D, benim değil. İşiniz bittiğinde ben burada olacağım."

Dersten sonra eve gitmeden önce kahve dükkanına uğradım. Kampüsteki mekanın mevsimlik sıcak çikolatasını gerçekten seviyordum, bunun beni basit bir sürtük yapıp yapmadığını umursamayı geçmiştım. Ayrıca Casa Nera'ya dönmeden önce düşünmek için biraz yalnız kalmak istiyordum. Telefonumda Lucy'den gelen ve beni çok heyecanlandıran bir mesaj vardı, okumadan duramıyordum.

Belki aşçılık okulu, ne dersin?

Doğru yönde atılmış küçük bir adımdı. Lucy'nin geleceği için gerçek bir yön. En önemlisi de söylemedikleriydi. Hayatına devam etmeyi seçmesi, yeni gerçekliğimizi kabul etmesi anlamına geliyordu. Bu beni onun köşeyi döndüğü konusunda umutlandırdı. Belki de suçluluk ve kırgınlıkları, bir ömür boyu süren pişmanlıkları arkamızda bırakabilir ve sonunda yolumuza devam edebilirdik.

Kahvemi bitirdim ve her sabah Casa Nera'ya gelen İtalyan gazetesinin futbol sayfalarını okuyan Sonny'nin yanına döndüm.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Kaburgalarım ağrıyordu, yorgundum ve bir hafta boyunca uyuyabilirdim, ama aynı zamanda garip bir şekilde memnun hissediyordum, sanki fırtına sonunda geçmişti.

Daha başımı bile sallamamıştım ki arkamdan gelen sesle döndüm. "Bayan De Sanctis, son zamanlarda bulunması zor bir kadınsınız."

Dedektif Vane'in yüzü kızarmıştı, sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi. Whitely onun arkasında duruyordu, ciddi bir yüz ifadesi vardı.

Sonny hemen dedektiflerle benim arama girdi. "Bayan De Sanctis'i taciz etmekle ne işiniz var?"

Dedektif Vane, "İzninizle, resmi var," dedi ve bir kâğıt parçasını Sonny'nin göğsüne vurdu.

Elinden aldı ve açtı.

"*Vaffanculo*," diye hırladı, bunu iyi bir haber olarak

algılamadım. "Ne oldu?"

"Tutuklama emriniz var," dedi Dedektif Vane muzaffer bir edayla. "Charlotte De Sanctis, delilleri yok etmek ya da gizlemek, yanlış bilgi vermek ve tanık değiştirmek dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere adaleti engellemekle bağlantılı eylemlerle suçlanıyorsunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..." Dedektif Vane görevinden büyük bir zevk alarak beni kelepçelerken kalan haklarım da kayboldu.

Sonny çoktan telefona sarılmış, hızlı hızlı İtalyanca konuşuyordu. Dedektifler beni uzaklaştıramadan telefonu kulağından çıkarıp hoparlöre verdi.

"*Bambina*, tek kelime etme. Seninle istasyonda buluşuruz." Renato boşlukta homurdandı.

Sonra koridordan geçip merdivenlerden inerek bekleyen polis arabasına doğru yürüyorduk.

Dedektif Vane kulağıma mırıldandı: "Suçlu yürüyüşlerinin ilki, tarafını seçtiğin o suçluyla evlenmen Charlie," dedi. "Utanç verici değil mi?"

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırdım, çenemi kaldırdım ve omuz silktilim.

Sorgu odasında bir masaya kelepçelenene kadar kendime gelemedim. Dedektif Vane ve Whitely beni bir süre ter içinde bıraktılar. Sanki tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. On yıldır kaçtığım tüm belalar beni yakalamıştı. Grup evindeki tüm o geceler boyunca gözcülük yapmışım, ikinci kattaki kırık pencereden gizlice çıkamayacak kadar korkan çocuktum ve bunun yerine geride kalıp kapıyı korumuştum. Hemşire arkadaşlarım bazı zor sınavları geçtikten sonra sahilde çıplak yüzerken ben sahilde kalmışım.

Çanta bekçisi. Duvar çiçeği. Kural takipçisi. Şimdi, hayatım tamamen raydan çıkmıştı, peki tüm bu endişe ve fedakarlık ne içindi? Boşa giden bir çaba. Hayatım boyunca gizlice kaçabilir, çıplak yüzebilir ve kuralları çiğneyebilirdim. Sonunda yine aynı yere gelirdim.

"Bayan Burke, sizi çok fazla bekletmedik, değil mi?" Whitely içeri girip kapıyı arkalarından kilitlerken sordu.

"Ben Bayan De Sanctis ve sorun yok."

"Hmmm, Bayan De Sanctis." Dedektif Vane karşıma oturdu ve gülümsedi. "Nasılsın, Charlie?"

Omuz silktilim. "Güzel. Sen?"

"Oh, ben harikayım. Biraz hırpalanmış görünüyorsun. Kocanı kızdırdın, değil mi?"

Sert ses tonu karşısında acı bir kahkaha attım. "Öyle olsaydı, eminim sıcak ve destekleyici tavrınız beni gerçekten rahatlatırdı. Gerçek aile içi şiddet mağdurlarına karşı mı böylesiniz, yoksa sadece gözünü korkutmaya çalıştığınız insanlara karşı mı?"

Dedektif Vane bana ters ters baktı. "Zayıf kadınlardan hoşlanmam Bayan De Sanctis ve kendilerine yardım teklif edildiğinde bunu kabul etmeyen insanlardan da hoşlanmam."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok. Beni mağdur eden tek kişi siz ikinizsiniz."

Whitely öne çıktı, masanın üzerine bir dosya koydu ve çevirerek açtı. İçerideki bir fotoğrafın köşesinde beyaz bir minibüs duruyordu ve önünde bir sıra ceset torbası yere dizilmişti. Hemen tanıdım. Dün geceki ortamın aynısıydı ve bu cesetlerin Castillo Karteli'ne ait olduğuna bahse girebilirdim.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Tanıdık geliyor mu?"

"Sanırım bir filmde bir sahne, değil mi? Sadece hangisi hatırlayamıyorum."

Dedektif Vane kıkırdadı. "Gerçekten mi oynayacaksın? Sana karşı ciddi suçlamalar olduğunu bilmiyor musun? Hapis yatabilirsin."

Hapis mi? Hapis yatmamın tek yolu Renato'nun üzerine bir şey atmalarıydı ve ben kocamın manipölasyonuna ve stratejisine bu palyaçolardan çok daha fazla inanıyordum.

Şu itibaren en iyi stratejinin bu olduğuna karar vererek cevap vermedim.

"Bunu sana evlendiğin adamın ne kadar tehlikeli olduğunun farkına varman için gösteriyorum. Sana ve kız kardeşine zarar verebilir."

Dilimi tuttum ve Whitely'ye baktım. Sözlerinin benim üzerimde hiçbir gücü yoktu.

"Charlotte, sana hâlâ yardım edebiliriz. Renato'nun dün gece olaya karıştığını biliyoruz. Kirill Chernov ismini hiç duydun mu? O ve kardeşi Doğu Yakası'nın gelmiş geçmiş en tehlikeli iki suçlusudur. Daha tehlikeli olan tek kişi senin kocan."

Sert bir vuruş Whitely'nin konsantrasyonunu bozdu ve ayağa kalkıp kapıya giderken mırıldandı.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumumdur? Müvekkilim beni aramadığına ve siz de onu sorguladığınıza göre, iletişimde bir karışıklık olmalı, değil mi?"

Yeni gelen kişinin pürüzsüz özgüveni içimde yükselen gerilimi bastırdı. Bana müvekkilim demişti. Bu Renato'nun avukatı olmalıydı.

Bütün gözleri üzerine çekerek odaya girdi. Daha önce gördüğüm hiçbir avukata benzemiyordu. Ismarlama takım elbise giymiş bir haydut gibi görünüyordu ve bu onun işine yarıyordu. Kestirdiğı saçları, boynundaki ve parmaklarındaki dövmele ve muhtemelen benim bir yıllık garsonluk maaşımdan daha pahalıya mal olan, devasa omuzlarına uyması için özel olarak dikilmiş bir takım elbise.

"Charlotte, ben Ronan Black, kocanızın yakın arkadaşı ve danışmanıyım."

"Onun *danışmanı* demek istiyorsun, değıl mi Black? Ne diyeceksen de," diye çıkıştı Dedektif Vane, avukatın bu kadar çabuk gelmesinden rahatsız olduğıu belliydi.

Ronan ona bakmaya zahmet etmedi. Bütün dikkati benim üzerimdeydi. "Sizi temsil etmek ve bu yanlış anlaşılmayı mümkün olduğunca çabuk gidermek için buradayım." Kocaman, dövmele eli benimkinin iki katı olmasına rağmen nazikçe elimi sıktı. Yanıma oturdu ve evrak çantasını yere koydu. "Size bir içki ikram edildi mi?"

Başımı salladım. Dedektiflerin soğuk tehditlerinden sonra onun ani ilgisi ve sıcaklığı ağlayacak gibi hissetmeme neden oluyordu. Geçirdiğim son birkaç günden sonra rezervlerim azalıyordu.

Ronan kıkırdadı. "Vay, vay, bugün tüm kuralları , değıl mi Dedektifler? Size yönelteceğim diğere suçlamaların üzerine bir de zorlama suçlaması istemeyiz."

Whitely su almaya giderken Dedektif Vane alay etti. "Bize ne isterseniz , kanun bizim tarafımızda."

Ronan bir kaşını kaldırdı. "Dedektifliğin yanı sıra avukatlık da mı yapıyorsun Dolores? Ne kadar ilginç. Pekâlâ, hadi şu sirki başlatalım. Elinde ne var? Sorularınızı sorun." Çift yönlü cama bakmak için döndü. "Ve açıklığa kavuşturmak için, bu görüşmenin kaydedildiğini teyit etmek istiyorum."

Bir ses hoparlörden konuştu. "Bunu doğrulayabilirim."

"Mükemmel. Hadi o zaman, bize nelere sahip olduğunu göster," dedi Ronan, her kelimesinden kibir damlıyordu.

Söylediği her şey dedektifleri kızdırmak için tasarlanmıştı ve işe yarıyordu. Ona şimdiden katlanamıyordum ve birinin diğerinin değil de benim tarafımda olması beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

Dedektif Vane, "Müvekkilinizin, suçlarını gizlemelerine yardımcı olmak ve yanlış bilgi vermek için bir şüphelinin evine yerleştirilen hâkim onaylı bir dinleme cihazının konumunu bilerek ifşa ettiğine inanmak için nedenlerimiz var," diye söze başladı.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben haykırdım.

Ronan sırtıttı. "Bu da demek oluyor ki böceklerle ilgili duydukları her şey yalanmış, onları yönlendirmek için kasıtlı olarak tasarlanmış. Müvekkilimin söz konusu cihazı kocasına gösterdiğine dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca, cihazın arama iznini de görmek istiyorum. Muhtemel sebep, imzalanması çok zor bir şeydir."

Yüzü kızardı. "Size ulaştıracağız."

Ronan, "Şimdi görmek istiyorum, çok teşekkür ederim," dedi ve elini küçümser bir hareketle salladı.

"Sen tam bir pisliksin Black, yoksa O'Connor mı demeliydim? Kuşlar bir araya gelir, sanırım, İtalyanlar, İrlandalıları, Ruslar... hepiniz pisliksiniz."

Ronan eğilerek, "Aslında tam deyiimiyle, kedi gelene kadar kuşlar bir arada uçar ve Dolores," dedi, "sen kedi değilsin. Profesyonelce davran, yoksa bir sorunumuz olacak."

Whitely yeniden ortaya çıktı ve Ronan'ın önündeki masaya bir kâğıt bıraktı. Kâğıdı alıp okumak için acele etmedi.

"Yargıç Winfred Ellens. Oh, canım, bu senin için korkunç bir tesadüf. Haberleri görmedin mi?" Ronan cebinden telefonunu çıkardı ve bir web sayfası açtı. Yüksek sesle okudu. "Yargıç Ellens rüşvet almak, baskı yapmak, tanık korkutmak ve adaleti saptırmak için işbirliği yapmak da dahil olmak üzere ondan fazla görevi kötüye kullanma suçunu kabul etti. Umarım bu arama izni talebinizi destekleyecek dürüst birileri vardır?" Bir alanı kontrol etti

Gazeteden. "Komiser Reynolds?" Sıcak bir şekilde kıkırdadı. "Bu yüzden başınızın belaya girebileceğini söyleyebilirim. Yargıç Ellens'in müvekkilim için tutuklama emri çıkardığını da söylemeyin sakın? Hazır buradayken onu da görmek isterim."

"Sen ve o canavar De Sanctis ne yaptınız? Onları korkuttunuz mu? Tehdit mi ettiniz?"

Ronan gözlerini devirdi. "Yargılamayın ki yargılanmayasınız, Dedektif Vane. Son birkaç haftadır müvekkilime nasıl davrandığınızla çok ilgileniyorum."

Sertçe yutkundu, bakışları odanın içinde geziniyordu. Bana odaklandı. "Charlotte, sana yardım edebiliriz. Yapamayacağımızı düşündüğünü biliyorum, ama yapabiliriz, sadece bize onun ne yaptığını söylemen gerekiyor ve senin için her şey değişecek."

İstediğimin tam tersi olduğunu bilmiyordu. O anda kapı çalındı ve telaşlı görünen bir adam içeri baktı.

"Dedektifler, konuşabilir miyiz?"

Dedektif Vane ve Whitely beni Ronan'la yalnız bıraktı.

"Şimdi ne olacak?"

"Arayan onların şefiydi. Yargıç Ellens hakkında ortaya çıkan ciddi kanıtlar göz önüne alındığında, tüm aktif davaları, soruşturmaları, arama emirleri ve benzerleri askıya alınacaktır. Hemen ayrılmak için bastıracağız ve birkaç gün içinde hepsinin düşmesini sağlayacağım. Bitti Charlotte, bu sefer temelli. Yargıç Ellens zaten senin davanda rüşvet aldığını belirtti, bu yüzden soruşturulurken seni tutacak bir şeyleri yok."

"Bir tutuklama emrinden öylece kaçmanın bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum."

Ronan sırıttı. "O kadar kolay değil, ben o kadar iyiyim. Yine de sanırım Giada'nın yanı sıra kocanızın da hakkını vermeliyim."

"Anlamı?"

Ronan bardağa doğru başıyla işaret ederek bana kaydı hatırlattı. Doğru.

"Yani sana inanmaktan asla vazgeçmediler," dedi göz kırparak. Konuşmamızı örtbas edecek bir kod elbette.

Ben de kendimi gülümserken buldum.

Bir dakika sonra dedektifler geri döndü ve kelepçelerimi çözdüler. Dedektif Vane o kadar kızgındı ki gözlerime bakamadı.

Ronan kelepçelerini düzelterek ve her iki polise de buyurgan bir şekilde bakarak, "Şimdi, sanırım müvekkilimden bir özür dilemeliyim, sonra da kendimizi dışarıda buluruz," dedi. Son derece uzun boylu ve iri yarı bir adamdı.

"Kaybol, Siyah."

"Her zamanki gibi bir zevk, Dolores. Ve söylemeliyim ki, biraz stresli görünüyorsunuz. Belki yogayı deneyebilirsiniz, gerginliği azaltmak için harikadır."

Ronan beni odadan çıkarıp çantamı aldığım Processing'e götürdü.

Bildiğim bir sonraki şey, bekleme odasıydık ve Renato bana doğru adım atıyordu. Beni sertçe kucakladı ve onun sıcak kokusu dışında hiçbir şey soluyamadım. Boğulmakta olan bir insan için oksijenden daha iyiydi.

"İyi misin?"

"Sanırım bir kaburganı daha kırdın ama onun dışında iyisin," diye takıldım.

Beni incelemek için hemen arkasına yaslandı. "*Cristo*, Casa Nera'dan bir daha asla ayrılmayacaksın," diye mırıldandı.

"Ama yakında çalışmaya başlayacağım," diye hatırlattım ona.

Çenesinde bir kas gerildi. "bir hastane inşa edeceğim." Güldüm ve ona doğru eğildim.

"İyi misin?" diye tekrar sordu.

"Evet, öyleyim ama herkes benden daha çok şey biliyormuş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim, ben sana ."

OceanofPDF.com

RENATO

Üç saat önce

Commissioner Reynolds, Trenton'da yüksek bir apartman bloğunun tepesinde yaşıyordu. Aslında ideal bir yerdi, sanki tanrılar ve intikamımı onaylıyordu, hiçbir şey beni durduramazdı. Beton çatıya uzanmış, buruşuk gömleğinin içinde terliyordu.

"Benim bunlarla hiçbir ilgim yok, neden size karşı geleyim ki De Sanctis?"

"İnsanların videolar hazırladığı şu çevrimiçi meydan okumalardan bazılarını görmediniz mi? Bazı insanlar bir şeyin ne zaman kesin ölümle sonuçlanacağını anlayamayacak kadar aptal. Birazcık gücün ve kamuya mal olmuş bir figür olarak acınası itibarının seni koruyacağını sandın. Korkarım bu sadece bir kez yapabileceğin bir hata."

Gökyüzüne bakarak inledi. "O Castillo piçlerinin sadece konuştuklarını bilmeliydim. *'Renato'yu alt edebiliriz, yeter ki bize bir şans verin.* Doğru." Yüzünde acınası bir ifade vardı. "Eğer önümü kesmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı. Fonlarımı kısıtlıyor ve üzerime her türlü pisliği topluyorsunuz ama yaptığınız şeyleri gizli tutmak için insanlara ne kadar ödemek zorunda olduğumu unutuyorsunuz."

"Benim sorunum değil. Arkadaşın Yargıç Ellens hakkındaki haberleri gördün mü?" Reynolds sertçe yutkundu. Görmüştü. Sıradakinin kendisi olduğunu biliyor olmalıydı.

"Size hâlâ yardım edebilirim. Diğer tarafa bakacak yeni bir yargıca ihtiyacınız olacak. Dedektifleri işinizden uzak tutacak birine ihtiyacınız olacak."

"Belki öyle, ama bu sen olmayacaksın." Elio'ya başımı salladım.

Reynolds'ın ayaklarını ipe birbirine bağlamış ve bir kül bloğunun etrafına sabitlemişti. Genellikle eldivenlerimi yakmak için kullandığım çakmak gazı şişesini aldım ve Reynolds ile ipin üzerine bolca döktüm.

"Ne yapıyorsun? Renato, bunu konuşabiliriz! Ben baban için çalıştım."

"Umurumda değil. *Onu* karıştırmış olman dışında hiçbir şey umurumda değil." Charlotte'un çenesindeki morluk kafamı doldurdu ve öfke yaktı.

Başımı, ipi sürükleyerek Reynolds'ı çatının kenarına çeken Elio'ya doğru salladım.

"Yine de o iyi! Yaşıyor."

"Onun ve kız kardeşinin senin küçük oyunlarında kullanılabileceğine karar verdiğin andan itibaren sonucun bu olacaktı. Kaybettiği tek şey tek bir kirpik bile olsa, yine de bu şekilde ölecektin." Elimi *sottocapo*'ma doğru salladım.

Elio, Reynolds'ı uçurumun kenarına itti. Çığlık attı ve sonra sarsıldı. Kül blok kenara yaklaştı ama tutundu.

Reynolds şimdi korkudan ağlıyor, hayatı için yalvarıyor, şüphesiz panikten altına ediyordu. Bunu kaydetmeliydim. On üç kat yukarıda, kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıyordu.

Bunun yerine cebimden çakmağımı çıkardım ve alevi ipe tuttum. Hızla yükseldi, ip boyunca ilerlerken kükreyerek alev aldı ve uçurumun üzerinde baş aşağı sallanan adama doğru ilerledi. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. İkincime dönmeden önce uzun bir süre tadını çıkardım.

"Hadi gidelim. Charlotte dersten döndüğünde evde olmak istiyorum."

Köşedeki güvenlik kamerasına başımla işaret ettim. Giada çoktan kameranın başına geçmiş, dijital alanının efendisi olarak görüntüleri birleştiriyordu.

OceanofPDF.com

CHARLIE

"S o, Komiser Reynolds oldu kasıtlı olarak Whitely ve Vane'in el altından tekniklerini teşvik etmek, sadece işleri senin için zor mu?" Merak ettim. Ofisinde büyük, deri bir berjer koltukta oturuyorduk. Teknik olarak Renato sandalyede oturuyordu ve ben de onun kucağındaydım.

"Mm-hmm. Seni onlar için casusluk yapmaya zorlayarak, önce Lucy'yi sonra da seni tutuklamaya çalışarak dayanabilecekleri yasal bir dayanakları yoktu. Lucy'nin saçma tutuklanması onu Casa Nera'dan çıkarmak için bir fırsattı. Reynolds'ın pisliğini temizlemek için Castillo Karteli'ne ihtiyacı vardı ve onlar da sadece bana bir şans vermek ve elbette çocuğa olanlar için intikam almak istiyorlardı. Tüm bunları başlatan kişi."

"Lucy'nin gizlice kaçacağını nereden biliyorlardı?"

"Yapmadılar. Sanırım bu sadece bir bonus oldu. Muhtemelen Vane ve Whitely'yi 'oyalamayı' ve onu onlardan çalmayı planladılar. Onun tek başına dolaşması ve senin onu takip etmen gerçek olamayacak kadar iyiydi."

Titredim. "Şimdi ne olacak?"

"Yargıç Ellens'in hapse girmesi ve Komiser Reynolds'un talihsiz intiharı ile birlikte?"

Homurdandım. "İntihar etmek için kendini ateşe verip çatıdan mı atladı?"

"Daha garip şeyler de oldu."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Sırıttı. "Benden duymadınız ama polisler araştırdıklarında bilgisayarında çok ilginç görüntüler bulacaklar. Bilgisayar bulunmadan önce kendini öldürmüş olması mantıklı."

"Görüntüler mi?" Giada'nın bütün öğleden sonra nasıl kıkırdadığını düşündüm. "Yerleşik IT elemanının bununla bir ilgisi var mı?"

Renato sıırıttı ve gözlerini masasının köşesindeki saksı bitkisine dikti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bayan De Sanctis," dedi sesini yükselterek, sanki böcek için rol yapıyormuş gibi. "Size ve kız kardeşinize karşı yapılan tüm suçlamalar düşürüldü. Sizinle ilgili tüm kayıtlar ortadan kayboldu. Sizin ve Lucy'nin önünde temiz bir sayfa var."

Uzun bir nefes verdim. "Aşçılık okuluna gitmek istiyor, bilirsın, belki."

Renato başını salladı. "Biliyorum. Carmella bunun için uğraşıyor. İlkbaharda Floransa'yı nasıl bulacağını merak ediyorum. Ya da Le Cordon Bleu, Paris. Mart ayında Paris çok güzeldir. Ziyaret ettiğimizde müzeleri gezebiliriz." Bir an düşündü. "İsviçre de saygıdeğerdir."

Sandalyemde döndüm ve onu sertçe öptüm. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Ne için?"

"Hayatımda ilk kez yalnız değilim," diye sessizce itiraf ettim.

Elbette Lucy her zaman yanımdaydı ama başka birine bakmak farklı bir duyguydu. Kendinizi hala yalnız hissedebilir, paylaşamayacak kadar ağırlaşan sorumlulukların yükü altında ezilebilirdiniz.

"O zaman ben de sana teşekkür etmeliyim, küçük hemşire." Renato gülümsedi ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itti.

Eğildi ve boynumu öptü, dudakları ilk kez yardım gecesinde yaladığı nabız noktasına bastırıyordu. İlk kez biri kendi etrafıma ördüğüm utanç ve bastırılmış arzu duvarlarını sarsmıştı.

"Dua ettim, biliyor musun?" Fısıldadım.

Tenime karşı bir takdir sesi çıkardı.

"Benim için gelmen için dua ettim ve geldin. Lucy'yi kurtarman için dua ettim ve kurtardın."

Sıcak yolunu kulağıma kadar sürdürdü, bu sırada içimde kaynayan kelimeler dışarı çıktı.

"On üç yaşımıdayken babamın geri dönmesi için dua ettim ama hiç ." Ren durakladı. "O ölmüştü, *anima mia*."

Kuru mizahıyla ilgili bir şey anının acısını hafifletti. "Sağ ol, dahi. Bunu biliyorum. O zaman da biliyordum, ama kafama dank etmesi biraz zaman aldı. Ondan sonra Lucy ile tekrar güvende ve mutlu olabilmek için dua ettim. Bu duanın gerçekleşmesi on üç yıl sürdü ama sanırım artık gerçekleşti." Ellerimi saçlarının arasından geçir. "Her dua, attığım her mücadele adımı beni sana daha da yaklaştırdı. Sanırım o çocukça, çaresiz dualarım kabul oldu."

Ren, Aziz Anthony'nin madalyonunun zincirine ulaşmıştı.

"Bu artık kaybolmadığın anlamına mı geliyor?"

Başımı yavaşça salladım. Dudaklarına tembel bir gülümseme yayıldı ve beni usulca öptü.

"Biliyor musun, eğer bu konuşma bana söz verdiğin ruhu inkâr etmeye dönüşecekse, bir sorunumuz olacak."

Güldüm. Renato De Sanctis, şakacı mı? Kimse buna inanmazdı.

"Sahi mi? Bu ikilemi nasıl çözebiliriz?"

"Karşılığında bana başka bir şey vermen gerekecek, adil olan bu." Renato kalçalarını bana doğru bükte, siki yarığımın üzerinde sert bir çizgi halinde uzanıyordu ve bu beni nefessiz bıraktı.

Kollarında kıpırdandım, keşke çok yakınımda değil de içimde olsaydı diye düşündüm.

Aramıza uzandım ve pantolonunun üzerinden onu okşadım. Homurdandı, dokunuşumla bir mırıltı onu terk etti. Ren gibi bir adamın onun altında inlemesi

Dokunuşun, kullanmaya bağımlı olduğum yeni bir tür güçtü.

"Aklında ne var?" Dalga geçtim, düşüncelerim çoktan çukura doğru ilerliyordu. Bu adamı istemekten hiç utanç duymuyordum. O benim kocamdı. Genel olarak görkemli, iğrenç bir sikiş istemenin yanlış bir tarafı yoktu. Bu inanmaya çalıştığım bir şeydi, her seferinde bir orgazm. Belki de cinsel iyileşme gerçekten bir şeydi.

Renato kulağıma mırıldandı: "Sözleşmede kazıklanan kişi olarak, yerine geçecek kişiyi seçme hakkını talep ediyorum," dedi. "Ruhun sende kalsın. Ben senin kalbini alacağım."

O zaten senin.

Duraksadım, bu adam karşısında bir an için şaşkına döndüm. Hayatta kendim için hiçbir zaman çok şey beklememiştim. Hayatta kalmak ve Lucy'ye destek olmak, babamın benim için her gün belirlediği bir hedefe ulaşmak gibiydi. Ama hayatta hayatta kalmaktan daha fazlası vardı ve daha fazlasını istemekte bir sorun yoktu. Gözyaşlarım tekrar düşme tehlikesi geçirdi. On yıldır nadiren ağlayan biri için son bir ay çok yoğun geçmişti. Ağladım, güldüm ve öfkelen dim. Kavga ettim, acı çektim ve çılgılık attım. Yıllarca hiçbir şey hissetmedikten sonra her şeyi hissettim.

"Çok mu fazla?" Ren usulca

düşündü. Onu askıda

bırakmış tım.

Başımı salladım ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için döndüm.

"taş tı," diye fısıldadım.

Ağzıma karşı gülümsedi ve sonra eli benimkiyle birleşti ve kendini serbest bıraktı, kalçalarını eğerek uzunluğunun serbest kalmasını sağladı. Onu bana doğru yönlendirdi. Eli kalçamdan yukarı doğru hareket edip diz hizasındaki eteğimi yukarı doğru iterek yoldan çekildiğinde, parmakları tümseğimin üzerindeki yumuşak buklelerle buluştuğunda dondu kaldı.

"Karıcığım, burada külot giymeden mi dolaşıyorsun? Sana bu rüya gibi vücudu benim dışındaki tüm gözler için örtmen konusunda ne demiş tım?"

Öne doğru oturdum ve tabanını kavrayarak içime doğru kayd ırdım. Ayaklarım yere basar vaziyette, yüzüm ona dönük bir şekilde uzun aletin in üzerine uzandığımda usulca homurdandı. Eteğimi önümden çek iştirdi, böylece sikiş in içimde kayboluşunu izleyebilecekti.

"Bana küçük kurallarını çiğnersem bunun sonuçları olacağını söylemiştin," diye hatırlattım ve o içime gömülürken kalçalarımı yuvarladım. "Ne olduklarını bilmek istiyorum."

Eli belime indi ve beni ileri doğru yönlendirdi.

"Beni mahvediyorsun," dedi kalın bir sesle, eli kıcımın yanağına sertçe inmeden hemen önce, içime lezzetli bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Ben kendimi onun uzunluğuna bırakıp her ahlaksız anın tadını çıkarırken o da diğer tarafla eşleşti.

"Şimdi, ben boşalana kadar üzerimde zıpla, *bambina*, sonra tüm o spermi amının içinde tutmanı istiyorum. Tek bir damlasını bile ziyan edersen, seni yeniden doldurmak zorunda kalırım."

"Hamile kalmayı denememe daha birkaç hafta olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Pratik yapmak mükemmelleştirir, küçük hemşire."

OceanofPDF.com

ALTI AYLIK SU

OceanofPDF.com

EPİLOG

Charlie

G Benim yaşımda hemşirelik okulundan ayrılmak o kadar da büyük bir mesele değildi ya da bahar güneşini beklerken kendime yüzlerce kez öyle söyledim

Ailemin gelmesini bekliyordum. Benim yaşımdaki diğer olgun öğrencilerin çoğuna diplomaları postayla gönderilmişti. Bunu Ren'e önermiştim ve o da bir konuda yalan söylediğimi anladığında yaptığı o sinir bozucu şekilde dudak bükümüştü.

"Gidip diplomanı şahsen alacaksın ve ben de seni izlemek için orada olacağım, sadece idari ofiste sıra beklemek olsa bile," demişti kararlı bir şekilde, işte buradaydım.

Etrafımdaki diğer mezunların hepsi daha gençti ve hiçbirinin hamile olmadığından oldukça emindim.

Henüz karnım tam olarak belli olmuyordu. Sadece dört aylıktım ve ilk hamileliğimdi, bu yüzden çok fazla göstermiyordum.

"İşte buradalar," diye mırıldandı Sonny bana.

Koltuğumda döndüm. Evet, mezuniyette bir korumam vardı. Gizli prenses havası veren o garip, dokunulmaz öğrenciydim ve bu benim için sorun değildi. Birkaç hafta sonra Floransa'da aşçılık okuluna başlayacak olan Lucy'nin durumunun daha da kötü olacağından emindim.

Küçük avlu sandalyeler, ebeveynler ve iyi dileklerini iletenlerle doluydu. Pembe çiçekli ağaçlar alanı çevreliyordu ve gökyüzü açık maviydi.

O pastel damakta bir karanlık mızrağı belirdi.

De Sanctis ailesi avluya girdi, Ren'in adamları alanın güvenliğini kontrol etmek için yayıldı. Hepsi siyahlar içindeydi, tam olarak uyum sağlayamadılar. Renato orta koridora doğru ilerledi, Elio omzunda, Giada diğer tarafta, Carmella ve Lucy de arkalarından geliyordu. Benim için çok değerli olan tüm insanların beni desteklemek için buraya geldiğini görünce boğazıma bir şey düğümlendi.

Renato, kölelerini ziyaret eden bir kral gibi kalabalığın içinde yürürken diğer seyircilerin gözlerini üzerine çekerek beni aradı. Kalabalık onun için doğal bir şekilde dağıldı. Ölümcül görünüyordu ve kimsenin hak etmediği kadar yakışıklıydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki hafif gerginlik kayboldu. Bana gülümsedi ve başını eğerek selam verdi.

, *küçük hemşire. Çok iyi iş çıkardın.* Geçen hafta ona hamile olduğumu söylediğimde, seksin ortasında kulağıma fısıldadığı sözleri hâlâ duyabiliyordum.

İtalyanlar oturmuş, okuldaki herkesin olmak istediği asi ve havalı çocuklar gibi görünüyordlardı. Müzik başladı ve tören başladı.

Adım okunduğunda diplomamı aldım ve yüksek sesli ıslıklar havayı doldurdu. Ailemden oluşan dağınık grubun hepsi ayağa kalkmış ve o kadar yüksek sesle alkışlıyorlardı ki bu utanç verici olmalıydı. Tabii ki Giada başı çekiyordu. Çeşitli kesik ve yaralarını tedavi ettiğim için artık çoğunu ismen tanıdığım De Sanctis erkekleri bile kenardan yüksek sesle alkışladılar.

Kızarmadım ya da acele . *Bunu hak etmiştim.*

Kutlama için diplomamı kaldırdım ve sahneden ayrılmak için acele etmedim.

14 AY SU

OceanofPDF.com

EPİLOG

Renato

Iyatak odasına girdim ve Charlotte'un en-suite banyodan gelen iç çekişini duydum. Las Vegas'a bir iş gezisine gitmiştim ve Karımdan ve ikiz kızlarımdan uzak geçirdiğim gece tam bir işkenceydi. Artık kendi aileme sahip olduğum için acının yeni bir ölçüsü vardı. Kızlarıma bir kol mesafesinde olmamak yeni ve tehlikeli derecede etkili bir işkence tekniği gibi geliyordu.

Benim kızlarım.

İkizler dokuz aylık olmuştu ve Charlotte tam da ondan beklediğim gibi bir anne olduğunu kanıtlamıştı. Hatta daha korkusuz, daha sadık olmuştu. Kendi gücüne güvenen bir kadın.

Ne kadar da tahrik edici.

Banyo kapısı aralıktı. Karımın mermer fayansın üzerinde bir ileri bir geri volta atışını izledim. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı, güzel vücudu hayatlarımızın ne kadar değiştiğinin bir kanıtıydı. Karnı daha yumuşaktı, kalçalarında çatlaklar vardı ve göğüsleri... Hamile kaldığından beri göğüslerine olan takıntımı açıklayacak kelime bulamıyordum. Onun vücudu benim izlerimi taşıyordu.

Sahiplik. Sonsuza dek birbirimize bağılı olduğumuzun kanıtıydı ve o hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Ancak şu anda bir denizci gibi küfrediyor ve lavabonun üzerindeki aynada kendine bakıyordu.

Yalnız olduğunu biliyordum, çünkü kızlara çoktan uğramıştım. Onlar çocuk odasında uyurken Carmella bir köşede mutlu bir şekilde örgü örüyordu. Hizmetçi kadın evde yeniden çocuk sahibi olmak için onlarca yıl beklemişti. Gerçekten memnundu.

Charlotte doğruldu ve sonunda göğsünü görebildim. Emzirme sütyeninin her iki tarafı da açıktı ve mükemmel, dolgun göğüsleri şişmiş ve dolgun görünüyordu. Bu manzara sikimde arzu uyandırdı. Karımı sütyen içinde görmenin beni ne kadar tahrik ettiği düşünüldüğünde, emzirme sütyenlerinin neden genellikle erotik bir öge olarak görülmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de onun vücudunun bebeklerimi besliyor olması da beni tahrik ediyordu. İlkeldi, çok seksiydi ve ben bunu sorgulamadım.

"Hadi Charlie. Bunu yapabilirsin," dedi Charlotte yansımasına, küçük moral konuşmasına tanık olunduğundan habersiz.

Hâlâ karımı habersizken izlemeyi seviyordum. Uyurken, ikizleri beslerken, onu beklerken uzaktan.

Tam konuşacak ve dinleyicileri olduğunu söyleyecektim ki lavabonun üzerine eğilip göğüslerini avuçladı. Arzu boğazımı sıktıkça sözlerim kesildi. Lavabonun üzerine eğildi ve meme uçlarını çekerek ağır kürelere masaj yaptı.

Kendimi kontrol edemedim ve odaya girdim.

"İki gecedir ortalıkta olmadığımı biliyorum ama benim bölgeme tecavüz ediyorsun ve De Sanctis erkeklerinin bunu ciddiye aldığını biliyorsun," dedim ona.

Arkasını döndü ve bir kolunu göğsünde kenetledi. "Eve erken gelmişsin!"

"Bekleyemedim." İki uzun adım attım ve sonra o kollarımdaydı. "Şimdi bana ne yaptığını anlat ve ayrıntılara gir."

Hafifçe kızardı. Küçük hemşirem hâlâ en masum şeylerde bile kızarırdı. İğrenç bir aklı vardı ve ben buna bayılıyordum.

"İkizler beslenmeyi bırakıyor ve o kadar çok arzum var ki... canımı acıtıyor," diye itiraf etti.

Onu kalçalarından tutup tezgâha yönlendirdim ve aynaya bakması için tekrar çevirdim. Uzun saçlarını dikkatlice omuzlarının üzerinden geriye doğru çektim ve dolgun göğüslerini avuçladım.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, küçük hemşire?" Ellerimi yıkamak için onun ufak tefek bedenine kolayca uzanarak, önündeki lavaboda yavaş ve düzenli bir şekilde sordum.

Başını salladı, dişleri alt dudağına batıyordu. Ellerimi kuruladım ve sonra onun üzerindeydim. Bir saniye daha bekleyemezdim. Ağrıyan göğüslerini avuçladığımda hareketsiz kaldı. Onları bir saniyeliğine okşadım, ağırlıklarını kaldırdım, kocaman, koyu renkli meme uçlarını okşadım.

Bana doğru kaydı, kıcını sikime bastırmak için sırtını kamburlaştırdı, onu banyoda volta atarken gördüğüm andan beri zaten hazır bekliyordu.

"İhtiyacın olan bu mu?" Parmaklarım meme uçlarına yapıştı ve ikizlerin beslenirken yaptıkları hareketi mükemmel bir şekilde taklit ederek çekiştirdi.

Charlotte başını salladı, lavabonun üzerine biraz daha eğildi. Sert bir tomurcuğun ucundan beyaz boncuklar .

"Çok dolu hissediyorum, sanki patlayacakmışım gibi." İçini çekti, ilk süt fişkırdığında gözleri dalgalanarak kapandı. "Yarın pompa gibi bir şey almam lazım. Belki bu sütü dondurucuda stoklarım," diye saçmaladı, her zaman düzenli ve ileriye düşünen biriydi.

Diğer göğüs de ilkinden sonra hızla aşağı indi. Rahat bir nefes aldı. Onun ağrması ya da rahatsız olması düşüncesinden nefret ediyordum. Gözlerim onun süt akıtan dolgun göğüslerine takıldı. Beyaz damlacıklar dövmeli parmak eklemlerimin üzerinden akıyordu, teni ıslaktı ve makyaj masasının ışığında parlıyordu.

Kahretsin, cehennem gibi sertleşmişim. Kendi rahatı için karımı sağlıyordum ve bu beni hiç olmadığım kadar sertleştirmişti.

Görünüşe göre bir tek ben değilmişim.

Aynada Charlotte'un bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri bulanıktı ve zevk içinde kaybolmuştu. Sarkan göğüslerini yoğurup okşadım, artık süttten daha fazla zevk veriyordu, akıntı azalıyor ve sonra duruyordu. Sütün tatlı kokusu havaya yükseliyordu. Sert sikimi arka tarafına doğru salladım ve o da bilerek bana sürtündü.

"Böyle devam edersen, *bambina*, bu lavabonun üzerinde sikileceksin, tam burada, hemen şimdi," diye uyardım.

Sırıttı ve kalçalarını bana doğru kıvırdı. "Ne gibi devam edeyim?" Sesi hesaplanmış bir masumiyetle doluydu.

Bu kadın sonsuz bir zevkti.

Fermuarımı açmam ve kendimi dışarı çekmem bir saniye sürdü. Elim onun sütüyle ıslanmıştı ve girişine bastırmadan önce onu kaplamak ve beni onun için kayganlaştırmak için sikimin uzunluğunu yukarı ve aşağı ovuşturdum. Külotu kolayca kenara itildi. İçi sıcak ve ıslaktı. Omuzlarına öpücükler kondurarak içine girdim. Şimdi, yolculuğumdan gerçekten dönmüş gibi hissediyordum. Tam burada, sevdiğim kadının, karımın içinde, evimdeydim.

"Eğer oynamak istiyorsan, *bambina*, sadece sor." Onu yerinde tutmak için kışını avuçlayarak içine pompaladım.

Ellerini tezgahın üzerine koyarak bana doğru bastırdı.

Adımı haykırana kadar onu sertçe becerdim. Boşalmadan önce onu kendime doğru çektim, kalçaları bir kavisle büküldü ve boğazını kavradım. Hâlâ yapışkan ve sütle ıslak olan diğer elim tatlı ağzına girdi ve onu sevdiği şekilde tıkadı. Dört parmağımı da oraya soktum ve çenesini kavradım, tıpkı La Leonora'daki ilk gecemde, iyi küçük hemşireimde görüldüğünden daha fazlası olduğunu ilk keşfettiğimde yaptığım gibi.

İnledi, amcığı ağzını kontrol etmemle daha da ıslandı. Dili parmaklarımı okşadı ve nabızı gittikçe yükselirken parmaklarımın altında çılgınca çırpındı.

Etrafımda patladı, acımasızca pistonlu horozumun üzerine sıktı ve neredeyse beni yerinde kilitledi. Spazm geçiren kasları

durdurulamaz bir yoğunlukla taşaklarımdan döl çekiyordu. Sertçe boşaldım, derinlere gömüldüm.

Daha sonra, kalbimin çarpması durduğunda ve sikim onun dar kanalından kaydığında, onu kollarımda tuttum ve yansımasını izledim. Daha önceki hayal kırıklığının nasıl kaybolduğunu ve çarpıcı yüz hatlarının nasıl yumuşak ve sakin olduğunu görmek hoşuma gitti. Elim hâlâ boğazındaydı, tıpkı onun sevdiği gibi ve şimdi hâlâ taktığı kolyeye dolanmıştı. Aziz Anthony. Kayıp şeylerin ve insanların azizi.

Charlotte aynada bana bakarak, "Bu kolyeyi değiştirmeyi düşünüyordum," diye mırıldandı.

"Bu iyi bir fikir. Ne de olsa artık kayıp değilsin, *bambina* ve bir daha asla olmayacaksın."

Bana sırtıttı, lanet olası bir güneş ışını benim değersiz yüzüme doğru parlıyordu. Sonunda, son nefesime kadar hizmet edeceğim ilah oydu. Umudum ve kurtuluşum. Benim yüce gücüm. Benim için mutluluk, onun gülümsemesiydi ve hep öyle kalacaktı.

"Çünkü beni buldun ve beni tutuyorsun," diye benim için bitirdi. Tanrıçama ritüel duam. "Ölüm bizi ayırana kadar," diye fısıldadı sessizce.

Tenine karşı sırtıttım ve yumuşak alnına tatlı bir öpücük kondurdum. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o zaman bile olmaz. Seni tutacağımı söyledim ve ben her zaman sözümü tutarım."

Daha fazla Charlie ve Renato ister misiniz? Haber bültenime katılarak yüzme dersinden silinmiş bir sahne alın.

Krill ve Molly'nin hikayesiyle Casa Nera'nın dışındaki karanlık ve buharlı dünyaya dalın...

Kötü Varis

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı mümkün kılan herkese bir an için teşekkür etmek istiyorum.

Muhteşem kapak tasarımcım Angela, editörlerim Emmy ve Lauren ve alfa okuyucum Katarina. Sizler olmasaydınız, Renato ve Charlie

var.

Ayrıca usta pazarlamacıma, eşime, destekleri için aileme ve Madrid 20 kitap hanımlarına teşekkür etmek istiyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

xx

OceanofPDF.com

MIL A KANE

Kedilere, kahveye ve deliliğin sağ tarafındaki anti-kahramanlara takıntılıyım.

En iğrenç kabuslarımızın alfa delikleriyle karanlık ve kirli romantizm yazıyorum.

Ben sadece GÜVENLİ hikayeler yazıyorum, kahramanımın kokusunu aldıktan sonra asla başka bir kadına yer yoktur ve hikaye ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun her zaman olacaktır... bir HEA garantisi xx

Kitaplarıma, silinmiş sahnelere, karakter profillerine ve daha fazlasına
milakane.com adresinden göz atın

OceanofPDF.com

MIL A KANE TARAFINDAN DA

MAFYA

Vicious Vengeance Düet

Kötü Varis

Vahşi Taht

Made of Mayhem Düet

Kötü Kral Kaçak Kraliçe

Orijinal Günah Serisi

Kutsal Olmayan Yeminler

ZORBA

Hade Limanı'nın Cehennem Aslanları

Kötü Niyetler

Karanlık

Zevkler Sonlar

Çarpık İşler

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

